

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

✿ A SPICY IN SEATTLE NOVEL ✿

False Confidence

SOPHIE SNOW

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Yazan [Sophie Snow](#)

[İçerik Uyarıları](#) _

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)
[Baharatlı Şeyler](#)
[Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

By Sophie Snow

DOKUN VE GİT SERİSİ

[Üç Kuralı](#)

SEATTLE'DA BAHARATLI SERİSİ

[Yasal Olarak](#)

[Bağlayıcı Sahte](#)

[Güven](#)

İlk olarak 2024 yılında Sophie Snow tarafından
yayımlanmıştır Copyright © 2024 by Sophie Snow

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, ancak bir eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılanabilir.

ISBN: 978-1-7394450-6-5 (ciltsiz)
ISBN: 978-1-7394450-9-6 (e-Kitap)

Claire'e-

Bir kafedeki her uygunsuz sohbet, gece geç saatlerde araba aēlamaları, yirmi dakikalık sesli notlar, birlikte Taylor Swift için ıēlık atmalar ve neredeyse uyuyakaldıēımız görüntülü sohbetler için.

Ama en çok da bana iimi aabileceēimi, insanları içime alabileceēimi ve dünyanın sonunun gelmeyeceēini ērettiēin için. Sen girdiēinde dünyam çok daha aydınlık oldu.
Teēekkr ederim.

Content Warnings

Yanlış Güven, müstehcen içerik ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek bazı konular içeren yetişkinlere yönelik bir romandır. Aşağıda Yanlış Güven'de yer alan konuların bir listesi bulunmaktadır:

Alkol, anksiyete, tutuklama/gözaltı, kan/yaralanma, vücut modifikasyonu (genital piercingler, dövmeler), aldatma (geçmiş, MC'ler arasında değil), palyaçolar, ölüm, çocuk/hamilelik/kısırlık tartışmaları, uyuşturucu kullanımı (yenilebilir şeyler), açık dil, açık cinsel içerik (anal, ısırma, esaret, şımarıklık, boşalma oyunu, aşağılama, kirli konuşma, yüze oturma, parmaklama, öğürme, saç çekme, darbe oyunu, mastürbasyon, oral seks, orgazm inkarı, zevk için acı, porno, seks oyuncakları, tokatlama, şaplak, fişkirtme, kundaklama, vajinal seks), aile baskısı, yangın, homofobi (sayfa dışı), iş kaybı, panik atak, şiddetli dönem ağrısı, kusma.

Bu içerik uyarıları hakkında daha ayrıntılı bilgiyi www.sophiesnowbooks.com adresinden edinebilirsiniz.

PROLOGUE

Jazz

I Jasmine Cannon en son orgazm olalı on uzun yıl olmuştu ve bu durum yakın zamanda değişecek gibi görünmüyordu. Bu Liam'ın sorunu değildi. Adam elinden geleni yapıyordu. Ve elinden gelenin en iyisini yapması çok iyi hissettiriyordu.

Liam'ın parmakları teninde gezinirken, bıyıkları dudaklarının yerleştiği boynunu gıdıklarken, başı yastıklara yaslandı ve dudaklarından bir soluk döküldü. *Şu lanet bıyık*. Liam'ın dili amının üzerindeyken boşalamamış olsa da, merakını gidermişti. Yine onun suçu değildi. Bu bir Jazz problemiydi.

Orgazmın içinde bir yerlerde kilitli kaldığını hissedebiliyordu ama ona tam olarak ulaşamıyordu. O kadar çok zaman geçmişti ki, kendini gerçekten bırakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Denemişti -Tanrım, denemişti- ama Jazz o son adımı atamamıştı. Bu onu seks yapmaktan alıkoymamıştı; sadece varış noktasından çok yolculuğa odaklanmaya çalışıyordu. Bazı yolculuklar diğerlerinden daha iyi hissettiriyordu ve Liam... Onun ne yaptığını bilmesine şaşırmamıştı.

Baba gibi, oğul gibi, falan filan. Liam'ın babası Cal'in yatakta ne kadar iyi olduğunu duymuştu, çünkü o öğleden sonra Cal onun en iyi arkadaşıyla evlenmişti. Jazz, Maggie'den *baba Michaelson*'ın çoklu orgazm konusunda uzman olduğunu öğrenecek kadar çok şey biliyordu ve bunun

Aile. Liam'ın bu işte ne kadar iyi olduğu düşünülürse muhtemelen öyleydi ama ne yazık ki teoriyi test edecek doğru kişi o değildi.

Maggie muhtemelen Jazz'ın yeni üvey oğluyla yatağa girmesini onaylamazdı ama Jazz'ın kötü kararlar vermesine alışkındı. Damarlarında bu kadar çok likör dolaşırken bu konuda endişelenmek zordu, her şeyi biraz bulanık hissettiriyordu, sanki bir rüyanın içinde üç kat derindeymiş gibi.

Liam dişleriyle onun çenesini ısırды. "Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun, Jasmine."

Jasmine. Bu neredeyse onu uçurumun kenarına getirmeye yetecekti. Jazz gözlerini sıkıca kapadı ve dikkatinin her zerresini Liam'a odaklamaya çalıştı. Onun tatlı, baharatlı kokusunu içine çekti, parmağının ucunu klitorisinin üzerinde gezdirip mükemmel daireler çizerken oluşan karıncalanmayı hissetti. Nefes alış verişini adamın sikinin içine girip çıkma hızına, yumuşak ve sert, yavaş ve çaresizin mükemmel karışımına uydurmaya zorladı. İkisi de ne kadar bitkin olsalar da, adam bunu başarmıştı. Aleti, kızın güzelce dolduğunu hissedeceği kadar büyüktü ama rahatsız olacağı kadar da büyük değildi.

Her şey mükemmeldi. Bitiş çizgisi doğrudu. Lanet olsun. Oradaydı. Sadece ona ulaşması gerekiyordu. Liam ellerini kışının altına kaydırды ve kalçalarına açı verdi. Bir sonraki hamlesi onun G noktasına isabet etti ve Jazz'ın görüş alanına parıltılar girdi. *Çok yakındı.*

"Aman Tanrım," diyerek battaniyeleri yumrukladı ve adamın altında kıvranmaya başladı. *Lanet olsun, bu gerçekleşecekti.* Liam sert bir iniltiyle dudaklarını onunkilere bastırды ve dilini aralarına soktu. Tadı viski ve portakal gibi ılıktı ve kadın onu açgözlülükle içine çekti.

"Jasmine," diye inledi onun dudaklarına karşı, adı yukarı çıkmadan önce içmek zorunda kaldığı Old Fashioned'in tadından bile daha tatlıydı.

Uzun zamandır unutulmuş bir parçasına ulaşmasına kıl payı kalmıştı ve sonra... hiçbir şey. Ateşin üzerine çarpan bir dalga gibi, her alev, her kor buz gibi soğuk bir şeyle ıslatıldı. Vücudu bitiş çizgisinde kapıyı sert bir *hayır* sesiyle çarparak kapattı ve Jazz gözlerine dolan hayal kırıklığı gözyaşlarını saklamak için başını yastığa çevirdi.

Boğazında düğümlenen derin bir nefes aldı, Liam'ın sırtını sıkıca kavradı ve kendini dünyada en iyi yaptığı şeyi yapmaya zorladı: numara yapmak.

CHAPTER ONE

Liam

Liam Michaelson'a üç yıl önce bekar, işsiz ve babasının yirmi dokuz yaşındaki karısıyla daha fazla zaman geçireceğini söyleseydiniz Başka biri olsaydı, hayatının yıkıcı bir hızla çöküşünü durdurmak için biraz daha fazla çabalayabilirdi.

Babasının karısı Maggie onun karşısında oturmuş, elindeki fildişi zarfı tartıyor ve burnunu kırıstırıyordu. "Kesinlikle önemli bir şey."

"Yine de bunu yapmazlar. Değil mi?"

Bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti. "Öyle olmamasını umarsın ama bir zamanlar muhtemelen birlikte yatmayacaklarını söyledin ve öyle de yaptılar."

Bunu kesinlikle yapmışlardı. Liam India'nın aradıkları kişi olduğundan o kadar emindi ki masasında bir yüzük saklıyordu. Yirmi yıllık en iyi arkadaşına heyecanla gösterdiği, onun adına sevinmiş gibi yapan, ama India'dan habersiz onunla yatmaya devam eden bir yüzük.

Bir gecede kız arkadaşını, en iyi arkadaşını ve paylaştıkları tüm arkadaş grubunu kaybetmişti. Seattle Sanat Müzesi'nin Bahar Sergisi'nin VIP partisinde çok sarhoş olup India'nın babasını görene ve kendini kaybedene kadar bunun dibe vuruşu olduğundan çok emindi. Müzenin en büyük bağışçılarından birine evde daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini söyleyip

Kızının bir dolandırıcı olarak büyümemesi için birçok metresiyle daha az birlikte olması, Baş Küratörlük işini kaybetmesine giden tek yönlü bir biletti. Ve işte oradaydı: dibe vurmak.

"Sadece açmayacağım. Eğer açmazsam, asla öğrenemeyeceğim." Liam sanki zarfa fazla yaklaştırmaya cesaret edemiyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Doğru," diye kabul etti Maggie ama zarfı yere bırakmadı.

Liam eklemeyen önce birbirlerine baktılar: "Tabii ki açabilirsin. Bana ne yazdığını söylemek zorunda değilsin."

Maggie kaşlarını kaldırdı ama yine de başparmağını zarfın mührüne soktu ve eşleşen bir kart çıkardı. Kartı taradı, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

"Eee?" Liam dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek sordu. Hiç bilmemek buraya kadarmış.

Maggie onunla göz göze geldi ve yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Üçüncü Bartholomew Charles Heasman ile India Beatrice Avery'nin yirmi Haziran'daki düğününü kutlamaya davetlisiniz." dediğinde kalbi göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarptı.

"Tanrım." Liam'ın başı ellerinin arasına düştü ve yüzünü ovuşturdu. "Ne tür insanlar bunu yapar?"

"Üçüncü Bartholomew Charles Heasman ve India Beatrice Avery adında insanlar. Ne biçim isimler bunlar?" Maggie davetiyeye küçümseyerek baktı ve aralarındaki masaya bıraktı. Liam homurdanarak davetiyeyi yaklaştırdı. Bu tam da India ve Bart'ın ailelerinin seçmesini bekleyeceği türden görgüsüz bir davetiyeydi, çünkü onların bu *özel günlerinde* hiçbir söz hakkı olmayacağını biliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, okulumdaki isimlere bakılırsa, bunlar oldukça uysal." Liam onu lüks bir hazırlık okuluna gönderdikleri için ailesini asla suçlamazdı.

-Sadece onun için en iyi olanı yapmaya çalışıyorlardı ama o hiçbir zaman diğer çocuklarla tam olarak kaynaşmadı. Anneleri başarılı bir optometrist muayenehanesine sahip ve Washington Üniversitesi'nde suç psikolojisi dersleri veriyordu, babaları ise bölgedeki en iyi iş avukatıydı ama eski para ile yeni para arasında büyük bir fark vardı ve Liam sınıf arkadaşları arasında azınlıktaydı.

Maggie başını iki yana sallayarak, "Çok farklı yetiştirildik," diye cevap verdi. Bu yetersiz bir ifadeydi. Maggie'nin ailesi, Maggie ayak direyene kadar hayatının büyük bölümünde onu bedava işçi olarak kullanmıştı; Liam ise oldukça

Dünyada hiç kimsenin onunki kadar harika ebeveynleri olmadığından eminim. Ona çok çalışmanın değerini öğretmişlerdi, ama aynı zamanda her adımında koşulsuz sevgi ve destek de vermişlerdi.

Liam bir sürpriz olmuştu, anne ve babası henüz üniversitedeyken doğmuştu. İkisi de çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kavga ettikleri ve sonunda boşandıkları ilk yılları hatırlayamıyordu ama bu onlar için en iyisiydi. Yedi yaşındayken babası annesini Danisha'yla tanıştırmış ve o da sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi küçük ailelerine uyum sağlamıştı. Liam iki anne ve onu dünyadaki her şeyden daha çok seven bir babayla büyümüşü ve bunu asla hafife almayacaktı. Ve şimdi kendisinden yedi yaş küçük olsa da bir üvey annesi vardı ve ona şaka yollu *anne* dediğinde ters ters bakıyordu.

"Gidecek misin?" diye sordu, daveti başıyla onaylayarak.

Liam homurdandı. "Tabii, hazır başlamışken ben de kolonoskopi yaptırayım, vergilerimi yatırayım ve gözlerime iğne batırayım."

Maggie onu görmezden gelerek davetiyeyi tekrar okudu. "İnsanlar genellikle düğün davetiyelerini aylar öncesinden gönderirler. Bu ise üç buçuk hafta sonra."

"Harika. Sadece yüzüme vurmaya çalışmakla kalmıyorlar, aynı zamanda bunu sonradan akıllarına gelmiş gibi yapıyorlar. Bu beni çok daha iyi hissettirdi, teşekkürler."

"Belki de. Ya da belki de seni davet ederek kendilerini daha büyük bir insan gibi hissetmeye çalışıyorlar. Gitmelisin," dedi Maggie ve ona göz kırptı.

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Ortaya çık ve gösteriş yap. Onlara tam olarak neyi kaçırdıklarını gösterin."

"Maggie, ben otuzlu yaşlarımda ortasında yalnız ve işsiz bir adamım. Hiçbir şeyim eksik değil. Gösteriş yapacak hiçbir şeyim yok. Sen benim tek arkadaşımsın ve teknik olarak üvey annemsin."

Beklendiği gibi, kaşlarını çatarak ters ters baktı. "Birincisi, siktir git. İkincisi, numara yap." Omuz silktili. "Onları deli gibi kışkandıracak ateşli bir randevu al."

"Peki söz konusu randevuyu havadan mı yaratmalıyım?"

Maggie bunu düşündü ve Liam onun tanıdığı herkesin listesini zihninde gözden geçirdiğinden emindi. "Jazz'ı almalısın," dedi sonunda ve Liam'ın kalbi midesine indi. "Ailesi yüzünden havalı davetlerde numara yapmaya alışkın ve etkileyemeyeceği kimseyle karşılaşmadı."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye hızlıca cevap verdi. Muhtemelen çok hızlı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o senin en iyi arkadaşın. Ve babam için çalışıyor." Ve onu gördüğü ilk andan beri ona sırılsıklam aşık olduğu için.

Maggie ayrıldığında babasının asistanlığını Jasmine üstlenmişti ve Maggie'yi görmeyi umarak babasının ofisine girdiği günden beri Liam'ın aklında hep o vardı, onun yerine şimdi rüyalarında başrolde olan ela gözlü, gülümseyen kıvılc saçlı bir kız görmüştü.

Maggie gözlerini devirerek, "Gerçekten çıkmanızı önermiyorum," dedi. "Sadece rol yap. Biraz dans, belki göstermelik bir yanaktan öpücük. Resepsiyonda öpüşmek ya da onu otel odanıza sürüklemek zorunda değilsiniz."

Daha kötü bir şey hayal edemiyormuş gibi burnunu kırıstırdı ve Liam onun bilmediğini fark etti. Maggie'nin düğününden sonra böyle bir şey yaptıklarından haberi yoktu. Jasmine'in ona anlatacağından emin olduğu, bir kerelik sarhoş bir takılma. Maggie'nin de tıpkı ikisi gibi bunu görmezden gelmeyi tercih ettiğini düşünmüştü.

"Bunu düşüneceğim," dedi, söz vermek istemiyordu. Düğünden beri Jasmine'i çok görmüştü ama olanlar hakkında hiç konuşmamışlardı. Ertesi sabah gün ağardığında, hiçbir şey olmamış gibi kahvaltıda yan yana oturmuşlardı.

Bu, onun bunu düşünmediği anlamına gelmiyordu. Düşünmüştü. Sürekli. Jasmine'in enerjisi elektrik gibi parlak, ışıltılı ve gerçekten çok tuhaftı.

-Ve doymak bilmedi.

İlk tanıştıklarında ona çıkma teklif etmeyi düşünmüştü ama Maggie'yle ne kadar yakın olduklarını öğrendikten sonra -ve Maggie'nin babası için çalıştığı gerçeğini de göz önünde bulundurarak- vazgeçmişti. Birlikte yatağa girmek planının bir parçası değildi ama Liam'ın pişmanlık duyduğu tek şey, bunu zar zor hatırlayabileceği kadar sarhoşken yapmış olmasıydı. Ama hatırlayabildiği görüntüler, hayal gücünün hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi.

"İyi misin?"

Maggie'nin sorusu üzerine boğazını temizleyerek söze başladı. "Evet. Sadece, bilirsin işte." Düğün davetiyesini işaret etti; Maggie'nin onun en iyi arkadaşının çıplak olduğunu değil de bunu düşündüğünü sanması daha iyiydi.

Mavi gözlerinde sempati parlıyordu. "Zor birkaç ay, sanırım birkaç yıl oldu ama bundan sonrası yokuş yukarı olabilir."

Bu muhtemelen olmasını istediği kadar rahatlatıcı değildi. "Doğru."

"Aslında seni bunun için davet etmedim."

"Yani eski en iyi arkadaşım ve kız arkadaşımın düğün davetiyesinin bugün geleceğini ve benim onu açamayacak kadar korkak olacağımı tahmin etmedin mi?"

"İyiyim ama o kadar da iyi değilim," diye yanıtladı Maggie, davetiye zarfa geri koyup masanın üzerinden ona doğru kaydırarak. "Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum."

"Ateş et."

"Bu fikri sadece ortaya attığımı açıkça belirtmek isterim. Kabul etmek zorunda değilsiniz ve bunu sadece aile olduğumuz için önermiyorum."

Liam kaşlarını çatı. Bu kız neden bahsediyordu? "Not edildi."

"Tamam, yani benim için kaynak bulma ve sahneleme konusunda çalışan Grace'i tanıyor musun?" Liam başını salladı; işini kaybettiğinden beri Maggie ve ekibinin etrafında çok zaman geçirmişti. Maggie bir ev yenileme ve iç tasarım şirketinin sahibiydi ve büyük bir sosyal medya platformu vardı. Çoğunlukla oturup Kindle'ında aşk kitaplarını karıştırıyor ve nasıl bu kadar gözden düştüğünü düşünüyordu ama Maggie onun tasarımlar hakkında aklını kurcalamayışını seviyordu, o da evden çıkmak için bir bahanesi olmasını seviyordu. "Şey, o ve ailesi Tayvan'a geri taşıyorlar. Dün öğrendi. Kocası terfi almış ve şirketi gelecek hafta onları orada istiyor."

"Kahretsin. Bu kadar çabuk mu?"

"Evet." Maggie iç çekti. Ekibinde sadece altı kişi vardı; birini bile kaybetmek baş ağrısı yaratırdı. "Onlar adına mutluyum. Bunun için çalışıyordu ama beş kişilik bir aileye bir hafta önceden haber vererek neredeyse beş bin mil uzağa taşınmalarını sağlamak pek de ideal değil. Her neyse, açıkçası onun yerini doldurmam gerekecek ve bunun tam olarak alışkın olduğunuz bir şey olmadığını biliyorum, ama ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi merak ediyordum. Tecrübelisin ve son birkaç haftadır çok yardımcı oldun. Tüm takım senin etrafta olmanı seviyor."

İçinden şaşkınlık geçti. Maggie ve ekibiyle birlikte olmaktan ne kadar keyif alsa da, onları rahatsız ettiğini düşünmüştü. *Olaydan önce* Seattle Sanat Müzesi'nde on yılı aşkın bir süre çalışmış olmasına rağmen, sadece birkaç yıldır Baş Küratör olarak görev yapıyordu. Küratörlük departmanını yönetmeyi ve her şeyi denetlemeyi ne kadar sevse de, müzede olmayı özlemişti.

Daha uygulamalı bir rol. Müze ve üniversitedeyken çalıştığı küçük galeriler için sergi hazırlama ve parça tedarik etme konusunda epey deneyimi vardı. Ama daha önce hiç ev tasarımı işinde çalışmamıştı.

"Kaynak bulma ve sahneleme sizin için neye benziyor?" diye sordu ve her zaman hazırlıklı olan Maggie, Grace'in ayrılacağını öğrenir öğrenmez yazacağını bildiği iş tanımını tabletinde açtı.

"Kaynak bulma, benim veya diğer tasarımcılardan birinin aklında bir şey varsa belirli parçalar olabilir veya bir brief'e dayalı olarak bir seçim yapabiliriz, böylece alan için en iyi şeyi seçebiliriz. Sahneleme ise temel olarak bir mekandaki son dokunuşlar, her şeyin amaca uygun görünmesini sağlamaktır." "Sahneleme, işin tasarım kısmından çok video kısmıyla ilgili."

Bunların hepsi aşına olduğu şeylerdi, sadece farklı bir araçla. Ama ona aksini söylemiş olsa da, bunu sadece birbirleri için ne ifade ettiklerinden dolayı sorduğu hissinden kurtulamıyordu.

Maggie onun sessizliğini teklif ettiği işten değil, işin kendisinden kaynaklanan bir tereddüt olarak algılamış olmalı ki yüzü biraz düştü ve "Bunun geleneksel anlamda bir sanat olmadığını biliyorum ama-" dedi.

"Elbette yaptığın şey sanat," diye araya girdi Liam. "Çalışmalarına bayılıyorum." Sorun bu değildi. Onun için çalışmaktan keyif alacağını biliyordu ve *Maggie Makes Home* ekibini seviyordu. Belki de kendini aşması gerekiyordu. Maggie işinin her alanına yüzde yüz ve yüzde on emek harcıyordu; enine boyuna düşünmemiş olsaydı bunu önermezdi.

"Bunu sadece üvey oğlum olduğun için söylüyorsun," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi ve güldü.

"Tabii ki değilim. İsteyken sana *anne* diyebilir miyim?"

"Dene ve ne olacağını gör," diye uyardı. "Bu varsın anlamına mı geliyor?"

"Beni istediğine emin misin?" diye sordu ve yüzü yumuşadı. Tabletini kaydardı ve masaya doğru kaydardı. Muhtemelen babasının şirketinden bir avukat tarafından yazılmış, onun adının yazılı olduğu bir iş sözleşmesiydi. Liam kâğıdı taradı ve tarihi görünce kaşlarını kaldırdı. "Bu iki hafta önce yazılmış." Grace haber vermeden önce.

Maggie başıyla onayladı. "Zaten sana bir iş teklif etmeyi planlıyordum ama nasıl karşılayacağından emin değildim, bu yüzden erteliyordum. Grace'in ayrılmasıyla bu iş biraz daha acil hale geldi. Gerçekten mükemmel bir uyum sağlayacağını düşünüyorum."

Liam derin bir nefes aldı, gözleri sözleşmede ve iş tanımında geziniyordu. Bu yeni bir şeydi ve galerideki işinden kesinlikle daha heyecan vericiydi. Ve Maggie ile çalışıyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Ben varım."

CHAPTER TWO

Jazz

Jazz geçmiş yaşamında kötü bir kız olmalıydı. Evrenin onu bir Pazar gecesi annesiyle neredeyse iki saatlik bir telefon görüşmesiyle cezalandırmasının başka bir nedeni olamazdı. Ne zaman konuşmayı *vedalaşmaya* doğru yönlendirmeye çalışsa, annesi aniden Jazz'ın umursamadığı ve onu bilgilendirmesi gereken başka bir aile dostunu hatırlıyordu. O kadar uzun süre telefonda konuşmuşlardı ki Instagram'da ona gösterecek gönderi kalmamıştı ve o da gezintisini Facebook'a kaydırmak zorunda kalmıştı.

Sanırım bu yüzden son üç aylık Cannon aile yemeklerinden kaçtığı için aldı. "Beni dinliyor musun, Jazz?"

Kahretsin. Telefonun hoparlörünü kapattı ve telefonu kulağına götürdü. "Kusura bakmayın. Uzun bir hafta oldu. Neydi o?"

Annesi sanki Jazz'ın boktan dikkat süresi onun için dünyanın en büyük sıkıntısıymış gibi iç çekti. "Bu sabah brunch'ta Denise Hamilton'a rastladığımı *söyledim*. Onu hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

"Oğlu şu anda nişanlı. Büyük kızının da yeni doğmuş bir bebeği var."

Jazz gözlerini devirdi. Bunun nereye varacağını biliyordu. "Bu onlar için güzel."

"Çok güzel. Denise'in planlaması gereken bir düğünü ve torunları var. Ve üç çocuğumdan biri bile uzun süreli bir ilişki içinde değil."

Annesinin arkadaşlarından birinin çocukları ne zaman eve yerleşse aynı konuşmayı yapıyorlardı. "Bunu Xan'la konuş. En büyükleri o."

Annesi dudak büktü. "Biliyorsun baban için çalışmakla ve emekli olduğunda şirketi devralmaya hazırlanmakla o kadar meşgul ki. Rose'un da tıp fakültesi var. Kariyerlerine odaklanıyorlar."

"Kariyerime odaklanmama izin yok mu?"

"Maggie'nin kocası iyi bir annelik politikası sunuyor."

Biliyordu ama bu Jazz'ın onu yakın zamanda kabul etmeyi planladığı anlamına gelmiyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Facebook'ta onunla ilgili bir yazı vardı. Maggie yuva kurdu ve evlendi. Neden sen de onun gibi kendine iyi ve zengin bir adam bulamıyorsun?"

Tanrım. "Maggie'nin Cal ile zengin olduğu için evlendiğinin ima edilmesinden hoşlanacağını sanmıyorum," diyerek soruyu geçiştirdi.

Annesi onu tamamen görmezden geldi. "Gösteriş yapamayacak kadar yaşlanmadan önce torun sahibi olmak isterim, tek söylediğim bu. Ve sen artık otuz yaşındasın, Jazz. Sonsuza kadar yaşayamazsın."

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, arkadaşlarımla buluşmak için zamanında çıkmam gerekiyor." Jazz veda etti ve annesi konuşmayı daha da uzatmadan telefonu kapattı.

Arkadaşlarıyla buluşmaktan kastı filmlere göz gezdirmek, sıkılmadan önce izleyecek yeni bir şeyler bulmaya çalışmak ve sırf sessizce oturmamak için en sevdiği dizilerin tekrarlarını beş yüzüncü kez açmaktı. Maggie'yi ararsa onu hemen davet edeceğini biliyordu ama Jazz geçen hafta sonu ve ondan önceki hafta sonu Maggie ve Cal'ı üçüncü plana atmıştı.

Jazz'ın başka arkadaşları da vardı -eski iş arkadaşları, eski üniversite arkadaşları- ama çoğu evliydi ve çocukları vardı ve Jazz'ın dışarı çıktıklarında sohbetle katacak bir şeyi olmuyordu. Bu arkadaşlıklar sönüp gidiyordu ve bu onun için sorun değildi. Hayatı istediği gibiydi. Elbette, bir gün bir eşi ve bebekleri olsun istiyordu ama Tanrı aşkına, daha otuz yaşındaydı. Olduğu haliyle gayet mutluydu.

Ve ne yaparsa yapsın, ailesi yine de daha fazlasını istiyordu. Ağabeyi ve kız kardeşi yaptıkları her şeyde mükemmeldi, sürekli kendilerini aşmaya çalışıyorlardı. Ama kardeşlerinin aksine, Jazz artık rekabet etmiyordu.

Alexander ve Lilia Cannon çocuklarının insan olarak kim olduklarıyla hiç ilgilenmiyorlardı, sadece ne başardıklarıyla ilgileniyorlardı. Onların gözünde Jazz otuz yıl boyunca hiçbir şey başaramamıştı. Üniversite diploması sayılmazdı.

Cannon'ların çocuklarından beklenen en az şeydi. En azından ailesi işini onaylıyordu. Michaelson ve Hicks bölgedeki en iyi iş hukuku firmasıydı ve bu arkadaşlarına övünebilecekleri bir şeydi. Jazz onun şirketteki rolünü hiç belirtmediklerinden emindi ama bu da bir şeydi. Ve hayatını nasıl yaşadığı konusunda ailesinin ya da arkadaşlarının ne düşündüğü umurunda değildi.

Birkaç haftadır tekrar izlemediği bir suç programında karar kıldı. Şimdi izlerken yapacak bir şeyler bulmalıydı... Jazz evde geçireceği hafta sonları için çok hazırlıklıydı: dairesi, denemek için alıp da bir türlü fırsat bulamadığı yığınla şeyle dolu kendi kişisel aktivite merkeziydi.

Kağıt torbaları karıştırırken kırıştı ve bulduğu ilk şeyi seçti: bir taş boyama seti. Tamam, belki de o değildi. Jazz biraz daha kazdı, parmakları başka bir kutunun etrafına dolandı ve bir kedi nakış seti çıkardığında gülümsedi. Mükemmeldi. Kedi tıpkı Maggie ve Cal'ın kedisi Peach'e benziyordu ve Cal'ın doğum günü birkaç ay içindeydi. Kesinlikle zamanında bitirebilirdi.

Kutuyu kanepenin üzerine bıraktı ve küçük iğne paketinin minderlerin arasından kaymasını ancak engelleyebildi. Talimatlar vardı ama bunun neresi eğlenceliydi? Hem ne kadar zor olabilirdi ki? Jazz kumaşı kasnağa sıkıştırdı, sıkamak için cıvatayla boğuştu, sonra ters taktığını fark etti. Düzeltti ve bir iğne kaptı, koyu kahverengi nakış ipini geçirdi ve ayaklarını kanepeye uzattı.

Dilini dişlerinin arasına alarak kedinin sağ kulağının etrafına ilk dikişi attı. Düzensizdi ama bu sadece ilk dikişti. Devam etti, parmağını iğneye batırdığında küfretti. Parmağının ucunda küçük bir kan damlası oluştu ve kedinin pembe burnunu boyadı. "Kahretsin."

Kasnağı bıraktı ve parmağını musluğun altında gezdirerek mutfığa yöneldi. Bu onun ilk nakış rodeosu değildi ve iğnelerle arasının ne kadar kötü olduğunu unutmuştu. Bir yara bandı bulmak için lavabonun altını karıştırdı, sonra birden ilk yardım çantasını en son tost makinesinde kendini yaktıktan sonra saklamak için kilere koyduğunu hatırladı.

Mutfığı küçük değildi, ama yanında getirdiği ve o zamandan beri eklediği her şeyle birlikte dağınıklık, içinde gezinmeyi zorlaştırıyordu. İlk yardım çantasını buldu ve kapıyı çalmadan önce parmağına bir yara bandı yapıştırdı.

bir torba karamela şekerini yere attı. Nereden gelmişti bunlar? Birkaç hafta önce canının çektiği karamela keklerini hatırlayarak onları almak için çabaladı.

"Şimdiki zaman gibisi yok," dedi Jazz kendi kendine, raflardan un ve şeker alırken. Jazz bir şeyler pişirmeyeli epey olmuştu ve mutfakta oynamayı seviyordu, bu yüzden altı ay önce aldığı ve henüz kutusundan çıkarmadığı fritözün yanındaki yığından tarif kitaplarından birini aldı. Ona ulaşacaktı. En sevdiği kek tarifinin olduğu sayfa yapış yapıştı ve sayfaları sıyırırken malzeme listesinin bir kısmı yırtıldı. Ölçülerin tam olması gerekmiyordu, bir yolunu bulurdu.

Sonunda hamura benzeyen bir şey bir araya geldi ve onu uyumsuz kek kaplarıyla dolu bir tepsiye kepçeyle koydu. Hamur tepsiye sıçradı, ancak piştiklerinde bu parçaları toplamak daha kolaydı ve tadı her zaman en iyisiydi.

Fırın tepsisini fırının içine itti ve fırını açtı, lanet şeyi önceden ısıtması gerektiğini çok geç hatırladı. Tarifin onları ne kadar süre pişirmesi gerektiğini söyleyen kısmı bir çeşit çikolatayla kaplıydı, bu yüzden yirmi dakika için bir zamanlayıcı kurdu ve en iyisini umdu. Yemek sandalyesi, üzerine düştüğünde sallanıyor, tığ işi sandalye örtüsü kalçalarını kaşındırıyordu. Bitiremediği bir başka proje daha vardı; iki buçuk sandalye örtüsü yapmış ve sonra yanlışlıkla birinin üzerine makarna sosu dökmüştü.

Burası büyüdüğü evin tam tersiydi. Ailesi onu Seattle'da hiç ziyaret etmemişti ve bu iyi de olmuştu, çünkü annesi her şeyin ne kadar dağınık ve kaotik olduğunu görünce çılgına dönerdi. Jazz'ın yıllar içinde ne kadar çok eşya biriktirdiğinden, evlerinin ne kadar dağınık olduğundan nefret ederdi. Ama Jazz her zaman kaosun içinde kendini evinde hissetmişti.

"W Ne halt etmeye tıkladın?" Jazz içini çekti, Cal'ın masa sandalyesine çöktü ve bilgisayarından gelen uyarı sesiyle irkildi. Ekran yanıp sönen pencerelerle kaplıydı ve Cal'a bir araba, yeni bir telefon, Belize'ye tüm masrafları karşılanmış bir gezi kazandı.

"Bankamdan gelen bir e-postadaki bağlantı," diye yanıtladı Cal iç çekerek. "Gerçi şimdi fark ediyorum ki muhtemelen benim bankam değildi."

"Muhtemelen hayır."

"Ben lanet olası bir aptalım," diye inledi Cal alnını ovuşturarak. Stres Cal'in İrlanda aksanını her zaman biraz daha kalınlaştırıyor gibiydi ve Jazz onun ne dediğini her zaman anlayamıyordu, ama o bile bunu anlıyordu.

"Yorum yok," diye yanıtladı Jazz pencereleri kapatmaya çalışırken.

Bağlantıya hangi kötü amaçlı yazılım eklenmişse, Cal'in bilgisayarına pençelerini geçirmişti bile. İçini çekti ve masanın altına girerek fişi çıkardı. "Teknisyeni arayacağım, ama sanırım o zamana kadar bu işi bırakmalıyız."

"Tanrım. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Maggie'ye bundan bahsetmeme ihtimalin var mı?"

"Sıfır şans."

"Harika."

Jazz gülerken sandalyesini ona geri uzattı ve masadan telefonunu aldı. "Bütün cihazlarına virüs yüklesen bile senin dünyadaki en iyi insan olduğunu düşünür. Benden başka tabii ki," diye düzeltti ve Cal kızardı, gözleri parladı.

"Belki de bilgisayarım olmadığına göre, bugünlük bu kadar yeter deyip onu görmeye gitmeliyim," diye düşündü Cal ve Jazz başını salladı. Maggie gerçekten de ortak piyangosunu vurmuştu.

"Bilgisayarınız olmayabilir ama yine de toplantılarla dolu bir gününüz var. Beş dakika içinde bir tanesi de dahil. Sierra seni bekliyor," diye işaret etti Jazz. Sierra, Jazz'ın asistanıydı ve toplantı notlarını tutma konusunda Jazz'dan çok daha iyiydi. Dikkati daha az dağılıyordu... her şeyle.

Cal'ın yüzü düştü ve Jazz içini çekti. "Öğle yemeğinden sonra gelecek haftanın vaka notlarını okuyacaksın. Onları yanına al ve Maggie'yi görmeye git."

"Bu işe yarar. Teşekkürler."

"Her zaman. Aslında, hayır-daha fazla linke tıklamayın. Ama bunun dışında."

Kapı çalındığında ikisi de döndü ve Liam kapıdan kafasını uzattı. "Selam," dedi, gamzeleriyle babasının karbon kopyası olan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle odaya adım attı. Liam dalgali siyah saçları, zeytin rengi teni ve kalın siyah kirpikleriyle çoğunlukla annesine benziyordu ama babasının parlak yeşil gözlerine ve çekiciliğine sahipti. Cal'in İrlanda aksanını miras almamış olsa da Liam Michaelson da en az onun kadar yıkıcıydı. Ve sonra, tabii ki, bıyık vardı. Bir türlü alamadığı o lanet bıyık.

ilk gördüğü andan beri aklından çıkmıyordu. Ne kadar yumuşak olduğunu bildiği için şimdi daha da kötüydü.

Jazz o geceyi düşünmemek için kendini zorladı. Hiç olmamış gibi davranmakta çok başarılı olmuştu.

"Her şey yolunda mı? Sierra bilgisayarına bir şey olduğunu söyledi," diye sordu Liam babasına ve Cal nefesinin altından *bilgisayarları sikmek* gibi şüpheli bir şey mırıldandı.

Jazz kaşlarını kaldırarak, "*Bankadan* gelen bir e-postadaki bağlantıyı açtı," diye açıkladı. Liam güldü, zengin ses bir sonbahar esintisi gibi onu yıkadı.

"Tabii ki yaptı."

Cal sivri bir bakışla, "Devam edelim," dedi. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Aslında Jazz'la konuşmayı umuyordum. Eğer vaktiniz varsa," diye yanıtladı Liam.

Şaşkınlık Jazz'ın karnında çırpındı. Onun bizzat gelmesini gerektirecek ne isteyebilirdi ki? "Elbette."

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor," dedi Cal ve vedalaştılar, Jazz ve Liam onu lobiye kadar takip edip asansöre binişini ve kapıların kapanışını izlediler.

"Nasılsın?" Liam neredeyse fazla rahat bir şekilde kapı aralığına eğildi. Omuzlarında ve çenesinde gerginlik vardı.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Jazz, Cal'ın lobisindeki pelüş kanepeye uzandı.

"Ben iyiyim," dedi hızla ve Jazz o yanına oturana kadar gözlerini ondan ayırmadı. "Önümüzdeki haftadan itibaren Maggie için çalışacağım. Sana söyledi mi?"

"Sana soracağından bahsetmişti. Sen bu iş için mükemmelsin ve onun hesap tabloları seni korkutmuyor."

"Beni biraz korkutuyorlar ama bununla başa çıkabilirim," diye homurdandı Liam. "Maggie'den bahsetmişken-"

"Ne kadar doğal bir geçiş. Ne oldu? Maggie'ye bir şey mi oldu?"

"Kahretsin, hayır." Liam yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, seni endişelendirmek istememişim. Maggie Cumartesi günü onu gördüğümde, ona söylemediğini düşündüren bir şey söyledi. Bizim hakkımızda. Düşünde."

O konuştukça yanakları daha da kızardı ve Jazz'ın midesinde, geçirdikleri geceyi hatırlatan düğümler oluştu. "Ona her şeyi anlattığımı biliyorsun ama ben..." Jazz sözünü kesti. Bunu yapmamak için iyi bir nedeni yoktu.

en iyi arkadaşına anlatmış olması gerekirdi. Maggie muhtemelen kocasının oğluya geçirdiği gecenin ayrıntıları için ona teşekkür etmeyecek olsa da, Jazz onun kendisini çok sert bir şekilde yargılayacağını düşünmüyordu.

Bir şey söylememek için bahaneler uydurabilirdi: Maggie ve Cal ertesi gün balayı için ayrılmışlardı ve o unutmuştu. Ama bu bir yalan olurdu. Unutmamıştı; sadece o geceyle ilgili, bunu kendine saklamak istemesine neden olan bir şey vardı. Konu seks hakkında konuşmaya geldiğinde abartmaya alışkındı. Maggie nasıl olduğunu sorarsa, Jazz zevk aldığını söylerse yalan söylemiş olmazdı ama hâlâ boşalmamıştı. Ve bu hayal kırıklığını Maggie'den saklayabileceğinden emin değildi.

"Bir türlü fırsat bulamadım," diye yarım yamalak bitirdi. "Neden?"

Liam bıyığının kenarıyla oynadı. *Bu neden bu kadar ateşliydi?* "Bilseydi önermeyeceğini düşündüğüm bir şey önerdi."

"Devam et."

Liam boğazını temizledi ve ensesini kaşıdı. "Eski kız arkadaşım ve en iyi arkadaşımın evlendiğini biliyor musun?" Başını salladı. "Beni düğüne davet ettiler."

Jazz nefesini içine çekti. "Şaka yapıyorsun. Amcıklar. Özür dilerim," dedi son anda, kullandığı dilin Liam'ı şaşırtmasını beklemiyordu.

"Üzgün olmana gerek yok. Haksız değilsin. Her neyse, Cumartesi günü davetiye aldım ve Maggie gitmem gerektiğini düşünüyor ama-"

"Yapmak zorundasın. Senin kalbini kırıp sonra da bunu yüzüne vurma cüretini gösterdiler. En azından düğün günlerinde onları rahatsız edebilir ve neler kaçırdıklarını gösterebilirsin."

"Maggie de öyle dedi. Ama aynı zamanda *gösteriş* yapmak için sahte bir randevu almamı önerdi." Tereddüt etti. "Sana sormamı önerdi."

Jazz sandalyesinde arkasına yaslandı, Maggie'nin entrikalarına şaşırmış ve etkilenmişti. En iyi arkadaşını seviyordu, ama Maggie yüz yüze intikam planları yapan bir kızıdan çok mektup yazan biriydi. Aslında Maggie, Jazz'ın eski erkek arkadaşına bir şey yapmasına izin vermeyi reddetmişti. Ama bu onun numarasını bedava bilgisayar teklif eden bir pazar ilanına koymasına engel olmamıştı. İki kez. Ama Maggie'nin bilmediği bir şeye kızamazdı.

"Katıldığımız son düğünde birlikte yattığımızı bilseydi bunu teklif etmez miydi sence?" diye tahmin yürüttü ve Liam başını salladı.

"Umursayacağından emin değilim ama seni daha rahat ettirecekse ona söylerim."

"Babamın karısının seks hayatının iç yüzünü öğrenmesi fikrinden pek hoşlanmıyorum ama geçen sefer ne olduğunu bilmiyorken senden bunu yapmanı istediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Tabii ki bu sefer olacağından değil," diye hızla ekledi.

Belli oluyor. "Ona bu hafta söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Teşekkürler. I..." Liam'ın sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "Peki, aramız iyi mi? Düğünden sonra hiçbir şey hakkında konuşmadık ve sorarak işleri tuhaflaştırmak istemiyorum-"

"Biz iyiyiz," diye araya girdi. Bu konuda konuşmamak onun seçimiydi. Liam ertesi sabah onu kontrol etmeye çalışmıştı ama o sadece nedime elbisesinin üzerine onun sweatshirt'ünü giymiş, onu yanağından öpmüş ve kendi odasına gitmeden önce kahvaltıda görüşeceklerini söylemişti. Bu konuda konuşmamak daha kolaydı. Bunu düşünmemek imkânsızdı.

Liam, on yıldır *gelmeye* en çok yaklaştığı kişiydi ve ne kadar sarhoş olsa da bunun ne kadar iyi hissettirdiğini çok net hatırlıyordu. *Ya olsaydı* diye düşünmeden edemiyordu. Ya bu kadar sarhoş olmasalardı? Ya *daha fazla* sarhoş olsaydı da kafasını dağıtabilseydi? Ya numara yapmak yerine ona söyleseydi? Onu en çok rahatsız eden de buydu. Adamın geri adım atacağını ve onu oraya götürmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Ama bitiremediğini kimseye söylememişti, Maggie'ye bile. İlk kez seksin ortasında bu konuyu açmak muhtemelen ideal değildi, Liam'la bile olsa.

"Jasmine?"

Liam'ın sesiyle irkildi, tekrar dalmış olduğunu fark edince yanakları kızardı.

"Özür dilerim. Biz iyiyiz, yemin ederim. Maggie'yle konuşmamı neden istediğini anlıyorum ve konuşacağım da ama düğüne seninle gelmekten mutluluk duyarım. Yine de medeni olacağıma söz veremem," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi ve Liam kıkırdadı.

"Senden bunu hiç beklemezdim. Cidden teşekkür ederim. Sana borçluyum."

İkisi de ayağa kalktı ve Jazz Liam'ın *Mucha* tişörtünde mor bir leke gördü. Ona doğru uzandı. "Sende biraz var-" parmağı yapışkan mor lekeye değince durakladı. "Bu buzlanma."

Liam yere baktı, kulaklarının ucu pembeleşmişti. "Evet. Sierra bana alt kattaki keklerinden birini verdi. Çok lezzetliydi," diye teklif etti.

Bir gece önce gökkuşığı kremasına döktüğü yarım kilo pudra ş e k e r i n d e n daha tatlı bir gülümseme.

Ve Jazz'ın midesini bulandırmazsa ne olayım.

CHAPTER THREE

Jazz

"S "Teorik olarak, birden ona kadar bir ölçekte, üvey oğlunla birlikte olsam ne kadar tuhaf olurdu?"

Maggie durakladı, kahvesi dudaklarından bir santim uzaktaydı. Derin bir nefes aldı ve fincanı yere bıraktı. "Öncelikle, lütfen ona üvey oğlum deme."

"Ama teknik olarak-"

"Kes sesini," diye araya girdi Maggie, alnını çimdikleyerek. "İkincisi, seni tanıdığım için soruyorum, onunla takıldın mı?"

Jazz gözlerini kısmış, Maggie'nin ses tonunu okumaya çalışıyordu. Ortaokuldan beri en iyi arkadaşlardı ve Maggie mutlu bir evliliği olsa da Cal onu asla Jazz kadar iyi tanıyamayacaktı - düğünlerinden birkaç hafta önce ağlayarak ve sarhoş bir halde elli yedi yaşındaki milyoner patronu Cal'e, Maggie'yi incitirse *insanları tanıdığını* söylerken *bunu* ona açıkça belirtmişti. O insanları tanımıyordu. Ama Cal başını okşamış, ona bir fincan kahve ikram etmiş, sonra da ayılana kadar bekleyip Maggie'nin her zaman yanında olacağını bildiğine dair güvence vermiş ve onu asla incitmeyeceğine söz vermişti. O anda Jazz sarhoşken yaptığı konuşmayı hiç hatırlamıyordu ve Cal'in Maggie'yi asla incitmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu. O harika bir adamdı ve en iyi arkadaşının tam olarak hak ettiği kişiydi.

"Jazz. Liam'la yattın mı?"

Doğru ya. Konuşuyorlardı. "Um, muhtemelen?"

Maggie inledi. "Ne zaman... Aman Tanrım, Jazz, düğünümüzde Cal'in çocuğuyla cidden seks yaptın mı?"

Jazz yüzünü buruşturdu. "Ona Cal'ın çocuğu deme. Bu onu çocuk gibi gösteriyor."

"O Cal'ın çocuğu."

"Bir keresinde onunla çıkmayı kabul ettiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu Jazz. "Babasıyla yattıktan *sonra*."

Maggie ona ters ters baktı. Cal'ın daha iyisini hak ettiğini düşündüğü için onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı Liam'la neredeyse buluşması Maggie'nin unutmak istediği bir şeydi.

"Ben o randevuya gitmedim, o yüzden sayılmaz." Maggie başını salladı ve siyah saçlarını geriye itti. "Tamam. Liam'la seks yaptın."

"Sarhoştuk, eğer yardımı olacaksa," diye teklif etti Jazz.

"Öyle değil. Neden bana söylemedin? Bu aylar önceydi."

"Kızarsın diye endişelendim," dedi Jazz. En azından tamamen yalan değildi. "Ve açıkçası haklıydım."

"Kızgın değilim," dedi Maggie inleyerek. "Ben sadece... İğrenç. Liam benim için bir kardeş gibidir."

"Babasıyla evli olduğunu düşünürsek, bu benim onunla yatmamdan daha garip."

Maggie onu elinin tersiyle itti. "Biz hiçbir zaman geleneksel olduğumuzu iddia etmedik. Neden şimdi söylüyorsun?"

"Liam istedi. Sen her şeyi bilmeden beni düğüne davet etme önerini kabul ettiği için kendini tuhaf hissetti."

Maggie kahve fincanını tekrar eline aldı ve konuşmadan önce uzun uzun düşünerek bir yudum aldı. "Burada ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bunu sana sormam mı gerekiyor? Bu tür şeyleri her zaman konuştuğumuzu biliyorum, bu yüzden eğer konuşmak istersen garip değilmiş gibi davranabilirim."

Jazz omuz silkti. "Söyleyecek pek bir şey yok. Sarhoştuk. İkimiz de pek bir şey hatırlamıyoruz."

Maggie şüpheyle gözlerini kıstı. "Ne zamandan beri sarhoşken bile milyonlarca ayrıntıyı hatırlamıyorsun?"

Kahretsin. Maggie onu orada yakalamıştı. Gelememesi sayesinde, Jazz seksten bahsederken süsleme yapmakta ustalaşmıştı. "Yani..." etrafına bakındı, bir bahane bulmaya çalıştı ama bulamadı. Peach, Maggie ve Cal'in kedisi, masanın üzerine zıplayıp ona sokuldu ve Jazz

yüzünü öpmek ve turuncu ve siyah kürkü burnunu gıdıkladığında hapşırarak için biraz daha fazla zaman aldı.

"O kadar uzun bir günün ardından ikimiz de bitkin ve yorgunduk ama hatırladığım kadarıyla iyiydik," dedi sonunda. "Ertesi gün ağrım vardı, eğer bu sana bir şey anlatıyorsa," diye ekledi, tam Cal mutfağa girerken. Yerin onu yutmasına izin verdi.

"Merhaba aşkım," dedi Cal, Maggie'yi öpmek için eğilerek. Jazz, en yakın arkadaşı ve kocasını görünce göğsünün sıkışmasına aldırmadı. Birbirlerine sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bakıyorlardı ve onlar için daha mutlu olamazdı. Onları bir arada görmenin ona verdiği küçük endişe sancılarını açıklayamıyordu ve yokmuşlar gibi davranırsa açıklamasına da gerek kalmayacaktı. Ayrıldıklarında Cal, Peach'i masadan kaldırdı ve burnundan öptü. "Hey, Jazz."

"Hey." İkisi de sessizce otururken Maggie ile garip bir bakış alışverişinde bulundu.

"Benim yüzümden durma," dedi Cal, dolaptan bir fincan alarak. "Kahve alacağım, sonra da yukarı çıkıp YouTube'a bakacağım."

Maggie'nin dudağı gülümsemeye karşı koyarak seğirdi. Onun TikTok'u Cal'a açılan bir kapı olmuştu ve şimdi sadece uygulamayı saatlerce akılsızca kaydırmakla kalmıyor, aynı zamanda YouTube dini olarak, gönderme herhangi bir Video o bulundu Maggie için biraz ilginçti. Her birini izledi. İğrençlerdi.

Cal kahvesini beklerken arkasını döndü ve kaşlarını çattı. "Neden garip davranıyorsun?"

"Garip davranmıyoruz."

"Ben buradayım diye hiç susmuyorsun. Neyi kaçıyorum?"

"Bilmek istemezsin. Güven bana," dedi Maggie ve Cal omuz silkti ama onu olduğu gibi kabul etti.

"Harika, ben çıkıyorum, sen de garip davranmayı bırakırsın." Odadan çıkmadan önce fincanını veda etmek için kaldırdı.

"Ona söyleyecek misin?" Ortalık sakinleştiğinde Jazz Maggie'ye sordu. Nedenini bilmiyordu ama Cal'ın öğreneceği düşüncesi Maggie'den çok daha kötüydü. Bu sadece seksti, büyütülecek bir şey değildi. Öyleyse neden büyütüyordu?

Maggie homurdanarak, "Genelde Liam'ın seks hayatı hakkında konuşmayız," diye cevap verdi. "Ama sorarsa... Yani, kahretsin, sen benim en iyi

Arkadaşım ve tabii ki eğer istemezseniz ona söylemeyeceğim ama o benim kocam ve-"

"Sorun yok." Jazz, o daha konuşmadan sözünü kesti. Bu Maggie'nin en büyük yeteneklerinden biriydi. "Senden asla ona yalan söylemeni istemem. Ama ayrıca, sadece *bir kez* oldu. Bu onu Liam'ın seks hayatı yapmaz. O otuzlu yaşlarında böyle görünen bekâr bir adam. Bahse girerim ben onun radarına bile girmemişimdir."

Maggie hiçbir şey söylemedi, kahvesini yudumlarken gözlerini kısmıştı.

"Ne?"

"Yine yapacaksın, değil mi?" Maggie sordu. "Elbette yapmayacağım. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum."

Bunu tekrar yapmak ister miydi? Elbette isterdi. Ne de olsa o sadece bir insandı ve Liam onu bitirmeye herkesten daha çok yaklaştırmıştı. Ama bu bitireceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca, Liam'ın onunla ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Sadece bir arkadaş olarak ona destek olmak için düğüne gelmişti, hepsi bu.

"Elbette," dedi Maggie alaycı bir tavırla ve Jazz bir an için Maggie'nin onu bu kadar iyi tanımasından nefret etti.

"Sadece bir geceydi. Bir daha olmayacak." Jazz'ın sözlerinde niyet ettiğinden daha fazla ısırik vardı ve Maggie teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Tamam, tamam. Bir daha olmayacak. Ama düğüne onunla gideceksin, değil mi?"

Jazz iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. Bir gece önce kurumaya bıraktığı için pişman olacağını biliyordu ama yine de yapmıştı. Düğünden önce kuaföre gitmesi şarttı; Liam'ın eski sevgilisini, kökleri üç santim uzamış ve kendi kestiği düzensiz kaküllerle kıskandırmak istemiyordu çünkü artık göremiyordu ama kuaför randevusuyla da uğraşmak istemiyordu.

"Evet. Senin için sorun olmadığı sürece." "Neden sorun olsun ki?"

"Bilirsin işte. Son düğün yüzünden." Jazz anlaşılabilir bir şekilde eliyle işaret etti, çünkü bu bir şekilde tekrarlamaktan daha iyi hissettiriyordu.

"İkiniz de yetişkinsiniz ve istediğinizi yapabilirsiniz. Görünüşe göre onunla bu şekilde ilgilenmediğiniz için bunun bir önemi yok."

Jazz en iyi arkadaşına ters ters baktı.

"Ben değilim." "Güzel."

"Güzel." Jazz vücudunu hareket ettirme ihtiyacıyla masadan geriye doğru itti. Maggie'nin buzdolabının yanında durdu ve parmağını Peach olduğundan şüphelendiği o iğrenç karakalem resmin üzerinde gezdirdi.

"Bunu bizim için Nadia'nın çocukları çizdi," dedi Maggie, onun odaklandığını fark ederek. "Aslında söylemeyi unuttum. Bu hafta sonu Tiffany's temalı yeni mekanda brunch'a gideceğiz. Gelmek ister misin?"

"Sen ve Nadia ile mi?"

Nadia Maggie'nin emlakçısından arkadaşına dönüşmüştü; ikiz annesi, iş kadını ve her yönüyle belalı biriydi. Nadia Jazz'ı kızdıracak özel bir şey yapmış değildi, sadece *kendisiydi*. Çekici, komik, son derece güzel, her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti ve büyük mağaza kataloglarındaki mutlu ailelerin sahip olduğunu hayal ettiğiniz türden bir hayatı vardı. Ve Maggie onu ne kadar severse sevsin, Jazz ondan nefret ediyordu.

"Cal ve Nadia'nın ortağı da geliyor ve-"

"Çifte randevunuza beşinci şoförlük yapmayacağım," diye araya girdi Jazz. Maggie'nin gözlerini devirdiğini görmemesi için buzdolabına döndü. "Seni ve Cal'ı sürekli rahatsız etmem yeterince kötü zaten. Bunu başkasına yapmama gerek yok."

"Sen neden bahsediyorsun? Cal ve ben ne zamandan beri senin etrafta olmandan hoşlanmıyoruz?"

"Ben öyle... Boş ver. Yine de çifte randevunuza beşinci tekerlik yapmayacağım."

Maggie bardakları toplayıp lavaboda yıkarken boş bardaklar şingirdadı. Ağzını iki kez açıp kapadı ve sonunda, "Bu aslında çifte randevu değil, sadece brunch," dedi.

"Ben almayayım," dedi Jazz, yüzünü ve ses tonunu yarı nötr bir hale getirerek. Maggie onsuz da insanlarla takılabilirdi. Belki uzun zamandır sadece ikisi vardı ama artık yoktu. Maggie artık evliydi. Yeni arkadaşları vardı. Evli, bebekli, iş sahibi olan ve telefonlarında hatırlatıcı olmasına rağmen iki ayda bir elektrik faturalarını ödemeyi unutmayan arkadaşları.

Ve Jazz onun adına mutluydu. Henüz bunlardan hiçbirini istemese bile, Maggie'nin bunlara sahip olmasında yanlış bir şey yoktu. O ve Maggie her zaman farklı hızlarda hareket etmişlerdi ve Maggie'nin onlara yetişmek için bolca zamanı vardı.

"Her şey yolunda mı?" Maggie nazıkçe sordu.

Jazz yüzüne bir gülümseme yapıştırarak ona döndü. "Elbette öyle. Ama vaktin varsa düşün için bir elbise seçerken yardımına ihtiyacım olabilir."

Maggie'nin gözlerindeki endişe tamamen kaybolmamıştı ama yine de konu değişikliğini kabul etti ve devam etti. "Senin için her zaman vaktim var, bunu biliyorsun. Cal'in eski iş arkadaşlarından birinin emeklilik partisi için de bir elbiseye ihtiyacım var, yani bu mükemmel."

"Harika!" Jazz cevap verdi, sesi hissettiğinden daha neşeliydi. "Hadi öğle yemeği sipariş edelim ve kredi kartlarımıza biraz zarar verelim."

CHAPTER FOUR

Jazz

"B binmek mi, damat olmak mı?"

Jazz, yer gösterici ile Liam'ın arasına baktı, Liam'ın neredeyse fark edilmeyen irkilmesi, kollarını ona sarma isteği uyandırdı ve onu buradan çıkar. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüler? Hiçbir küçük intikam kendini bu duruma sokmasına değmezdi.

Ama yüzü ne kadar çabuk düştüyse, Liam'ın gözlerinde o kadar kararlı bir parıltı belirdi ve başını sallayarak onun bakışlarına karşılık verdi.

"İkisi de," dedi Jazz yer göstericiye sakarca bir gülümsemeyle ve Liam'ı koridorun sol tarafındaki koltuklara doğru çekti.

Sahilden Kuzey Kaliforniya'ya doğru on üç saatlik yolculuk şaşırtıcı derecede sakin geçmişti. Liam'ın, Cal'ın değiştirmesine izin vermediği eski Volvo'sunu sırayla kullanmışlar, aux kablosunu takas etmişler ve müzik ile podcast arasında gidip gelmişlerdi. Jazz, Liam'a en sevdiği komplo teorilerinden bazılarını anlatmış, Liam da ona niş internet dramalarını konu alan bir podcast ile karşılık vermişti. Jazz'ın çevrimiçi bulmaca topluluğuna bu kadar bağlanacağını kim bilebilirdi?

San Francisco'nun bir saat dışındaki The Bowery Estate'e vardıklarında saat onu geçmişti ve ikisi de yorgunluktan yatağa düşmüşlerdi.

Bir yatağı paylaştıkları gerçeğine göz kırptı. En azından bu sefer giyiniktiler.

Jazz, arkasına beyaz saten bir fiyonk asılmış şatafatlı, yaldızlı bir sandalyeye çöktü. Liam da onu takip etti ve en az onun kadar tiksintiyle dekora baktı. Bir insan neden güzel, yemyeşil bahçelerle dolu bir malikânenin tamamını rezerve eder ve daha az etkileyici, çok daha rüküş bir İtalyan şapelinin havasını taşıyan bir balo salonunda evlenmeyi seçer, onu aşıyordu. Dini bir tören bile değildi.

"Sanırım paranın zevki satın alamayacağı doğru," dedi Jazz nefesinin altından. "Ne olursa olsun, bahse girerim evlendiği kişi sen olsaydın daha az rüküş olurdu."

Liam homurdandı, gülümsemesi Jazz'ın omurgasında tuttuğunu fark etmediği gerginliği gevşetmek için harikalar yarattı. "Bu kulağa şüpheli bir şekilde iltifat gibi geldi, Jasmine."

"Kafana göre takılmaktan çekinme. Seni biraz daha az mükemmel yapmak için aşırı şişirilmiş bir ego kullanabilirsin," diye yanıtladı Jazz onu işaret ederek. Tanrım, adam gerçekten smokin giyebilirdi. Bu çok gülünçtü.

Liam ne utanarak ne de böbürlenerek gözlerini devirdi. *Michaelsons*. "Bu tarz kesinlikle India'nın ailesinin fikriydi," dedi ona. "Ve eğer onunla evleniyor olsaydım muhtemelen onlar da aynı şeyi yaparlardı."

"Ucuz atlattın."

"Evet. Evlenirseniz düğününüzün nasıl olmasını istersiniz?" diye sordu ve Jazz ona abartılı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Ne demek *eğer*? Michaelson olabilmem için seni benimle evlenmeye zorluyorum, unuttun mu?" Maggie ve Cal'in düğününde sarhoşken bu konuda şakalaşmışlardı ve Liam'ın gözleri, sanki eski en iyi arkadaşının, kendisinin de evlenme teklif etmeyi planladığı kadınla evlenmek üzere olduğu gerçeğinden dikkatini dağıtmayı başarıyormuş gibi, ona bunu hatırlattığında parladı.

"Pekala, o zaman düğünümüz nasıl olacak?"

Jazz derin bir nefes aldı ve mekâna bakarken mırıldandı. Salonu kaplayan yüz binlerce dolar değerinde beyaz güller olmalıydı, ama tek yaptıkları mekânı dağınık hissettirmektir. Koridor, birkaç yıl önce T.J. Maxx'tan indirimli olarak aldığı servis tahtasına benzemeyen, altın damarlı beyaz mermerden yapılmıştı. Pahalı görünüyordu elbette ama bu iyi görüldüğü anlamına gelmiyordu.

"Bu şekilde değil, orası kesin. Bakalım... Cadılar Bayramı," dedi sonunda ve Liam eğlenen bir kaşını kaldırdı.

"Oh?"

"Evet, bunu sadece bir Cadılar Bayramı partisi gibi gösterecektik ve herkes en iyi kostümleriyle gelecekti ve evleneceğimizi duyurarak her şeyi kaosa sürükleyecektik. Ben giydim-"

"Damadın gelinin ne giydiğini bilmesi uğursuzluk getirir," diye araya girdi Liam ve Jazz elini sahte bir öfkeyle göğsüne götürerek nefesini tuttu.

"Haklısın. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

"Bu bana mükemmel bir düğün gibi geliyor. Cadılar Bayramı kokteyl menüsünü düşün-"

"Liam?"

Liam'ın yüzündeki ışık anında söndü, cümlesinin sonu boğazında düğümlendi. Yutkundu ve Jazz iki kez düşünmeden Liam'ın elini tutup kucağına çekti ve sıktı.

Liam'ın yanında duran çifte baktı.

"Selam," dedi Liam, yüzünde Jazz'ın midesini bulandıran zoraki bir gülümseme vardı. "Jazz, bunlar Thomas ve Veronica. Aynı okula gidiyorduk. Çocuklar, bu Jazz. Ortağım."

Ona ortağım demekte tereddüt etmedi ama sesi yumuşadı, dudakları bir gülümseme ifadesiyle kalktı. Maggie'yle olan işi yürümediyse, oyunculuğa bir şans vermeliydi.

Ona daha önce hiç *ortak* denmemişti. Kız arkadaş, evet, ama çoğu zaman sadece bir *arkadaşı*.

"*Bu arkadaşım Jazz, millet.*" Beş aydır birlikte olduğu adam ondan özel olmasını istemişti ama sadece ondan. Başkalarıyla görüşmeye devam ediyordu.

"*Millet, Jazz'la tanışın. İşten bir arkadaşım.*" Birlikte yaşamayı konuştuklarından birkaç gün sonra, her sabah ve akşam onu sevdiğini söyleyen kadın.

Elbette acıtıyordu ama neyse oydu ve Jazz bunun onu rahatsız etmesine asla izin vermedi. Mutlu olmak için bir etikete ihtiyacı yoktu. Herhangi bir ilişki içinde olmakla da özellikle ilgilenmiyordu. O sadece eğlenmek istiyordu. Ama *partner*... sahte ya da değil, kendisinden önemliymiş gibi bahsedilmesi hoş bir duyguydu.

Ki bu aptalcaydı. Tabii ki önemliydi. Bu sadece bir kelimeydi ve Jazz bunu zerre kadar umursamıyordu.

Thomas ve Veronica, Liam'ın diğerk tarafındaki iki koltuğa oturdular ve daha yakına eğildiler.

"Nasılsın? Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti," dedi Veronica ve Jazz onun yüzündeki sahte sempati ifadesini silmek istedi. Eğer bir süredir konuşmamışlarsa, açıkça Liam'ın eski sevgilisinin tarafını tutmuşlardı ve varsayılan olarak Jazz onlardan nefret ediyordu.

Liam'ın sertleştiğini görmek yerine hissetti ve başparmağını elinin arkasında gezdirerek ona orada olduğunu hatırlattı. Liam'ın bedeni onunkine doğru biraz gevşedi.

"Evet, uzun zaman oldu. İyiydim, teşekkürler. Sen nasılsın?" "Burada her şey yolunda," diye cevapladı Thomas elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

"Artık müzede çalışmayacağınızı duyduğumuza üzüldük. Hayalinizdeki işin bu olduğunu biliyorum."

İsa, bu insanlar *ne yeri ne de zamanı* hiç duymamışlar mıydı?

Liam'ın çenesi titriyordu ama iyi görünmek için mükemmel bir gösteri yapıyordu. Jazz ne Thomas'ın ne de Veronica'nın onda bir sorun göremediğinden emindi.

"Oh, sorun değil. Zaten yeni bir meydan okumaya hazırdım ve yeni işim mükemmel."

Çift kaşlarını kaldırdı. "Yeni bir işe girdiğinizi duymamıştık. Şimdi ne yapıyorsun?"

Özenle hazırlanmış bir dans gibiydi, sanki sadece berbat küçük sosyal çevrelerine yaymak için dedikodu toplamaya çalışmıyorlarmış gibi zoraki bir nezaketle ileri geri gidiyorlardı. Jazz birden fazla kişinin onlara baktığını hissetti, muhtemelen Veronica ve Thomas gibi Liam'ı burada gördüklerine şaşırmışlardı.

Ama Liam cevap verip Maggie'yle olan yeni rolünü açıklarken, Jazz onun ne yaptığını bildiğini fark etti: Onlara kasıtlı olarak etrafa yaymalarını istediği bir hikâyeye veriyordu. Gecenin sonunda, son birkaç yıldır yaşadığı boktan olaylardan bahseden herkes şimdi onun nasıl geliştiğinden bahsedecekti. Mükemmel bir plandı.

Veronica ellerini birbirine çırptı. "Maggie Makes Home'u seviyoruz! Thomas'a şehir evini yenilemesi için yalvarıyorum, böylece tasarım için onu işe alabiliriz. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Liam ve Jazz'ı işaret ederek.

Jazz'a doğru baktı. Gülümsemesi sıcak şeker gibiydi ama gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu.

"Maggie benim en iyi arkadaşım," diye cevap vererek onu rahatlattı. "Ben de Cal için çalışıyorum, yani birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Sadece her zaman orada olan şeyi görmemiz biraz zaman aldı."

"Bu... çok hoş," diye yanıtladı Veronica ve Jazz bu bariz yalan karşısında gülmekten kendini alamadı. "Peki ne zamandır?"

Arka planda çalan yumuşak klasik müzik kesilip, Jazz'ın belli belirsiz tanıdığı klasik bir rock şarkısı girdiğinde sözlerini yarıda kesti. Sunağın arkasındaki yerden tavana kadar uzanan kapı ardına kadar açıldı ve mükemmel bir şekilde dikilmiş smokin giymiş bir adam yüzünde bir sırıtışla içeri girdi, yanında zenginliğin timsali gibi görünen yaşlı bir çift vardı.

Bart ve ailesi olduğunu tahmin ediyordu. Liam'ın eski en iyi arkadaşı uzun boyluydu, mükemmel bir şekilde arkaya yatırılmış sarı saçları vardı ve her zaman böyle görüldüğünden şüpheleniyordu. Abercrombie kataloğunun sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu, bir müşteri hizmetleri görevlisini taciz etmeye ya da barda bir kadına saldırmaya hazırdı, *hayır* onun için geçerli değilmiş gibi davranıyordu.

Liam odanın önüne doğru bakarken gözlerini alevler sardı. Jazz ona doğru eğildi, başını onun omzuna yasladı ve kulağına mırıldandı, "O bir Michaelson değil, bu kesin."

Liam kıkırdarken ikisi de sarsıldı. "Babamdan çok anneme benzediğimi biliyorsun."

"Evet, senin annen de çok seksi. Aslında ikinizin annesi de seksi. Ailenizde kesinlikle bir şeyler var." *Onun* ne kadar inanılmaz derecede muhteşem olduğunu söylemeyi ihmal etti. Ama bunun yüzünün her yerinde yazılı olduğundan emindi. Bu kadar iyi ve bu kadar güzel olmaya karşı bir tür kural olmalıydı.

Liam burnunu kırıstırdı. "Lütfen anneme seksi deme. Zaten Maggie ve babamla uğraşmak zorundayım..." Sanki cümlesini bitirmeye dayanamıyormuş gibi başını salladı.

Jazz ona hınzırca bir sırıtış attı. "Ah, baban hakkında sana anlatabileceğim şeyler."

"Susman için sana yalvarıyorum," diye inledi Liam ama gözleri daha açıktı.

Dikkat dağıtma başarılı.

En azından bir süreliğine, kalabalığın üzerine bir sessizlik çökene ve Pachabel'in Kanonu'nun tanıtık akorları salonda duyulana kadar.

Liam

Buraya gelirken aklından ne geçiyordu?

Liam, Jasmine'in elini ölümcül bir şekilde kavradı, müziğin her notası göğsüne saplanan bir bıçak gibi içinde çınılıyordu. Nefesini içine çekti ve kalbinin vücuduna kan pompalamaya devam etmesini istedi. Dünya mı dönüyordu, yoksa bu sadece *evet* dediği için aptal beynine isyan eden vücudu muydu?

Kapıların açıldığını duydu ama arkasına bakamadan dümdüz ileriye baktı. Nedimler geçti, gözünün önünde pembe bir bulanıklık vardı. India'nın kimi seçeceğini çok iyi biliyordu, tıpkı Bart'ın sağdıç olarak kimi seçeceğini bildiği gibi. Elbette, bir zamanlar orada sağdıç olarak Bart'ın kuzeni değil, Liam dururdu. Ve bir zamanlar tüm bu insanlar onun da arkadaşlarıydı, tıpkı Thomas ve Veronica gibi.

Müzik kreşendosuna ulaştığında odada toplu bir nefes sesi duyuldu ve Liam kendini çelikleştirdi, India'yı gelinlik içinde gördüğü anda onu kör edecek olan acıya hazırды. *O olmalıydı. O olması gerekiyordu.*

Vücudundaki tüm kaslar gerilmişti, kendini ne kadar gergin tuttuğuna bağlı olarak omurgasından aşağı acı akıyordu. Küçük bir el sırtında rahatlatıcı daireler çizdi.

"Sen iyisin. Yanındayım," diye fısıldadı Jasmine kulağına. Kahretsin, onun orada olmasına çok sevinmişti. Başka birinin dikkatini bu kadar dağıtabileceğini ve onu sakın tutabileceğini hayal bile edemiyordu.

Liam Jasmine'in tatlı vanilya kokusunu içine çekti, kokunun üzerine sinmesine izin verdi ve sonunda başını çevirip India'ya baktı. Ve hiçbir şey hissetmedi.

Ne yakıcı bir acı, ne acı veren bir pişmanlık, ne de bir özlem. Hiçbir şey yoktu. Aslında Liam beynini zorladığında, en son ne zaman acı, pişmanlık ve özlem hissettiğini hatırlayamıyordu. Doğrusu, India'yı ya da Bart'ı en son ne zaman düşündüğünü de hatırlayamıyordu - bir başkasının onları gündeme getirmesi dışında.

India çok güzel görünüyordu, tam da düğünlerini hayal ettiği zaman hayal ettiği gibi, ama onu öperken mükemmel bir şekilde uyguladığı gülümsemesi

babasının ve Bart'ın yanındaki yerini alması ona hiçbir şey yapmadı. Bunu nasıl bu kadar uzun süre kaçırdığını bilmiyordu; Bart ve India, kendisi içindeyken ev gibi hissettiren bir balonun içindeydiler ama şimdi dışarıdayken bunun ne olduğunu görüyordu: soğuk, kontrollü, gösterişli.

Onlarca yıllık dostlukları boyunca hiçbir zaman India'yla birlikte babası ve Maggie'nin düğününde Jazz'la yaptıkları gibi kirli, simlerle kaplı bir zeminde oturup kâğıt oynamamışlardı. Bart hiçbir zaman babasıyla öğle yemeğinde ona katılmamış ya da Maggie'nin yaptığı gibi mutfakta onunla birlikte krep yaparak dans etmemişti. Ailesi India ve Bart'ı hoşgörüyü karşılamış, Liam da her kırmızı bayrağı görmezden gelmişti, çünkü başka türlüsünü bilemeyecek kadar kendini onlara kaptırmıştı.

Bir yanı onlardan cevap istiyordu. Bunu neden yapmışlardı? Bu kadar yanlış bir şey yaptıklarını bile bile aylarca onun gözlerinin içine nasıl bakabilmişlerdi? Ama Liam onları birlikte izlerken merak etmek zorundaydı: Gerçekten bu kadar yanlış olan neydi? Aldatmak tabii ki yanlıştı ama gerçekten de birbirleri için mükemmel görünüyorlardı.

Geriye dönüp baktığında, India ile olan ilişkisi çok sıkıcıydı. Spontanite neredeydi? Heyecan neredeydi? Babası ve Maggie her zaman birbirlerine sürprizler hazırlar, anneleri de her zaman birlikte yeni şeyler denerlerdi. O ve India, çerçeveleri sergilemek için kullanılan genel stok fotoğraflardan biri olsaydı, mükemmel bir resim olmuşlardı. Ne ilişkilerinde ne de Bart'la olan arkadaşlığında heyecan verici hiçbir şey yoktu.

Ve Liam onlar olmadan çok daha mutlu, çok daha heyecanlıydı. Aslında onları düşünmeyi bıraktığı, onları özlemeyi bıraktığı anı tam olarak tespit edebiliyordu. İki yıldan biraz fazla bir süre önce, Nisan ayının ortalarında bir Perşembe öğleden sonrası, babasının ofisine girdiğinde, karmakarışık bir kızıl saçlı onu gülümseyerek ve "*Yardımcı olabilir miyim?*" diyerek karşılamıştı.

Liam törenin tamamen dışında kalarak Jasmine'i izlemeye koyuldu. Her zamanki gibi muhteşemdi, eteğinde kır çiçekleriyle işlenmiş file panelleri olan, yere kadar uzanan siyah bir elbise giymişti. Boynunda tek bir gözyaşı topazı bulunan sade bir altın zincir asılıydı ve her zamanki sade altın hızmasını minik bir topaz küpeyle değiştirmişti.

Onu son gördüğünden beri saçlarını yaptırmıştı, bakır rengi parlak ve ateşliydi. Dalgalı küt saçları gevşek dalgalar halinde kıvrılmış, perçemleri kaşlarının üstünü gıcıklıyordu. Ela gözleri dumanlı bir farla kaplanmış, kalp şeklindeki dudakları kiraz kırmızısına boyanmıştı. Babasının öldüğü gece olduğu kadar sarhoştı.

ve Maggie'nin düğününde, o dudakların tadını hala hatırlıyordu - findık ve çikolata ve-

"İyi misin?" Fısıltısı zar zor duyuluyordu ama Liam sıçradı. Kahretsin. Ona bakmakla o kadar meşguldü ki, onun da kendisine baktığını fark etmemişti bile. Bir kolunu Jasmine'in omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Evet. Aslında öyleyim. Bunu yaptığımıza memnunum." Onun yüzünü inceledi, ela gözlerindeki endişe, bunu kastettiğini anlayınca yumuşadı. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Eğilip adamın yanağına hafif bir öpücük bırakmadan önce duraksadı ve ruj izini gülümseyerek sildi. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Dudaklarının yanığı, onlar töreni izlemek için geri döndükten, damat gelini öptükten sonra bile uzun süre kaldı. Dudaklarını yanaklarına değdiren Jasmine, Liam'ın son iki yıldır inşa ettiği tüm duvarları, kendine ve soran herkese söylediği tüm yalanları yerle bir etmişti. Ama artık kendine yalan söyleyemezdi: Jasmine'i ilk gördüğü andan beri ona fena halde aşıkı ve belki, sadece belki, bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

CHAPTER FIVE

Jazz

I Pahalı hazırlık okullarına *karşı* bir argüman varsa, o da yanında duran adamdı. Elbette, Liam iyi ayarlanmış, iyi eğitilmiş, ruhu olan bir insandı, ama birlikte okula gittiği herkes çekilmez biriymiş gibi *gö r ü n ü y o r d u*. Jazz, ayrılık sırasında tüm arkadaşlarını kaybettiği için *k e n d i n e* güvensiz olduğunu biliyordu ama eğer bunlar Kaybettiği arkadaşları mı? İyi ki kurtulduk.

Liam bir profesyonel gibi hepsinin arasında gezinirken, kızın beklediği endişeli, kalbi kırık adam ortalıkta görünmüyordu. Onun, aynı şeyi bekledikleri belli olan eski arkadaşlarını şaşırtmasını izlemek rahatsız edici derecede çekiciydi. Çekici ve arkadaş canlısıydı, lanet bir salatalık kadar soğukkanlıydı ve Jazz bundan hoşlanıyordu. Hem de çok. Bir şekilde, gecenin geri kalanını kendini ona atmadan atlatmak zorundaydı. Bunu yapabiliirdi. Önemli bir şey değildi.

Chuck adında, babasının şirketinde çalışan ve havalı bir arabası olan (ki burada herkes öyle görünüyordu) *başka bir* adama kibarca gülümsedi. *Bana yardım* edeceğini umduğu bir ifadeyle Liam'a döndü ve Liam'ın dudakları yukarı kıvrıldı, belindeki kolu sıkılaştı.

"Sakıncası yoksa, Jazz ve ben bu şarkıya bayılıyoruz. Dans edelim mi, sevgilim?"

Sevgilim. Neden bu kadar ateşliydi?

Gerçek değildi, ama bu onun smokinini yırtmak ve dans pistinin ortasında ona saldırmak istemesine engel değildi. Tek yapması gereken

gece...

Liam onu etrafında döndürdü ve kendine doğru çekti, ona sıkıca sarıldı ve diğer dansçıların meraklı bakışlarını görmezden geldi. "Ne düşünüyorsun?" Serin parmağını kızın yanağına dokundurdu, gözlerindeki parıltı kızın *tam olarak* ne düşündüğünü bildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Jazz derin bir nefes alarak kalbinin durmasını istedi. Ama Liam'ın çıplak sırtında gezinen parmakları bunu imkânsız kılıyordu. Neden yine sırtı açık bir elbise seçmişti ki?

"Düşünüyorum da," diye başladı, alçak, nefes nefese sesiyle onu ne kadar çok istediğini duymuyormuş gibi yaparak, "harika gidiyorsun. Ciddiyim. Onlara geliştiğini göstermek mi istedin? Olmuş bil. Burada *gerçekten* başarılı oluyorsun Liam."

Gülümsemesi yumuşadı ve neredeyse utangaç bir hal aldı. "Teşekkür ederim. India koridorda yürürken bunların hiçbirini özlemediğimi fark ettim. Özlediğimi sanıyordum ama... sanırım mesafe her şeyi daha net görmemi sağladı."

"Berbat mı?" Jazz önerdi ve o da güldü, sanki yürümeye başladığından beri dans ediyormuş gibi dönüp onu eğdi. Muhtemelen gittiği okulda böyle şeyler öğretiyorlardı.

"Aynen öyle. Yine de bunu sensiz yapamazdım. Teşekkür ederim, Jasmine. Ciddiyim."

Gülümsemesinin altında teni ısındı, midesi takla atmaya benzer bir şey yaptı. Gamzeler yüzünden. Maggie'nin Cal'a karşı koyamamasına şaşmamalı.

"Sorun değil. Burada olmaktan mutluyum. Seninle birlikte." Bu son iki kelimenin ağzından kaçmaması gerekiyordu. Kahretsin. Jazz boğazını temizledi. "Aslında ben de sana bir şey sormak istiyordum."

Liam tam zamanında onları yoldan çekerek, düz bir çizgide dans edememeleri Jazz'ın suçuymuş gibi ters ters bakan bir çiftle çarpışmasını engelledi. "Ateş et."

"Benimle konuşurken bana Jasmine diyorsun, ama başka biriyle konuşurken ya da beni tanıştırtırken Jazz diyorsun. Neden değiştiriyorsun?"

Liam'ın yanakları pembeleşti ve Jazz bunun kendisine izin verdiği bir kadeh şampanyayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Ne kadar cazip gelse de eski sevgilisine sarhoşken saldırmak istemediği için o da aynı şeyi yapmıştı.

Liam onu müzikle birlikte döndürüyor, elbisesi bacaklarının etrafında dönüyordu. Ona o kadar odaklanmıştı ki, müziği zar zor duyabiliyordu. "Ben

Bu sadece bizim olayımız. Sadece sen ve ben," dedi sonunda. *Oh.*

Jazz yutkundu, parmakları adamın ceketinin yumuşak kumaşının altına girmek için kaşınıyordu.

"Bunu ben de sevdim," dedi müzik sona ererken. Grup bir sonraki şarkıya başlamadan önce alkış sesleri yükseldi ama Jazz ve Liam kıpırdamadan durdular, yeşil ve ela gözleri birbirine yapışmıştı. Jazz bir adım uzaklaşıp yere baktı. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim."

Kendini onun elinden kurtardı ve topuklarının üzerinde döndü, dans pistinde yaldızlı koridora doğru koşarken dansçılardan kaçtı. Dev girişi çevreleyen vitray pencerelerden gökkuşağı ışığı süzülüyordu, ama Jazz sağa döndü, daha küçük bir koridordan aşağı koştu ve tuvalet kapısının arkasına güvenli bir şekilde sıkışana kadar nefesini tuttu.

Tuvaletler de mekanın geri kalanı kadar lükstü; özel odanın mermer döşemeleri, altın donanımları ve lavabonun üzerindeki duvarda sedef çerçeveli dev bir aynası vardı. Makyaj masasının üzerinde yine beyaz güllerden oluşan bir vazoduruyordu ve Jazz'ın üzerine bir şey püskürtüldüğünden şüphelenmesine neden olan hastalıklı tatlı bir çiçek kokusuyla odayı parfümlüyordu.

İşemesi bile gerekmiyordu, sadece biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Bir iç çekişle nefesi kesildi. "Roma'dayken," diye homurdanarak elbisesini yukarı çekti ve tuvalete oturmadan önce iç çamaşırını aşağı indirdi.

Jazz makyajını lekelememeye çalışarak başını ellerinin arasına aldı. Onun nesi vardı? Belki de bir kadeh şampanya fazla gelmişti. Ya da belki sadece smokindi. Ya da gamzeleri. Ya da Liam'ın dans yetenekleri. Ya da o lanet olası bıyık.

Her neyse, sadece beklemek zorundaydı. Birkaç saat içinde pijamalarını giymiş, devasa otel yatağında birbirlerinden birkaç metre uzakta yatıyor olacaktı ve Liam dilini onun boğazına sokmak için bu kadar istekli olmayacaktı. Liam Kindle'ında bir şeyler okuyor olacaktı ve Liam ona ne okuduğunu sorduğunda yanakları kızaracaktı, sırf onunla dalga geçmek için çünkü Liam bunun ateşli bir aşk romanı olduğunu zaten biliyordu. TikTok'u açar ve sadece beş dakika gezinecekmiş gibi davranırdı, sonra bir saat geçerdi ve uyurlardı ve tamamen giyinmiş olarak uyanırlardı. Maggie ve Cal'ın düğünündeki sarhoş sevişmelerini tarihin tozlu sayfalarına gömecekler ve Jazz hayatına devam ederek bir on yıl daha orgazmsız seksle yetinecekti.

Tuvalette işini bitirdi, ellerini yıkayıp kuruladı, gül kokulu sabuna burnunu kırıttı ve yeni bir kararlılıkla resepsiyon odasına geri döndü. Kararlılık adımlarını güçlendiriyordu,

Biri kolundan tutup onu kenara çekene kadar kanape tepsi taşıyan sunucuyu görmedi.

"Teşekkür ederim." Kurtarıcısına baktı, kendini gelin ve damatla yüz yüze bulduğunda kelimeler ağzında can çekişiyordu. Boğazında yükselmek için savaşıyor öfkeyi yuttu. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bir anda ortaya çıkıyorlar, değil mi?" India pratik bir gülümsemeyle konuştu.

Prensip olarak Jazz ondan nefret ediyordu ama Liam'ın iyi bir zevki olduğunu da kabul etmeden edemiyordu. India muhteşimdi. Uzun sarı saçları mükemmel parmak dalgaları halinde beline kadar uzanıyordu ama Jazz çoğunun postiş olduğundan emindi. Makyajı doğal ama kusursuzdu ve balo elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturmuştu. Yumuşak, tiz sesi bile prenses havası veriyordu. Liam ve India'nın birlikte çekilmiş bir fotoğrafını hiç görmemişti ama ne kadar mükemmel göründüklerini hayal edebiliyordu.

Ve Bart... oradaydı.

Boğazını temizledi. "Tebrik ederim. Çok güzel bir törendi ve inanılmaz görünüyorsunuz."

India'nın gülümsemesi genişledi. "Teşekkür ederim. Sen Jazz'sın, değil mi? Liam'ın... kız arkadaşı?" Yüzündeki ifade kaymış, dudakları kelimenin etrafında hafifçe kıvrılmıştı. Ve böylece Jazz'ın bu muhteşem kadına karşı duyduğu tüm güvensizlikler yok oldu. India Liam'ı incitmişti, ikisi de incitmişti. Bunu yüzüne vurmak için onu buraya davet etmeye nasıl cüret ederlerdi?

"Ben Liam'ın ortağım, evet," dedi yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. *Partner, kız arkadaşın* daha ciddi hissettiriyordu.

"Bu gece senin hakkında çok şey duyduk," dedi Bart, yüzü gelinininkinden daha sertti.

"Ben de sizin hakkınızda çok şey duydum." Bart'ın gözlerindeki küçük panik parıltısından duyduğu memnuniyet karnına yayıldı. Onun kalbini nasıl kırdıklarından bahsedeceğini mi düşünüyorlardı? Zaten onu en başta bu yüzden davet etmemişler miydi? Kendilerine onun mutsuz, yalnız olduğunu ve onları özlediğini söylemek dışında bunu yapmaları için hiçbir neden yoktu. Bu saf ve basit bir ego gezisiydi ve Jazz onlardan nefret ediyordu.

"Liam sürekli ikinizden bahsediyor," diye devam etti. "Görünüşe göre üçünüz büyürken çok eğlenmişsiniz!" Bırakın Liam'ın sadece iyi zamanlardan bahsettiğini düşünsünler. Bırakın onu ezmediklerini düşünsünler. "Aslında, geçen gün bana hepinizin gittiği o yaz tatilini anlatıyordu.

On yedi yaşındayken? Hani hep birlikte şişe çevirmece oynadığınız ve babanızın teknesini çarptığınız? Resimler çok komikti."

Liam ona o geziyle ilgili tek bir şey bile anlatmamıştı ama Jazz meraklı biriydi ve Eliza ile Danisha'nın evinde eski fotoğraf albümlerini karıştırırken, Maggie'yle düğünü için genç Cal'in fotoğraflarını bulmaya çalışırken resimleri bulmuştu. Danisha ona o yazla ilgili her şeyi anlatmıştı; Liam'ın Bart'ın ailesiyle birlikte gitmek için nasıl yalvardığını ve eve döndüğünde nasıl gözlerinin parladığını, çünkü India'ya sonsuza dek aşık olduğunu ve sonunda şişe çevirme oyunu sırasında onu öpebildiğini.

Görünüşe göre India ve Bart da hatırlamışlardı. Yanakları kızardı ve beceriksizce yer değiştirdiler.

Sıcak bir el Jazz'ın sırtının alt kısmına yerleşti. "Nereye kaybolduğunu merak ediyordum. Bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Aman Tanrım. Liam'ı India ve Bart'la konuşmak zorunda bırakmadan buradan çıkarmayı umuyordu. Eğer bunu yapamazsa, en azından ona düşkün kız arkadaş rolünü mükemmel bir şekilde oynayabilirdi. Kolunu Liam'ın beline doladı ve ona sarıldı, yüzünde alaycı bir ifadeyle ona baktı.

"Yön duygum *o kadar* da kötü değildir."

Liam'ın cevap veren, hafif bıkkın gülümsemesi bir sanat eseri idi. Bu oyunculuk yeteneklerini nereden edinmişti? Ve neden bu kadar tahrik ediciydi?

"Elbette hayır, *sevgilim*," dedi, kelimenin üzerine o kadar büyük bir şefkat kattı ki Jazz bile neredeyse inanacaktı. Dikkatini India ve Bart'a çevirdi, yüzünde en ufak bir endişe ya da kalp kırıklığı izi yoktu. "İkinizi de tebrik ederim. Ne güzel bir düğün."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Bart, biraz sertçe.

"Biz de tam bana bahsettiğin yaz gezisinden bahsediyorduk bebeğim. Maldivler'de mi?"

Liam ona *bebek* dediğinde gözleri parladı, zümrüt yeşili gözbebekleri onu yutarken kayboldu. İlginç.

"Evet, babanın teknesine çarptığımız zaman, Bart. Eğlenceli bir geziydi."

Jazz, India'nın tepkisini izlemeseydi, Liam'ın ilk aklına gelenin öpüşmeleri değil de tekne olmasına katlanamıyormuş gibi bir anlık irkilmesini kaçırabilirdi. Ya da öpüşmeden sonra olanları. Onu özlemişti. Ona yaptığı onca şeyden sonra, onu özlemişti. Jazz şaşırdığını söyleyemezdi; Liam'ın nasıl biri olduğunu bilmiyor olabilirdi.

India'nın yeni kocasıyla olan ilişkisini anlamaya çalışıyordu ama Bart'ın onu Liam'dan daha çok sevmeye ihtimali olmadığını da biliyordu.

"Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor," dedi India, sesi öncekinden daha az kararlıydı. "Peki sen nasılsın? Ailen nasıl?"

"Harikayız," dedi Liam, Jazz'ın saçlarının uçlarını döndürerek. "Annemler eskimeye başladılar, tahmin edebileceğin kadar iyi gidiyor ve babam evlendi." Jazz, India ve Bart'ın Liam'ın ne yaptığından bahsetmeyi nasıl ihmal ettiğini fark edip etmediklerini merak etti, ama fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

"Babanın evlendiğini duydum. Asistanı, değil mi? Ne klişe ama. Tanrım, mirasa çok kızmış olmalısın, ha?" Bart, Jazz'ın kanını kaynatan bir kıkırdamayla konuştu. Maggie gülmeyi öğrenmiş ve *servet avcısı* yorumlarının sırtından atılmasına izin vermişti. Jazz... o kadar da değil. Bu konuda tartışmalara girdiği için iki bara girmesi yasaklanmıştı.

Liam'ın kalçasını sıkıca kavraması, onun da Bart'a kızgın olduğunun tek işaretiydi. "Maggie harika biri aslında. Babam için daha iyisini düşünemiyorum."

Bart homurdandı ama India onu dürttü. "Bu harika. Onun adına mutluyuz," diyerek kocasının yanlış adımını yumuşatmaya çalıştı. "Annem çıkış fotoğraflarından önce kaçtığımızı düşünmeden önce gerçekten geri dönmeliyiz. Ama balayımızdan döndüğümüzde arayı kapatırız."

"Kesinlikle. İkinizi de görmek güzeldi." Jazz bu kez yalan söylediğini hepsinin bildiğini biliyordu.

India ve Bart uzaklaşırken onu bırakmadı, gidişlerini izlemedi. Ama Jazz izledi, India'nın saniyelik bakışlarının her birini yakaladı.

"İzliyor," diye mırıldanarak Liam'a döndü. Başparmağıyla Liam'ın çenesini okşadı. "Beni öpmelisin."

Liam'ın dili dışarı fırladı ve alt dudağını ıslattı. Yüzünü kavradı, yanağına ipek gibi dokunarak dudaklarını onunkilere indirdi.

"Açık olmak gerekirse, Jasmine," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Bu onlar için değil."

Adam onun ağzını bir öpücükle yakalamadan önce sözlerinin içine işlemesine izin verecek zamanı olmadı. Elleri Liam'ın saçlarına gitti ve onu olması gerekenden daha sıkı kavradı. Liam buna aldırmaz etmedi, vücudunu onunkine yasladı, eli kalçasından sırtına, oradan da poposuna inene kadar dolaştı.

Kızın nefesi kesildi ve adam da bu fırsatı değerlendirerek dilini dudaklarının arasından geçirdi, dans pistinde olduğu gibi yumuşak bir şekilde hareket ederek onunkine dolandı.

"İğrenç."

Birbirlerinden ayrıldılar ve yaşlı bir kadının onlara ters ters baktığını gördüler, elindeki gül bardağını o kadar sıkıyordu ki Jazz bardağın hâlâ sağlam olmasına şaşırı. Kadın kaşlarını çatarak dönüp onlardan uzaklaştı.

Jazz ve Liam gözlerini kocaman açarak yavaşça birbirlerine döndüler. O öpücük... Siktir. *Bunun* önemli bir şey olmadığına kendini ikna edemiyordu.

"Belki de bıyığı beğenmemiştir," dedi ve aralarında giderek artan gerginliği dağıtmak için öfkeli kadına başıyla işaret etti.

Liam kıkırdayarak yüzündeki tutuşunu bıraktı. "İmkânsız. Herkes bıyığı sever," dedi ve elini bırakıp parmaklarını birbirine doladı. Liam yüzünü buruşturdu ve ağzından ukala bir gülümseme döküldü. "*Sen bıyığı seviyorsun.*"

"Bıyıktan *nefret* etmiyorum," diye kabul etti, adam vücudunun her yerinde öpücükler gezdirirken ne kadar yumuşak hissettiğini hatırlamamaya çalışarak. Deniyor ve başaramıyordu; birlikte yatağa girmeden önce ne kadar içki içmiş olursa olsun, görüntüler zihninde bir film şeridi gibi, gün gibi net bir şekilde akıyordu. "Yine de tuhaf bir seçim," diye hızla ekledi. "Neden senin de sakal bırakmadığını anlamıyorum. Sana yakıştırdı."

Onun elini sıktı. "Hadi, bu kadar yeter. Hadi yukarı çıkalım. Kindle'ım ve senin akılsız TikTok gezintin bizi çağırıyor. Yolda sana bıyık hikâyesini anlatırım."

CHAPTER SIX

Jazz

C arsanın tasarımı için ne kadar çok çaba harcandığı düşünülündüğünde, bir kişinin bile durup yerleşim planı hakkında düşünmediği anlaşıyordu. Etkinlik düzenledikleri bina ile otel arasında sadece kısa bir yürüyüş mesafesi vardı ama zemin, topuklu ayakkabı giyen herkes için kâbus gibi olan keskin çakıllarla kaplıydı. Liam'ın eli onunkinde yumuşak ve sıcaktı. Otele doğru, onu sabit tutmak için normalde yürüdüğünden daha yavaş yürüyordu. "Bana bir büyük hikâyesi sözü vermiştin."

Liam güldü, hafif bir esinti saçlarını karıştırdı ve Jazz gözlerini kaçırarak ayaklarına bakmak zorunda kaldı - ne kadar sallantılı olduğu düşünülürse bu muhtemelen mantıklı bir hareketti. "Annemlerin çıkmaya başladığı zamanlara dayanıyor. Yedi yaşındaydım ve gerçekten utangaç bir çocuktum. Annem D," diye açıkladı, muhtemelen hangi annesinden bahsettiğini belirtmeye alışkındı. Ama Jazz yine de annelerinden bahsederken ses tonundaki ince değişimi fark etti; Danisha *annem*, Eliza ise daha çok annem gibiydi, sanki Liam konuşmayı ilk öğrendiğinde babasının İrlandalı aksanından bir şeyler kapmış ve bu da yapışıp kalmıştı. "-Çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama annemin hatırı için beni tanımak istedi. Beni çocukken en sevdiği yere götürdü."

"Sanat müzesi mi?" Jazz tahmin etti.

"Evet. Ailesi onu ve kardeşlerini küçükken götürürmüş ve benimle bir aile geleneğini paylaşmak istediğini söyledi. I

Belli ki bayılmış. Hediyelik eşya dükkanından bir kitap seçmeme izin verdi ve ben de bir portreler kitabı seçtim. Eve döndüğümüzde, yatmadan önce kitabı birlikte okuyabilmek için yatıya kalıp kalamayacağımızı sordum."

"Kalıp sana kitap mı okudu?" Jazz sordu ve o da başını salladı. Liam'ın yüzü ailesinden bahsederken hep aydınlanırdı. Genellikle Jazz mutlu aileleri olan insanları gördüğünde biraz buruk olurdu ama Liam için mutlu olmamak zordu.

"O yaptı. Kitap sadece portrelerden oluşuyordu ama benim için hepsiyle ilgili hikayeler uydurdu. Ondandır, bir şekilde taşındı." Omuz silkti. "Klişe olmasının bir sebebi var. Her neyse, o kitabı bana aylarca her gece okudu ve ben portrelere, özellikle de çoğunun bıyıklı olmasına takmıştım. Açıkçası, yeni hayat amacımın bıyık sahibi olmak olduğuna karar verdim."

"Belli ki." Asansörün dışında durdular, metal pırıl pırıldı. Düğmelerde bile parmak izi yoktu. Jazz düğmeye bastı, parmağını biraz ovuşturarak lekelemeye çalıştı. "Yani bıyığı sana kitabı ve Danisha'yı hatırlattığı için mi bıraktın?"

"Oh hayır. Bu çok daha güzel bir açıklama. Bıyık bıraktım çünkü ikinci sınıftaki resim öğretmenim çok kötüydü. Bizden kendi portrelerimizi çizmemizi istedi ve ben de bıyık çizdim. Bundan hoşlanmadı ve silmemi söyledi, ben reddedince de bana ceza verdi."

"Yedi yaşındaydın!" Jazz, yedi yaşındaki Liam'ın adına öfkelenerek araya girdi.

"Zor bir okuldu ve Bayan Bellion çok katıydı. Bunun gerçekçi olmadığını ve zaten insanların sakalsız bıyıklarının olmadığını söyledi. Bu da ne demek oluyor? Ama bunu hiç unutmadım ve elimden geldiğince çabuk uzattım."

"Yani *otuz yıl önce* biri sana yapamayacağını söylediği ve sen de asla bırakmadığın için mi hala bıyığın olduğunu söylüyorsun?"

Asansörün kapıları yavaşça açıldı ve Liam onu arkasından içeri çekti. "Evet."

Jazz inanamayarak başını salladı. "Vay anasını. Bu hayatımda duyduğum en sevimsiz şey. Sanırım sana aşık olabilirim," diye şaka yaptı ve Liam dönerek ona baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Tanrı'ya şükür. Bu noktadan sonra Kutsal Düğün için yatırdığımız depozitoları geri alabileceğimizi sanmıyorum." Jazz'ın ağzından bir kahkaha döküldü ve Liam da ona katıldı.

Asansörün duvarlarını kaplayan aynalar sonsuzluk etkisi yaratıyordu. Jazz'ın kahkahası boğazında düğümlendi ve başını kaldırıp baktığında Liam'ın başını geriye attığını ve gülerken yüzünde bir sırıtiş belirdiğini gördü. Tanrım, gerçekten de çok güzeldi.

"Ne?" diye sordu onun kendisine baktığını fark edince.

Jazz'ın bakışları, aralarında rahatça tuttıkları ellerine kaydı. Liam başparmağını dalgınca kızın tenine sürttü ve kız derin bir nefes alıp tuttu ve gözlerini onun kollarında, gövdesinde, dolgun dudaklarında, lanet bıyığında gezdirdi. Gözlerini. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu; sadece söylemesini bekliyordu.

Nefesini üfledi ve onu kendine doğru çekti. Onunla gelmeyi kabul ettiğı andan beri bu kaçınılmazdı. "Siktir et."

Liam

Hiç vakit kaybetmeden Jasmine'e yaklaştı, eli aynalı duvara çarptı, parmakları aşağı doğru sürüklendi ve arkasında leke izleri bıraktı. Dudakları bütün gün onu çağırmişti ve insanlarla dolu bir odada bir öpücük onu doyurmaya yetmemiştir. Kendini tutmakta, beyni kötü fikirleri tekrar tekrar düşünmüyormuş gibi davranmakta iyi bir iş çıkarıyordu. Ama sonra ona bebeğim dedi. *Bebeğim*. Sesi biraz nefes nefese çıkmıştı ve kararlılığının son damlasına kadar kırılmıştı.

Liam eğildi, burunları birbirine çarpıyordu. Dilini kızın dudaklarında gezdirdi ve kızın ağzı davetkâr bir ifadeyle aralandı. "Lezzetli."

Jasmine inledi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Hâlâ elini tutuyordu, henüz bırakmaya cesaret edemiyordu ama diğer elini vücudundan aşağı çekti ve sırtının alt kısmını kavrayarak vücudunu kendi vücuduna çekti.

"Liam," diye söz verdi, kelime onun içinden geçerek doğrudan sikine doğru titreşti.

Sikeyim. Muhteşemdi.

Alt dudağını ısırdı, elinin aşağıya inmesine izin verdi, başparmağı kıcının mükemmel kıvrımını okşadı. Birlikte geçirdikleri ilk gecedan beri rüyalarına giriyordu; anıları sisliydi ve beyni

boşlukları doldurarak onun hakkını verebilirdi. Ellerini tekrar onun çıplak teninde gezdirmeye, bacaklarını etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı, tam o sırada adam dudaklarını hayalet bir öpücükle onunkilere değdirdi. Koridorda yürüyüp odalarının önünde durduklarında ikisi de titriyordu. Liam sabırsızca anahtar kartını okuttu ve Jasmine'i içeri çekti, kartı bir kenara fırlatıp onu kapıya doğru itti.

Onunla alay etmekten bıkmış bir halde yüzünü kavradı ve işkence gibi bir öpücükle ağzını yakaladı. Kadının ilahi tadı saf şeker gibi diline doldu. İkisi de sadece birer kadeh şampanya içmişlerdi ama tadını alabiliyordu - tıpkı Jasmine'in kendisi gibi derin, köpüklü ve tatlı.

Kadın ceketini kaptığı sırada Liam'ın siki pantolonuna yapıştı. Ceket yere düşmeden önce nefes alacak zamanı olmamıştı, kızın parmakları gömleğinin düğmelerini beceriksizce açıyordu. Liam yardım etmeye çalıştığında ellerini itti, sonunda gömleğin düğmelerini açıp parmakları çıplak göğsüne temas ettiğinde inledi.

Bir kasırgaya dönüşmüştü, tırnakları Liam'ın göğsünde geziniyor, sonra da sırtını tırmalıyordu. Liam onun ağzına karşı küfrederek onu geriye doğru çekti. Jasmine onu soymak için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi pantolonunu kalçalarından aşağı iterken neredeyse tökezliyordu. Onu reddetmek ona düşmezdi. Bacaklarının arkası yatağa çarpmadan bir saniye önce pantolonu ve ardından boxer'ını tekmeledi.

Jasmine onu oturur pozisyona itti, elbisesini kaldırdı ve kalçalarının üzerine oturdu. Adamın siki iç çamaşırına değince nefesi kesildi ve ilk kez öpüşmelerini keserek aralarına baktı. Göz bebekleri, ela gözlerindeki altın parçacıklarını yuttu.

"Siktir." Tek kelimeyle odanın havası çekildi, sanki tüm duyuları Jasmine olmayan her şeye ve her şeye karşı körelmişti. Ağzını onun boynuna eğdi, teninde öpücükler gezdirdi, dişlerini çenesinde gezdirdi ve köprücük kemiğine öpücükler kondurdu.

Geriye doğru kaydı, elbisesi daha da yukarı kalktı, böylece file panel iç çamaşırını ortaya çıkardı, pembe, mor ve yeşil kır çiçeklerinden oluşan bir bantla koyu mor dantel. Dudaklarını yalayarak bir parmağını ağın üzerinde gezdirdi ve Jasmine'in başı geriye düştü. Aleti onun için yalvarırken, onun tamamen giyinmiş, çiçekli ağlarla açıkta kalmasında çok güzel erotik bir şey vardı. Kıcını kavrayıp sıkabilmek için elbisesinin kenarlarını kaldırdı,

Kalçalarını yuvarlamadan önce amcığı adamın sikinin üzerinde kayıyordu, dantel yumuşak ama işkenceliydi.

Dudaklarından bir inilti döküldü ve bunu tatmak istedi, ağzını kendi ağzında hissetmesi gerekiyordu yoksa patlayacak, mor kumaşı bir kenara itecek ve iki kez düşünmeden sikini ona sokacaktı. Başını yukarı kaldırdı, çenesine öpücükler kondurdu, ta ki kız başını kaldırıp dudakları mıknaş gibi onunkilerle buluşana kadar. Kalçaları onu sıktı ve Liam'ın nefesi kesildi, parmakları onu sikinin üzerinde hareket ettirirken kışına saplandı. Jasmine'den yumuşak sesler döküldü, onu şiddetle öperken dili tarafından yakalandı.

Kahretsin, eğer dikkatli olmazsa onu daha elbisesinden bile çıkaramadan boşalacaktı. Kendini kontrol etmek için her şeyini harcadı. Jasmine hiç şüphesiz itiraz etmek için ağzını açtı ama parmakları elbisesinin arkasındaki gizli fermuarı bulduğunda dili tutuldu. Fermuarı indirdiğinde siyah saten, Jasmine'in yumuşak tenine kıyasla zımpara kâğıdı gibi geldi.

Elbiseyi yukarıda tutan ince askılar arkadan bağcık gibi bağlanmıştı. Liam kumaşı parmağına dolayıp çekiştirirken ciğerlerini yavaş ve ölçülü nefesler almaya zorladı. Bağcıklar çözülürken askılar da düştü ve elbise Jasmine'in vücudundan aşağı kayarak belinin etrafında toplandı. Ama Liam, lanet olası bir azizin sabrıyla, elbiseyi başının üzerinden kaldırıp dağınık saçlarını düzeltirken gözlerini onunkilerden ayırmadı.

Sonunda bakışlarının Jasmine'in inanılmaz vücuduna kaymasına izin verdi. Kahretsin, sarhoş anılarının gerçekte hiçbir etkisi yoktu. Nefes kesiciydi. Çiller solgun tenini süslüyordu ve büyük bir dövme kaburgalarına sıçramış, göbeğinin etrafında bir renk patlamasıyla kıvrılıyordu. Çiçekler: sulu boya güller, karanfiller ve turkuaz ve morun çeşitli tonlarında sabah zaferleri.

"Bunlar muhteşem."

"Onlar doğum çiçekleri," diye yanıtladı Jasmine nefes nefese. "Maggie'nin, erkek ve kız kardeşlerimin."

Karnı, kalçaları ve göğüsleri, dilini üzerlerinde gezdirmesi ve noktaları birleştirme oyunu oynaması için yalvaran çatlaklarla kaplıydı. Parmağını karnının kıvrımlarında gezdirdi ve kadın gerildi.

"Liam-"

"Bana bir saniye ver, sevgilim. Senin her bir mükemmel santimini hafızama kaydediyorum." Jasmine, Liam'ın saatlerce bakıp her bir ayrıntıyı özümseyebileceği bir sanat eseriymiş. Liam onlarca galeri gezmiş, binlerce resim görmüştü ve Jasmine hepsinden milyonlarca kat daha güzeldi.

Kadın nefesini içine çekti ve adam bakışlarını yavaşça kadının vücudunda gezdirdi. Gözleri onun üzerinde olduğu için ne kadar şanslıydı.

Adam ona baktığında yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Liam parmağını kızın çenesinin ucunda gezdirdi.

"Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey," dedi yumuşak bir sesle, sesi kalındı. Bunu duymuş gibiydi ve boğazını temizlemeden önce kendini biraz salladı, "Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü sabah haberlerinde hava durumunu sunan yaşlı İngiliz adamı biliyor musun?"

Liam bu rastgele konu değişikliğine gözlerini kırptırdı. "Peruklu olan mı?" "Kesinlikle!" Jasmine ellerini birbirine vurarak Liam'ın kucağında zıpladı. Liam nefesini içine çekti ve boş yere onu sabit tutmaya çalıştı. "Bir keresinde havaalanında simit alırken ona rastladım ve bana, tırnak içinde, *harika göğüslerim* olduğunu söyledi." Dünyanın en kötü göğüsleri olabilecek bir şey takındı.

İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve Liam homurtusunu tutamadı.

Kahkahalarla sarsıldılar ve can havliyle birbirlerine sarıldılar. Liam kahkahalar arasında, "Boktan peruklar bir yana," dedi, "haksız değildi. *Gerçekten de harika göğüslerin var.*" İngiliz aksanı da bir o kadar kötüydü ama Liam eğilip diliyle sütyeninin kenarına dokununca Jasmine'in kahkahası boğazında düğümlendi. Omuzlarındaki tutuşunu gevşeterek sütyenin klipsini açmak için arkasına uzandı ve ipeksi kumaşın gevşediğini hissederek hissetmez Liam dişleriyle onu çekip aldı.

"Vay anasını," diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunlar yeni mi? Bunları hatırlamıyorum." Kumaşın arasından göğüs uçlarındaki piercingleri nasıl fark etmemişti?

Kız cevap vermeden önce ağzını kızın üzerine kapattı, kız konuşmadan önce dudaklarından bir inilti döküldü. "Hayır, ama geçen sefer gerçekten sarhoştun. Onları yıllar önce Maggie ile aynı zamanda deldirmiştim, o zaman-"

Liam, "Lütfen meme ucun ağzımdayken Maggie hakkında konuşma," dedi ama ağzını, kelimelerin karışık bir karmaşadan başka bir şey olmasına yetecek kadar uzun süre çekmeye istekli değildi. Yine de Jasmine mesajı almış gibiydi, çünkü başka bir şey söylemedi, sadece dişleriyle altın çubuğu çekiştirirken inledi. Diğerini başparmağı ve parmağı arasında yuvarladı, Jasmine kucağında kıvranıyordu.

Kukusunun sikinin üzerindeki her fırçası bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu. Onu çıplak hissetmeye ihtiyacı vardı.

Jasmine'in kığını kavradı ve onu yatağın kenarına oturtup önünde diz çökecek kadar ayağa kalktı. Dirseklerine dayanarak kendini destekledi,

başparmaklarını iç çamaşırını yukarıda tutan ince mor iplere geçirirken uzun, dalgalanan kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. Yavaşça aşağıya doğru çekti, Jasmine ona yardım etmek için kendini kaldırdı. İç çamaşırlarını bir kenara fırlatan adam sonunda döndü, kadının kalçalarını ayırdı ve gözlerini ona dikti.

Ve beyni neredeyse kısa devre yaptı.

"Bu yeni," dedi Jasmine, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Kendime Paskalya hediyesi olarak aldım."

Liam kızın klitorisindeki altın çubuğa baktı ve ağzını kıza gömme dürtüsüyle savaştı. "Tanrım."

"Aynen öyle. Tam mevsimi," diye onayladı ve adam kaşlarını kaldırarak kendini piercing'inden başka bir yere bakmaya ve onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Jasmine."

"Hmm?"

"Seninle evlenmek için Kutsal Düğünümüzü bekleyebileceğimi sanmıyorum. Sen çok mükemmelsin."

Güldü, sıcak bir fincan çay ya da boktan bir günün ardından sıcak bir sarılma gibi hissettiren derin, gürleyen bir sesle, sonra sol bacağına kaldırdı ve omzuna doladı. "Kanıtla bebeğim," diye fısıldadı ve ikinci kez sormasına gerek kalmadı.

Liam onun adına lanet okudu, eğildi ve dilini klitorisinin üzerinde gezdirdi, metal çubuk şaşırtıcı derecede soğuktu. Kalçalarını daha da açarak parmaklarını tenine batırdı. Jasmine'in dirsekleri kırıldı, vücudu yatağa yaslanırken bir nefes kaçtı. Liam yeterince yaklaşmıyor, onu yeterince tüketemiyordu. Bunların hiçbirisi Jasmine'in yıllardır onu ne kadar tükettiğinin yanına bile yaklaşamazdı.

İki parmağıyla amını okşadı ve Jasmine inledi. "Bu iyi mi?"

"Evet. *Siktir*, evet."

İşte oradaydı. Liam iki parmağını kızın içine soktu ve kız haykırana kadar parmaklarını kıvırdı. Kız çok ıslaktı, adamın etrafında kenetleniyordu. Parmaklarıyla onu becerdi, klitorisini yaladı ve piercingiyle oynadı. Liam'ın bir haftalık maaşından daha pahalıya mal olan beş çeşit yemek yemişlerdi, en üst rafta şampanya ve gerçek altın varaklı profiterol vardı ve hiçbirinin tadı onunki kadar güzel değildi, dilinde tatlı ve zengindi.

Ellerini onun saçlarına gömdü. "Liam," diye nefes nefese kaldı. "Sikinin içimde olmasına ihtiyacım var, *lanet olsun*."

Liam dişlerini hafifçe klitorisine batırdı ve Jasmine hıçkırarak bedeni yatağın kenarında kıvrıldı. Liam ayağa kalktı, Jasmine'in bacakları yere düştü.

hafif bir gümbürtüyle.

"Yatağa çık, sevgilim."

Bütün vücudu kıpkırmızı kesilmiş bir halde geri çekildi. Liam yerdeki pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı ve sakladığı prezervatifi çıkardı. Yatağa sürünerek çıktı ve kadının açık kalçalarının arasına yerleşti.

Jasmine prezervatifi onun parmaklarından kaptı, paketi yırtarak açtı ve yumruğunu onun sikinin etrafına sardı, başparmağını ucunda parlayan dölün içinde gezdirdi. Başparmağını ağzına götürdü, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve başparmağının etrafına sarıp yalayarak temizledi.

Liam'ın vücudu kendini tutamayıp titrerken, Jasmine ona acıdı ve prezervatifi Liam'ın sikinin üzerinde yuvarlarken gözleri parıldadı. Liam kendini yumruklayarak ucunu kızın üzerinde gezdirdi, metal çubuğa değdiğinde gözleri kapandı ve Jasmine onun adını haykırdı. Başını yastığa bıraktı, kızıl saçları alevler gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı ve Liam sakinleştirici bir nefes aldı. İkisi de soluk soluğa kalana kadar onu öpmek için eğildi, sonra alınlarını birbirine bastırarak içine itti.

Lanet olsun. Kadının amcığı onu içine çekmiş, öyle sıkıyordu ki, otuz saniye bile dayanabileceğinden tam olarak emin değildi. Ve henüz tam olarak içine bile girmemişti. Tanrım.

Jasmine alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve Liam onun burnunu dişleriyle dürttü.

"İyi misin?"

"Ben... Ben,
um..."

"Jasmine, sevgilim. Konuş benimle," dedi ve alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Durmamı ister misin?"

"Kesinlikle olmaz," diye boğuk bir ses çıkardı. Adamın pazusunu kavradı, parmakları titriyordu. "Çok iyi hissediyorsun. *Daha fazla*, lütfen."

Liam parmaklarını onunkilerle birleştirerek elini yastığa dayadı ve dişlerini gıcırdatarak tamamen içine girdi, dibe vurduğunda ağzından titreyen bir nefes çıktı.

"Kahretsin," diye inledi Jasmine, elini ölümcül bir şekilde sıkarak.

Liam çekilirken saydı, *bir, iki, üç*, sonra tekrar içine itti, rahat olduğundan emin oldu. Ama Jasmine'in başka fikirleri vardı, bacağını onun etrafına doladı ve sabırsızca itti.

"Mesaj alındı sevgilim," diye kıkırdadı onun dudaklarına karşı. Diğer elini tuttu ve saçlarından uzak durmaya özen göstererek başının diğer tarafındaki yastığa doğru bastırdı. "Eğer durman gerekirse bana söyle, tamam mı?"

"Yemin ederim beni yakında sikmezsen, *ben-oh*."

Liam, kızın sırtı eğilip bacaklarını sıkıca sararak onu becerirken sırtışının yüzünü yarmasına engel olamadı. Liam yatağın zıplamasını kullanarak kendini itti ve kızın derinliklerine vurdu. Kadının bacakları adamın etrafında titriyordu ve eğer adam kadının ellerini tutmasaydı, kadının tırnaklarını adamın sırtına geçireceğini söyleyebilirdi.

Kukusu adamın etrafında kenetlendi, dudaklarından dökülen seslerin şiddeti artarken tutarlılığı azaldı. *Kahretsin*, çok yaklaşmıştı. Tanrı'ya şükür. Bu kadar iyi hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Dudaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi, dudağını dişlerinin arasına aldı ve ağzının içinde küfür edene kadar ısırıldı.

"Kendini inanılmaz hissediyorsun, Jasmine," diye soludu ve gözleri onunkilere kaydı, ela irislerinde altın alevler parlıyordu.

Ve sonra, bir saniyede, gözlerini kırptı ve onlar gitmişti. Gözlerini kapadı, başını yana çevirdi ve... numara mı yaptı? Onun etrafında kenetlendi, amının her kasılması mükemmel bir şekilde ölçüldü, her çığlık kasıtlıydı.

Kesinlikle olmaz. Onun gözetiminde olmaz.

Liam durdu ve ellerini tutuşunu gevşetti ama karıncalanmalar başladığında bile bırakmadı. *Kahretsin*, onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti.

Gözlerini açıp yüzünü ona dönmeden önce derin bir nefes almasını izledi.

"Hey," dedi, yüzünde rahatsızlık belirtisi ararken. Orada bir şey vardı, gözlerinde bir kenar. Hayal kırıklığı mı? Liam bunu tam olarak çıkaramadı. "İyi misin? Seni incittim mi?"

Kadın ellerini esnetti ve adam istemeyerek de olsa onu serbest bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek arkasına yaslandı. "Ne? Hayır, neden bana zarar veresin ki?"

"Çünkü numara yaptın."

CHAPTER SEVEN

Jazz

"B Çünkü numara yaptın."

Jazz'ın kalbi karnına düştü. Fark etmiş miydi? Hiç kimse fark etmemişti.

"Tabii ki yapmadım," dedi hızla, aptalı oynayarak ve yüzünün ona ihanet etmemesini umarak.

Liam kaşlarını çattı, kaşları birbirine yaklaştı. "Sen yaptın. Sorun değil ama bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsan bana söyleyebilirsin. Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Hâlâ sert bir şekilde içinden çıktı ve orgazmının bir kez daha, onu yakalayacak kadar yaklaştığı anda yok olmasına rağmen, vücudu onu tekrar içine almak için çaresizdi.

Jazz omuzlarındaki gerginliği yuvarlayarak iç çekti. "Nasıl fark ettin? Hiç kimse fark etmemişti."

"Nasıl fark etmem?" Liam sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi cevap verdi.

"Geçen sefer fark etmedin," diye homurdandı ve Liam'ın gözleri büyüdü, yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti.

"Bu ne lan? Bana geçen sefer de numara yaptığını mı söylüyorsun? O kadar sarhoştum ki anlayamadım bile." Son kısmı, kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi, nefesinin altında söyledi.

Jazz sırf kendine yapacak bir şey vermek için ellerini esnetti. "Bu senin suçun değil."

Bunun üzerine Liam bir şekilde *daha da* dehşete düşmüş görünüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki benim hatam. Belli ki yanlış bir şey yapıyorum ve-"

"Liam."

Adam tiradına ara verdi ve kadın seçeneklerini tarttı. Bir bahane bulabilir, vücudunun boşalamamasından dolayı kendisini suçlamasını engelleyecek bir şeyler söylemeye çalışabilirdi. Ama onun bu konuda kendini ne kadar hırpaladığını görebiliyordu ve bundan nefret ediyordu. Geriye B seçeneği kalıyordu: Ona gerçeği söyleyebilirdi. Sonunda açılabilir ve zaten hiçbir işe yaramayan kadın doğum uzmanı dışında birine gelemediğini söyleyebilirdi. Liam onu yargılamazdı. Sorun olmazdı.

Sanki kendini savaşa hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "On yıldır orgazm olmamıştım."

Liam sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim."

Sanki on yıldır orgazm olmadığını söylemişsin gibi geldi." "Öyle söyledim."

"Lanet olsun." Liam elleriyle yüzünü ovuşturdu ve inanamayarak başını salladı.

"Evet."

"Hiç mi? Yalnız bile mi?"

Kadın başını salladı ve adam uzun bir nefes verdi. "Vay anasını," diye tekrarlardı ve tüm bu durum ne kadar garip olsa da Jazz gülmekten kendini alamadı. Görünüşe göre bu Liam'ı daha da endişelendirmişti. Şakaklarını ovuşturarak bacak bacak üstüne atıp oturdu. Yetişkin bir adam nasıl olur *da çıplak ve sert* bir şekilde çapraz otururken bu kadar iyi görünürdü? Tanrım.

"Sen... iyi misin? Bir doktorla konuştunuz mu? Tıbbi bir nedeni olabilir."

"Ben iyiyim. Hayal kırıklığına uğradım, beni yanlış anlamayın ama bunun dışında her şey yolunda. Birkaç aydır gelemediğimi fark ettikten sonra doktorumla görüştüm ve her yıl kadın doğum uzmanıma gittiğimde bundan bahsediyorum ama herhangi bir tıbbi sorun yok gibi görünüyor." Omuz silktili. Kulağa kötü geldiğini biliyordu ama buna alışkındı. Önemli bir şey değildi. "Sorun değil. Hâlâ seks yapıyorum - tabii ki - ve hâlâ bundan zevk alıyorum. Sadece bitirmiyorum."

Kadının açıklaması Liam'ı rahatlatmak için hiçbir işe yaramadı. Aksine, kaşları daha da derinleşiyordu. "Neden sen bir şey söylemedin? Ben değil

Geçen sefer bahsettiğimde ikimiz de çok sarhoştuk ama bilseydim-"

"Hiç kimseye söylemedim," diye araya girdi. "Doktorum dışında. Maggie bile bilmiyor."

"Ciddi misin? Ama Maggie'ye her şeyi anlatıyorsun."

"İlk birkaç kez olduğunda, o dönem fazladan ders aldığım için stresten kaynaklandığını düşündüm." Ailesi, fazladan ders almazsa okul ücretini ödememekle tehdit etmişti ve Jazz normal ders yükünü zar zor idare ediyordu. "Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde Maggie ailesiyle çok uğraşıyordu ve ben de onu endişelendirmek istemedim. Ve daha sonra sanki çok uzun süredir devam ediyormuş gibi hissettim." Kulağına bile zayıf bahaneler silsilesi gibi geliyordu.

Gerçek şu ki, Maggie'ye neden söylemediğinden emin değildi. Maceralar planlayan ve Maggie'yi kabuğundan çıkaran eğlenceli bir arkadaş olmak - bazen isteyerek, bazen de istemeyerek- daha kolaydı. Sorunlarını Maggie'yle hiç paylaşmadığından değil, sadece hafif rahatsızlıkların ötesine geçen sorunları paylaşmadığından. Muhtemelen Maggie, Jazz'ın bir şeylerden kaçmasına razı olmaz ve her neyse birlikte halletmeleri konusunda ısrar ederdi. Ve Maggie'nin bir şeylerle başa çıkmasına yardım etmesine izin veremezdi, çünkü eğer onları düzeltemezse, Maggie kendini suçlardı.

"Bu konuyu onunla konuşmalısın. Maggie senin aradığın kişi," dedi Liam ve Jazz yüzünü buruşturdu. Liam onu iki kez her şeyi paylaştığını iddia ettiği kişiyle her şeyi paylaşmazken yakalamıştı ve iki kez neden paylaşmadığına dair zayıf bir açıklama yapmaktan başka bir şey yapamamıştı.

"Bunu düşüneceğim. Ama söylemeye çalıştığım şey," diye devam etti, "bu senin... yeteneklerinin bir yansıması değil." Kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu ve Liam'ın dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti. "Demek istediğim, sorun sende değil, bende. Gerçekten."

"Liseden beri kimse benimle numara yapmadı," dedi Liam ve Jazz şaşkınlıkla ona baktı.

"İşte bu *benim* bile sahip olmadığım bir özgüven seviyesi." "Açıkçası gelmesini sağlayamadığım insanlar oldu, ama hiç taklit etmediler. Ben ciddiyim. Bu benim olayım gibi bir şey." Liam'ın kulaklarının kenarları pembeleşmişti ve Jazz, Liam'ın kendisine söylediği her şeyi hâlâ anlamaya çalışmıyor olsaydı kıpkırmızı olacağını hissetti.

"İnsanların gelmesini sağlamak senin işin mi?" Adam başını salladı ve kadın mırıldandı. "Ne yani, sen bir zevk domu falan mısın?"

Liam başını öne eğdi. "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

Kaşlarını kaldırdı, etkilenmişti. "Vay be. Michaelson DNA'sında neler oluyor?" *Pleasure dom* gerçekten de baba Michaelson'ı utandırabilirdi ve Jazz çaresizce Liam'ın *başka neler* sakladığını bilmek istiyordu. Maggie'ye de söylemek istiyordu ama Maggie'nin Cal'in oğlunun cinsel eğilimlerinin ayrıntılarını isteyeceği bir dünya yoktu.

Liam burnunu kırıştırdı. "Bu ne demek oluyor-aslında hayır, bilmek istemiyorum. Boş ver."

"Senin rekorun ne?" diye sordu, dirseklerine dayanarak ve Liam'ın gözlerinin zıplayan göğüslerini nasıl takip ettiğini fark etmemiş gibi yaparak.

"Beş saatte otuz altı," dedi ve Jazz ıslık çaldı. "Lanet olsun. Bu ben olamam. Belli ki."

Şaka yapma çabası boşa gitti. Liam inledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. Koyu kahverengi dalgaları, Liam'ın üzerine inerken onları tutması sayesinde dağılmıştı. Birçok kez çok yaklaşmıştı ve Jazz kendini tam olarak uçurumun kenarından alamadığı için yaşadığı hayal kırıklığını inkâr edemiyordu. Bu kesinlikle Liam'ın denememiş olmasından kaynaklanmıyordu.

"Cidden bana *on yıldır* gelmediğin gerçeğinin senin için sorun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tamam'ı tanımla. Orgazm olmak ister miydin? Tanrım, evet, ama neyse o.

Görünüşe göre vücudum bunu yapmak istemiyor."

Liam içini çekerek onun yanına uzandı ve yüzünü ona dönecek şekilde yan döndü. Liam ona ayna tuttu, burunlarının arası sadece birkaç santimdi. Liam elini uzattı ve parmaklarını saçlarının uçlarındaki düğümlerde gezdirdikten sonra omuzlarına doğru itti. "Deneyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Bu senin denemen değil miydi? Çünkü Tanrım, bu inanılmazdı - orgazm eksikliği bir yana."

"Elbette deniyordum ama farklı bir şey deneyebiliriz. Dediğim gibi, bu benim işim. Bir sürü... tekniğim var sanırım. Evde bir ton oyuncak olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu senin için gerçekleştirmek istiyorum."

O kadar ciddi konuşuyordu ki, zümrüt gözleri o kadar açık ve yoğun ki Jazz'ın omurgası gerildi. Yutkundu ve gözlerini ondan kaçırdı. "Ben bir meydan okuma değilim, Liam."

"Ne dedin? Kahretsin, hayır, öyle demek istemedim, sevgilim. Özür dilerim." Elini karnının üzerinde durduğu yerden tutup ağzına götürdü ve avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yardım etmek istiyorum. Sen düğüne gelerek bana yardım ettin, ben de bunu senin için yapmak istiyorum."

Onun bunu bu kadar ciddiye alacağını, bu konuda bu kadar nazik davranacağını bilmeliydi. Ne de olsa Liam'dı. "Heyecanını seviyorum dostum, ama bence bu gemi çoktan kalktı. Her şey yolunda, endişelenme. Hâlâ eğleniyorum ve seni hâlâ bitirebilirim-"

"Kesinlikle olmaz." Sesi sertti, neredeyse emrediyordu. Onu daha önce hiç böyle duymamıştı.

"Anlamıyorum," diye cevap verdi hayal kırıklığıyla hırlayarak. "Bunda senin çıkarın ne? Sakın bunun arkadaş olduğumuz ve beni önemsedğin için olduğunu söyleme. Sen bile bu kadar özverili değilsin." Bunun doğru olduğuna tam olarak ikna olmamıştı.

"Bunda benim çıkarım ne?" Liam'ın cevap niteliğindeki kahkahası, karanlık, şehvetli ve mizahsız bir asp gibi kadının içine dolandı. "*Yıllardır* üzerime boşalmanı hayal ediyordum. Seni ofiste gördüğüm o ilk günden beri seni aklımdan çıkaramıyorum. Şubat ayında birlikte olduğumuzu ve bunu hatırlayamadığımı bilmek tam bir işkenceydi. Ve senin içinde olduğumu ama bittiğini göremediğimi bilmek? Dayanılmaz." Kalbi durdu, nefesi göğsünde sıkışmaya başladı.

"Bu benim işim dediğimde, bunu birisini kaç kez boşaltabileceğimi görmek için bir meydan okuma olarak aldığımı kastetmiyorum. Demek istediğim, beni azdıran şey, diğer insanları azdırmak, bunu gerçekleştirdiğimi bilmek, onlar daha fazla dayanamayana kadar tekrar tekrar yapmak. Boşalmam için kimsenin bana dokunmasına bile gerek yok. Sadece *onları* parçalara ayırmam gerekiyor ve kendimi kaybediyorum. Ama sen? Seni boşaltırken hayatta kalabileceğimden emin değilim sevgilim, ama Tanrım, denemek istiyorum."

"Oh," diye nefes aldı Jazz. Buna ne demesi gerekiyordu? Gözleri parlıyordu, zümrüt alevler onu kabul etmeye ikna ediyordu. Ve o da kabul etmek istedi. Bu onu şaşırtmıştı ama aslında bunu düşünüyordu. Liam'la ilişkisini bitirmeye on yıldır hiç olmadığı kadar yaklaştı. Onu nasıl boşaltacağını bulacak biri varsa, o da muhtemelen Liam'dı.

"Bunu gerçekten o kadar uzun zamandır mı düşünüyordun?" diye sordu ve insanları boşaltmayı ne kadar sevdiğine dair bir monolog yapmasına rağmen, onu kızartan şey *buydu*.

Boynunun arkasını kaşıdı. "Evet. India'yla ayrıldıktan sonra başka kimseyle ilgilenmiyordum. Bu ilgiyi uyandıran ilk kişi sendin."

"Maggie'ye çıkma teklif ettiğin zaman dışında," diye belirtti Jazz ve ona ters ters baktı.

"Elbette, o hariç, sanırım, ama o daha çok kendimi kabuğumdan çıkmaya zorlamamdı ve bu olmamış gibi davranmayı gerçekten çok isterdim."

"Bu çok kötü. Her fırsatta bu konuyu gündeme getirmeye devam edeceğim." "Sen bir tehidsin."

Alçak sesle kıkırdaması içinde bir sıcaklık birikmesine neden oldu ve onu elindeki soruya geri getirdi: Bunu yapacaklar mıydı? Uzun bir nefes aldı, üçe kadar saydı ve üfledi. Neden olmasın ki?

"Tamam, evet. Deneyebiliriz. Ama biraz zaman alabilir."

Liam onun kabul etmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Acelemiz yok."

Doğru. On yıl beklemişti - istese de istemese de sabırlı olmak zorunda kalmıştı. "Doğru. Ama ben boşalamazsam ve sen boşalırsan kendini kötü hissetmeni istemiyorum," diye cevap verdi, hâlâ sert olan sikini göstererek.

Başını sallamadan önce bir süre onu düşündü. "Hayır. Bu iş böyle yürümeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani sen gelene kadar, ben gelmiyorum."

Kesinlikle onu doğru duymamıştı. Ağzı açık bir şekilde ona baktı ve sonunda, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Öyleyim."

"Ne yani, bana mastürbasyon bile yapmayacağını mı söylüyorsun?"

Başını salladı, gözleri kızın şüpheciliği karşısında eğlenceyle parlıyordu. "Hayır."

"Ama bu aylar sürebilir!" Hatta yıllar. Bildiği kadarıyla bu mümkün bile değildi.

"Bekleyebilirim."

Tanrım. Ciddiydi. Orgazm sapkınlığının yanı sıra bir tür mazoşizm sapkınlığı da mı vardı? "Bu kazanabileceğim bir meydan okumaya benziyor."

"Denemeni görmek isterim sevgilim," diye cevap verdi Liam, zümrüt gözleri parlıyordu. "Bu varsın anlamına mı geliyor?"

Uzun bir nefes verdi. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu ama Liam sorunu görememiş gibi omuz silkti.

"Vay canına. Tamam. Sanırım ben de varım."

Elini sıkması için ona uzattı ve o da sıktı ama bırakmadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini yatağın üzerinde rahatça dinlendirdi. "Cidden sadece bir başkasını boşaltarak boşalabiliyor musun?" Adam başını salladı, alnına bir bukle düşmüştü. Kadın uzandı ve onu fırçaladı. "Vay be. Bunu gerçekten görmek istiyorum."

Dudaklarının köşesi kalktı, yüzünde bir gülümseme belirirken gamzeleri ortaya çıktı. "O zaman bunu gerçekleştirelim, Jasmine."

CHAPTER EIGHT

Liam

H Kaliforniya'dan eve döndükten sonra Maggie'nin bir gün izin teklifini kabul etmeliydi. Ama bunu söylerse, Jasmine ona açıkça *ben sana söylemiştim* diyen bir bakış atacaktı ve Liam'ın kafası hafta sonu yüzünden hâlâ bununla uğraşamayacak kadar karıştı. Kanepeye kıvrılıp kitap okuyormuş gibi yapmak ve bir yandan da Jasmine'le geçireceği ilk gece için planlar yapmak istiyordu

-her neyse, planladıkları ilk geceydi- ama bunun yerine, bir müşteri için seçenekleri araştırırken uyumamaya çalışıyordu. İnanılmaz derecede seçici bir müşteri.

Liam sehpaları için gönderdikleri kriterleri tekrar okudu ve iç geçirdi.

- 1) *Otantik yüzyıl ortası modern*
- 2) *Nane durumu, renk değişikliği veya çizik yok*
- 3) *Gül Ağacı veya Ceviz*

"Tek boynuzlu at istiyorlar," diye homurdandı ve Maggie kanepenin diğer ucundan kıkırdadı.

"Lavineler sadece kontrol yanılısamasını severler. Eşyaların iyi görünmesini, sizin onların tüm kutularını işaretlemenizden daha çok önemserler. Kriterlerin çoğunu karşılayan ve karşılamayan ama daha güzel görünen birkaç parça bulmaya çalışın. İkincisini seçeceklerini garanti ederim."

Bu, Lavine ailesinin Maggie Makes Home'u tuttuğu üçüncü projeydi, bu yüzden Liam Maggie'nin onları yeterince iyi tanıdığına güveniyordu.

ne hakkında konuştuğunu.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi minnettar bir gülümsemeyle.

Evden de çalışabilirdi ama dikkati çok kolay dağılıyordu. Maggie ekibe sahada olmadıkları ya da çekim yapmadıkları zamanlarda istedikleri yerden çalışma seçeneği sunmuştu ama hepsinde ofise ve stüdyoya dönüştürdüğü konağın anahtarları vardı ve isterlerse orada çalışabilirlerdi.

Babasının isteği üzerine ne kendisi ne de Maggie eve iş getirmiyordu, bu yüzden Maggie bir projede ellerini kirletmediği günlerin çoğunu ofiste geçiriyordu. Sessiz bir çalışma alanı arayanlar için birkaç masa ve birkaç özel ofis odası vardı, ancak çoğunlukla dizüstü bilgisayarlarında çalışmak için rahat oturma odasında toplandılar.

Maggie ara sıra üzerinde çalıştığı bir parçayı kontrol etmek için dışarı çıkıyor, boya katmanları ekliyor ya da zımparalıyordu. Liam da bacaklarını esnetmek ya da biraz temiz hava almak istediğinde ona katılırdı. Müzedeki karanlık arka odalardan çok farklıydı -bazen karanlık aylarda pazartesten cumaya gün ışığı görmeden çalışırdı. Hafta sonu çok yorgun olsa da bu çok daha iyiydi.

Liam dizüstü bilgisayarını kapatıp yan masaya bıraktı, gerindi ve esnedi. Sweatshirt'ünü başına geçirdi ve kanepenin koluna bıraktı. Rahatlık onu kesinlikle daha uyuklu yapıyordu.

Eski arkadaşlarından hiçbiriyle karşılaşmak istemediği için Jasmine'le birlikte oda servisinde kahvaltı ettikten sonra Kaliforniya'dan ayrılmışlardı. Kendisine bir ömür yetecek kadar şaşkınlıkla karışık acıma dolu bakışlarla karşılaşmıştı. Sahil boyunca sırayla araba kullanmışlar, öğle yemeği için bir lokantaya, akşam yemeği için de bir arabaya uğramışlar ve tam güneş ufukta batarken Seattle'a geri dönmüşlerdi.

Liam, Jasmine'i evine bırakmış, çantalarını yukarı taşımakta ısrar ettiğinde Jasmine'in devam eden itirazlarını görmezden gelmiş ve kendini arabaya sürüklemeyen önce onu alnından öpmüştü. Eve dönüş yolu boyunca yorgunluktan bitap düşmüştü ve yatağına doğru attığı her adım ona bir mil gibi gelmişti. Ama kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalmak yerine, aklında tek bir şeyle saatlerce uyanık kalmıştı.

Jasmine.

Daha doğrusu, onunla yaptığı anlaşma. Aklından ne geçiyordu ki? Öyle olmadığı açıktı ama Liam'ın mantıklı davranma ihtimali, neden numara yaptığını açıkladığı anda ortadan kalkmıştı. Liam asla

herhangi biriyle herhangi bir cinsel anlaşması vardı. India'yla bir araya gelmeden önce, yirmili yaşlarında çoğu insanın yaptığı gibi düzenli olarak birileriyle çıkmıştı. India'dan sonra, hazır olduğunda, biriyle bir geceden fazla vakit geçirmekten kaçınarak daha sıradan ilişkilere girmeyi tercih etmişti. Böylesi daha kolaydı.

Böyle bir şeye başlamak için, iki yıldır gizli bir aşk beslediği babasının asistanından ve Maggie'nin en iyi arkadaşından daha kötü bir insan düşünemiyordu. Kahretsin.

Ama aynı zamanda o bir gecenin sahip oldukları tek şey olduğunu da hayal edemiyordu. Edemezdi işte. Onu tekrar görene kadar dudaklarının anılarını tekrar tekrar hatırlayacak, bir yandan da *sen gelene kadar ben gelmem* kuralını koyduğu için kendini tekmeleyecekti. Kenar vardı ve kenar vardı. Lanet olası bir mazoşist olmalıydı.

Ama o ve Jasmine bunu birlikte çözeceklerdi. Ve onunla daha fazla zaman geçirecekti, ki bu hızla en sevdiği şey haline geliyordu. Bu onun gözünde bir kazan-kazandı.

"Biraz daha çay yapacağım. Bir şey ister misin?" diye sordu ayağa kalkarken ama Maggie hiçbir şey söylemedi. Adam ona döndüğünde, Maggie kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Ne?"

"Jazz uzun zamandır benim en iyi arkadaşım," dedi, kafasının karışmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmadan.

"Evet..."

"Bu d a demek oluyor ki, hafta sonunu birlikte geçirdiğin tek kişi o olmasa bile, onun el becerisini tanıyabilirim."

Liam'ın artık açıkta duran köprücük kemiğine doğru başını salladı. Liam kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Sen ne-oh." Aynaya döndü ve derisini süsleyen mor ve kırmızı çürüğe bakarak durakladı. Kız ona morluk yapmıştı. Tanrım. Neden bu kadar ateşliydi?

"Göründüğü gibi değil," dedi hemen. "Bir morluğa benziyor."

Liam yüzünü buruşturdu. "Ah. Bu durumda, göründüğü gibi olduğu anlaşılıyor."

Bu konuşmayı Maggie ile kesinlikle yapmak istemiyordu. Jasmine muhtemelen onunla bu konuda konuşmak isteyecekti ve bununla bir sorunu yoktu ama bu istediği anlamına *gelmiyordu*. Ama Maggie dizüstü bilgisayarını kapattı, bu da o istese de istemese de konuşacakları anlamına geliyordu.

"Sanırım Jazz'la konuşmadın?" diye sordu ve başını salladı. "Ve yine anladığım kadarıyla bu konuyu konuşana kadar bu işin peşini bırakmayacaksın."

Bu mu?"

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Liam homurdandı ve saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Bu temelde

Öğle yemeği vakti. Öğle yemeğinde

konuşalım mı?" "Tanrım evet, İtalyan

yemeği için adam öldürebilirim." "Bana uyar."

Maggie ayağa fırladı ve kapıya doğru yöneldi, ayaklarını orada tuttuğu boya lekeli spor ayakkabılarının içine kaydırды.

Liam telefonunu cebine geri koymaya başlamıştı ki telefonun ışığı yandı.

Bugün uykuya dalmamak için mücadele eden bir tek ben miyim?????

Onun mesajını okurken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Aniden biraz daha az yorulmuştu.

Kesinlikle tek değilim. Çok esnemekten çenemi burktuğuma eminim.

Burada iyi davranacağım ve burkulan çenelerle ilgili bir şaka yapmayacağım.

Aslında...

Lafı açılmışken, ne zaman geliyorsun?

Ne geçiş ama.

Beni ne zaman istiyorsun?

Y ile biten günler?

Kapa çeneni.

Bu kadar çekici olmayı

bırak. Bu dayanılmaz.

Ama hoşuma da gidiyor.

Yarın mı?

Genelde insanların bir paragraf yazmak yerine her cümleyi yeni bir mesaj olarak göndermesi onu sinirlendirirdi ama Jasmine o kadar hızlı gönderiyordu ki bir sonraki mesaj için birkaç saniyeden fazla beklemiyordu. Konuşur gibi mesaj atıyordu; sanki söyleyecek çok şeyi varmış ve bunları söylemek için yeterli zamanı yokmuş gibi. Çok sevimliydi.

"Orada öylece durup telefondan en iyi arkadaşına kalp gözüyle bakmıyormuşsun gibi davranmamı ister misin?"

Liam başını kaldırıp Maggie'ye baktı ve kaşlarını çatı. "Ben otuz yedi yaşında bir adamım. *Kalp gözü vermiyorum*. Bu da ne demek şimdi?"

"Vay canına. Sesin hiç bu kadar babana benzememişti."

"Bana yaşlı mı diyorsun?"

"Kocama yaşlı mı diyorsun?" "Evet, Maggie. Kocan yaşlı." Kadın ona ters ters baktı. "Liam."

"Ne?"

"Öğle yemeği. Konuşmak. En iyi arkadaşım sana morluk yapıyor. Hatırladın mı?" "Doğru ya. Evet, bana bir saniye ver." Tekrar telefonuna baktı. *Yarın mı?* Yutkundu.

Yarın kulağa hoş geliyor.

Bir tane daha göndermeden önce tereddüt etti.

Bu arada bana bir morluk yaptın.

Bu çok ateşli.

Evet, öyle. Ama Maggie gördü ve sen olduğunu biliyor. Öğle yemeğinde beni sorguya çekeceğinden eminim.

Sen benden daha iyisin!

Üvey anneme selamımı söyle,

afiyet olsun :)

Liam'ın kalbi küt küt attı. Gülen bir yüz. İşten izin alıp babasının ofisine uğramak ve onu kaçırmak i s t e m e s i için gereken tek şey buydu.

Teşekkürler, hayatım. İyi günler :)

Telefonunu kilitleyip arka cebine soktu ve Maggie'nin endişeli bir ifadeyle onu izlediğini görmek için başını kaldırdı.

"Ne?"

Gözlerini devirdi ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Beni en iyi arkadaşımın üvey kayınvalidesi yapacaksın, değil mi?"

Maggie şarabından uzun bir yudum aldı ve yere koydu. Artık müzede çalışmamanın bir başka avantajı: öğle yemeğinde bir kadeh şarap. Maggie onlara *çalışma yemeği* derdi. Genellikle Zor müşterilerle veya tedarikçilerin berbat ettiği toplantılar.

"Ee," dedi ellerini önünde kavuşturarak. "Düğün nasıldı? Onları görmenin zor olduğunu biliyorum."

Liam durakladı, kadehi dudaklarından bir santim uzaktaydı. Onun doğrudan Jasmine hakkında konuşmaya başlamasını bekliyordu.

Bir yudum aldı, sonra Pinot Grigio'yu bardağın etrafında döndürdü. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Düğünün kendisi gerçekten berbattı ve India ile Bart... Bilmiyorum, sanırım onları birlikte görmek hayatımda istediğim türden insanlar olmadıklarını fark etmemi sağladı."

"Bu onların kaybı," dedi, safir gözleri India ve Bart için öfkeyle parlıyordu. Tanıştırlarsa Tanrı yardımcıları olsun.

"Bunu anlamam biraz zaman aldı ama o zamanlar mutlu değildim. Kendimi bir kalıba sokmaya, birlikte büyüdüğüm insanlar gibi olmaya çalışıyordum ve ben böyle biri değilim."

Maggie masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini bir kez sıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Ve en azından güzel bir akşam yemeği yedin."

"Doğru," diye kabul etti gülerek. "Onlarla konuştun mu?"

"Evet. Onlardan uzak durmaya çalışıyordum ama Jazz tuvaletten dönerken onu buldular ve ben de onu onlarla baş başa bırakmamam gerektiğini düşündüm." Bunu düşünmüştü ama bunun Jazz'dan çok India ve Bart için daha kötü sonuçlanacağından emindi. "Harikaydı," diye itiraf etti, yanaklarının ısındığını hissederek. "O kadar zahmetsizce önemsiz biri ki."

Maggie gözlerini devirerek güldü. "O hep böyleydi. Eski sevgilime bir şey yaptığını biliyorum ama ne olduğunu soracak kadar cesur olamadım."

"Tanrı'ya şükür bizim tarafımızda."

Maggie kadehini kaldırdı. "Bunun şerefine."

Bir garson telaşla gelip dumanı tüten makarna tabaklarını yerleştirdi ve Liam'ın ağzı dumanlı mantar, sarımsak ve soğanı içine çekerken sulandı

tagliatelle'sinde.

Maggie yemeğinden bir çatal dolusu alırken mutlu bir şekilde mırıldandı ve "Ee... Jazz." demeden önce bir yudum şarap içti.

Cevap vermeden önce makarnasını çatalının etrafında döndürerek acele etmedi. "Ne öğrenmek istiyorsunuz? Detay istemediğinizi varsayıyorum."

"Tanrım, hayır."

Liam bir ısırık alırken gülümsemesini makarnasının arkasına sakladı. Maggie, Liam'ın bazı kelimelerle babasının İrlandalı tonunu ne kadar çabuk benimsediğini fark etmiş miydi?

"Biz sadece... eğleniyoruz," dedi, bu açıklama onun kulaklarına bile yarım yamalak geliyordu.

"Yani birlikte yatıyorsunuz. Rastgele." Kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım öyle de denebilir."

"Hmm."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sıradan seks babanla benim için pek de sıradan sayılmazdı," dedi ve Liam yüzünü buruşturdu. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Biz sen değiliz."

"Hayır, değilsin. Ama bunun senin için sıradan olduğuna da inanmıyorum. Ona nasıl baktığını gördüm - ona her zaman nasıl baktığını. Jazz hakkında ne hissettiğini bilmeyen tek kişi Jazz."

Tanrım, gerçekten bu kadar şeffaf mıydı? Hay sikeyim. "Tamam, evet. Ona karşı hislerim var. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum," dedi dikkatle. "Ve bir mucize eseri o da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor, yani-"

"Vay be. Bu da ne demek oluyor? Neden seninle vakit geçirmekten hoşlanmasın ki?" Maggie, herhangi birinin onunla vakit geçirmekten hoşlanmamasına onun adına şahsen gücenmiş görünüyordu. Ama Liam hâlâ Jasmine'in onun teklifini kabul ettiği gerçeğini tam olarak kavrayamıyordu.

"Hiçbir şey. Sadece birlikte vakit geçirmeyi sevdiğimizi ve şu anda eğlendiğimizi söylüyorum. Hepsi bu."

"Kalbinin tekrar kırıldığını görmek istemiyorum," dedi Maggie sessizce, yüzü endişe doluydu. İçine sıcak bir his yerleşti.

"Böyle bir şey olmayacak. Endişelenmene gerek yok."

"Elbette endişeleneceğim. İkinizi de seviyorum."

"Ve ikimiz de seni seviyoruz. Ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Maggie'nin endişeli ifadesi değişmedi ama sandalyesine geri oturarak başını salladı. "İçimde çok kötü bir his var.

bilmek istediğimden ya da bilmem gerekenden daha fazla. Jazz'ın ayrıntıları kendine saklamayacağını biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu. Liam her ne kadar Maggie'nin hiçbir şey bilmesini istemese de, Jasmine'in ona anlatmasını umuyordu; böylece sonunda Maggie ona orgazm olamadığını söyleyecekti. "Seninle bu konuda asla konuşmayacağımız konusunda anlaşalım."

"Anlaştık. Sen mutlu olduğun sürece."

"Söz veriyorum. Söz veriyorum." Yarın nihayet Jasmine'i gördüğünde daha mutlu olacaktı. Ayrı geçen bir gün şimdiden bir yıl gibi gelmişti.

Senin için sıradan olduğunu sanmıyorum.

Jasmine söz konusu olduğunda, *sıradanlık* bir seçenek değildi.

CHAPTER NINE

Fazz

Jazz dönüp Liam'ın dairesine bakarken Liam çay yapıyor ve onu izlemiyormuş gibi davranarak onun eviyle ilgili tepkilerini ölçüyordu. Maggie ve Cal'a Cal'ın eşyalarını toplamaları için yardım ettiğinden beri buraya gelmemişti.

taşındı ve Liam burayı kendi evi yaptı.

Cal Seattle'daki çatı katında yaşarken, burası herhangi bir milyoner bekârın dairesine benziyordu. Şimdi ise Liam'a benziyordu. Duvarları yumuşak, sıcak bir kahverengiye boyanmış, maun zeminleri pelüş halılarla kaplamıştı ve odanın ortasını dev bir modüler kanep kaplıyordu. Yapısından Liam'ın burayı rahat bir okuma köşesi olarak kullandığı anlaşılıyordu; bir sürü battaniye ve tüylü yastıkla neredeyse bir yatak gibi kurmuştu. Kindle'ı kanepenin kolunda duruyordu ve Liam'ın görebildiği kadarıyla televizyonu yoktu.

Kitaplık bulunmayan her duvar sanat eserleriyle kaplıydı. Liam belli bir tarzı tercih etmiyor gibiydi; klasik tabloların baskılarının yanına çağdaş parçalar asılmıştı. Olmaması gerekiyordu ama seçtiği her şey birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Sanırım bu onun tarzıydı. Liam'ın kovulmadan önce üzerinde çalıştığı sergileri görmek için Seattle Sanat Müzesi'ne hiç gitmemişti ama zaten iyi bir sanat eserini T.J. Maxx spesiyalinden ayırt edemezdi. Bildiği tek şey Liam'ın güzel bir gözü olduğuydu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde.

"Ne düşünüyorsun?"

Jazz kitaplıkları incelemeye ara verdi ve Liam'ın çaylarını sehpayaya koyduğunu görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı. Liam'ın kahve yerine çayı tercih etmesini anlamıyordu ve onu asla tamamen ikna edemeyecekti ama güzel bir fincan yaptığını kabul edebilirdi.

"Rahat hissettiriyor. Senin gibi. Bunu sevdim."

Liam gülümsedi ve Liam, Liam'ın bu tepkisi karşısında midesinin nasıl bulandığını görmezden geldi. "Televizyon yok mu?" diye sordu, kanepede onun yanına oturdu ve neredeyse

Vücudu içine battıkça inliyordu.

Kanepenin önündeki duvara asılmış, altın çerçeveli bir yaz manzarasına başıyla işaret etti. "Bu televizyon. Ama ben pek izlemem.

-Değişiklik istediğimde sanat eserlerini değiştiriyorum." Jazz iç çekerek başını salladı.

"Ne?" diye sordu.

"Bu kulağa çok iddialı gelebilirdi ama söyleyince *işe yarıyor*. Siktiğimin Michaelsonları."

"Michaelson olmaya bu kadar hevesli birine göre, biz Michaelson'lardan çok şikayet ediyorsun."

"Hiçbir aile bu kadar mükemmel olmamalı. Anneleriniz de mükemmel olduğu için Michaelson DNA'sını suçlayamam bile. Ve Maggie. Bahse girerim benimle gerçekten evlenmeye çalışsaydın, Geçmiş Michaelson'ların Hayaleti bir gece önce ortaya çıkar ve soyadını mahvetmemen için seni uyarırdı."

Liam gözlerini devirdi. "Vay canına. Michaelson'ın Geçmişinin Hayaleti yargılayıcı bir kancığa benziyor."

"Atalarına amcık dememen gerektiğini düşünüyorum," dedi ve Liam sadece güldü. Karnı yine o garip çırpınma hareketini yaptı ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "Çok fazla kitabın var." Konuyu değiştirdiği pek söylenemezdi ama Liam bunu fark etmemiş gibiydi.

"Hepsi bu kadar bile değil. Yatak odasında bir kitaplık daha var. Ne kadar çok okuduğumu biliyorsun."

"Evet, ama seni hiç gerçek bir kitap okurken görmedim. Hep Kindle'ından okuyorsun."

"Yazı tipini değiştirebildiğim için Kindle'ımda okumayı tercih ediyorum, ancak bir kitabı bitirdiğimde genellikle ciltsiz bir kitap da satın alıyorum. Bir ödül gibi. Ayrıca, pek çok romantik kitap kapağı toplum içinde okumaya uygun değil."

Tavandan tabana pencerelerden süzülen altın ışık Liam'ı bir melek gibi aydınlatıyordu. *Kızaran* bir melek. Yanaklarından

Kulaklarının ucu kıpkırmızıydı.

Jazz sırttı. "Liam Michaelson, ateşli kitaplar okuduğun gerçeğinden utanıyor musun?"

"Hayır," diye kekeledi. "Dışarıda Seattle halkını rezil etmek istemiyorum."

"Hmm. Sanırım olmaz. Onun yerine beni rezil edebilirsin. Belki sana bir masal okuturum."

Liam neşelendi. "Bu, bu gece bizde kalacağın anlamına mı geliyor?"

Jazz ayık takılmalardan sonra nadiren evde kalırdı. Eve arabayla *gidebilecekse*, giderdi. Ölü gibi uyurdu ve o bile tanımadığı insanların yanında bu kadar savunmasız olmayacak kadar mantıklıydı. Ama Liam'ı tanıyordu, onun yanında güvende idi ve bu tek seferlik bir şey değildi. Liam'ın bunu yapmak istemesine hâlâ akıl sır erdiremediği için düşünmekten kaçındığı bir düzenlemeydi bu. "Kalmamı ister misin?"

Başını salladı. "Evet. Seks en iyi zamanlarda bile yoğun olabilir." Yoğunluk Jazz'ın deneyimi değildi: sinir bozucu ve hayal kırıklığı daha çok buna benziyordu. Ama o da bu yüzden buradaydı, değil mi? Liam'ın da sonunda hüsrana uğrayıp hayal kırıklığına uğrayacağından hiç şüphesi yoktu ama onu uyarmadığını söyleyemezdi.

"Seni yakınımda tutmayı tercih ederim, böylece seni kontrol edebilir ve iyi olduğundan emin olabilirim," diye sözlerini tamamladı Liam.

Sesi bu kadar samimi çıkarken tartışmak zordu. "Tamam, tabii."

"Seni kucaklaşmaya falan zorlamayacağım. Gerçi sarılmayı severim. Sen buradayken misafir odasında kalabilirsin, eğer seni daha rahat ettirecekse ben de senin evindeki kanepede yatabilirim. Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Sonradan bakım sağlıklı seksin temel taşıydı ve Jazz'a tamamen yabancı değildi. Yıllar içinde öğrendiğine göre kadınlarda daha iyiydi. Nadiren bir erkek seksten sonra onun iyi olup olmadığından emin olmak için zaman harcardı, Jazz iyi olup *olmadıklarını* sorduğunda çoğu zaman karşılık vermezlerdi. Sarılmaktan hoşlananlar bile genellikle uykuya dalmadan önce bunu sessizce yaparlar ve onu kendini bulduğu dağınık apartman dairesinden çıkmanın yolunu bulmaya bırakırlardı.

Elbette Liam öyle biri değildi. İlk kez birlikte olduklarında ikisi de zil zurna sarhoştı ve Liam yine de onun iyi olduğundan emin olmak için zaman ayırmıştı.

Tamam, sırtını ovmak ve onu kendine yaklaştırmak için. Orgazm olmamasına rağmen hoşuna gitmişti.

"Sarılmak bana iyi geliyor. En azından horlamadığını biliyorum," diye belirtti.

Liam gözlerini devirerek güldü. "Evet, ama sen biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Ama beni zaten kucaklaşmaya davet ettin, yani bu artık senin sorunun."

"Benim için fark etmez. Çok tatlı bir horlayıcısın."

"Mükemmel, bunu özgeçmişime ekleyeceğim. Bu anlaşma için bazı kurallar koyalım mı?" Maggie ve Cal birlikte yatmaya başladıklarında bazı kurallar koymuşlardı ama Jazz, Liam'ın bunu duymak isteyeceğini sanmıyordu. Liam ve Jazz'ın yaptıkları Maggie ve Cal'inkine hiç benzemiyordu. O ikisi daha ilk öpücükten itibaren kaçınılmaz olmuşlardı ve Jazz, Liam'la aralarındaki bu şey bir hafta bile sürse şaşırırdı.

"Elbette. Aklınızda bir şey var mı?" Liam çayını bitirip boş bardağı bir kenara bırakarak sordu. Jazz kendi çayını soğumadan kaptı. Bir yudum aldı: ılıktı. İşte bu yüzden buzlu kahveyi tercih ediyordu.

Beynini zorladı. Bu genellikle Maggie'yle konuştuğu türden bir şeydi - daha önce böyle bir şey yaptığından değil. Tabii durum ilişkilerini saymazsanız ve o kesinlikle durum ilişkilerini saymıyordu. Ama en iyi arkadaşını arayıp *"Liam'la bir daha yatmayacağımızı söylediğimi biliyorum ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz ve şimdi on yıllık orgazm kuraklığından sonra orgazm olmama yardım edeceği bir anlaşmamız var. Bunun alev almasını engellemek için bir fikrin var mı?"*

Onun yerine omuz silkti. "Aklıma bir şey gelmiyor."

Liam, "Bunları konuşabilir ve kurallar ortaya çıktıkça eklemeler yapabiliriz," diye önerdi ve o da başını salladı. Bir noktada Maggie'yle bu konuyu konuşmak zorunda kalacaktı. Muhtemelen er ya da geç.

"Hiç var mı?"

"Sadece bir tane. Bir saniye burada bekle." Liam ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Sırtını ona dönmüş olan Jazz, adamın sırtının uzun hatlarına bakmıyormuş gibi bile yapmadı. Gerçekten de çok güzeldi. Uzun boyluydu ama onu öpmeye çalışırken boynunu zorlayacak kadar uzun değildi. Biraz sırık gibiydi, sık sık spor yaptığını düşündürecek kadar kaslı değildi ama Maggie için ağır mobilya parçaları taşıdığını görmüştü, yani güçlüydü.

Mutfaktaki bir dolabı karıştırmak için eğildi ve Jazz onun kışına bakabilmek için daha uzun oturdu. Adam gerçekten bir çift... kargo pantolonu giyebilir miydi? Tanrım, kargo pantolonu giyiyordu. Hiçbir dünyada kargo pantolonlar seksi değildi, ama Liam'da? Hay sikeyim.

Liam, kızın umursamaz görünmesine fırsat vermeden arkasını döndü, elinde küçük bir bez çanta vardı. Ağzının kenarlarında bir sırtma dans etti. "Beni mi kesiyorsun?"

"Evet," dedi yüzüzce. Onu suçüstü yakalamışken rol yapmanın bir anlamı yoktu.

"Karar nedir?"

Liam kanepede ona tekrar katılıp çantayı -yakından bakınca üzerinde bere takmış ve elinde boya fırçası tutan siyah bir kedi olduğunu görebiliyordu- yere bırakırken, "Başparmaklar yukarı," diye cevap verdi.

"Övgü dolu bir eleştiri," dedi kıkırdarak. Çantadan küçük bir kara tahta, bir silgi ve bir kutu renkli tebeşir çıkardı.

"Neden bir kara tahtan var?" Jazz ikiyüzlü bir şekilde sordu, çünkü kendisi de tebeşir sanatıyla uğraşmıştı. Uğraşmak derken, malzemelere yüz dolar harcadığını, YouTube videolarını üç saat izlediğini ve sadece on dakika uğraştığını kastediyordu.

"Alışveriş listesini daha estetik bir hale getirirsem listeye sadık kalma olasılığım artar diye düşündüm ama markete gitmeden önce fotoğraf çekmeyi sürekli unutuyorum, o yüzden artık sadece telefonumdan yapıyorum. Ve hâlâ listeme hiç sadık kalmıyorum," diye cevap verdi Liam omuz silkerek. Dürüst olmak gerekirse, onun liste yapmasından bile etkilenmişti. Jazz market alışverişini tamamen hislerine dayanarak yapıyordu. Bu yüzden de sık sık dışarıdan yemek sipariş ediyordu.

Liam kutudan çoğunlukla bozulmamış bir tebeşir parçası aldı ve bir şeyler yazarken konsantrasyon içinde dudağının içini çiğnedi. Kara tahtayı ters çevirdi ve Jazz düzgün, turuncu el yazısını okurken homurdandı,

"Bir numaralı kural," dedi Liam. "Numara yapmak yok."

CHAPTER TEN

Liam

H Kapı aralığında eğilmiş, Jasmine'in yatak odasına girmesini, tavana bakmasını ve olduğu yerde durmasını izliyordu.

"Vay canına. Başka biri olsa bıyık ve yatak üstü ayna kombinasyonu ürkütücü olurdu. Sende neden işe yarıyor?" Başını kaldırmadan önce kaşlarını çatarak ona baktı. "Maggie'ye bundan bahsetmeliyim. O ve Cal çok sevinecek-özür dilerim."

Liam inledi. "Babamla Maggie'nin seks yapmasından bahsetmemeyi bir kural haline getirebilir miyiz?"

"Deneyebiliriz ama tutamayacağımı bildiğim bir sözü vermeyeceğim."

"Harika." Onu duracağını, durabileceğini düşünmeyecek kadar iyi tanıyordu ama denemeye değermişti.

Jasmine odasını incelemeye devam etti, gözleri her santimi tarıyordu. Liam, Jasmine'in titrediğini ancak parmağını kitaplığın sırtında gezdirdiğinde fark etti.

"Hey."

İçgüdüsel olarak kollarını arkadan sararak onu göğsüne bastırdı. Kız gerçekten onun kollarında olana kadar *orada* olmayabileceklerini düşünmedi. Henüz. Olabilirlerse bile.

Siktir et. ukurunu kazmaya başlamıştı. Devam edebilirdi de. "İyi misin?" diye mırıldandı, nefesi kızın saçlarını dalgalandırıyordu.

Kadın adamın bedeninde gevşedi ve adamın içini bir rahatlama kapladı. "Elbette. Ben iyiyim," dedi, sesi son kelimedede yükseldi.

"Tekrar denemek ister misin?"

Jasmine, onun içinde titreşen uzun bir nefes üfledi. "Öyleyim. Sadece biraz gerginim." Adamın elinde döndü ama onun elinden kurtulmadı. Dalgınca adamın kazağındaki bir kırıklığı düzeltti. "Ya yapamazsam?" Sesi küçük ve sessizdi. Başını kaldırıp ona baktığında ela gözlerinde şüphe okunuyordu. "Bir zaman sınırı koymalıyız. Ya da en azından *senin* gelmemen için bir zaman sınırı. Bu yüzden ölebileceğini duymuştum."

Kızın gergin olmasından nefret ediyordu ama ne kadar sevimli olduğunu görünce gülümsemeden de edemiyordu. "Bu kesinlikle doğru değil. Ve bunu yapabilirsin. Bunu *yapabiliriz*."

"Yani bir planın var?"

"Elbette bir planım var."

"Beni aydınlatmak ister misin?"

"Hayır. Sadece bana güven, sevgilim. Ben hallederim."

Bir planı yoktu. Aslında Jasmine'i on yıllık orgazm kuraklığından nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yoktu ama her şey onun rahat olduğundan emin olmakla başlayacaktı. Bunun tıbbi bir sorun olabileceğini tamamen göz ardı etmemişti -Tanrı biliyordu ki doktorlar kadın sağlığını nadiren ciddiye alırlardı- ama bunun zihinsel bir engel olması tamamen mümkündü. Ne olabileceğine gelince... Kim bilir. Ama bunu onun için yapamazsa lanetlenirdi.

Jasmine yumuşak bir sesle, "Sana güveniyorum," diye cevap verince Liam'ın kanı mırıldandı. "Peki nereden başlıyoruz?"

"En baştan başlıyoruz. Bana nelerden hoşlandığını anlat." "Neyle ilgileniyorum?"

"Mhmm. Ben, senin de uygun bir şekilde ifade ettiğin gibi, bir *zevk dom*-" Bu terim doğru olsa bile çok bayattı. "Senin olayın ne? Herkesin onu her şeyden daha çok tahrik eden bir şeyi vardır."

"Oh. Uh..."

Onu kitaplıktan uzaklaştırdı ve yatağa doğru götürürken gömlek elbisesinin düğmelerini çözdü. Elbiseyi onun omuzlarından iten Liam, yere düştüğü anda parmaklarını onun üzerinde gezdirmemeye çalıştı. Elbette başaramadı ama önemli olan *denemiş* olmasıydı.

Bacakları yatağın kenarına çarptı ve oturarak onu kucağına çekti. Jasmine bacaklarını kaldırdı ve Liam avuçlarını Jasmine'in kalçalarında gezdirdi, Jasmine'in teni elinin altında ipeksi bir hal almıştı. Ağırdan almaları gerektiğini, onun için neyin işe yarayıp neyin yaramadığını anlamaları gerektiğini biliyordu ama Tanrım, o kalçaları tekrar kafasına dolamak için sabırsızlanıyordu.

Liam birini ilk kez boşalttığı andan beri neyi sevdiğini biliyordu. On yedi yaşındaydı, beceriksizdi ve Hindistan'ın tam olarak neresine dokunması gerektiğini bulması muhtemelen makul olandan daha uzun sürmüştü ama bunu bulur bulmaz takıntı haline getirmişti.

O ve India birbirlerinin ilkleriydi, Maldivler'e yaptıkları gezi sırasında bir gecelik bir yaz olayı. Lise ve üniversite hayatlarının geri kalanında arkadaş kaldılar ama yirmili yaşlarının sonlarına kadar çıkmaya başlamadılar ve Liam, India'yla ilk zamanları ile ilk buluşmaları arasındaki on yıl içinde insanları parçalamaya daha da aşık olmuştu.

"Jasmine," diye sordu ve Jasmine'in gözleri kalçasındaki elden onun yüzüne kaydı. "Senin olayın ne?"

Bir süre sessiz kaldı, ellerini ovuşturdu ve sonra, "Bana ne yapacağımın söylenmesini seviyorum ama yapmamayı daha çok seviyorum," dedi.

Liam kıkırdadı ve Jasmine meraklı bir kaş kaldırdı. "Hiçbir şey senin bir velet olmandan daha az şaşırtıcı olmamıştır, sevgilim."

"Ben velet değilim," dedi kızgınlıkla, ama ela gözleri parlıyordu. "Sadece düğmelere basmayı seviyorum, özellikle de seninkilere." Adam kalçalarını sıkıca kavrayıp onu sakinleştirene kadar kucağında kıpırdanarak fikrini noktaladı. Bunu asla kabul etmeyecekti, ama *o* kural koyana *kadar boşalmama* kuralını bozması fazla zaman almayacaktı. Oldukça düzenli sekse ve daha da düzenli mastürbasyona alışkındı. Birkaç gündür boşalmayan Jasmine'in kucağında oturması bir işkenceydi. Çok güzel bir işkenceydi.

"Ve bunda çok iyisin," dedi ona dişlerini sıkarak. "Dediğim gibi: *velet*."

Gözlerini devirdi ama Liam onun kucağında nasıl kaydığını hissetti - artık onu kızdırmaya çalışmıyor, sürtünme arıyordu. Jasmine kendisine velet denmesinden hoşlanıyordu. İlginçti.

"Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Acıyı severim, özellikle de ceza olarak. Ama kolayca ağlarım, bu umurumda değil ama bazı insanları rahatsız ediyor. Çoğu oyuncak ve anal ile iyiyim ve kişiyle kendimi güvende hissettiğim sürece esareten gerçekten hoşlanıyorum. Hangi

belli ki seninle yapıyorum." Belli ki. Sanki bu Liam'ın kalbinin kabarmasına neden olmamış gibi, bunu çok rahat bir şekilde söyledi.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve cevap vermeden önce temizledi. "Güzel. Her şey yolunda." Onun yaptığı her şey hoşuna gidiyordu. Tabii ki beğenmişti. "Neyi sevmiyorsun?"

Boynunu kıvırdı, bir kedi gibi gerindi ve kucağında oturması muhtemelen bu konuşmayı yapmaları için en rahat pozisyon olmasa da, o yapana kadar gitmesine izin vermiyordu.

"Rol yapmak *hayır* demek değil," dedi. "Ama bunu ciddiye alamam ve güldüğümde insanları kızdırma eğilimindeyim." Liam onun gülmesinin kendisini kızdırdığını hayal bile edemiyordu. "Grup olaylarını sevmiyorum. Bunun için fazla sahipleniciyim," diye devam etti. "Ve övgüden, tapınmadan ya da çok hoş şeylerden gerçekten hoşlanmıyorum. Hem yatağın içinde hem de dışında."

Bu ilginçti. Ve potansiyel olarak zordu. Liam genellikle her türlü aşağılayıcı edepsiz konuşmayı övgüyle takip ederdi ama buna uyum sağlayabilirdi. Orada kesinlikle çözülmesi gereken bir şey olsa bile.

"Bununla çalışabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Oh evet, üzerime işenmemesini tercih ederim, ama bu bir zorunluluksa, o zaman duş tercihimdir."

Her nasılsa, onu şaşırtmaya devam etti. "Üzerine işemeyeceğim. Duşta bile. Söz veriyorum."

"Mükemmel. Senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Görünüşe göre aynı tür şeylerden hoşlanıyoruz. Ben zevk ve acı arasındaki çizgiye odaklanmayı çok severim. Ve özellikle de biri damarıma basıyorsa biraz sesimi yükseltebilirim." Onun burnuna vurdu.

Jasmine kaşlarını kaldırdı, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Edepsiz konuşmalar mı?" "Bazen, evet. Ve sanırım ben daha sert tarafa meyilliyim. Yani Hoşuna gitmeyen bir şey olursa ya da seni rahatsız edersem lütfen benimle konuş. Senin iyi ve rahat olman benim bir numaralı önceliğim, ancak nasıl hissettiğin hakkında benimle konuşmana ihtiyacım var."

Jasmine burnunu kırıştırdı. "Nasıl hissettiğim hakkında konuşmak konusunda pek iyi değilimdir."

"İki numaralı kural, sevgilim." Liam kızın çenesini eğdi ve yüz ifadesinden ne kadar ciddi olduğunun anlaşılmasını umdu. "Nasıl hissettiğin hakkında konuşmak isteğe bağlı değildir."

"Peki. Eğer mecbur kalırsam."

"Sen yap. Bunu daha sonra kara tahtaya ekleyeceğim."

Kız gözlerini devirdi ve Liam bu konuda çok zorlanacağını şimdiden anlayabiliyordu. Umarım zamanla ona karşı daha açık olur.

"Çalışırken podcast dinliyorsun, değil mi?" diye sordu. Kaliforniya'ya gelirken yolda podcast dinlemişlerdi ve Jasmine aile yemeklerinde onlara en sevdiği podcast'leri anlatmayı severdi.

"Toplantıda olmadığım zamanlarda, evet. Neden?"

"Sana ev ödevi veriyorum," dedi zihninde bir liste yaparak. "Neyle ilgilendiğin hakkında iyi bir fikre sahip olmak harika, ama seni gelmeye en çok neyin yaklaştırdığını bulmak istiyorum. Mesela sınır nerede? Sana dinlemen için bazı sesli kitaplar vereceğim."

"İş yerinde erotik sesli kitaplar dinlememi mi öneriyorsun? Babanın asistanı olduğum yerde mi?" Bu fıkirden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, ona daha da yaklaştı.

"Nasıl öğrenebilir ki?"

Jasmine dudaklarını büzdü. "Doğru. Ve sanırım öyle olsa bile, Maggie'yle yaşadıkları göz önüne alındığında dayanacak bir ayağı olmazdı."

Liam eliyle onun ağzını kapatarak inledi. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Liam elini çektiğinde, kız sırtıyordu. "O zaman bunu bilerek yaptın, değil mi?"

"Belki de seni kızdırmaya çalışmak hoşuma gidiyordur."

Alçak sesi doğrudan adamın sikine yöneldi ve Jasmine ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi sırtıttı. "Denemene gerek yok, sevgilim." Kulağının arkasına hayalet gibi bir öpücük kondurdu ve kız ürperdi.

"Bu ödev notlu mu?"

"Geçti/kaldı."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Lanet olsun. Ekstra kredi almayı umuyordum."

Başını salladı ve gülüşünü onun boynuna gömdü. "Ekstra kredi için bir şeyler düşüneceğim. Bu gece başlamadan önce konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi hızlıca ve nefes nefese. "Bu gece için planınız nedir?" "Sizi neyin yaklaştırdığını bulmaya başlıyoruz." Okşadı hafifçe kıkına vurdu. "Yatağa uzan ve beni bekle. Bir saniye içinde döneceğim."

"İç çamaşırı açık mı kapalı mı?" diye bağırdı arkasından o uzaklaşırken.

"Kapalı," diye karşılık verdi, sesini sabit tutmasına şaşırılmıştı, biliyordu ki onun yatak odasında soyunduğunu söyledi. Tanrım. Onun yatak odası.

Yemek masasından dizüstü bilgisayarını ve işten sonra aldığı iki paket sakızı alıp yatak odasına döndü. Jasmine'in rahatlamak istediğinde esrarı ya da yenilebilir bir şeyi içkiye tercih ettiğini biliyordu.

Liam yatak odasının kapısında hareketsiz durdu. Jasmine yüzüstü yatmış, çenesini dirseğine dayamış, telefonunda geziniyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. "Öylece durup bakacak mısın, yoksa...?"

Bakışları kadının kıvrımlarında gezindi. O lanet olası bir müzeye aitti. Ama bunu söylemek kesinlikle onun *övgü yok* kuralına aykırı olurdu, bu yüzden Liam dilini ısırды. Derin bir nefes aldı, kendini odaya girmeye zorladı ve onun mükemmel kışını ısırarak için hemen yatağa *yönelmedi*.

"Yabani vişne mi pembe limonata mı?" diye sordu poşetleri kaldırarak. Yasemin döndüğü anda pişman oldu ve ellerini kendine saklamak aniden bin kat daha zorlaştı.

"Ooh." Çantaları karıştırırken gözleri parladı. "Kiraz, lütfen."

Adam çantayı ona fırlattı ve o dizüstü bilgisayarını yatağa koyup eşofmanını başına geçirirken kadın da üstünü yırttı. Adamın soyunduğunu fark ettiğinde, çantayı yere bıraktı ve pervasızca onu izledi, bakışları altında teni ısınıyordu.

Adam yanına uzanıp çantayı kaldıran kadar gözlerini kaçırmadı. "Yarım mı, bütün mü?"

"Burada kalman hâlâ sorun değil mi?" Kadın başını salladı. "Tamamen," diye onayladı. "Seni güzel ve rahatlamış istiyorum."

"Kapıyı aç."

Ağzını açtı ve Jasmine dilinin üzerine kare bir sakız bıraktı. Vişne kokusu duyularına hücum etti ve yüzünü buruşturarak hızla çiğneyip yuttu. "Tanrım."

Jasmine sırtıttı ve o dizüstü bilgisayarını eline alırken kendi bilgisayarını rahatça yedi. "Film mi izliyoruz? Dur tahmin edeyim! Colin Firth'ün oynadığı şu İnci Küpeli film. Bahse girerim o seni tahrik ediyordur."

"Bu Colin Firth, tabii ki beni tahrik ediyor. Ondan kim hoşlanmaz ki? Annemler bile onu seviyor."

"Heteroseksüel erkekler mi?" Jasmine önerdi ve Liam omuz silkerek web adresini tarayıcısına yazdı.

"Eminim heteroseksüel erkekler bile Colin Firth'ü seksi buluyordur? Her neyse, hayır, ne gariptir ki sana iç çamaşırını çıkar da öyle bir film izleyelim demedim."

Dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi ve kızın gözleri büyüdü, dudaklarından tatlı bir kahkaha fışkırdı. "Porno mu izliyoruz?"

Liam başını salladı ve dizüstü bilgisayarı aralarındaki yastığın üzerine koydu. Her ne kadar aşk kitaplarını pornoya tercih etse de, pornonun da yeri vardı ve en sevdiği web sitesi -cinsel güçlenmeye odaklanan, queerlere ait, etik bir web sitesi- onun ve Jasmine'in başlaması için mükemmel bir şeye sahipti. İnsanların ne tür pornolardan hoşlanabileceklerini ve ne tür şeyleri denemek isteyebileceklerini anlamalarına yardımcı olmak için tasarlanmış bir programdı, daha vanilya başlayan ve üzerinde çalıştıkça tırmanan kısa biçimli videolar aracılığıyla.

Jasmine'e konsepti açıkladı, o da arkasındaki yastıkları kabarttı ve arkasına yaslanıp rahatladı. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Liam parmaklarını onunkilere geçirdi. "Solaksın, değil mi?"

"Evet."

"Mükemmel. Bu elini tutacağım ve izlediğimiz şey seni tahrik etmeye başladığında sol elinle kendine dokunmanı istiyorum." Onun tepkilerini izleyecekti ama bir şey onu tahrik ettiğinde elini sıktığını hissetmek istiyordu.

"Sen istersen yaparım," diye cevap verdi, gözleri onun vücudunda geziniyordu. Dudaklarını yaladı ve Liam üçe kadar saydı.

"İyi ama ben gelmeyeceğim."

"Evet, ben de," diye şaka yaptı.

"Yapabileceğini düşünsen bile buna izin yok," dedi ve kızın gözleri onunkilere kaydı, ağzı açık kaldı.

"Böyle bir şey olacağından değil, ama bu tüm bu düzenlemenin amacını boşa çıkarmaz mı?"

"Bana güveniyor olman gerekiyordu, unuttun mu?" Alay etti. "Peki."

"Oh, ve bunun dışında," diye birleştirdikleri ellerini sıktı, "bana dokunmana izin yok."

"Seni benden önce boşaltacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu sırtarak.

Liam'ın parmakları ona dokunma, onu dizlerinin üzerine yatırma isteğiyle seğirdi. Hareketi kaçırmadı, sırtışı genişledi. Evet, onun damarına nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Ama istediği kadar zorlayabilirdi;

kırılmayacaktı. O kırılacaktı. Bu küçük alıştırmamanın amacı da buydu. Porno izlerken, kendilerine dokunurken, Liam onun patlamasının an meselesi olduğunu biliyordu ve bardağı taşıran son damlanın ne olduğunu bilmek istiyordu. Sadece o kadar uzun süre hayatta kalması gerekiyordu.

"Jasmine."

"Hmm?"

"Terbiyeli ol."

"Evet efendim," diye küstahça gözlerini devirdi.

Liam, Jasmine'in sadece *izlemekten hissetmeye* geçtiği anı kaydetti. Ekrandaki aktörler sertleşmeye başladığında ve Jasmine'in göğsü biraz daha hızlı inip kalkmaya başladığında üç videodaydılar, yenilebilir yiyecekler onları sakinleştiriyordu. Sağ eli onunkini biraz kavradı daha sıkı, ve o sıkı.

Ona baktı, yanakları pembeleşmeye başlamıştı. "Kendine dokun, sevgilim."

Dudağını dişlerinin arasına aldı. "Önce sen."

Liam gülmemek için kendini zor tutarak başını salladı. "Hayır. Sana söyleneni yap."

Jasmine itiraz etmek için ağzını açtı ama hoparlörlerden bir şaplak sesi yankılanırken gözleri tekrar dizüstü bilgisayara kaydı. Liam onun bakışlarını takip ettiğinde, partnerini dizlerinin üzerinde tutarak kıkına şaplak atan bir kadın gördü. Şaplağı yiyen kadın kucağında kıvrandı ve meydan okumaya aldırmayan Jasmine parmaklarını kadının bacaklarının arasına soktu.

Başı otomatik olarak yastıklara doğru düştü ama kendini tuttu ve ekrandaki çifti izleyebilmek için kendini biraz daha doğrulmaya zorladı.

Liam doğrulup koltuktan yedek bir yastık aldı ve başının arkasına sıkıştırdı. Dikkati tekrar ekrana dönmeden önce ona minnettar bir gülümseme verdi. Parmaklarıyla klitorisini sıyrırken dudaklarından küçük bir inilti yükseldi. Bacaklarını daha da açtı, baldırı onunkiyle çarpıştı ve Liam parmaklarının vücudunda gezinmesini izlerken yutkundu. Koyu mor tırnakları solgun teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

Ona bakmak için döndü, dikkatle sikine baktı ve yumruğunu etrafına sarana kadar hareketlerini durdurdu. Ne kadar hassas olduğunu görünce neredeyse irkiliyordu. Kendini tutmak kolay olmayacaktı.

Jasmine'in gözleri, onun yumruğunu sikinde yukarı ve aşağı çekişini izlerken karardı.

"Gözler ekranda," diye talimat verdi, sesi çakıllı çıkıyordu. Gözlerini devirdi ama tekrar ekrana doğru baktı.

Liam'ın odağı Jasmine'den videolara kaydı ve onun en çok hoşuna giden videolar sırasında kendine daha sert, daha hızlı dokunmasını izledi. Beklediği gibi, üçlü seks sırasında yavaşladı ve birinin başka birine ayaklarıyla mastürbasyon yaptığı videoda aktif olarak burnunu kırıştırdı. O kadar tatlıydı ki Liam uzanıp burnunun ucunu öpme isteğiyle savaştı.

Elini ne kadar sıkıdığına bakarak en çok hoşuna giden şeyleri zihnine not etti.

Anal, şaplak, darbe oyunu, esaret, aşağılama ve biraz da nazik sadizm.

Ona anlattıklarından beklediği gibiydi, ama onun nelerden hoşlandığını duymak ile tepkilerini görmek çok farklı iki oyundu. Ve onun sadece duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylemediğinden emin olmalıydı. Geçmişte kendisiyle aynı şeylerden hoşlandıklarını söyleyen partnerleri olmuştu ve Liam onların rahatsız olduklarını beş dakika içinde anlayabilmişti.

Zevk ve acı arasında ince bir çizgi vardı ve birini yalvarana ve merhamet için ağlayana kadar tekrar tekrar boşaltmak ona her şeyden daha fazla zevk veriyordu. Ama sadece karşısındaki kişi de onun kadar bu işin içindeyse.

Jasmine en çok keyif aldığı videolar boyunca ona gittikçe daha da yaklaşmış olsa da, ekrandaki adamın partnerinin yanağını tokatladıktan sonra başparmağını yumuşak bir şekilde kırmızı izin üzerinde gezdirmesini izlediğinde nefesi boğazında düğümlendi ve Liam artık oyunun bittiğini anladı.

Gözünü kırpacak zamanı bile olmamıştı ki, kız onun üzerine çıktı, kalçalarına sarıldı ve dili şiddetli bir öpücükle dudaklarının arasından kayarken ağzına küfürler savurdu. Dilindeki vişne tadıyla inledi. Jasmine çekildi, parmağını adamın sikinin başında gezdirdi, arka planda oynayan videolar çoktan unutulmuştu. Vücudunu Jasmine'in aleti boyunca sürükleyebilmek için kendini konumlandırdı ve piercing'inin soğuk metali Jasmine'in aletinin üzerinde kayarken Liam yorganı yumruklamak zorunda kaldı.

Jasmine hınzır bir gülümsemeyle ona baktı; burada üstünlük ondaydı ve bunu biliyordu. Kendini tutabileceğini düşünerek büyük bir hata yapmıştı, çok yaklaşmıştı bile.

Kalçalarını kavradı, parmakları kıkına saplandı ve dizleri yüzünün iki yanına gelene kadar onu vücudundan yukarı çekti. Ama kadın dizlerinin üzerine oturdu, adamın ağzını ona değdiremeyeceği kadar uzaktaydı.

"Jasmine," diye uyardı. "Oturup uslu duracak mısın yoksa seni zorlamak zorunda mı kalacağım?"

"Hmm, kararlar, kararlar..."

"B seçeneği o zaman." Liam onun kıkını daha sert kavradı ve dudaklarını klitorisinin etrafına kapatarak onu yüzüne doğru çekti. Jasmine haykırdı, eli yatak başlığına çarptı. Liam dilini klitorisinin üzerinde gezdirirken, Jasmine kalçalarını Liam'ın yüzüne doğru yuvarladı ve ona sürtünmeye başladı. O lanet olası bir rüyaydı.

Kalçaları Liam'ın başının iki yanında titriyor, Liam onu sınıra yaklaştırdıkça inlemeleri hızlanıyor ve nefes nefese kalıyordu. Ama Liam onun henüz boşalmasına izin vermeme konusunda ciddiyydi. Onun hazır olduğunu düşünmüyordu ama çok yakındı.

Liam hızla hareket ederek onu yüzünden kaldırdı ve sırtüstü yatana ve onu kalçalarının arasında yatağa sabitleyene kadar döndürdü. Kadın öfkeyle oflayıp puflayarak kurtulmaya çalıştı ama Liam onu bırakmadı. Arkasına uzanarak yatağın kenarında sallanmakta olan dizüstü bilgisayarını aldı, kapattı ve Jasmine'in başının yanındaki komodinin üzerine koydu.

Adam eğilip kızın ağzına bir öpücük kondurduğunda, kız bir an için durdu ve onu içine çekti. Ellerini adamın saçlarında düğümleyerek onu kendine doğru çekti ve nefesini çaldı. Elbette bunların hepsi Liam'ın dikkatini dağıtmak ve böylece Liam'ın altından sıyrılabilmek için bir oyundu. Ama Liam onun içini gördü, uyluk kasları onu tutmak için geriliyordu.

"Sanırım bilmem gereken her şeyi öğrendim," diye fısıldadı onun kulağına, sonra da kendini kontrol edebilmek için her şeyini ortaya koyarak bacağını onun üzerinde salladı ve yataktan kalktı. "Uyumadan önce papatya çayı severim

-Biraz ister misin?"

Jasmine ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi ters ters baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne? Çok sakinleştirici ve bunu kullanabilirsin gibi görünüyor."

Adam uzaklaşırken güldü ve Jasmine arkasından bir yastık fırlatarak kıcına vururken ona küfretti.

CHAPTER ELEVEN

Jazz

L Sesli kitap olayında kesinlikle bir şey yakalamıştım. Vay anasını. Jazz işte hiç bu kadar eğlenceli bir gün geçirmemişti. Bütün sabahı Cal'in tavsiye ettiği sesli kitaba takılarak geçirmişti - ilk bölümden itibaren onu kendine bağlayan karanlık bir BDSM romantizmi. Cal'ın ofisinde oturup dizüstü bilgisayarında çalışırken bir yandan da oğlunun dinlemesini söylediği iğrenç bir sesli kitabı dinlemek biraz garip miydi? Kesinlikle, ama Cal'a göre Bir podcast dinliyormuş.

Gözüne bir hareket ilişti ve Jazz başını kaldırıp baktı, daha kitabına ara vermeden ofise kimin girdiğini biliyordu. Sadece bir kişi Cal'ın bu kadar çabuk ayağa fırlamasına neden olmuş, gözleri parlamıştı. Mıknatıs gibiydiler.

Jazz isteksizce kitabı kapattı ve kulaklıklarını çıkardı. "Merhaba aşkım," dedi Cal, ayağa kalkıp Maggie'yi kollarının arasına alarak. masaya ulaştığında.

Jazz gözlerini devirerek onlara gülümsedi ve Maggie ile Cal önünde öpüşürken kararlı bir şekilde onlardan uzaklaştı. Buna alışkındı. Ve Maggie'nin neden burada olduğunu biliyordu; Cal'la ne kadar uzun süre öpüşürse, Jazz'ı sorguya çekmek için o kadar az zamanı olacaktı. Belki bu zamanı gizlice kaçmak için kullanabilirdi... Ama bu sadece konuşmayı geciktirirdi. İstese de istemese de o konuşma gelecekti.

"Öhöm," dedi, Maggie ve Cal'ın onun önünde kıyafetlerini yırtmalarına ramak kaldığından şüphelenmeye başladığında. "Birbirinize tırmanmaya başlamadan önce lütfen odadaki diğer insanlara dikkat edin."

Ayrıldıklarında ikisi de utanmış görünmüyordu. "Neden bana geleceğini söylemedin, aşkım?" Cal hayır dedi özür dileyerek yerine oturdu ve hiç utanmadan kucağını okşayarak davet etti. Maggie özlemle baktı ve başını sallamadan önce iç çekti.

En sevdikleri sandviç dükkânından aldığı bir poşet sandviçi havaya kaldırdı. "Yiyemem.

Korkarım Jazz için buradayım."

"Korkuyor musun?" Jazz öfkeyle cevap verirken Cal kaşlarını kaldırarak çantaya baktı.

"Bu sabah neşeli görüldüğünü sanıyordum," dedi. "İyi geceler mi?" Birlikteliklerini arabalarında denizaltılarla değerlendirmek *üniversitelerinin* geleneğiydi ve Jazz'ın bir keresinde Maggie'yle ilk gecelerini değerlendirmek için ofise denizaltı getirdiğini düşünürsek, Cal bu geleneğe fazlasıyla aşinaydı.

Lanet olsun. Dün gece dilini her tarafına geçiren adamın babasına bakarken yüzünü asmamak için kendini zor tuttu. "Evet." Soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı. Hiçbir koşul altında Cal'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Dizüstü bilgisayarını onun masasına bıraktı ve sandalyesinin arkasından çantasını aldı. "Hadi yapalım şu işi."

"Arabanızda oturmamız gerekecek. Yakınlardaki bir şantiyede çalışıyordum, o yüzden yürüyerek geldim," dedi Maggie.

"Ah, ne yazık. Bu sabah beni bırakacak biri vardı." Ayrıntıya girmedi - yine benzin deposunu doldurmayı unuttuğunu bilmelerine gerek yoktu. Bu kadar sık unutulması utanç vericiydi. Genelde işe giderken Cal'i arayıp kendisini almasını isterdi ama Liam onu seve seve götürmüş, işi bittikten sonra bir bidon benzin alıp arabayı almaya geleceklerine söz vermişti. Zaten Liam onu alacağı için bu gece onun dairesine gideceklerdi ve Liam'ın geceyi burada geçirmesini ummadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Hayal kırıklığını atlattıktan sonra onun kollarında kütük gibi uyumuştı.

Ve şimdi Maggie ile arabada oturmamak için bir bahanesi vardı. Alt kattaki mutfakta otururlarsa, ona Liam hakkında soru soramayacaktı.

Cal masadan anahtarlığını alıp Maggie'ye uzatarak, "Benim arabamı kullan," diye teklif etti. "Seni eve bırakmamı ister misin, Jazz?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler," dedi yarı sıkılmış dişlerinin arasından, Maggie gülümsemesini saçlarının arkasına saklarken.

Maggie ve Cal son derece uygunsuz bir şekilde vedalaşırken o kapıya yöneldi.

Asansör onları kapalı otoparka indirirken Maggie ve Jazz sessizlik içinde durdular. Jazz açısından garip olan bu sessizlik, Maggie açısından neredeyse eğlenceli görünüyordu, eğer dudağının seğirmesi bir şey ifade ediyorsa.

Otopark arabalarla dolu olmasına rağmen insanlardan boştu. Maggie Cal'in sürücü koltuğuna otururken Jazz yolcu koltuğuna tırmandı, kapıyı kapattı ve lüks koltuklar onu sararken iç geçirdi. Bir araba züppesi değildi ama kesinlikle rahat koltuk züppesiydi.

"Unutmadan," diye başladı Maggie, çantasını karıştırıp bir manilla klasörü çıkararak, "Liam bunu sana vermemi istedi. Özellikle bakmamam gerektiğini söylemişti ama yine de senin bana göstereceğin gerçeğini kabul etti."

Jazz homurdandı, Maggie'yle aralarındaki gerginliğin bir kısmı dağılmıştı. Aptalca davranıyordu. Maggie onun Liam'la yattığını biliyordu ve bunu öğrendiğinden beri, eğer bu konuda bir sorunu varsa onu arayıp bağırarak için bolca fırsatı olmuştu. Jazz cevap verir miydi? Tabii ki açmazdı. Ama sesli mesajlar vardı.

O ve Maggie en iyi arkadaşlardı ve en iyi arkadaşlar kiminle yattıkları konusunda birbirlerine bok atarlardı. Ama yine de bilgi almak için denizaltılarla geldiler. Kızlık ya da her neyse.

Jazz dosyayı elinde evirip çevirdi, Liam'ın mükemmel el yazısıyla yazılmış notu okurken midesi bulandı.

√xt a c'etic, as p'o iseb. S x

Klasörü açtı ve içinden zımbalanmış bir tomar yazıcı kâğıdı çıkardı, içindekileri okurken homurdandı. Bu bir sapkınlık listesiydi, bir ile beş arasında bir puanlama yapması gerekiyordu -bir onu en az yakınlaştıracak, beş ise en çok yakınlaştıracaktı.

Islık çalarak listeyi taradı. "Bunu kesinlikle görmek istemezsin." Liam'ın bunu nereden bulduğunu kim bilirdi ama oldukça kapsamlıydı. Maggie içini çekti ve uyarısına rağmen elini uzattı.

"İlk takılmaya başladığımızda haftalarca Cal ile seks yapmaktan bahsetmemi dinledin-"

"Bu bir zorluk değildi."

"-en azından şimdi seni dinleyebilirim. Liam Cal'ın çocuğu değilmiş gibi davranmaya karar verdim. En azından yapabildiğim kadarıyla." Kadın burnunu kırıştırdı ve Jazz en iyi arkadaşı için bir sıcaklık dalgası hissetti. Listeyi uzattı ve Maggie listeyi okurken gözleri büyüdü.

"Tanrım. Tamam. Ne kadar sapık biri?" diye sordu sayfayı çevirerek.

Jazz mırıldandı. "Karışık bir durum."

Maggie ona baktı ve *devam* et anlamına gelen evrensel bir işaretle kaşlarını kaldırdı. Zamanı gelmişti. Bunu Maggie'den on yıl boyunca saklamıştı,

Açıkcası, on yıl çok fazlaydı. Derin bir nefes aldı. "Tamam, Liam bir zevk domu, yani insanları boşaltmak onun işi, bu harika bir şey ama ben on yıldır orgazm olamıyorum ve ilk seferinde Liam da dahil olmak üzere kimse numara yaptığımı fark etmedi çünkü ikimiz de çok sarhoştuk, ama ikinci seferinde fark etti ve tekrar boşalmayı öğrenmeme yardım etmeye kararlı, bu yüzden ben boşalana kadar boşalmayacağı bir anlaşma yaptık ve gerçekten neyi sevdiğimi anlamama yardım etmeye çalışıyor, dolayısıyla liste." Hepsini uzun bir nefeste söyledi ve Maggie gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Bu... paketten çıkarılacak çok şey var," dedi sonunda, listeyi arabanın ön koltuğuna fırlatarak. "*On yıldır* hiç orgazm olmadın mı? Ne oluyor lan?"

"Evet." Jazz ona zayıf bir gülümseme verdi. "Sana söylemediğim için özür dilerim." "Tanrım. Her şey yolunda mı? Bir doktora göründün mü?"

Jazz, Maggie'ye de Liam'a yaptığı açıklamanın aynısını yaptı ve uzun, orgazmsız on yılını anlattı. Bitirdiğinde Maggie onun adına bitkin görünüyordu.

"Bununla uğraştığın için çok üzgünüm. Keşke bana söyleseydin. Seni kız kardeşim gibi gördüğümü biliyorsun, ama takım için bir tane alır ve elimden gelenin en iyisini yapardım."

"Arkadaşlar orgazm kıtlığı sırasında birbirlerine boşalmaları için yardım etmeyi teklif etmeyeceklerse ne içindir?" dedi Jazz ve ikisi birden kıkırdamaya başladılar. O ve Maggie sadece bir kez öpüşmüşlerdi, üniversitenin ilk yılında Maggie biseksüel olduğunu ilk açıkladığında, aralarında daha fazlası olup olmadığını görmek için ve sadece arkadaş olmaları gerektiğini hemen anlamışlardı.

İkisi de tekrar düzgün nefes alabildiklerinde Maggie, "Liam sen boşalana kadar cidden boşalmayacak mı?" diye sordu.

"Evet. Akli başında değil."

"Tamamen. Ama aynı zamanda garip bir şekilde tatlı?"

"O da var," diye kabul etti, koltuk başlığına yaslanıp gülümseyerek gri otoparka baktı ve Liam'ın önceki gece ona ne kadar şefkatli davrandığını, ikisi de uykuya dalarken onu nasıl kollarına aldığını düşündü. Gelmesine izin vermeyerek onu ne kadar delirttiğine rağmen -kendisi hakkında böyle mi hissediyordu- harika bir gece geçirmişti. Ve önce onun boşalmasını sağlayacaktı.

"Caz."

O başladı. "Hmm?" Maggie'ye bakmak için döndüğünde, en iyi arkadaşı kaşlarını birbirine yaklaştırmış ona bakıyordu. "Ne?"

"Bu sadece seks değil, değil mi? Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"I-" Jazz'ın nefesi ciğerlerinde sıkıştı ve gözlerini birbirine kenetleyerek endişeyi uzaklaştırmaya çalıştı. *Bu da nereden çıkmıştı?*

Neredeyse yalan söyleyecekti, dilinin ucunda *hayır* dansı vardı ama kendini durdurdu. Liam'la yaşadıkları *sadece* seksten ibaretmiş gibi davranmak bir şekilde yanlış geliyordu. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydu? Tabii ki hayır. En azından Maggie'nin kastettiği gibi değil. Sadece daha karışık hissediyordu çünkü birlikte yatmaya başlamadan önce de onu önemsiyordu. Aralarında hep bir bağ vardı. Liam, "*Seni ofiste gördüğüm o ilk günden beri aklımdan çıkmıyorsun,*" demişti. Liam bu sözlerle karşılık vermemişti ama bu tersinden doğru olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Sadece seks değil, hayır. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ve bunun karmaşık olduğunu biliyorum çünkü biz temelde bir aileyiz - içten olmayan bir şekilde - ama bunu yapmayı bırakmayı da özellikle istemiyorum."

"Senden bunu istemiyorum," diye söz verdi Maggie. "Sadece dikkatli ol, lütfen? İkinizin de bu yüzden incindiğini görmek istemiyorum."

Liam'ın incindiğini görmek istemiyordu, daha doğrusu. Liam'ın Jazz'a zarar verebileceği bir dünya yoktu -o çok mükemmeldi- ama o bir jokerdi. "Kimsenin canı yanmayacak."

Maggie denizaltı çantasını aldı ve bir tanesini Jazz'a uzattı. "Pekala. Bana bırak. Orgazm olmamak bir yana, nasıldı?"

Liam

"Yemin ederim listeyi doldurdum. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum," diye inledi Jasmine ve eğilip çantasını karıştırmaya başladı. İçi tıka basa eşyayla doluydu ve Liam bunların çoğunu güçlükle seçebiliyordu, tıpkı dairesi gibi.

Kaos bekliyordu, ne de olsa burası Jasmine'di ama *bunu* beklemiyordu. Her yerde bir şeyler vardı. Dağınık bir şekilde değil -her şeyin bir yeri var gibiydi- sadece her şeyden *çok* vardı. Çoğunlukla, Liam el işi malzemeleri görünce şaşırdı. Tabandan tavana kadar iplik ve kumaşla dolu dolaplar, boncuk, kil ve boya kapları vardı. Duvara dayalı, hâlâ plastiğe sarılı bir yığın tuval ve hiç açılmamış gibi görünen bir dikiş makinesi kutusu vardı. Onu tanıdığı yıllar boyunca Jasmine bir kez bile el işi yapmaktan bahsetmemişti. Ona bunu sorduğunda da hemen konuyu değiştirmişti.

Yatıştırıcı bir eli sırtında gezdirdi. "Masanda mı doldurdun? Muhtemelen çekmecende falan unutmuşsundur."

Jasmine hemen ayağa kalktı. "Olamaz."

"Ne?"

"Babanın arabasında bıraktım."

"Ne oluyor lan?"

O daha cevap veremeden, Jasmine'in telefonu sehpanın üzerine düşürdüğü yerde yandı, paket servislerinin gelmesini beklerken atıştırdığı mısır gevreği kutusunun yarısına kadar gizlenmişti.

Onu aldı ve Liam'ın Maggie'den gelen onay mesajını görebilmesi için uzattı:

Listeni Cal'ın arabasında unutmuşsun.

Mesaja, Jasmine'in cevaplarının da yer aldığı listenin fotoğrafları eşlik ediyordu. Liam ne yaptıklarını bilmesinden nefret etse de Maggie'nin bu yardımları şaşırtıcı değildi. Jasmine'in parmakları telefonun üzerinde uçuştı:

Liam'ın el yazısını tanıdı mı?

Bir şekilde değil.

Teşekkürler.

Kocama yalan söylemeyi pek sevmem, bilginiz olsun.

"Kahretsin," dedi Liam, mesaja kaşlarını çatarak. "Bu onun için hiç adil değil." Babasının onu ve Jasmine'i öğrenmesi pek de umurunda değildi ama Jasmine'in onun öğrenmesini istemediğini biliyordu.

"Değil," diye iç geçirerek kabul etti Jasmine. "Konunun açılmaması için daha dikkatli olacağım. Özür dilerim." Sesi suçluluk ve panik karışımıydı ve Liam elini onun sırtında gezdirerek şaşırdı. Bu kadar endişelenmek ona göre değildi.

"Üzgün olmana gerek yok. Bu bir hataydı, olur böyle şeyler." "Aptalca bir hataydı." Telefonuna geri döndü.

Özür dilerim. Seni seviyorum ve sana çok şey borçluyuz!!!!!!

Ben de seni seviyorum ve sorun yok. Listeye o kadar dalmıştı ki fazla soru sormadı. Boş bir kopyaya ihtiyacım olacak, lütfen.

"Babamın bunu doldurmasını düşünmeme gerek yok."

Liam omzumun üzerinden okuyor. Onu korkuttuğuna eminim LOL.

Lanet bir sapkınlık listesini bana elden teslim ettirdiği için böyle oldu.

Gelmesine izin vermediği için yeterince acı çekiyor.

Liam telefonu Jasmine'in elinden aldı ama mesajı göndermesini engelleyecek kadar hızlı değildi. Mükemmel.

"Tamam, bu kadar yeter." Jasmine'in kahkahasını duymazdan geliyormuş gibi yaptı, cevaplarının resimlerini bulana kadar konuyu kaydıldı, ama duyularını doldurdu, kanını ısıttı. Bu tanıdığı Jasmine'e daha çok benziyordu.

Cevapları tarayarak yakınlaştırdı. Her şey önceki geceye dayanarak beklediği gibiydi, ama yeni bir bilgi alacağını düşünerek ona listeyi vermemiştir; ekstra kredi istemiştir ve işte yapmasını önerebileceği çok şey vardı. Ve liste, sınırlarını not etmesi açısından yararlıydı. Neyin uygun olup olmadığı konusunda net olmak istiyordu. "Peki ekstra kredi için ödöl olarak ne alacağım?" Jasmine sordu listeyi taradı.

"Sen ne istersen, sevgilim. Mantık çerçevesinde," diye ekledi, kadın sırtırtken. "Beni boşaltamayacaksın."

"En azından denemek istiyorum." Kanepeden kayarak adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Yüce Tanrım. Birileri, bir yerlerde, onu test ediyordu.

"Jasmine-"

"Ne istersem söyledin," diye hatırlattı ona, kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını işkence edencesine yavaşça aşağı çekerek.

Kadın boxer'ını indirip sikini serbest bırakırken Liam'ın tek söyleyebildiği "Siktir," oldu. Elini onun etrafına sardı, sıcak ve yumuşaktı ve Liam gözlerini kapatarak çok sevdiği gri kanepeye yaslandı.

"İzlemeni istiyorum," dedi, sesi alçaktı ve Liam gözlerini açıp ona bakarken evrene biraz kendine hakim olması için yalvardı, tam da Liam'ın başını eğip onu ağzına alacağı sırada.

Siktir, siktir, siktir.

Kalçaları, ağzına sokmamak için harcadığı çabayla gerilmişti ve Jasmine bunu biliyordu. Kalın kirpiklerinin arasından Liam'a baktı ve adamın aletini mümkün olduğunca derine sokmaya çalıştı. Liam'ın gözleri boğazının arkasına yaklaştığında kapanma tehlikesi geçirdi; öğürmesini kesinlikle kaldıramazdı. Şimdiden bir uçurumun kenarında sallanmaya başlamıştı.

Tabii ki kadının öğürmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bu mükemmel iblis kadın gezegene sadece ona işkence etmek için gönderilmişti ve öğürme *refleksi yoktu*. Boku yemişti.

Kadın geri çekilip dilini sikinin üzerinde gezdirdikten sonra onu boğazının arkasına götürürken vücudunun her santimi elektrik çarpmış gibiydi. Tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar. Bir parmağını taşaklarının üzerinde gezdirdi ve Liam sınırına çok yakın dans etti. Ayağa kalktı, hafifçe çenesinden tutup onu durdurdu.

"Daha fazla olmaz. Yapamam," dedi ve Tanrım, sesi yenilmiş gibi geliyordu. Jasmine suratını astı ama dizlerinin üzerine oturdu, dudaklarından bir damla ön sperm yaladı. Beyaz gürültü Liam'ın kulaklarını doldurdu ve Jasmine'in tatmin olmuş sırtışını bile fark edemedi. Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu.

CHAPTER TWELVE

Jazz

Eliza ve Danisha Seattle banliyösünde beyaz çitlerle çevrili rüya gibi bir evde yaşıyorlardı. Kimden ve Dışarıda, o baktıtam olarak gibi ve ev Marysville, Washington Jazz'da büyümüşü ama Liam'ın annesinin evinin dört duvarında çok daha fazla sevgi olduğunu biliyordu. İlk ziyaretinde Liam'ın anne ve babasıyla rahat ve huzurlu bir şekilde iletişim kurmasını izlemiş ve bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Bu kıskançlık değil, daha çok boyun eğmeydi. Liam için mutluydu, sadece diledi... Ne dilediğinin bir önemi yoktu. Bir şey hakkında düşünmenin bir anlamı yoktu.

değişmezdi.

Ayda iki kez Cuma gecesi aile yemeği düzenlemek Eliza'nın fikriydi, dönüşümlü olarak onların evi ile Maggie ve Cal'in evi arasında gidip geliyorlardı. Teknik olarak aileden olmasa da, Jazz ilk akşam yemeğinden itibaren aileye dahil olmuştu ve gerçek ailesinin yemeklerinin aksine, nadiren bir tanesini kaçırıyordu.

Maggie garaj yoluna girdi ve arabasını durdurdu. Jazz ve Liam arka koltukta oturuyorlardı ve yolcu koltuğunda oturan Cal, İrlanda'daki ailesiyle telefon görüşmesi yapıyordu, elini Maggie'nin kalçasından bir saniye bile ayırmamıştı. Biri yüzük parmağında, diğeri serçe parmağında olan gümüş alyansları Maggie'nin koyu renk kot pantolonunda göze çarpıyordu ve Jazz en iyi arkadaşının bakışlarının Cal'in eline kayışını izledi. Bir gülümseme

Ağzını kavislendirdi ve elini dudaklarına götürerek her bir halkayı sırayla öptü. Jazz gözlerini kaçırarak emniyet kemerini çözdü.

Liam orta koltuğa uzandı ve bir parmağını elinin arkasında gezdirdi. Jazz Cal'a baktı, ama o telefon görüşmesine o kadar odaklanmıştı ki onlara hiç dikkat etmedi.

"Bu gece geliyor musun?" Liam usulca sordu.

Jazz başını sallamadan önce iki kez düşünmedi. "Ama bu gece içimde olmanı istiyorum," diye cevap verdi aynı sessizlikle. Liam'la üç geceyi birlikte geçirmiş olmalarına rağmen, Liam onu neredeyse kanepede ağzıyla boşaltmak üzereydi ama Liam kendini tutuyordu. Ağzını ona dayamış, dilini ve parmaklarını onun içine sokmuş, onu tam sınıra getirmiş ve o daha geri adım atmayı düşünmeden durmuştu. Çünkü yapabilse bile -ki yapamazdı-boşalmasına izin yoktu.

"*Ağırdan alıyoruz. Bir planım var sevgilim,*" dedi, kadın ona ters ters baktığında. Bu onu öldürüyordu.

Liam başını salladı, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. Tanrım, onun gamzelerini yalamak istiyordu. "Bu gece olmaz. Bu gece planlarım var."

"Planlarından nefret ediyorum,"

diye homurdandı. "Söz veriyorum

bunları seveceksin."

Adamın sesi kadının omurgasının üzerinden geçerek midesini mesken tutmuş kelekleri harekete geçirdi.

Maggie arabanın kapısını arkasından kapatarak, "Siz ikiniz, gidelim," dedi. Jazz, bırakın Maggie'yle arabadan inmelerini, Cal'in ailesiyle vedalaştığını bile fark etmemişti.

Maggie'yi takip ederek kendini salladı. Ayak boşluğundan almak için uzandığı sırada çantasındaki telefonu çaldı. Dağınık derinlikleri karıştırarak bulduğunda, arayan her kimse sesli mesaja gönderilmişti.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü sonunda telefonu çıkarıp ekrandaki bildirimi okurken:

Annem

Cevapsız

Arama

Jazz telefonu çantasına geri koydu ve Liam, Maggie ve Cal'ı Eliza ve Danisha'nın mükemmel taş yolundan ön kapılarına kadar takip etti. Annesini daha sonra arayacaktı. Ya da yarın.

Ama Lilia Cannon ısrarcı değildi ve Jazz daha verandaya adımını atmadan telefonu tekrar çalmaya başladı. Üç kafa

küfrederken ona doğru döndü ve çantasından telefonunu tekrar çıkardı.

"Annem arıyor. Eğer cevap vermezsem, aramaya devam edecek. Uzun sürmez." Umarım. Onlara el salladı ve Liam tereddüt etse de üçü açık ön kapıdan geçerek gözden kayboldular.

"Selam anne," dedi sesindeki sıkıntıyı zorlayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Annesi telefonda burnunu çekti. Lanet olsun. Jazz onun kaşlarını çatışını duyabiliyordu. "Biliyor musun Jazz, kardeşin Maggie'nin kocasını Instagram'da takip ediyor."

"Tamam. Bu..." Tuhaf. "Güzel."

"O çok saygıdeğer bir adam," diye azarladı annesi. Görünüşe göre şüpheciliği umduğu kadar ince olmamıştı.

"Cal mı Xander
mı?" "İkisi de."

Kafası her zamankinden daha karışık olan Jazz gözlerini ovuşturdu ve çok geç de olsa göz makyajı yaptığını hatırladı. Kahretsin. "Doğru. Tamam. Tamam. Özür dilerim, burada neden bahsettiğimizi gerçekten bilmiyorum."

"Bahsettiğimiz şey, Maggie'nin kocasıyla fotoğraf çektmek ve onun aile yemeklerine katılmak için vaktin olduğu halde bizimkine katılmaman. Senin gerçek ailen."

Ah. Birden Cal'e Instagram hikâyesini nasıl kullanacağını öğrettiği için pişman oldu. "Özür dilerim anne. Sadece Marysville daha uzun bir yol ve-"

"Bu bir bahane değil. Ağabeyin ve kız kardeşin her ay bunu yapıyor."

"Hepimiz Xan ve Rose kadar mükemmel olamayız," diye cevap verdi Jazz düşünmeden.

Annesi bir an sessiz kaldı. "Bunu bir yanıtla gerekçelendirmeyeceğim bile," dedi sonunda. "Baban ve ben seni yarın akşam yemeğinde görmeyi umuyoruz. Saat altıda Reveres'de."

Jazz çenesini sıktı. Cumartesi gecesini Liam'ın dairesinde geçirmeye, onu bir şekilde en sevdiği reality şovu izlemesi için kandırmaya ve sonra da boşalmasını sağlamaya niyetliydi. Yapmak istediği son şey, şık bir restoranda oturup, ailesi son kez bir aile yemeğine katıldığından beri onları nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlatmaktı. Umursadığından değil. "Anne, ben-"

"Aması yok. Ve seninle konuşmak istediğim tek şey bu değil. Baban geçen hafta bir meslektaşının emeklilik yemeği için Seattle'daydı ve

Robert Avery." "Kim?"

"Kızı India Avery-India Heasman oldu sanırım. Onun düğününe katıldığını duydum. *Erkek arkadaşınla* birlikte." Jazz yüzünü buruşturdu. Kahretsin. "Maggie'nin üvey oğluyla çıktığını bize tam olarak ne zaman söyleyecektin?"

Yalan söylemekle ilgili bir ders almadan annesine gerçeği söyleyemezdi, bu yüzden Jazz içini çekti ve "Seni bir sonraki görüşümde söyleyecektim. İşlerin daha ciddi bir hal almasını bekliyordum."

"Düğünlere birlikte gittiğinize göre artık ciddi olduklarını varsayıyorum."

Tam da bunun üzerine yürümüştü. "Evet, sanırım ciddiler." "Peki Maggie'nin bununla bir sorunu yok mu?"

Annesi neden Maggie'nin arkasından iş çevirmeyi düşünsün ki? Maggie onun kişisiydi. O da Maggie'nin adamıydı. En iyi arkadaşlar böyle dalga geçmezdi. "Tabii ki."

"Kocası da bunu sorun etmiyor mu?"

"Tabii ki." En azından sahte randevuyu sorun etmemişti.

"Peki bu çocuğu seviyor musun?"

"Elbette," diye tekrarladı Jazz soruyu gerçekten dinlemeden. Annesinin ne sorduğunu anladığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Aşk hakkında yalan söylemek çok ileri bir adım gibi geliyordu.

"Ailenin bile tanışmadığı birini nasıl sevebilirsin Jazz? Beni hayal kırıklığına uğrattın." Annesi onu hayal kırıklığına mı uğratmış? Ne kadar şaşırtıcı bir olay! Jazz buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Tanrım. En son konuştuklarında annesi ona yuva kurması için yalvarıyordu. "Xan ve Rose onunla Maggie'nin düğününde tanıştılar." Ailesi bir aylığına Karayipler'e tatile gitmiş ve düğüne yetişememişlerdi. Ne kadar yazık.

Annesi dudak büktü. "Onu yarın getireceksin."

Kesinlikle olmaz. "Ona soracağım, ama-"

"Yarın, Jazz. Saat altıda. İkinizle de orada görüşürüz." Annesi cevap veremeden telefonu kapattı ve Jazz yumruğunu telefona sıktı.

"İşler çabuk kızıştı," diye mırıldandı nefesinin altında, verandanın basamaklarını hızla çıktı ve eve girmeden önce derin bir nefes aldı.

"I benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Liam ona ihtiyatla baktı. "Annemlerin evinde mi?"

Jazz cevap vermeden önce kimsenin dinlemediğinden emin olmak için oturma odasına baktı. "Cinsel bir şey değil."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?" Liam onun yüzünü işaret etti, "öyle mi?"

"Sanırım bu sadece benim yüzüm."

Liam'ın ifadesi yumuşadı. "Bu iyi bir yüz."

O böyle bir şey söylediğinde kendini nasıl toparlayacaktı? "Bana yağ çekmeye çalışmayı bırak. *Senden* bir iyilik istemeye çalışıyorum." Liam devam etmesi için eliyle işaret etti. "Görünüşe göre babam India'nın babasını tanıyor ve şimdi ailem bizim çıktığımızı düşünüyor. Telefonda aramızda ciddi bir şeyler varmış gibi konuşmuş olabilirim, bu yüzden yarın ailemle tanışmak için benimle aile yemeğine gelmeni istiyorum."

"Hepsi bu mu? Elbette geleceğim. Ailelerle aram iyidir," dedi Liam ve Jazz bunun genellikle böyle olduğundan şüphe etmese de, onu Alexander ve Lilia Cannon'a karşı hazırlaması gerekiyordu.

"Annemle babam olmaz," diye uyardı. "*O kadar* kötü olamazlar."

Jazz, Eliza ve Danisha'nın sebze bahçesi hakkındaki tartışmalarını dinleyen Maggie'nin oturduğu yere doğru döndü. "Maggie."

Yukarı baktı. "Evet?"

"Liam'a annemle babamın nasıl insanlar olduğunu anlat," dedi ve Maggie onlardan söz edilince kaşlarını çatı. "Yarın aile yemeğine geliyor."

Maggie ürpererek, "Tanrı yardımcınız olsun," dedi. Onlara doğru eğildi. "Masanın etrafında dolaşıp herkesi geçen ayki en büyük başarıları hakkında konuşturuyorlar. Ve eğer başarınız yeterince iyi değilse, siz daha iyisini düşünene kadar devam etmezler. Bir keresinde, üniversitede, neden B aldığım konusunda beni otuz dakika boyunca sorguya çektiler ve onlar benim ailem bile değil."

"Bekle, B mi aldın?" Liam, Maggie'nin mükemmel olmayan not ortalamasına Jazz'ın ailesinden daha çok şaşırılmış görünüyordu.

"Kapa çeneni. *Sadece bir B*," diye hırladı Maggie ona ters ters bakarak. "Not ortalamalarını mı karşılaştırmak istiyorsun?"

Liam'ın gözleri bu meydan okumayla parladı. "Hadi yapalım şunu."

Maggie ve Liam kimin diğerini alt edeceğini görmek için hazırlanırken, Danisha "Çocuklar," diye uyardı.

"Lütfen onlara çocuk demeyin," diye yalvardı Cal. "Zaten yeterince tuhaf."

Liam ve Maggie gerçekten de uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi davranıyorlardı ki ailelerinin gerçek dinamikleri düşünüldüğünde bu biraz berbat bir durumdu. Ama aynı zamanda komikti. Geleneksel olan abartılmıştı.

"Sen kazanamazdın. Bu onun tek B'siydi," dedi Jazz Liam'a. Liam kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. "Her iki durumda da ailem hakkında abartmıyor. Gerçekten o kadar kötüler."

Liam telaşla Maggie ve Jazz'a baktı. "Marysville'deki ailelere neler oluyor böyle?"

"Ailenle yemek yemekten kaçındığını sanıyordum?" Eliza kaşlarını çatarak sordu.

"Onlardan uzak duruyorum ama biri, isim vermeyeceğim -Cal- bunu Instagram'da paylaşmış." Telefonunu kaldırdı ve Cal'ın Liam ve Jazz'ın arkasında olduğu arabadan kedi kulağı filtresiyle birlikte paylaştığı selfie'yi ve *aileyle akşam yemeği* başlığını odadakilere gösterdi!

Maggie kocasına döndü. "*Aileyle* akşam yemeği mi? Seni seviyorum ama bunu söylemek için çok yaşlısın."

"Jazz söylememi istedi!"

"Jazz da bunu söylemek için çok yaşlı," diye belirtti Maggie ve Jazz ona ters ters baktı. O daha otuz yaşındaydı. Maggie'nin biraz neşelenmesi gerekiyordu. "Bunun Liam ve senin ailenle akşam yemeğine çıkmanıza nasıl yol açtığını hâlâ anlamış değilim. Cal'ın Instagram'ı özeldir."

"Görünüşe göre Xander onu takip ediyor."

Jazz ağzı açık ona bakarken Cal, "Evet, her zaman konuşuruz," diye araya girdi. "Ne? Düğünde tanıştık ve aynı kitapları seviyoruz. Ondan hoşlanmıyor muyuz? Çünkü eğer onunla konuşmamı istemiyorsan, konuşmam," dedi Jazz'a, sesi ciddileşerek. "Sen ailedensin, Jazz. O sadece bir adam."

"Aman Tanrım." Maggie gülmemeye çalışarak yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Liam denemedi bile ve anneleri şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Jazz elini kaldırdı. "Tamam, ona bunu öğretmenin tüm sorumluluğunu alıyorum. Sorun değil, Cal. Kardeşlerim sadece ailem için içine girdiğinde sorun oluyor."

Annesiyle yaptığı konuşmanın geri kalanını anlattı ama Liam'a aşık olduğunu söylediği gerçeğini atladı.

"Sanırım hepinizle aile yemeğine geldiğim ama gerçek ailemle gelmediğim için kızgın."

"Biz senin gerçek aileniz," diye araya girdi Eliza. "Sen ve Maggie bizim asla sahip olmadığımız kızlarımızızsınız."

Cal, kendisini görmezden gelen eski karısına kaşlarını çatarak, "Yine böyle şeyler söylemeyelim," diye mırıldandı.

"Biliyor musun, sen ve Liam aslında bir araya gelebilir ve bunu resmileştirebilirsiniz," dedi Danisha, ses tonu tamamen alaycı değildi.

"Oh, bunun için büyük planlarımız var," diye şaka yaptı Liam.

Jazz başıyla onayladı. "*Büyük* planlar. Bizim düğünümüz sizinkini gölgede bırakacak." Maggie ve Cal'a doğru başını salladı. "Tek kelime-" O ve Liam

birbirlerine baktılar ve hep bir ağızdan "Palyaçolar" dediler. İkisi de gülmekten iki büklüm oldular, Liam'ın ailesi de arkalarından geliyordu ama Jazz kafasını kaldırdığında en yakın arkadaşının gülmediğini gördü.

CHAPTER THIRTEEN

Jazz

"A İy misin? Çok sessizsin." Liam kollarını arkadan ona doladı, asansör çatı katına kadar uçtu.

Jazz ona doğru eğildi. "Evet, sadece yarın için rahatsızım."

Liam onun başının tepesine bir öpücük kondurdu ve Jazz aynalı duvardan onun midesinin takla atmasını izledi. "Her şey yoluna girecek, sevgilim. Sadece birkaç saat oturacağız ve sonra buraya geri dönebiliriz ya da senin evine gidebiliriz ve ben de izlemeyi sevdiğin o berbat flört programıyla ilgilenmiyormuş gibi yaparım."

Jazz kıkırdadı ve Liam'ın yüzüne bir gülümseme getirdi. "Numara yaptığını biliyordum. Maggie bu gece sana da tuhaf göründü mü?"

"Ben bir şey fark etmedim."

Asansörün kapıları açıldı ve Liam onu ön kapıya doğru çekti. Serin duvara yaslandı, yapış yapış yaz akşamına kıyasla rahatlamıştı. Liam kapının kilidini açarken, "Annemle yaptığım telefon görüşmesinden sonra herhalde sadece hayal görüyordum," dedi. Liam kapıyı onun için iterek açtı ve onu güzel klimalı daireye kadar takip etti.

Hayal görmüyordu. Jazz, Maggie'yi Liam'la olan anlaşmasında onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu ama ne olduğunu söyleyemiyordu. Bilmek istediğinden de tam olarak emin değildi. Maggie hayatınızı birlikte yaşamamanın tanımıydı.

Evliydi, ev sahibiydi (bu noktada birkaç kez) ve gelişen bir işi vardı. Jazz... Jazz'dı. Bazen Maggie'nin ona yetişmek için beklediğinden endişe etse de bundan memnundu. En iyi arkadaşların farklı hızlarda ilerlemesi normaldi. Maggie hayatını toparlama konusunda her zaman Jazz'dan daha iyi olmuştu. Jazz'ın kaosuna alışkındı. Bu kadar uzun süre sonra ondan bıkmamak değildi. Her şey yolundaydı.

"Sadece sessiz bir gece geçirmek ister misin?" diye sordu ve yüzünde herhangi bir baskı yoktu. "Film izleyebiliriz ya da banyo yapabiliriz - ya da banyoda film izleyebiliriz."

Jazz derin bir nefes çekti. Banyoda bir film kulağa rüya gibi geliyordu ama henüz değil. Önce hızla çalışan beyninin dikkatini dağıtması gerekiyordu.

"Kulağa hoş geliyor, ama belki söz verdiğin planlardan sonra hoşuma gider," diyerek ona yaklaştı ve ellerini tişörtünün içinde gezdirdi. Liam'ın gözleri karardı. "Bunu beğendim. Kimin bu?" diye sordu, yumuşak kumaşın üzerine basılmış dağ resmini başıyla işaret ederek.

"Cézanne. Favorilerimden biridir. Her zaman Provence'daki dağı ziyaret etmek istemişimdir."

"Belki de Cadılar Bayramı balayımıza gidebiliriz," diye şaka yaptı ve tişörtü başının üzerinden kaldırıp Liam'ın kara tahtayı dayadığı kanepenin koluna bıraktı. İkinci kurallarını eklemişti: *Nasıl hissettiğin hakkında konuşmak isteğe bağlı değildir.* Jazz parmağını resmin üzerinde gezdirdi. "Özlüyor musun?"

"Provence mı? Hiç gitmedim."

"Müze," diye açıkladı Jazz.

"Sanatla iç içe olmayı özlüyorum. Ama Maggie ve ekibiyle çalışmak çok daha eğlenceli."

"Sanat hakkında konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Sen hâlâ müzedeyken ziyaret etmeliydim, böylece seni kendi halinde görebilirdim."

Liam ona gülümsedi, zümrüt gözleri yumuşaktı ve gamzeleri belirgindi. "Bir ara gidebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Geri döndüğünden beri..." Kıbarca *sarhoşken sinir krizi geçirdiğini ve kovulduğunu* nasıl söyledi?

"Yapmadım," diye itiraf etti Liam, onu açıklamak zorunda kalmaktan kurtardı. "Ama düğüne bakılırsa, sen yanımdayken korkutucu şeylerle yüzleşmekten çekinmiyorum."

"Ailemle tanıştıktan sonra hâlâ bunu söyleyip söylemeyeceğini göreceğiz."

Liam onu yatak odasına doğru çekerken güldü ve giderken sandaletlerini tekmeledi. Yatak odasının kapısından geçtiklerinde Liam onu sakinleştirdi, şortunun ve i amaşının bel bandını aşağı doğru itti. Liam atletini çıkarırken o da atletini çıkardı ve parmakları karnının kıvrımlarında gezindi.

Jazz vücudu konusunda bilinçli değildi, ama toplumun uygun gördüğünden daha büyük bir vücuda sahip bir kadındı ve bu boktan toplumsal standartların onu rahatsız ettiği anlar oluyordu. O da bir insandı. nceki partnerlerinin hepsi onun fiziği konusunda nazik davranmışlardı, bazıları nazikten de teydi ama hiç kimse ona Liam gibi bakmamıştı: sanki sadece onun için yaratılmış bir sanat eseriymiş gibi. Ve bundan ne anlam çıkarması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Styenini açmak için arkasına uzandı ve Liam styeni vücudundan çekip aldı, fırlatıp attı ve onu yatağa doğru itti.

"Güvenli kelimeler hakkında konuşmadık," dedi, çenesini kavradı ve kendisine bakması için yüzünü yukarı kaldırdı. "Senin tercih ettiğin bir kelime var mı?"

"Jingle bells," diye cevap verdi ve Liam şaşkın bir kahkaha attı. "İlk kez biri benden bir tane sememi istediğinde bir Noel partisindeydim ve arka planda Jingle Bells alıyordu."

"Jingle bells o zaman. Konuşamıyorsanız parmaklarınızı şıklatın. Ne kadar içinde olursak olalım dikkatimi vereceğim. Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum," dedi ve dudakları kalktı. "Seninki ne?"

Burnunu kırıştırdı. "Eskiden şeftaliydi, ta ki Maggie ve babam bana bir kedi kardeş vererek bunu mahvedene kadar."

Dudaklarından bir kahkaha fırladı. "Vay anasını," diye hırıldadı Jazz. "Bunu Maggie'ye söylemem gerektiğini biliyorsun."

"Maggie'ye bu konuda ne söylediğini bilmeme kesinlikle gerek yok. Güvenli bir kelime kullanmam gerekeceğini sanmıyorum ama gerekecek olursa, ıngıraklı zilleri dn alırım." Kız başıyla onaylayınca çenesini serbest bıraktı. "Yatağa yat, sevgilim. Kollarını başının üstüne koy, bacaklarını a."

Jazz itiraz etmeden söyleneni yapacak kadar ilgisini çekmişti ama bu onu acele etmekten alıkoymadı, yatakta süründü ve sırt üstü yatıp bacaklarını açmadan önce Liam'ın kıçına iyice bakmasını sağladı.

Yerleşene kadar onu izledi, a bakışları vücudunun üzerinde dolaşıyordu. Kollarını başının üzerine kaldırdı, sırtını kamburlaştırdı ve vücudunu esnetti. Liam'ın ona bakışına bakılırsa, muhtemelen yatmadan önce gerinmesi gerekiyordu.

Liam giysilerini devasa gömme dolabında saklıyordu, bu yüzden yatak odasındaki koyu meşe şifonyerin bahsettiği oyuncak koleksiyonuyla dolu olduğundan şüphelenmişti. En alttaki çekmeceye uzanıp dört yastıklı kelepçeyi çıkardığında teorisini doğruladı. Jazz yutkundu, beklenti, bağlandığında çok sevdiği o küçük korku dokunuşuyla karıştı.

"Bu iyi mi?" diye sordu, bir kelepçeyi ayak bileğine dolayarak.

"Evet."

Tokayı bağladı ve diğer ayak bileğiyle tekrarladı. Çekmeceye geri dönerek, her iki ucunda klipsler bulunan iki parça gümüş zincir çıkardı. Çömelmeden önce her kelepçeye bir zincir taktı. Jazz, üzerindeki aynaya rağmen adamın ne yaptığını göremedi ama zincirin diğer tarafı yatağa takıldığında bunu hissetti. İkinci zinciri de yatağa bağladıktan sonra Liam avucunu Jazz'ın baldırında rahatlatıcı bir şekilde gezdirdi.

"Bu rahat mı? Onları gevşetebilirim."

Jazz bacaklarını bir araya getirmeye çalışarak zincirleri test etti. Ne kadar sert çekerse çeksin, çok az esneme vardı. Tam da sevdiği gibi.

"Güzel," diye söz verdi ve Liam ayağa kalkıp aynı rutini bilekleri için de uygulamadan önce onun dizini öptü. Zincirler çoktan yatak başlığına bağlanmış, arkasına gözden uzak bir yere sıkıştırılmıştı ve bağlar da bacaklarını ayıranlar kadar acımasızdı, onu tamamen Liam'ın merhametine bırakıyordu.

Adam kemerini çözüp pantolonunun kemer köprülerinden geçirirken, kanı beklentiyle dolup taşarak onu izledi. Soyunma işini çabucak halletti ve Jazz onun sikini görünce umutsuzca bir iç çekti. Tanrım, ona içinde ihtiyacı vardı. Artık bitirmek umurunda bile değildi, sadece hissetmeye ihtiyacı vardı-"Bu da ne?"

Liam'ın şifonyerin orta çekmecesinden ne çıkardığını görmek için doğrulmaya çalıştı ama bağlar onu tutuyordu. İçinden bir küfür çıktı ve Liam tam zamanında geri dönerek onun kollarını yatak başlığına bağlayan zincirleri çektiğini gördü.

"Beş dakika bile değil," dedi mırıldanarak. Arkasını döndü ve koyu mor bir kırbacı havaya kaldırdı. Adam ona yaklaşp kuyrukları gövdesinde gezdirirken Jazz'ın nefesi boğazında düğümlendi. Beklediğinden daha yumuşaktı.

-Deri değil. Bir çeşit naylon olabilir. "Bu yeni başlayanlar için," diye açıkladı Liam. "Acıtmak için tasarlandı ama çok kötü değil. Senin için sorun olur mu?"

Jazz başını salladı, çünkü sözlü olarak cevap vermeye çalışırsa sesinin ciyaklamadan başka bir şey çıkmayacağından emindi, ama Liam bununla yetinmedi. "Kelimeler, sevgilim. Sen yüzde yüz rahat olmadıkça hiçbir şey yapmayacağım."

Boğazını temizledi. "Evet, böyle iyiyim."

"Güzel." Liam eğilip kızın alnına tatlı bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve Jazz'ın düşünmesine bile fırsat vermeden kırbacın kuyruklarını kızın göğüslerine geçirdi.

"Kahretsin," diye bağırdı acı teninde sekerken. Sırtını yataktan, bağların izin verdiği kadar uzağa eğdi. Liam kuyrukları teninin üzerinde gıdıklayacak kadar yumuşak bir şekilde sürüklerken, nefes nefese yatağa geri düştü.

"Tamam mı?"

Jazz düşünmeden önce onaylamak için ağzını açtı. Yeterince terbiyeli davranmıştı. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Liam onun sözlerini işlerken odadaki enerji değişti. Bir ürperti omurgasından aşağıya doğru ilerledi. Adamın eli durdu, kırbacın kuyrukları kadının karnında gevşekçe sallanıyordu. Jazz kendini acıya hazırladı ama acı gelmedi. Liam onun üzerine eğildi, ağzı onunkinden bir santim ötede duruyordu. Zümrüt gözlerinde hınzırca bir parıltı vardı, gözlerini ona dikmişti.

"Benimle tekrar konuş ve neler olacağını gör." Liam onu öpeceğini düşünene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı ama Liam alt dudaklarını zonklayana kadar sertçe ısırıp ve sonra geri çekti.

Jazz dudaklarını yaladı. Ne olduğunu *gerçekten* görmek istiyordu. "Çok korkutucu," diye alay etti adam arkasını dönerken, sesinde küçümseme vardı.

Liam'ın omuzlarının uzun bir iç çekişle yükselip alçalmasını izledi ama bacaklarının bağlı olduğu yerde titremesine neden olan şey alçak sesle, esprisiz bir şekilde kıkırdamasıydı. Bağlı olduğu pozisyondan, yere çömeldiğinde ne yaptığını göremiyordu. Ayağa kalktığında elinde bir şey tutuyordu ama yatağın yanındaki yerini tekrar alırken onu sakladı.

"Kelepçelerin içinde parmaklarını şıkatabildiğini göster bana," dedi, sesinden dalga geçmediği anlaşılıyordu.

Jazz şaşkınlıkla kaşlarını çatıp ama Liam'ın dediğini yaptı. Liam memnun bir şekilde başını salladı. "Neden-" diye sözünü kesti, adam açık ağzına rulo yapılmış bir kumaş parçası sokarken sesi boğuklaştı. Gözlerini kısarak aynadaki yansımasına baktı,

kırmızı dantele bakıyordu. *Bu onun lanet olası iç çamaşırı mıydı?* İtiraz etmeye çalıştı ama tek başarabildiği birkaç karışık nota oldu.

Liam başını kaldırdı ve onun aynadaki yansımasını günahın resmi olan bir sırtıyla yakaladı. "Daha iyi."

Yanağına hafifçe vurarak Jazz'ın boğuk bir inleme çıkarmasına neden oldu, ardından aynı noktaya nazik bir öpücük kondurdu. Onun küstahlığı karşısında kırbacı yatağın üzerine düşürdüğü yerden almasını izledi ve yansımasından uzaklaşarak gerildi. Bir sonraki darbenin ne zaman geleceğini bilmemek eğlencenin yarısıydı, değil mi?

"Ara vermek istersen şaklatmayı unutma, sevgilim." Bu yumuşak, şefkatli Liam'dan daha karanlık, daha sert bir kişiliğe bu kadar çabuk geçebilmesi hem etkileyici hem de beklenmedikti. Jazz başıyla onayladı ve Liam'ın kırbacı kalçasına indirmeden önce onun içindeki değişimi izleyerek sadece bir anlık uyarıda bulundu.

Kumaşı ısırarak haykırdı. Liam vazgeçmedi; kırbacı denemek için yaptığı tek vuruş hiçbir işe yaramamıştı. Kuyrukları bacaklarına, kollarının üst kısmına ve göğüslerine vurdu. Teni yanıyordu, acı zevkle karışıyordu. Jazz bacaklarının arasında biraz sürtünme olması için çaresizce bağlarının içinde kıvranıyordu. *Lanet olsun, hiç bu kadar ıslanmış mıydı?*

Tam hayal kırıklığıyla hıçkıra hıçkıra ağlayacağını düşündüğü anda Liam geniş avucunu kalçasında gezdirdi ve tek parmağıyla klitorisini okşadı. Sonra kırbacı bacaklarının arasına soktu.

Jazz iç çamaşırının içinden çığlık attı, kırbacın acısı ızdırıp sınırındaydı ama havai fişeklere dönüşmesi sadece bir saniye sürdü. Liam vuruşu klitorisini parmaklarının arasında hafifçe yuvarlayarak takip etti ve Jazz nefes nefese kaldı, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. *Lanet olsun*, en son ne zaman bu kadar yakın olmuştu?

Liam dikkatli bakışlarla onu inceliyor, herhangi bir huzursuzluk belirtisi olup olmadığını araştırıyordu. Bu da Jazz'ın gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü hissetmesi için dünyanın en kötü zamanlamasıydı.

Kırbacı hemen bıraktı, yatağın etrafında dönerek kızın yanına geldi ve iç çamaşırını ağzından çekti.

"Konuş benimle, sevgilim. İyi misin?" Sesi panikle karışıktı, bu yüzden Jazz hızla başını salladı, dudaklarını yaladı ve ağzını konuşabilecek kadar ıslatmaya çalıştı. Kumaş ağzındaki her damla nemi süzmüştü.

Liam komodinden su bardağını aldı -onu oraya ne zaman koymuştu ki?

Avucunun içinde. "Oturman gerekiyor mu?"

Başını salladı ve pipeti dudaklarının arasına alarak küçük yudumlar aldı. Tamamen kendi kontrolü dışında gözlerinden yaşlar aktığını hâlâ hissedebiliyordu.

Konuşabildiğinde nefes nefese, "Ben iyiyim," dedi. "İnanılmaz aslında. Bu sadece oluyor. Söz veriyorum, bundan zevk alıyorum. Devam etmek istiyorum."

Bu ilk kez olmuyordu ve son olmayacağını da biliyordu ama ilk kez biri onun sözüne sorgusuz sualsiz güvenmişti.

Liam başıyla onayladı, ona biraz daha su teklif etti ve reddettiğinde bardağı kenara koydu. Liam onun üzerine oturdu, siki kızın ihtiyacı olan yere çok yakındı. Serin başparmağını kızın nemli yanağına sürttü, sonra eğildi ve gözyaşlarını diliyle yakaladı, yüzünü sahiplenici ama acı verici olmayan bir şekilde kavradı. Jazz onun altında titredi, dudaklarından bir inilti döküldü.

"Şu haline bak," diye mırıldandı, kelimeler teninde titreşiyordu. "Benim için çok dağınıksın. Bunu seviyorsun, değil mi? Mükemmelliğine ne istersem yapmama izin vermen. Lanet olsun. Vücuduna." Her kelimeyi bir öpücükle noktaladı, yumuşak ve nazikti, parmakları saçlarına geri kayarken, yumruğu saçlarının etrafında kapanıyordu.

Canının yanmasına yetecek kadar sert çekiştirdi, savaş ya da kaç tepkisinin devreye girmesine yetecek kadar ama çok acı verecek kadar değil. *Vay anasını*. Kaçmaya mı çalıştığından yoksa onu amında hissetmek için çaresiz mi olduğundan emin olamadan adamın pençesinde kıvrandı.

Liam dudak büktü ve onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı. "Zavallı. Benim için bu kadar mı çaresizsin?" Liam kızın saçlarını daha sert kavradı ve kız rahatlamak için amını sıkarak inledi. Sikeyim. Eğer orgazm olamadığını anlarsa -ki aslında anlayabileceklerine inanmaya başlamıştı -Sadece konuşarak bile onu boşaltabileceğinden emindi. "Bunun için bana yalvaracak mısın, sevgilim?"

"Siktir et, hayır," diye bağırdı ve Liam'ın yüzü aydınlandı. Onun şımarıklığı hoşuna gitmişti. Tanrım.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Saçlarını bıraktı ve arkasına yaslanmadan önce iyi olduğundan emin olmak için yüzünü aradı. Aletini klitorisinin üzerinde gezdirdi, sadece bir kez, onun nefesini kesecek kadar. "Yazık oldu. Bu gece gelmene izin verebilirdim." Bir an için Jazz gerçekten de boşalmamayı düşündü.

yalvarıyordu. Yapıp yapamayacağını görmek için yarı cazipti. Ama bunun neresi eğlenceliydi?

Bunun yerine derin bir nefes aldı ve "Denemeni görmek isterim" dedi.

Liam'ın gözleri neredeyse umursamaz bir tavırla onun üzerinde gezindi. "Eminim gelirsin. Ama korkarım sadece iyi oyuncaklar gelebilir." *Oyuncaklar*. Bu yeni bir şeydi. Neden bu kadar ateşliydi? Tanrım, onun kararlılığını gerçekten test ediyordu. "Sanırım seni tekrar, tekrar ve tekrar sınırı getirmem gerekecek."

Jazz istemeden inledi ve Liam sadist bir gülümsemeyle sırtıttı. İç çamaşırını yüzüne doğru sarkıttı. "Bunları ağzından çıkarırsam uslu duracak mısın?"

"Muhtemelen hayır."

Liam iç çamaşırını katlamak için acele etmedi, dudaklarının arasına sokmadan önce beklenti yarattı. Bacaklarının arasına diz çöküp avuçlarını kalçalarının üzerinde gezdirirken mırıldanarak uzaklaştı. "Seni sıraya sokarken çok eğleneceğim," dedi mutlu bir iç çekişle. "Kendini hazırla, sevgilim."

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, amına tükürdü ve iki parmağını içine soktu. Jazz onun etrafında kenetlendi ve başını yastığa yaslamaya zorladı.

Yalvarmak artık kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

CHAPTER FOURTEEN

Liam

F Seattle'dan ayrıldıklarından beri Liam yüzüncü kez Jasmine'i kontrol etmek için sağına baktı. Onun bu kadar sessiz olduğunu hiç görmemişti. Ailesiyle buluşacakları restorandan on dakika uzaktaydılar ve tüm yol boyunca pencereden dışarı bakıp kıpırdanmıştı. Bu sinir bozucu.

Gün ilerledikçe onun giderek daha sakinleşmesini izlemişti. Uyandıklarında her zamanki kaotik halini almıştı, akıllara durgunluk veren gecenin ardından biraz daha yorgun olsa da. Evinde egzersiz kıyafetleri olmadığı için çıplak bir şekilde sanal yoga dersi yaparak ona işkence etmiş ve kahvaltıda krep yaparken birlikte sesli kitap dinlemişlerdi. Ama öğle yemeği vakti, o hazırlansın diye evine gittiklerinde, kıvılcımı sönüp gergin bir enerjiye dönüşmüştü.

"İyi misin?" diye sordu ve kadın sanki yalnız olmadığını unutmuş gibi sıçradı.

"Kahretsin, özür dilerim. Evet, ben iyiyim. Sadece biraz kendimde değilim. Ve başka bir şey yapıyor olmayı tercih ederdim."

"Sadece birkaç saat ve sonra önümüzdeki birkaç ay boyunca onları ertelemek için bahaneler düşüneceğiz," diye söz verdi ve dizini sıkmak için orta konsola uzandı. Dizini geri çektiğinde, kadın onu durdurdu ve dizine yapıştı.

Onu. Düz vitesli bir araba kullandığı için hiç bu kadar pişman olmamıştı. En azından vites değiştirmek zorunda kalana kadar onun elini tutabilirdi.

"Aileni etkilemek için bir son dakika tavsiyen var mı?" diye sordu ve Jasmine homurdandı.

Cevap verirken sesi düzdü ve Liam bundan nefret etti. "Denemeye zahmet etme. Ciddiyim. Yirmi yaşımıdayken vazgeçtim ve çift anadal yapmayı reddettiğim için beni azarladılar. O zamandan beri çok daha mutluyum."

Bu konuda Liam'ın aklını kurcalayan bir şey vardı ve bunu daha sonra çözmek üzere bir kenara koydu. Zaten Jasmine'i sakinleştirmek konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Onu daha fazla içnelemek berbat bir fikirdi.

"Elbisenin nesi var?" diye sordu onun yerine ve Jasmine kaşlarını çatarak kendine baktı. "Harika görünüyorsun," diye hızla ekledi. "Sadece siyah. Her zaman parlak renkler giyiyorsun. Seni hiç siyahlar içinde gördüğümü sanmıyorum.

-Düğün hariç sanırım."

Söz konusu elbise çok güzeldi. Diz boyu siyah keten ve fırfırlı bir etek. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, ama kendisine hiç benzemiyordu.

"Ben buna *Jazz Lite* diyorum," dedi Jasmine acı bir kahkaha atarak. "Ailemi görmem gerektiğinde böyle giyiniyorum, böylece gerçekten benim gibi hissettiren kıyafetleri çöpe atarak kendime olan güvenimi zedeleyemiyorlar."

Bu çok yıkıcıydı. Ve tam olarak umduğu konu değişikliği de değildi. Liam elini Jasmine'in elinden çekerek restoranın otoparkına doğru döndü ve yüzünü nötr tutmaya çalıştı. Jasmine böyle şeylerle mücadele etmesini bekleyeceği son kişiydi. Her zaman kendinden çok emin görünürdü. Birinin ona aksini hissettirmesi düşüncesi...

"Ne?" diye sordu. Harika. Onu sakinleştirmek konusunda berbat bir iş çıkarmakla kalmıyor, görünüşe göre şaşkınlığını yüzünden de uzak tutamıyordu.

"Sadece şaşırdım. Sen tanıdığım en özgüvenli insansın. Hiçbir şeyin senin benlik duygunu sarsabileceğini düşünemiyorum."

"Biraz sahte güven uzun bir yol kat ettirir," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Ve bende *çok fazla* sahte güven var. Kazanılmamış olduğunu da eklemeliyim. Başarana kadar numara yap, değil mi?"

"Sanırım bununla ilgili bir kuralımız var," diye belirtti, çünkü bu konuda bir şaka yapmazsa Volvo'sunu geri çevirip Seattle'a geri dönecekti. Kendisini bu şekilde hissetmesine neden olan insanlarla akşam yemeğine nasıl oturacaktı? Maggie'nin ailesiyle tanışmak yeterince kötü olmuştu.

Jasmine bu hatırlatma karşısında gözlerini devirdi ama en azından biraz daha neşeli görünüyordu. Bu da bir şeydi. Emniyet kemerini çözdü ve elini dudaklarına götürerek avucuna bir öpücük kondurdu. "Sadece akşam yemeği ve ben hep burada olacağım. Bu iş sende."

Derin bir nefes çekti. "Evet. Sadece birkaç saat. Bunu halledebiliriz."

"Aynen öyle. Üç numaralı kural: Bu işte birlikteyiz."

Jasmine'in yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ama hemen ardından yerini arsız bir sırıtışa bıraktı. "Bunu bir Hallmark kartından mı aldın?"

Adam cevap vermeden kadın arabadan fırladı. Arabanın etrafında dönerken onu yakaladı ve kışına hafifçe vurdu. "Velet," diye mırıldandı kulağına, onu yanağından öpüp yanına çekmeden önce, ailesiyle yüzleşmeye hazırdı.

"İ Geçen hafta yarı maratonumu ilk onda bitirdim." Jasmine'in küçük kız kardeşi Rose, anne ve babasına gururla gülümsedi.

"İlk onda nerede?"

Rose'un gülümsemesi babasının etkilenmemiş sorusu karşısında biraz azaldı. "Sekizinci. Ama en iyi zamanımı elli sekiz saniye geçtim, bu yüzden bir dahaki sefere daha iyisini yapabileceğimi biliyorum."

Liam, anne ve babası kız kardeşinden uzaklaşırken Jasmine'in yanında gerildiğini hissetti. Rose'un ela gözlerindeki ışık söndü. Hiçbir şey olmamış gibi çenesini dikleştirip başını kaldırmadan önce derin bir nefes aldı.

Yirmi beş yaşındaki Rose annelerinin karbon kopyasıydı; bal sarısı, kıvrak, keskin ela gözleri ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Xander otuz altı yaşındaydı ve koyu renk saçları, mavi-gri gözleri, kare çenesi ve tıknaz yapısıyla babalarına benziyordu. Jasmine ortalarda bir yerdeydi ama Liam'ı Cannon kardeşler hakkında en çok etkileyen şey hepsinin ne kadar gergin olduğuydu.

"Sıra sende Xan," dedi Jasmine'in annesi, ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturarak. Tanrım. Daha başlangıç yemeklerini bile yememişlerdi.

Xander boğazını temizledi ve Liam ailesinin onun masanın altında zıplayan dizini fark edip etmediğini merak etti. "Sana bahsettiğim şu Doğu Yakası otel zinciriyle anlaşılmayı yaptım. Sekiz haneli bir rakam."

"Her zamanki gibi mükemmel iş," dedi babaları, kadehini şerefe kaldırarak. Liam, Jasmine'in babasının şirketinin ne iş yaptığından tam olarak emin değildi ama keresteyle ilgili bir şeydi. Bay Cannon ortanca kızına döndü ve içini çekti. "Bu ay paylaşacak bir şeyin var mı Jazz?"

"Hmm. Geçen hafta ilk kez bankanın önünde park yeri buldum, yani bu oldukça havalıydı."

"Beşinci Cadde'de mi?" Liam sordu ve o da başını salladı, gözleri parlıyordu. "Vay be. Bu çok etkileyici," dedi onlara kaşlarını çatarak bakan ailesine.

"Bu cadde park yasağı olan bir yer değil mi?" Xander sordu.

"Ceza almadım, sanırım bu iki başarı demek." Ailesi pek etkilenmiş görünmüyordu. "Peki ya sen bebeğim?"

Ah. Onun sırası. Bunun için hazırlıklıydı. "Geçen hafta seksen kitap okuyarak bu yılki okuma hedefime ulaştım."

"Ama daha Temmuz ayındayız," diye itiraz etti Rose. "Madem hedefine ulaştın, neden daha büyük bir hedef yapmıyorsun?"

"Eğlenmek için okuyorum ve hedef belirliyorum. O kadar da ciddi bir şey değil." Liam omuz silkti ve Rose'un yüzündeki kafa karışıklığını gidermek için hiçbir şey yapmadı.

"Ancak hedeflerin amacı kendinizi daha iyisini yapmaya zorlamaktır. Zaten hedefe ulaştıysanız, bundan daha iyisini yapabilirsiniz."

Jasmine iç çekti. "Tanrım, Rosie, stetoskopunu a-" "Her neyse," diye araya girdi Liam, Jasmine'in sözünü keserken kahkahalar atıyordu. "Her yıl hedefimi yükseltiyorum. Sadece eğlence için."

Jazz'ın annesi ortanca kızına ters ters baktıktan sonra, "Okumak harika bir hobidir," dedi.

Çocuk.

"Öyle," diye kabul etti Bay Cannon. "Ve eğer bu kadar çok okuyorsanız, çok şey öğreniyor olmalısınız."

"Oh, kesinlikle. Öğrenmeyi... seviyorum." Liam annelerine son zamanlarda en çok okudukları kitapları sormuştu, böylece Jasmine'in ailesi ne okuduğunu sorarsa bir cevabı olacaktı, ama kurgu dışı şeyler okuduğunu varsaymak istiyorlarsa, bu onun için sorun değildi.

"Liam'ın kitabından bir yaprak alabilirsin, Jazz. En son ne zaman kitap okudun?"

Jasmine ailesine sakarca bir gülümseme verdi. "Aslında Liam ve ben son zamanlarda birlikte çok kitap okuyoruz. O da öğrendiği her şeyi cömertçe paylaşıyor."

"Bunu duymama gerek yoktu," diye mırıldandı Xander nefesinin altından, masanın karşısındaki anne babasının duymayacağı kadar sessizdi ama Liam ve Jasmine duymuştu.

Jasmine kardeşine ters ters baktı. "Onu Instagram'da da mı takip ediyorsun?" Liam okuduğu kitapları babasından çok daha az paylaşıyordu ama yine de tek tük kitap önerileri paylaşıyordu ve fotoğraflarının çoğunda arka planda bir Kindle ya da bir kitap vardı.

Xander, "Onu sadece babam çıktığınızı söyledikten sonra takip ettim," diye itiraz etti. Kahretsin, Liam fark etmemişti bile.

"Belki Instagram'da biraz daha az vakit geçirip çimlere daha çok dokunursan başıma daha az bela olursun," diye homurdandı Jasmine ve kardeşi aslında biraz azarlanmış görünüyordu.

"Özür dilerim, tamam mı? Seni yemeğe çağıracaklarını bilmiyordum. Şu andan itibaren dudaklarım mühürlüdür."

Jasmine iç çekti ama daha fazla şikâyet etmedi ve mezeler servis edilirken Liam'a doğru eğildi.

Bay Cannon ve Xander yemeklerini yerken bir meslektaşları hakkında konuştukları için sohbet işe döndü. Liam onları duymazdan gelerek kendi yemeğine ve Jasmine'e odaklandı. Jasmine makarnasını çatalıyla itiyor ama yemiyordu.

"İyi misin hayatım?"

Yutkundu ve yüzünü buruşturdu. "Hmm? Oh, evet. Sadece kendimi yüzde yüz hissetmiyorum."

Gecenin stresi onu kendinden geçirmiş olabilirdi ama yanakları her zamankinden daha solgundu. Liam elinin tersini kızın alına götürdü ve kaşlarını çatı. "Biraz sıcaklamışsın. Onun yerine çorbamı denemek ister misin?"

Başını iki yana salladı ve sanki sıcak tenine değen serinliği hoşuna gitmiş gibi adamın eline doğru eğildi. "Hayır, teşekkür ederim. Yine de tatlı alacağım. Çikolataya ihtiyacım var."

"Cannoli mi?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle. Menüde bunları gördüğünde kızın gözlerinin nasıl parladığını görmüştü.

"Tanrım evet. Sabırsızlanıyorum."

Liam'a göre buna gerek de yoktu. "Affedersiniz." Yanından geçen garson durdu ve ona beklenti dolu bir gülümseme verdi. "Acaba çikolatalı cannoli siparişi verebilir miyiz?"

"Kesinlikle efendim. Mümkün olan en kısa sürede bunları size ulaştıracağım."

"Teşekkür ederim."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Bekleyemeyeceğimi söylediğimde şaka yapıyordum," dedi Jasmine. Liam bir elini arkasına götürdü ve Liam sırtını sıvazlarken Jasmine iç çekti.

"Eğer çikolata istiyorsan, çikolata alacaksın. Sen varsın." Onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Jasmine'in babası boğazını temizledi ve Liam gözlerini Jasmine'den kaçırmak için kendini zorladı. "Sanırım Maggie aracılığıyla tanıştınız, ama bu nasıl oldu?" Aralarında küçümseyici bir el salladı.

"Evet, anlat. Söylemeliyim ki Liam, Jazz'ın senden bahsettiğini duyunca çok şaşırdım. Daha önce hiç kimseyle onları bizimle tanıştırmak isteyecek kadar ciddi olmamıştı," diye ekledi Bayan Cannon, sanki Jasmine'i onları tanıştırmaya *zorlamamış* gibi. "Kimseye aşık olduğunu bize hiç söylemediğinden de bahsetmiyorum bile."

Jasmine gerildi. *Aramızda gerçekten ciddi bir şey varmış gibi konuşmuş olabilirim*, demişti. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi Jasmine çatalını yere bırakarak. "Birbirimizi Maggie ve Cal birlikte olduklarından beri tanıyoruz ve düğünlerinden sonra çıkmaya başladık."

"Belki ileride hikâyeyi romantik bir okuyucunun anlatmasına izin verirsin. Bu çok acınasıydı," dedi Xander homurdanarak ve Jasmine ona dirsek attı.

"Bundan daha fazlası olmalı," dedi Jasmine'in annesi.

"Jazz'la babamı iş yerinde ziyarete gittiğimde tanıştım," diye başladı Liam ve hepsi dikkatlerini Jasmine'den çekti. "Babamla ilgili bir sorun olduğunu biliyordum ve neler olup bittiğini bilip bilmediğini öğrenmek için Maggie'yle konuşmayı umuyordum ama orada değildi. Onun babamla görüştüğünden ya da işten ayrıldığından haberim yoktu. Ama biraz ikna ettikten sonra Jazz ağzındaki baklayı çıkardı. Onu gördüğüm andan itibaren ona aşık olmuştum. Babamın benden daha genç birine aşık olması açıkçası beni çok şaşırtmıştı ama tek düşünebildiğim Jazz'dı."

Jasmine meraklı gözlerle ona bakıyor, sanki söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordu.

"Jazz ve Maggie en iyi arkadaşlar olduğu için herhangi bir şeyin peşinden gitmek kötü bir fikir gibi görünüyordu, ancak düğün öncesinde birlikte çok zaman geçirdik ve düğün bittiğinde onunla zaman geçirmeyi bırakmak istemediğimi fark ettim. Böylece birbirimizi görme fırsatı doğduğunda

ve ne olacağını görmek için bu fırsatı kaçırmadım. Tabii Maggie'nin de onayıyla," diye ekledi sonradan.

"Bunu çözmemiz biraz zaman aldı ama çözdüğümüz için daha mutlu olamazdım," diye bitirdi. Yasemin'e karşı duyguları hakkında en dürüst olduğu andı bu, ailesi için numara yapma perdesinin arkasına saklanmıştı. Ama duygularını açığa vurmak iyi hissettirmişti. Jasmine'in gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz da afallamış bir halde ona bakarken, onun da kendisine yettiğini umuyordu.

"En azından Jazz'ın sonunda bir şeyler için biraz çaba gösterdiğini görmek güzel."

Jasmine'in gözlerinde acı parladı ve babasının sözleri aklına yerleşirken onun kapanışını izledi. Sikerim böyle işi. Liam bu pisliklere karşı gereğinden fazla sabır göstermişti.

Jasmine'in ailesine döndü ve babasının mahkemede insanları alaşağı edişini izlerken öğrendiği gülümsemeye onlara baktı. "Jazz'ın ebeveynleri olduğunuzu ve bunun size ona ve diğer çocuklarınıza istediğiniz gibi davranma özgürlüğü verdiğini düşündüğünüzü anlıyorum. Berbat ebeveynlik becerilerinizi tartışmak için burada değilim, ama bütün gece burada oturup dünyadaki her şeyden daha çok değer verdiğim kadın hakkında kaba şeyler söylemenizi dinledim ve bundan sonra bunu kesmenizin hepimiz için en iyisi olacağını düşünüyorum."

Şoktan kızgınlığa (anne babası) ve etkilenmeye (kardeşleri) kadar değişen dört çift göz ona dikilmişti ama Liam sadece Jasmine'in ne düşündüğünü umursuyordu. Ve Jasmine ona sanki dünyayı ona bir tepside sunmuş gibi bakıyordu.

"Çikolatalı cannoli sipariş edebilir miyim?"

Hepsi masanın dibinde beceriksizce duran sunucuya döndü. "Mükemmel," dedi Liam. Jasmine'in pek dokunulmamış makarna tabağını kaldırdı ve bir kenara koy. "Sadece buraya, lütfen."

Servis görevlisi Cannoli'yi Yasemin'in önüne koydu ve derin bir nefes alarak koşar adım uzaklaştı.

Masanın etrafındaki şaşkın sessizliği görmezden gelen Liam eğildi ve Jasmine'in sıcak, kızarmış yanağına bir öpücük kondurdu. "Ye bakalım, sevgilim."

asmine arabaya do ğ ru yürürken sessizdi, Liam'a yaslanmıştı sanki onu tutmasına ihtiya ı varmış gibi.

J "Ailenin ne kadar korkunç oldu ğ undan mı bahsetmek istiyorsun?" diye sordu, cevabı bildi ğ inden zaten emindi.

Jasmine usulca gülerek başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Ben bile ölüm ısınmış gibi hissetmedim, ne anlamı var?"

Endişelenen Liam gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Bitkin görünüyordu, teni kendini iyi hissetmedi ğ ini ilk söyledi ğ i zamankinden daha da solgundu. "Neyin var?"

"Her şey," diye yanıtladı inleyerek. "Başım a ğ rıyor ve tüm vücudum a ğ rıyor. Bu gece seninle eve gelebilir miyim? İyi bir uykuya ihtiya ım var ve seninle her zaman iyi uyurum," diye sordu neredeyse utanga  a, sanki hiç hayır diyebilirmiş gibi.

"Elbette yapabilirsin. Aslında sana başka seçenek bırakmayacaktım. Sana göz kulak olmak istiyorum."

Arabaya binmesine yardım etti ve bagajdan bir şişe su aldı. Liam onu alnından öptü ğ unda ateşler içinde yanıyordu ve Liam onun bir hastalı ğ a yakalandı ğ ından yüzde doksan dokuz emindi. Sürücü koltu ğ una tırmanırken, evde yardım etmek için ihtiyaç duyabilece ğ i her şeye sahip oldu ğ undan emin olmak için zihinsel bir kontrol listesinden geçti: so ğ uk al ğ ınlı ğ ı ilacı, Tylenol, elektrolitler, Costco'daki bir fırsatı ka ıramayaca ğ ı için küçük bir mendil sto ğ u. Umarım kızın ihtiyaç duyabilece ğ i her şeye sahipti. Başka bir şey olursa muhtemelen Maggie'yi ya da ailesini onu bırakmaması için ikna edebilirdi.

Jasmine başını cama yaslayıp gözlerini kapattı ve Liam I-5'e yanaşıp Jasmine konuşana kadar onun uyudu ğ unu düşündü.

"Liam?" Sesi o kadar uykulu geliyordu ki Liam onun uyanık *oldu ğ una* tam olarak ikna olmamıştı.

"Evet, sevgilim?"

"Aileme benim hakkımda, bizim hakkımızda hissettiklerinle ilgili söylediklerinin ne kadarı do ğ ruydu?"

Liam bir an tereddüt etti. Onu korkutmak istemiyordu. Duyguları hakkında tam olarak konuşmamışlardı. Anlaşmalarından sonra ne olaca ğ ını bile konuşmamışlardı. Ama ona yalan söylemeyi kendine yediremiyordu. Bu konuda de ğ il.

"Hepsi," diye d r st ce cevap verdi ve Jasmine nefesini içine çekti.

"Hepsi mi?"

"Hepsi doğruydu," diye onayladı. Kadın bir an hareketsiz kaldı ve adam neredeyse özür dilemek, sözlerini geri almak için ağzını açacaktı. Ama sonra kadın arabanın diğery tarafına uzandı ve elini vites kolundaki elinin üzerine koydu.

"Güzel."

CHAPTER FIFTEEN

Liam

Liam ayağa fırladı, yorgan beline dolandı ve onu uykudan neyin sürüklediğini anlamaya çalıştı. Yüzünü ovuşturdu, bir an durakladı. sorunu fark etti: Jasmine yatakta değildi. Onun tarafındaki çarşaflar kırıkmıştı ama boştu. Liam ayaklarını yere basacak şekilde döndü ve gerindi. Tanrım, yaşılanıyordu.

Banyodan gelen iniltileri duyduğunda boynunu kıvrınıyordu, ardından kadının kusma sesi geldi. Kahretsin. Ayağa fırladı, yumruğunu banyo kapısına doğru kaldırdı ama kapı tam olarak kapanmamıştı. "Jasmine?"

Kapıyı kırdı. "Sakın gelme."

Kadın tekrar kustu ve Liam hiç tereddüt etmeden banyoya girip kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kadın tuvaletin üzerine eğilmiş, bacakları acı verici bir açıyla bükülmüştü. Liam saçlarını avucunun içine aldı ve o kusarken nazikçe yüzünden geriye doğru çekti. Ayağa kalktığında yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Liam bir şey söyleyemeden kız iki büküm oldu ve acı içinde ağlamaya başladı. Gözlerinden taze yaşlar akarken Liam onun saçlarını bıraktı ve panik içinde elini sırtında gezdirdi. "Konuş benimle, sevgilim. Neyin acıyor?"

"Her şey," diye hıçkırıldı karnını tutarak. Doğrulmadan önce birkaç derin nefes aldı, gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. Liam da en az onun kadar paniklemiş görünüyor olmalıydı çünkü Liam hemen onu rahatlatmaya başladı. "Sorun yok, ben iyiyim," dedi, her kelimedede yüzünü buruşturarak. "Sadece regl dönemim."

Liam iki anneyle büyümüştü ve birkaç yıl boyunca Hindistan'da yaşamıştı. Regl dönemlerine yabancı değildi. Ama bu kadar acı çeken birini daha önce hiç tanımamıştı.

"Bu bir regl dönemi için oldukça kötü görünüyor. Revire gitmemiz gerekiyor mu-" Jasmine tekrar acı içinde nefesini tutup kendini tutmaya çalışır gibi karnını tutunca konuşmayı kesti.

"-ER?" diye bitirdi, kadın tekrar doğrulduğunda. Onun ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordu ve kendisine yaslanabilmesi için daha da yaklaştı.

"Hayır. Gerçekten kötü dönemlerim oluyor. Bu benim için normal. İyi olacağım-" Durakladı, derin bir nefes aldı ve sanki vücudunu kusmamaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi yutkundu. "-İyiyim."

Liam'ın hiçbir parçası Jasmine'in bu kadar acı çekmesini *normal* karşılayamazdı. Hatta onun acı çekmesi bile onun için bir sorundu. Ama şu anda ihtiyacı olan şey onun paniği değildi. İyileştiğinde bunun neden kesinlikle iyi olmadığını konuşabilirlerdi.

"Neye ihtiyacın var, sevgilim? Sen varsın."

Hissettiği acı dalgası içinden geçerken Yasemin'in yüzü buruştu. "Bana çantamı getirebilir misin?"

Liam onun ağırlığını tuvalete yaslamasına yardım etti ve odasından çantasını almak için hızlıca işe koyuldu. Liam yanına diz çöküp çantanın fermuarını açtığında, kız çantaya tepesinde duran atleti bile almanın Everest Dağı'na tırmanmakla eşdeğer olacağını düşünerek baktı.

"Ne arıyorum?" diye sordu ve kadın ona minnettar ama zayıf bir gülümseme verdi.

"Siyah bir kese. Üzerinde kaplumbağalar var."

Liam keseyi bulana kadar çantayı karıştırdı, katlanmış bir çift siyah iç çamaşırı ve birkaç ped bulmak için fermuarı açtı. "Kaç tane?" Bir tanesini çıkarırken Jasmine sordu.

"Sadece iki tane, ama sana daha fazlasını getireceğiz. Merak etmeyin."

Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormadı, çünkü onu geri iteceğini bilecek kadar iyi tanıyordu; Liam sadece pedi açtı ve

iç çamaşırını giydirdi, sonra çantanın üstüne koydu ve tuvalete gitmesine yardım etti. Yatağa sadece bir tişörtle gitmişti, bu da iç çamaşırını giymeyi çok daha kolay hale getirmişti. Adam iç çamaşırını bacaklarından yukarı kaydırırken kadın önce kıkırdadı, sonra da hemen yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye sordu.

"Ailen seninle çok iyi bir iş çıkarmış-oh, kahretsin."

Liam onun sırtını sıvazlarken, kız eğildi ve dudaklarından acı dolu tek bir hıçkırık döküldü. "Seni yatağa yatıralım, ben de sana ilaç getireyim."

Onu nazikçe ayağa kaldırdı ve bir kolunu omuzlarına dolayarak destekledi.

"Hayır, beni burada bırak. Çarşaflarınızda kanamak istemiyorum." "Onlar sadece çarşaf."

"Bunlar mükemmel, harika, zengin erkek çarşafları," diye inledi Jasmine.

"Maggie anlayacaktır."

"Onlar umurumda değil ama sen umurumdasın. Yatağa gir.

Lütfen."

Jasmine homurdandı ama bunu onun acı içinde ağlamasına tercih ederdi. Onu yatağına yatırdı, ağrı kesiciler, su ve ısıtıcı bir ped aldı ve midesini yatıştırmak için çay ikram etmeyi aklına getirdiğinde, cenin pozisyonunda derin bir uykuya dalmıştı.

Liam yatağın kenarına oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onu böyle bir acı içinde görmek... Kendini çoktan kaybetmişti. Maggie'ye hızlı bir mesaj göndermek için komodinden telefonu aldığı anda saat beşi biraz geçiyordu.

Uyandığında beni arayabilir misin?

Acil bir durum değil.

Jasmine'in acı çekmesi onun için acil bir durumun özeti olsa da, ikinci mesajı sonradan düşünmüş gibi gönderdi. Telefonu hemen elinde çalmaya başladığında şaşırması gerekirdi ama bu Maggie'ydi. Tabii ki bu saatte uyanıktı.

Jasmine'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için geriye doğru bir bakış attıktan sonra, telefonu cevaplamak için oturma odasına doğru yürürken titreşimleri bastırmak için telefonu göğsüne bastırdı.

"Hey."

"Günaydın." Maggie'nin sesi her zamanki gibi uyanık geliyordu. Liam bir sabah insanıydı ama normal sabah insanları Maggie değildi.

Liam mutfakta durdu ve telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak çay için elektrikli su ısıtıcısını doldurdu. Telefonu kapatır kapatmaz Jasmine'e daha yakından göz kulak olmak için yatağına geri dönecek olsa da, tekrar uykuya dalması mümkün değildi. "Neden bu kadar erken uyandın?" diye sordu bir esnemeyi bastırarak.

"Bir kedimiz var," dedi Maggie açıklama yaparken. "Dörtten sonra uyumamıza izin verirse şanslıyız. Biz gerçekten kalkmaya hazır olur olmaz babanın üzerinde uyuklamaya başlayacak ama durum bu. Ne var ne yok?"

"Jazz hasta."

Sanki Maggie aniden doğrulmuş gibi bir hışırtı duydu. "Kahretsin. O iyi mi? Nesi var?"

Liam uyandığında onu nasıl kusarken ve acı çekerken bulduğunu anlatırken sesindeki paniği bastırmak için elinden geleni yapıyordu. "Bunun normal olduğunu söylüyor ama olamaz, değil mi? Bana her ay bununla uğraşmadığını söyle?"

Maggie telefonda içini çekti. "Her ay değil. Eskiden öyleydi ama doğum kontrolü sayesinde sadece birkaç ayda bir regl oluyor. Ama her zaman bu kadar kötü oluyor. Doktoru da işe yaramaz ama başka bir doktor bulamayacak. O-" Liam'ın arka planda babasının bağırdığını duyması için tam zamanında sözünü kesti:

"Ayak parmaklarımı ısırmayı kes, seni vahşi küçük canavar. Annenin kahvesini dökmeme neden olacaksın. Al bakalım aşkım. Telefonda kim var?"

"Teşekkürler. Liam arıyor. Hasta olan bir arkadaşı burada kalıyor. Onu bırakmak zorunda kalmaman için eşyalarını almamı ister misin?" diye sorarak tekrar Liam'la konuştu ve Liam rahat bir nefes aldı. Annelerini arayabilir ya da Maggie'nin meşgul olup olmadığını babasına sorabilirdi ama bunun için çok daha fazla açıklama yapması gerekirdi. Liam'ın Jasmine'le aralarında bir şey olduğunu bilmeleriyle ilgili bir sorunu yoktu ama bu muhtemelen babasından önce onunla konuşması gereken bir konuydu - patronuyla -Öğrendim.

"Bu harika olur, teşekkür ederim. Neye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve yine derin uykuya daldı."

"Sorun yok. Bu benim ilk acil Target alışverişim olmayacak. Muhtemelen saat on gibi orada olurum. Kahvaltı getiririm."

"Sen bir hayat kurtarıcısın. Sana borçluyum."

"Bu sefer olmaz. Sadece ona göz kulak ol, tamam mı?"

Liam kendine sert bir fincan çay doldurdu ve sehpadan Kindle'ını aldı, sonra Jasmine'in yanına yerleşerek göğsünün inip kalkmasını izledi. Yüzündeki acılı ifade hiç kaybolmadı ve Liam'ın Kindle'ı komodinin üzerinde dokunulmadan durdu.

Jazz

Sanki biri kör bir baltayı defalarca rahmine saplıyor gibiydi. Jazz inleyerek yastığa gömüldü. Çok, çok yumuşak yastığa... Kahretsin, Liam'ın evindeydi.

Acıya rağmen doğrulmak için kendini zorladı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Reglinin ilk gününde pedlerinden deli gibi kan akıyordu. Yatağını mahvedecekti. Siktir, siktir, siktir-

"Hey, sorun yok. Nefes al, sevgilim."

Jazz sıçradı, bir elini göğsüne götürdü ve bu hareket karşısında hemen irkildi. Onun yanında oturduğunu nasıl fark etmemişti?

"Neye ihtiyacınız var?"

"Banyo," diye mırıldandı Jazz. Liam yatağın üzerinden atladı; sanki yatağı çok fazla sarsmamaya çalışıyormuş gibi yavaşça. Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Banyo, su ve bundan sonra nasıl hissettiğine bağlı olarak belki yemek.

Liam onun koluna girdi ve yataktan kalkmasına yardım etti. Uyandığı ve kusmak için tualete koşmak zorunda kaldığı zamankinden daha dengeli hissediyordu. Acı oradaydı ama iki büküm olma riski o kadar yüksek değildi.

"İçeri girmemi ister misin?" Liam banyonun eşğinde durduklarında sordu, yüzünde utançtan eser yoktu. Kahretsin, kızın pedini takmasına yardım etmişti, değil mi? Jazz evde yaşarken öz babası ona ve Rose'a ped ya da tampon almayı reddetmişti.

"Sanırım iyiyim," diyerek duvara tutunmayı başardı.

Liam başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Bana ihtiyacın olursa bağır, tamam mı? Ben burada olacağım. Senin için her şeyi tezgâha koydum."

Jazz minnettar bir gülümsemeyle toparlandı ve topallayarak banyoya girdi. Liam *her şey* dediğinde, gerçekten her şeyi kastediyordu. Birkaç tane vardı

Tezgâhın üzerinde tercih ettiği markada ped paketleri, çok kanaması olmadığında tercih ettiği tamponlar, ıslak mendiller ve Target'tan aldığı siyah renkli, en sevdiği rahat iç çamaşırlarından bir paket vardı.

Belli ki Maggie'yi aramış.

Jazz tuvalete yığılmadan önce bir ped, temiz bir çift iç çamaşırı ve ıslak mendil aldı. Banyo yapmak için can atıyordu ama kesinlikle çok halsizdi. Belki biraz yemekten sonra.

Pedini ve iç çamaşırını değiştirdi, sadece biraz kanadığı için şükretti. Ve yatmadan önce en sevdiği turkuaz tangasını çıkardığı için daha da şükretti. Regl döneminin ne zaman geleceğini bilseydi bu kadar kötü olmazdı. Ama her birkaç ayda bir, tıpkı yapışkan, istenmeyen, ipucu alamayan bir eski sevgili gibi ortaya çıkıyordu. En azından adet gördüğünde aynı düzeni izliyordu ve çok uzun sürmüyordu:

Birinci gün: Kaçınılmaz olarak kanı tüketiyor diye endişelenmesine yetecek kadar kanama ve evrenin rahmi olan insanlarla ne alıp veremediği olduğunu merak ederek varoluşsal bir kriz geçirmesine yetecek kadar acı.

İkinci gün: Daha az kanama, ama yine de gardını düşüremeyecek kadar fazla ve önemli ölçüde daha az ağrı. Kilerindekilerin tamamını yiyor ve ardından üç çeşit yemek sipariş ediyor ve neredeyse hemen geri atıyordu. Ağlamalar genellikle ikinci gün başlardı.

Üçüncü-dördüncü gün: Tünelin ucundaki ışığın yaklaşması. Her küçük şey için ağlıyor, internetten alışveriş yaparken gülünç miktarda para harcıyor, sonra pişman olup bazı siparişleri iptal etmeye çalışıyordu.

Beşinci gün: Yine insan, genellikle oldukça azgın, ama muhtemelen hala her şey için ağlıyor.

Beşinci gün, ilk günden bir ömür boyu uzakta gibi hissettirdi.

İşini bitirip kendini lavaboya çekti ve yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. Gözlerinin altındaki morluklar mavimsi mordu ve kusarken kesinlikle bir ya da iki kan damarı patlamıştı; yüzünde kırmızı örümcek ağına benzer lekeler vardı. Saçları her açıdan yukarı doğru uzanıyordu ve yanakları eski gözyaşı izleriyle benek benekti. Ve Liam onun lanet pedini takmıştı. Vay anasını, yer yarılrsa da içine girse.

"Jasmine? İyi misin hayatım?"

Belli ki sesindeki paniği saklamaya çalışıyordu, ama Jazz aynada onun ne kadar başarısız olduğunu görüp gülümserken yakaladı kendini.

"Evet, sadece bitiriyordum."

Banyodan dışarı adımını atar atmaz, adam koluna girip onu yatağa götürmek için oradaydı. Jazz oturmadan önce durdu ve çarşafların üzerine örtülmüş su geçirmez battaniyeye baktı.

"Maggie önerdi," dedi Liam. "Çarşaflar için endişeleneceğini söyledi."

"Beni çok iyi tanıyor," diye cevap verdi Jazz, içinden bir acı darbesi gönderen bir homurtuyla. Dişlerinin arasından bir nefes çekti ve acı dalgası onu ele geçirmeden önce yatağa oturdu. Liam yanına oturdu, sırtını yumuşakça ovdu ve o acıyla nefes alırken cesaretlendirici sözler mırıldandı.

Tekrar doğrulabildiğinde bacaklarını yatağa doğru salladı ve Liam onun yastıklara yerleşmesine yardım etti. "Sana biraz daha ilaç ve ısıtıcı ped getireyim. Seni bir şeyler yemeye ikna edebilir miyim?" Kadın burnunu kııştırdı ama Liam öyle umutlu bir ifadeyle, "Maggie çorba getirmiş," diye ekledi ki kadın başını sallamaktan kendini alamadı.

Adam geri dönmeden önce beş saniye gibi gelen bir süre için gözlerini kapattı. Önce ona su ve ağrı kesici verdi, sonra karnına ısıtma yastığını yerleştirdi ve yanına tırmanıp dizüstü bilgisayarını aralarına yerleştirdi.

O dizüstü bilgisayarı açarken Jazz çorbayı içine çekti, midesinin dönmemesine şaşırdı. "Yine porno mu izliyoruz?" diye sordu ve sonra kendi komik şakasına gülmemeye çalıştı ve başaramadı. Gülmek kötüydü. Gülmek acı veriyordu.

Liam sadece gözlerini devirdi. "LoveStruck'ı izleriz diye düşünmüştüm." Ailesiyle yemekten kaçırıldıkları bölümü açtı ve Jazz üzerine kusma riski olmasa onu öpebilirdi. Kendini daha iyi hissetmek için tam da buna ihtiyacı vardı. Onu iyi tanıyan tek kişi Maggie değildi. Liam hayatında olduğu için çok şanslıydı.

Öpücük yerine başını onun omzuna yasladı. "Tanrım, seni seviyorum." Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı ve kalbi durdu. "Demek istediğim, bu benim, şey, ben-"

"Uh-uh. Dört numaralı kural: geri almak yok," dedi Liam ve sanki hiçbir şey söylememiş gibi play tuşuna basıp çorbasına yumuldu.

CHAPTER SIXTEEN

Jazz

"Y Ne yaptın?"

Maggie yatağın ayakucunda oturduğu yerden ağzı açık bir şekilde Jazz'a baktı.

"Ona onu sevdiğimi söyledim. Sonra kastettiğimin bu olmadığını açıklamaya çalıştığımında, *geri almak yok* dedi."

En iyi arkadaşı uzun bir nefes verdi ve yatakta ayaklarını sürüyerek Liam'ın yastığının üzerine uzanıp ona baktı. "Kahretsin. Yani, belli ki öyle demek istemediğini biliyor ve durumu garipleştirmemeye çalışıyordu ama... kahretsin."

"Doğru. Aynen öyle. Öyle demek istemedim." Maggie kaşlarını çatı.

"Jazz." "Hmm?"

"Ciddi misin?"

Jazz'ın dudağı, durduramadan titredi. "Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye ağladı, gözyaşları yüzünden aşağı hızla dökülüyordu. Maggie yüzünü buruşturarak komodinden bir kutu mendil aldı ve aralarına koydu.

"Özür dilerim. Dördüncü günün ağlama günü olduğunu unutmuşum."

"Sorun değil." Jazz ona el salladı ve bir avuç dolusu mendil alıp yüzünü sildi. Maggie beş günlük regl programına alışkındı ve neyse ki Liam onun için ağladığında bunu anlayışla karşılamıştı.

iki çift bot, New York'tan süslü kurabiyeler ve bir sabun yapım seti sipariş etmeden önce üçüncü günde birkaç kez.

Liam, İtalya'dan sipariş ettiği bazı fayans örneklerini kontrol etmek için ofise gittiğinde Maggie'nin Jazz'a göz kulak olması konusunda ısrar etmişti. Jazz evden çalışmayı denemişti ama Cal ayak diremiş, evde dinlenmesi konusunda ısrar etmişti. O da öyle yapıyordu. Oğlunun evinde ve Cal'ın bundan haberi yoktu. Cal'ı karanlıkta tuttukları için sürekli bir suçluluk ve rahatlama savaşıydı, ama oğlunun kiminle yattığını bilmesine gerçekten gerek yoktu ve şu anda hepsi buydu. Bir nevi.

"Belki de duygularını anlamaya çalışmadan önce daha az hormonlu olmanı beklemeliyiz," diye önerdi Maggie, sırt üstü dönüp ayağa kalkarak. "Ne oluyor lan?"

Jazz başını kaldırıp baktı ve güldü. Maggie'ye Liam'ın tavanındaki aynalardan bahsetmeye henüz fırsat bulamamıştı.

"Tavanında aynalar var. Vay anasını."

"Bu daha yarısı bile değil," dedi Jazz. "Sana anlatacak çok şeyim var."

Maggie inledi. "Sen olduğun için her şeyi bilmek istemekle Liam olduğu için hiçbir şey bilmemek arasında gidip geliyorum."

"Yardıma olacaksa onun için sahte bir isim uydurabilirim," diye teklif etti Jazz ve Maggie omuz silkti.

"Zararı olmaz."

Jazz dirseğinin üzerinde doğruldu. "Tamam, peki Li-shit-Lime?" "Lime bir isim değil. Aynı zamanda sadece Liam demek."

"Doğru." Jazz aniden boşalan beynini yokladı. "Bütün isimleri unuttum."

"James?" Maggie teklif etti. "Kahretsin, hayır. Bu onun büyükbabasının adı."

"Eğer Michaelson isimlerini eliyorsak, bir süre daha burada kalacağız demektir. Onlardan binlerce var." Cal'ın dokuz kardeşi vardı ve bunların çoğu evli ve çocukluydu.

Maggie inledi. "Ah, sadece onun adını kullan. Sorun değil."

Jazz en iyi arkadaşına Liam'ın onu bağladığı gecenin özetini anlattı ve Maggie'nin kaşları o konuştukça daha da yukarı kalktı.

"Vay anasını. Ve sen hala gelmedin mi?"

Jazz hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Yapabilsem bile, bana izin vermiyor! Beni tam sınıra getiriyor ve sonra her seferinde geri çekiyor."

"Onun bütün olayının insanların gelmesini sağlamak olduğunu sanıyordum. Bu onun ilgilendiği şeyle doğrudan çelişiyor gibi görünüyor."

"Sanırım *benim* ilgilendiğim şeylere daha çok odaklanıyor," diye itiraf etti Jazz iç çekerek. "Görünüşe göre, bu da bir velet olmak ve hafif sadizm."

"Ateşli," diye önerdi Maggie ve Jazz başıyla onayladı. "Senin hazır olduğundan emin olmak istiyor gibi görünüyor. Sanırım on yıl sonra ilk kez orgazm olman büyük bir olay olacak. Muhtemelen ağlayacaksın."

"Ben zaten ağlıyorum," diye homurdanarak cevap verdi Jazz. "Geçen sefer gözyaşlarımı yaladı."

"Lanet olsun."

"Jazz, "Baba Michaelson ve Bebek Michaelson böyleyse Büyükbaba Michaelson'ın nesi var acaba?" diye düşündü. Sanırım Cal'in anne babasının neden sürekli çocuk sahibi olduğunu biliyoruz. Ve altmış yıl boyunca evli kaldılar."

"Bence altmış yıl daha çok birbirlerine ne kadar deli gibi aşık olduklarıyla ilgili."

"Evet, görünüşe göre bu ailede de var. Sen ve Cal hâlâ iğrenç derecede tatlısınız."

Maggie kaşlarını kaldırdı. "En azından Cal'a daha çıkmaya başlamadan önce onu sevdiğimi yanlışlıkla söylemedim."

Bu doğru bir noktaydı ama iki kişi bu oyunu oynayabilirdi. "Doğru, ama şimdi üvey olan oğlunla neredeyse bir randevuya çıkacaktın ve Cal seninle ilgilenmeye çalıştığı anda aylarca kaçtın," dedi tatlı bir gülümsemeyle ve Maggie ona bir yastıkla vurdu.

"Touché. Ve şu anda bulunduğumuz yere gelmek için her şeyi tekrar yapardım." Yüzü Cal hakkında konuşurken her zamanki hülyalı ifadesine büründü. Jazz'ın midesini rahatsız edici bir şekilde bulandıran ifade. En azından bu kez suçu artık kramplara atabilirdi.

"Dediğim gibi: iğrenç derecede sevimli."

Maggie neden kendi ilişkisini Jazz ve Liam'la kıyaslıyordu ki? Aynı şey değildi. Maggie ve Cal ile beş dakikadan fazla vakit geçiren herkes onların birlikte olmaları, evlenmeleri ve sonsuza dek mutlu yaşamaları gerektiğini söyleyebilirdi.

Koridordaki asansörün sesini ve ardından Liam'ın daire kapısının açılma sesini duyunca Jazz'ın gözleri kapı aralığına kaydı. Yutkundu, kalbi hızlanmaya başlamıştı.

"İğrenç derecede şirin demişken," diye mırıldandı Maggie yumuşak bir kahkahayla ve Jazz ona ters ters bakarak tam Liam kapıyı çalıp kafasını odaya sokacakken kapıya döndü. Öyle bir şey değildi. *Onlar* öyle değildi.

"Hey."

Odaya girdi, Maggie'yle fayansları konuşuyorlardı ama Liam hemen odanın onun tarafına geçip alnından öpmek için eğildiğinde Jazz onları zar zor duydu.

Midesi bulandı. Kramp mı Liam mı? Kramplar. Kesinlikle kramplar.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

"Daha iyi," diye cevap verdi ve adam gamzeleri ortaya çıkararak gülümsedi. *Lanet olsun.* Jazz'ın gözleri sebepsiz yere yaşardı. *Olamaz.* Öfkeyle gözlerini kırıştırdı, gözlerini ondan kaçırdı.

"Yine ağlayacak mısın?" diye sordu bir elini saçlarında gezdirirken.

"Hayır." Hıçkırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken sözcükler hıçkırıklara karıştı. "Kahretsin, lanet bir rahme sahip olmaktan nefret ediyorum."

Maggie'nin varlığına rağmen Liam tereddüt etmeden onun arkasındaki yatağa uzandı ve kollarını ona doladı, onu göğsüne yakın tuttu ve yüzünü öpücöklere boğdu. "Sorun yok. İçini dök ve sonra dondurma yiyelim."

Maggie sempatik ve şaşkın gülümsemeler arasında gidip gelirken, o ağlarken Liam ona sarıldı. Yıllarını onu kucaklayarak ve regl olduğunda ona çikolata getirerek geçirmişti, bu yüzden Liam sırasını savarken bir mola vermek güzel olmalıydı.

Jazz birdenbire şu anda hiç olmadığı kadar şanslı olduğunu fark etti. Maggie her zaman onun yanındaydı, daha sıradan arkadaşları ve biraz zorlandığında ona destek olacak kardeşleri de vardı. Ama şimdi Maggie ve Liam vardı. Ve Cal'in onunla ilgilenmekte tereddüt etmeyeceğinden hiç kuşkusuydu. Eliza ve Danisha da öyle. Maggie'ye onu bu uyumsuz küçük ailenin içine çektiği için çok şey borçluydu, her ne kadar bu aileye tam olarak nasıl uyduğuna tam olarak ikna olmasa da.

Yatağın üzerinde bıraktığı buruşuk, gözyaşı lekeli mendilleri aldı ve öfkeyle yüzünü kuruladı. Liam mendilleri ondan aldı ve çok daha nazik elleriyle yanaklarını sildi.

"Çıksam olur mu çocuklar?" Maggie gerinerek ve ayağa kalkarak sordu. "İşe gidip tüm faturalarımızı düzenlemem gerekiyor, böylece gelecek hafta muhasebeciye gönderebilirim."

"Senin için mükemmel bir gün gibi görünüyor," dedi Jazz sulu bir kahkaha atarak. Hiç kimse organizasyonu Maggie kadar sevemezdi. "Cal'ı eve döndüğünde çok sinirli olacağın konusunda uyardın mı?"

Gözleri parladı. "Ben aradım. İştten erken çıkıyor."

Liam yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

Maggie kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Az önce yatağınızda, ürkütücü seks aynalarınızın altında yatıyordum."

"Peki, tamam. Ödeşтік."

"Yakın bile değiliz."

Maggie çantasını omuzlarken Jazz, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Ne zaman istersen."

Maggie'yi el sallayarak uğurladılar ve Liam Jazz'ı daha sıkı tuttu, sanki her santimine dokunmak istiyormuş gibi bacağını onunkinin üzerine geçirdi. "Öğle yemeği?" Sesi kızın boynunda boğuklaşıyor, nefesi kulağının arkasındaki noktayı gıdıklıyordu.

"Çok aç değilim. Belki önce bir banyo?"

"Bunu yapabilirim." Liam ayağa kalkıp banyoya gitmeden önce yanağına bir öpücük kondurdu. Jazz onun gidişini izledi, pantolonunun kıcını nasıl sardığına dikkat kesildi. Ondan bir ısırık almak istiyordu.

"Kıçıma baktığını hissedebiliyorum sevgilim," diye seslendi adam gözden kaybolurken. Adam banyoyu çalıştırmaya başladığında suyun akışını duydu, ardından Epsom tuzları olduğunu varsaydığı şeyi içine serpiştirirken bir paketin kırışmasını duydu.

Jazz inledi ve bacaklarını yataktan aşağı salladı. Kendini çok daha iyi hissetse de hâlâ ağrısı vardı. En azından bunun tekrar yaşanmasına birkaç ay daha vardı.

Liam'ı banyoya kadar takip etti ve tişörtünü attı - teknik olarak onun tişörtüydü ama onu geri vereceği bir dünya yoktu. Sıcak ve yumuşaktı ve onun gibi kokuyordu.

"Benimle gelir misin?"

Liam ona yumuşak bir gülümseme verdi, biraz desteğe ihtiyaç duyduğu günler için anılarının derinliklerine sakladığı türden bir gülümseme. "Elbette yapacağım."

İçine girdiğinde ılık su ona cennet gibi geldi. Liam'ın göğsüne yaslandığında su üzerine sıçradı ve Liam onu kollarının arasına alarak memnuniyetle mırıldandı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı Jazz, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatarak. Banyoda uyuyakaldığı olmuştı, özellikle de bir ya da iki kadeh şaraptan sonra, ama Liam'ın kollarında güvendeydi. Liam onun başının üstünü öptü ve Jazz son birkaç günün gerginliğinin ikisinden de süzülüp gittiğini hissetti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Liam'ın ses tonu hoşuna gitmeyecek kadar ciddiydi. Tek gözünü açtı ve ona bakmak için döndü. "Ne olduğuna bağlı."

"Doğal olarak." Devam etmeden önce dişleriyle dudağını oynattı. "Ailenle aranda ne var?"

Jazz şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bunu hiç beklemiyordu. "Ne demek istiyorsun? Onlarla tanıştın. Korkunçlar. Onlar benim ailem ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, muhtemelen karşılıklı olmasa da onları seviyorum. Hepsi bu kadar."

Arkasını döndü, gözyaşları bir kez daha gözlerini tehdit ediyordu. Jazz en iyi zamanlarda bile ağlayan biriydi ve hormonal bulanıklığı içinde, bu kesinlikle en iyi zamanlar değildi.

"Ama neden-"

"Liam," diye onun sözünü kesti. "Eğer ağlayacaksam, ki ağlayacağım, ailem hakkında olmasa iyi olur. Hormonal ağlama, kapibaraların varlığı ve ilk kez limon deneyen bebeklerin videoları gibi önemli olmayan şeyler için ayrılmıştır."

"Bu... garip bir şekilde özel." Yine de son yirmi dört saat içinde her ikisi için de ağlamıştı. "Ama adil," diye devam etti Liam. "Bu konuyu kendini daha iyi hissettiğinde konuşabiliriz."

"Ya da asla."

"İki numaralı kural, sevgilim." *Nasıl hissettiğin hakkında konuşmak isteğe bağlı değildir.* Jazz ofladı ama daha fazla itiraz etme zahmetine girmedi. Bu konuda daha fazla konuşmaya çalıştığında konuşacaktı ama şimdi değil. Liam onun aile dinamiklerini anlamak istiyordu ama asla anlayamayacaktı. Onu neredeyse dişlerini sızlatacak kadar koşulsuz seven üç ebeveynle büyümüştü. Asla anlamayacaktı ve Jazz bundan çok memnundu.

Liam başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Saçını yıkayabilir miyim?"

"O kadar kötü mü?" Jazz hızla doğrulup kapının arkasındaki yerden tavana kadar uzanan aynada kendine bakarak sordu. Pek bir şey göremeyecek kadar sisliydi ama saçlarının darmadağın olduğunu anlayacak kadar görebiliyordu.

"Saçların gayet iyi. Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun," diye güvence verdi Liam, arkasına oturarak.

"Yalancı."

Bunu görmezden geldi. "Son birkaç gündür başının ağrıdığını biliyorum ve sana küçük bir masaj yapmamın yardımcı olabileceğini düşündüm."

Oh. Oh. Gözyaşları yeniden dökülürken "Siktir," dedi ama Liam sadece kıkırdadı. Görünüşe göre Liam'ın ona iyi davranması onun yeni en büyük ağlamasıydı.

Tetikleyici. Maggie bir keresinde Jazz'ın bir yıl içinde ağladığı her şeyin kaydını tutmak için bir hesap tablosu yapmayı önermişti ve Jazz ilk kez bu istatistikleri görmekle gerçekten ilgileniyordu.

"Bu evet mi demek?" "Evet, lütfen."

Banyoya girmeden önce bir noktada, en sevdiği şampuan, saç kremi ve hatta kullandığı serumun yanına küçük bir sürahi koymuştu. Jazz onları fark etmemişti bile ve saç ürünlerini buraya getirdiğini de hatırlamıyordu. Rengini korumak ve kuaföre gereğinden fazla gitmemek için saçlarını haftada sadece bir kez yıkardı, bu yüzden saç yıkama gününü hep evde olduğu zamana saklardı.

"Onlar benim çantamda mıydı? Onları paketlediğimi hatırlamıyorum."

"Onları duşta gördüm ve ihtiyacın olursa burada olsun diye aldım," diye açıkladı Liam, sürahideki suyun yüzüne gelmemesi için eliyle alnını kapatarak. Ilık suyu kızın saçlarına döktü ve su kızın omurgasından aşağı akarken Jazz ürperdi.

"Ama onları sadece Sephora'dan alabilirsiniz."

"Biliyorum. Aslında daha önce hiç Sephora'ya gitmemiştim ama artık iki yeni kolonyam, yepyeni bir cilt bakım rutinim ve nasıl kullanacağımı bilmediğim süslü bir fön makinem var," diye itiraf etti Liam biraz utangaç bir ifadeyle.

Onun için Sephora'ya gitmişti. Tanrım. Dairesinin etrafında bir cinayet ini ya da başka bir şey aramaya başlamalıydı, çünkü kimsenin bu kadar mükemmel olmasına imkân yoktu. Ama adam otuz dolarlık şampuanı saç derisine masaj yaparak sürerken bunu düşünmek zordu.

Bunun yerine, teşekkürlerini mırıldandı ve cevap veren gülümsemesinin kalbinin güm güm atmasına neden olmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

CHAPTER SEVENTEEN

Liam

F ya da neredeyse bir haftadır ilk kez Jasmine rahattı. Birkaç gündür kramp girmiyordu, artık sancıdan gözyaşlarına boğulmuyordu. Sebepsiz yere ve en sevdiği soluk pembe taytını giyyordu - ki görünüşe göre regl sonrası bu büyük bir olaydı.

Liam artık acı çekmediği için rahatlamıştı. TikTok' taki sevimli videolar ya da en sevdiği çikolatanın bitmesi (onun için stokladığını bilmesine rağmen) yüzünden ağladığında bunu idare edebiliyordu. Çirkin bir ağlak olduğunu iddia ediyordu ama Liam ondan daha muhteşem birini görmemişti. Baş edemediği şey onun acı içinde ağlamasıydı. O ağlamaların her biri göğsüne saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyordu.

Şimdi yüzüstü uzanmış, topuklarını havaya kaldırmış ve gözlerini televizyona dikmişti. Liam'ın kucığında Kindle'ı vardı ama bir süre önce uykuya dalmıştı. Ne zaman Jasmine yanında olsa okuma yeteneği dibe vuruyordu; Jasmine oradayken kitabına nasıl bakabilirdi ki?

"Yine beni mi izliyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden bakmadan.

Liam Kindle'ıyla meşgul oldu ve kızın dönüp bakma ihtimaline karşı onu açtı. "Hayır. Kitap okuyorum."

"Elbette öylesin, bebeğim," diye cevap verdi, ona bilmiş bir bakış atarak. Kadın göz kırptı ve Liam onun kışını tokatladı ama elini hemen geri çekti çünkü bunu yapmazsa parçalanacağını biliyordu.

Sarılip öpüşmelerinin ötesinde birbirlerine dokunmayalı bir haftadan fazla olmuştu. Ve her ne kadar işkence gibi olsa da, birlikte vakit geçirmek için sekse ihtiyaçları olmadığının kanıtıydı; sadece birbirlerinin varlığından mutluydular. Ama şimdi Jasmine daha iyi olduğuna göre, ikisi de bu işkenceye son vermeye hazırды.

Beşinci gün gülünç derecede azgın olacağı ve onu baştan çıkarmaya çalışacağı, ancak çok yorgun olacağı için teslim olmaması gerektiği konusunda onu uyarmıştı. Ve gerçekten de denemişti. Öğle yemeği vakti geldiğinde Liam kendini misafir odasına kapatmış ve nefes alabilmek için sanal bir toplantı bahanesi uydurmuştu.

Taytların onu baştan çıkaran başka bir şey olduğunu biliyordu ama bugün enerji doluydu. Onu engelleyen hiçbir şey olmamalıydı ama vardı. Ailesiyle yemeğe giderken aklına takılan bir cümle vardı: *Denemeye zahmet etme. Ben yirmi yaşındayken vazgeçtim.*

On yıl önce. Liam'ın hesaplamasına göre, bu da kabaca Jasmine'in gelmeyi bıraktığı zamandı. Bu ve Jasmine'in son on yıldır sahte bir güvenle hareket ettiği bilgisi arasında, Liam'ın Jasmine'in neden vazgeçemediğine dair bir önsezisi vardı. Ayrıca onu bu noktaya getirmek için ne yapmaları gerektiği konusunda da iyi bir fikri vardı ama Jasmine'i bu konuda mutlu olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu: konuşmaları gerekiyordu.

Onunla başkalarıyla olduğundan daha fazla yakınlaştığını açıkça belirtmişti ve Liam bunun gerçekte ne yaptıklarından çok ona ne kadar güvendiğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Elbette, insanları nasıl boşaltacağını bildiği için kendisiyle gurur duyuyordu ama Jasmine'in onun yanında kendini güvende hissettiğini söylemesi onu herhangi bir orgazmın yapabileceğinden daha fazla mutlu etmişti. Sadece onun son savunmasını da kırması ve açılmasına yardım etmesi gerekiyordu.

Konuşmadan önce Yasemin'in izlediği bölümün bitmesini bekledi. Jasmine bölümün çoğunu telefonunda gezinerek geçirmişti, bu yüzden diziye dikkatini vermediğini varsaymak kolaydı ama aynı anda on şeye dikkatini verme konusunda esrarengiz (ve etkileyici) bir yeteneği vardı.

Kindle'ını bir kenara bıraktı ve kucağına vurdu. "Buraya gel."

Jasmine televizyonu kapattı ve onun kucağı yerine yanına sokuldu. Ki bu da çok iyi oldu, gerçekten. O sadece

ve çatı katında hava çok sıcak olmaya başlamıştı bile. Kolunu ona doladı ve nefesini içine çekti; Liam onun en sıcak yaz gününde nasıl olup da her zaman en mükemmel çamur gibi koktuğunu henüz çözememişti ama onu yutmak istiyordu. Daha sonra. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Jasmine'in yüzü neredeyse hiç değişmedi ama Liam onun gözlerindeki kararsız parıltıyı yakaladı. "Konuşabiliriz," diye kabul etti, neredeyse Liam'ın üstüne çıkacak kadar sokularak, "ya da daha iyi olduğum gerçeğinden faydalanabiliriz."

Evet. Lanet olsun. Cezbedici.

Liam dişlerini sıktı. "İkisi de harika seçenekler ama ben konuşmayı tercih edeceğim."

"Ugh." Jasmine suratını astı ve Liam onun dudağını ısırma isteğiyle savaştı.

"Bak sana ne diyeceğim: önce konuşalım, sonra ne istersen yaparız." Bu onun ilgisini çekti. Kaşlarını kaldırdı. "Ne istersem mi?"

Liam az önce kendi mezarını mı kazdığını merak ederek başını salladı. "İstediğim şey," diye devam etti, parmağını göğsünde gezdirerek kelimeleri noktaladı, "içimde olman. Ağzımda, amımda, içimde-"

"O zaman sanırım konuşmaya başlasak iyi olacak," diye araya girdi Liam, çünkü o cümleyi bitirirse yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. India ve Bart'ın düğününden beri onun içine girmemişti ve bunu en az onun kadar çok istiyordu.

"Peki," dedi sırtarak, onu ne kadar baştan çıkardığının farkındaydı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ailen."

Gülümsemesi kaydı. "Beni daha az azdırmanın bir yolu da bu." İçini çekti, sanki onun kendisini savunmasız görmesine dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Bu konuda konuşacak pek bir şey yok. Geçen gece söylediğim gibi, yemekte kendin de gördün."

"Elbette, ama aslında ailen umurumda bile değil." Bu biraz sert bir ifade olabilirdi-Xander ve Rose, ailelerinin parmakları altında çok fazla sıkışmış olsalar da iyi görünüyorlardı. "Tek umursadığım sana nasıl hissettirdikleri."

"Bana hiçbir şey hissettirmiyorlar," diye itiraz etti Jasmine. "Ben olduğum kişiyi seviyorum ve onlar sevmiyor. Ama kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Bu güzel bir duygu. Aynı zamanda tamamen saçmalık," dedi Liam, açık sözlülüğüne rağmen sesini nazik tutmaya çalışarak.

Jasmine'in çenesi düştü, gözleri öfkeyle parladı. "Ben... Bu değil... Siktir et bunu. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Beni daha yeni tanıyorsun, Tanrı aşkına."

Ona doğru döndü ama Liam bileğini tuttu. Onu o kadar hafif tutuyordu ki, geri çekilmek için çaba sarf etmesi gerekmeyecekti, ama o bunu yapmadı.

"Hayır. Bunu yapmayacağız. Duyguların hakkında konuşmak istemiyor musun? Mantıklı, konuşmak berbat bir şey ama sırf korktuğun için kendini geri çekemezsin. Seni tanıyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Jasmine ona yaslanırken omuzları kendi üzerine çökmüş gibiydi. "Haklısın. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim." Sesi titriyordu. "Ben eğlenceli bir arkadaşım. Ciddi bir şey hakkında konuşmaya alışık değilim ve daha önce kimse bana bunu söylememişti."

"Maggie bile mi?" Liam şaşırarak sordu. Maggie her ne kadar insanları memnun etmeyi başaran biri olsa da, bu eğilimlerinin Jasmine'le olan ilişkisine yansdığını düşünmüyordu.

"Evet, ama bu sayılmaz. Maggie ve ben küçüklüğümüzden beri birbirimize pisliklerimizi söylüyoruz, ama ikimiz de bu konuda bir şey yapmadık, bu yüzden birbirimizi yok saydık. O büyüüp terapiye gitmeye başlamadan önce görmezden gelmek daha kolaydı."

Kadının sesinin bu kadar sert çıkması onu şaşırtmıştı ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konuydu. Her şeyi bir gecede halledemezlerdi. "Tamam, otuz yıl boyunca bir şeyleri içinde tutmanın kimseye bir faydası olmadı, o yüzden konuşalım."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Jasmine sessizce, ellerini sıkarak. "Her şey o kadar önemsiz geliyor ki. Ailemin yüksek beklentileri var. Ne olmuş yani? İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldular, üniversiteyi borçsuz bitirdim, hiçbir zaman yoksun kalma endişesi yaşamadım. Tacizci ya da ihmalkar değillerdi. Maggie'nin ailesi gibi değillerdi."

"Gerçekten ihtiyacınız olan her şeye sahip miydiniz? Kulağa pek besleyici ya da sevecenmişler gibi geliyor."

"Hayır, ama ebeveynler böyle değil midir? Sizinkiler istisna. Benim ailem kötü insanlar değil. Ben sadece onların istediği kişi değilim. Xander ve Rose'u seviyorlar. Xan, babamın bir iş adamına dönüşmesi için mükemmel bir minime ve Rosie de büyürken asla çizginin dışına çıkmadı." Kelimeler ağzından su gibi akıyordu, sanki artık başlamıştı ve onları durduramazdı.

"Xan ciddi olan, yenilikçi, mükemmel evlat. Rose daha genç ve güzel olan ama bir şekilde zekâyâ da sahip olan. Ve ben... ben. Ve bunu kendimi küçümsemek için söylemiyorum. Gerçekten olduğum kişiyi seviyorum. Çoğunlukla. Sadece Xan ve Rose gibi bir şeyim yok. Hayatta onların yaptıklarını yapmak istemiyorum."

"Hayattan ne istiyorsun?" Liam sordu.

"Sadece mutlu olmak istiyorum." Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı ve neredeyse onu paramparça edecekti. "Kendimi içinde hissedebileceğim bir aile istiyorum. İşim tam da her zaman istediğim gibi; zorlayıcı ama stresli değil. Dairem boktan ama hoşuma gidiyor. Süslü bir şeye ihtiyacım yok. Sadece mutlu olmak istiyorum. Sen hayattan ne istiyorsun?" Kendisi hakkında düşünmeye ara vermeye ihtiyacı varmış gibi soruya karşılık verdi.

Liam hâlâ onun cevabının etkisindeydi; kulağa o kadar basit geliyordu ki. Ona bunun başarılabilir olduğunu düşündüren herkesin canı cehenneme. Kızın memnun olduğundan emin olmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Boğazını temizledi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Hayattan ne istiyordu? *Onu*. Muhtemelen bunu söylemenin zamanı değildi. "Dürüst olmak gerekirse? Bugünlerde oldukça memnunum," dedi onun yerine, elini sıkarak.

Jasmine'in omzundaki gerginlik bir nebze olsun azaldı ve Liam bu konuyu konuşmaya başladıklarından beri ilk kez rahat bir nefes alabildiğini hissetti.

"Peki ya uzun vadede?"

"Bilmiyorum," dedi Liam umursamaz bir omuz silkmeye, sanki ilk tanıştıklarından beri onunla bir gelecek hayal ederek uykuya dalmamış gibi. "Baba olmak istiyorum. Belki çocukların koşturabileceği arka bahçesi olan bir evim olur. Sanırım babama, Maggie'ye, anneme, büyükanneme ve büyükbabama bakıyorum ve bunu istiyorum, anlıyor musun?"

"Evet," diye kabul etti ve başını onun omzuna yasladı. "Ben de öyle. Ama başka biri sorarsa, bu konuda yalan söyleyeceğim."

Kıkırdadı. "Daha azını beklemezdim." Kollarını kadının omuzlarına doladı ve onu kendine yaklaştırdı.

"Bunu dengelemek için şimdi bana ailen hakkında en azından biraz boktan bir şey söylemelisin."

Liam'ın ekleyecek bir şey olmadığını anlaması için düşünmesine bile gerek yoktu. "Sizin de belirttiğiniz gibi, ailem harika insanlar."

"Hadi ama. Sen isyanın eşiğinde bir gençken seni kızdıracak bir şey yapmış olmalılar."

"Benim ne tür bir ergen olduğumu sanıyorsun?" diye sordu, sesi kastettiğinden daha kırgın çıkmıştı. "Hiç ceza bile almadım, çok teşekkür ederim."

"Tabii ki hayır."

Liam mırıldanarak anne babasına kızdığı bir zamanı düşünmeye çalıştı. Jasmine'in gerginliğini biraz olsun azaltacak kadar hafif bir şey "Tamam, ben çocukken Snoopy'ye aşırı derecede takıntılıydım. Yatak takımları, posterler, tişörtler, her şey Snoopy'ydı."

Jasmine konunun değişmesiyle rahatladı ve Liam daha fazla gözyaşı dökülmesi ihtimaline karşı onun yanaklarını silme fırsatı buldu. "Ben de kitaplıktaki Snoopy heykelciğini merak ediyordum," diyerek söz konusu kitaplığı işaret etti. Koleksiyonunun çoğu annesinin bodrumundaki kutulardaydı ama o heykelcik onu üniversiteye ve sonrasına kadar takip etmişti.

"O kadar takıntılıydım ki umutsuzca bir köpek istiyordum. Snoopy gibi bir beagle değil, çünkü araştırmamı yaptım ve onlar bir ton iş, ama sadece bir köpek istedim. Ailem hayır dedi. Bütün gün çalışıyorlardı ve ben de okuldaydım, yani evde bir köpek kalacak kimse yoktu. Bir yetişkin olarak mantıklı geliyor ama uzun süre bu konuda oldukça kızgındım."

Ona ailesi hakkında anlattıklarının yanında bu hiçbir şeydi ama Jasmine bu hikâyeye gülümsedi ve o da daha fazlasını isteyemezdi.

"Bu çok sevimli. Hemen bir tane almalısın. Ofise giderken yanında götürebilirsin ve babalık pratiği yapmış olursun."

Liam, artık her gün müzeye gitmek zorunda olmadığına göre, sonunda bir köpek alabileceğini düşünmemişti. "Alabilirim. Bunu araştırmalıyız. Benimle konuştuğun için teşekkür ederim hayatım. Gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum ve o güzel beyninin içine girmek hoşuma gidiyor."

"Bunu bana daha çok yaptıracaksın, değil mi?" Jasmine homurdandı ve başını salladığında iç geçirdi. "Her şeyin daha basit olduğu zamanları özleyorum. Hiç uyuyup tekrar yirmi yaşında uyanmak istediğin oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Yirmi yaşındayken seni tanı mıyordum," dedi basitçe ve Jasmine biraz afallamış görünüyordu. Kaşlarını oynatarak kendini çabuk topladı.

"Peki ya yapsaydın? O zaman ne olacaktı?"

"Şey, on üç yaşında olacaktın, yani... Sanırım sana bakıcılık yapabilirdim?"

"Kapa çeneni. Eğer ikimiz de 20 yaşında tanışsaydık. O zaman ne olurdu?"

"O zaman muhtemelen evlenip bir sürü bebek sahibi olurduk, kırık kalplerin ve onlarca yıllık sahte orgazmların nasıl bir his olduğunu bilmeden sonsuza dek mutlu yaşırdık."

"Kulağa hoş bir hayat gibi geliyor," dedi Jasmine biraz hüzünlü bir sesle. Kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyordu.

"Hâlâ vaktimiz var," diye söz verdi ve Jasmine onun şaka yaptığını düşünerek güldü. Şimdi tek yapması gereken bunu gerçekleştirmektir.

CHAPTER EIGHTEEN

Jazz

H Liam'ın elleri kalçalarının üzerinde gezinirken, dili piercing'iyle oyunlar oynarken, Liam'ın sırtı neredeyse acı verici bir şekilde yataktan kalktı. Çok nazik davranıyor, onu diken üstünde tutuyor, beklentisini artırıyor. onun patlamasını bekledi. Tanrım, onun patlamasına bayılıyordu.

Bunu daha çok sevmesi mümkündü -beklentiyi, parmaklarının ve ağzının vücudunun üzerinde tembelce dolaşmasını, deliliğe doğru yumuşak sarmalı. Bu olmadan geçen bir haftanın ardından Liam'ın sert, sert ve çaresiz bir şekilde üzerine atlamasını bekliyordu. Ama Liam acele etmiyordu, sanki onun tadını çıkarıyor, onu yeniden hatırlıyordu.

Adam kadının kalçalarını daha da araladı ve dilini kadının içine bastırdı. Jazz örtüleri yumrukladı. "Siktir, bebeğim," diye soludu, adamın dilinin etrafında kenetlendi. Liam onun kalçalarını sıkıca kavradı. Ona bebeğim demesine bayılıyordu ve Jazz genellikle bu bilgiyi alıp bu sevgi sözcüğünü uygun anlara saklasa da bazen ağzından kaçmasına engel olamıyordu; tıpkı Liam'ın onu açık tutup dilini amına soktuğu zamanki gibi.

Jazz'ın merkezinde bir basınç oluştu ve çaresizce bacaklarını Liam'ın başının etrafına sarmak için kalçalarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı, ama Liam boyun eğmedi, kıkırdayacak kadar geri çekildi. Titreşimler ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu, dudaklarından bir inilti döküldü.

"Liam," diye inledi, nefes nefese kalmış ve çarşafların içinde iki büküm olmuştu. "Ne istersem yapabileceğimizi söylemiştin ve seni içimde istiyorum."

"Dilim yetmiyor mu?" Kelimeleri, kız neredeyse yataktan fırlayana kadar piercingini dilinin ucunda döndürerek vurguladı.

"Hayır," diye bağırdı ve Liam dudak bükerek ayağa kalktı. Bu açıdan bakıldığında, çıplak ve muhteşem bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Aleti, kızın onu umutsuzca istediği yerden ancak bir metre uzaktaydı ama adam arkasını döndü. Jazz hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı.

Liam ona tekrar baktı. "Sabır, sevgilim."

"Sabrın canı cehenneme."

Bir kaşını kaldırdı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu ve ona tamamen bakana kadar geri döndü. Ona doğru eğildi, burnu onunkine değdi, adamın tatlı kokusu onu istila etti. Dudakları neredeyse uzanıp onu öpebileceği kadar yakındı ama hınzır ifadesindeki bir şey onu geri çekti. Liam dilini dudaklarının kenarında gezdirdi ve kızın ağzı içgüdüsel olarak açılarak onu içeri davet etti. Ama Liam sadece sıırttı.

"Benim için bu kadar çaresiz olan biri için çok fazla konuşuyorsun."

Kalbi küt küt atıyordu ama dudaklarına şeker gibi bir gülümseme yerleştirdi ve kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "O zaman beni susturmak için ağzıma bir şey koysan iyi olur."

Gözbebekleri parladı ve yutkunarak geri çekildi. Başını iki yana salladı. "Oh hayır. Sikimi ağzına almak mı istiyorsun? O zaman iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap. O zaman göreceğiz."

Elini kızın amına indirdi, odanın içinde yankılanan yüksek sesli bir şaplak. Adını haykırırken Jazz'ın kafası yatağa çarptı, ani duyu hücumuna karşı gözlerini sıkarak kapattı.

Adamın gözlerini üzerinde hissetti, tepkisini izliyordu, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ve eğer onunla dalga geçmeyi bırakırsa iyi *olacaktı*. Kendinden geçmediğinden emin olmak için başıyla kısa bir işaret yaptı, adamın onun güvende ve rahat olduğundan ne kadar emin olmak istediğini bildiği için kanı ısınıyordu. Emin olduktan sonra tekrar arkasını döndü ve Jazz şifonyerden ne aldığını görmek için izlemek istese de, başını arkaya yaslamak, gözlerini kapamak ve sadece nefes almak için ertelemeye ihtiyacı vardı.

Liam her ne yapıyorsa sessizdi ama onun yaklaştığını duymak yerine hissetti. "Hâlâ benimle misin hayatım?" diye sordu Liam.

Tekrar bacaklarının arasına diz çöktü.

"Beni kırmak için bundan daha fazlasını denemen gerekecek," diye cevap verdi, sesi onu güldürmekten başka bir işe yaramayacak kadar soluk ve çaresizdi. Adam dişleriyle onun iç uyluğunu ısırды, sonra dilini o noktanın üzerinde gezdirdi. Dilini kalçasından yukarı çekmesini, amını tekrar kızdırmasını bekledi ama yapmadı. Onun yerine parmakları klitorisini okşadı, bir saniye kadar sonra parmaklarından birini içine bastırdı. Nazikti, günlerdir o kadar acı çektikten sonra hassaslaşmadığından emin olmak için ağırdan alıyordu.

Ama Jazz nazik olmak istemiyordu. "Daha fazla," diye inledi ve Liam buna mecbur kaldı, ikinci bir parmağını daha içine sokup kıvırdı, titreyene kadar g noktasına masaj yaptı. Vücudundaki her sinir ucu canlı bir kablo gibi hissediyordu, derisinin üzerinde elektrik çatırdıyordu.

Liam parmaklarını geri çekti ve kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama Liam parmaklarını aşağı çekip kıkına bastırınca bu bir iniltiye dönüştü. "Sanırım," diye söze başladı, hayalet gibi bir dokunuşla kenarda dolaşarak, "beni ağzında, amında ve burada istedin. Bu doğru muydu?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Çalıştırmayı bıraktığında beni ağzına alabileceğini zaten kabul etmiştik." Aminin içinde olduğu için ıslak olan bir parmağını kıkına bastırdı. Vücudu ilk acıya sadece bir an için itiraz etti. Anala yabancı olmasa da uzun zaman olmuştu. Ama Liam onun dizini öptü ve derin nefesler alarak rahatladı. Liam parmağını çekip tekrar içeri soktu, yavaşça, kız tekrar daha fazlası için yalvarmanın eşiğine gelene kadar.

Adam tamamen çekildiğinde inledi ve bir kapağın açıldığını duydu. Kayganlaştırıcı iki parmağıyla üzerine sürdüğünde soğuktu ve Jazz'ın nefesi kesildi, ama her ikisini de içine bastırdığında bir çığlık tarafından çabucak yutuldu. Vücudu bu sefer daha hızlı uyum sağladı, parmaklarıyla onu becerirken kasları onun etrafında gevşedi.

Zevk tüm vücudunda sekerek yayıldı. *Lanet olsun, gerçekten boşalacak mıydı?* Uçurumun kenarı gittikçe yaklaşıyordu ama o sıçramadan önce Liam tekrar içinden çıktı. Parmaklarının yerine dilini geçirdi, dizlerinin üzerine oturmadan önce sert ucuyla kıkında daireler çizdi.

"Sikimi aynı anda hem götüne hem de amına sokamayacağıma göre, şimdilik bununla idare etmemiz gerekecek."

Jazz *bunun* ne olduğunu görmek için doğrulmaya fırsat bulamadan kışında bir tıkaçın soğuk metalini hissetti. Liam tıkaçın üzerine biraz daha kayganlaştırıcı sürüp, içine bastırmadan önce tamamen kaplanması için etrafına yayarken nefesi boğazında düğümlendi. Jazz uzun bir inilti çıkardı, tıkaç içindeki en geniş noktaya ulaştığında vücudu içgüdüsel olarak izinsiz girişe karşı mücadele etti.

"Nefes al, sevgilim," diye fısıldadı Liam, nefesi onun kalçasını gıdıklıyordu. Jazz derin bir nefes çekti ve Liam tıkaçı sonuna kadar içeri itti. Jazz iniltilerini yutarak tıkaçın etrafında kenetlendi. Tamamen hareketsiz bir şekilde içinde olması işkence gibiydi. Harekete ihtiyacı vardı; sürtünmeye ihtiyacı vardı.

"Yatağı kaldırın."

Jazz ilk kez kendisine söyleneni yaptı, yatakta süründü ve Liam'ın usulca küfretme sesinin tadını çıkardı.

"Beni sırtüstü mü yoksa dizlerimin üstünde mi istiyorsun bebeğim?" "Sırt üstü," diye cevap verdi, sesi çakıl taşına benziyordu.

Jazz uzanmak için döndüğünde Liam hâlâ yatağın ucunda diz çökmüştü, sanki onu duasının ortasında yakalamış gibiydi. Ayağa kalktı, gözleri onun her santimetresinde geziniyordu. Başını salladı, ifadesi neredeyse sersemlemiş gibiydi.

"Ne?" diye sordu kadın ve adam bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

Liam onu yatağa kadar takip etti, açık kalçalarının arasına diz çöktü, o kadar yakındı ki siki karnına dayanmıştı. Eliyle yüzünü kavradı, ifadesi alev alev yanıyordu. "Övülmekten nefret ettiğini biliyorum ama... Kahretsin Jasmine, seni bu şekilde görüp de şimdiye kadar görme ayrıcalığına sahip olduğum en güzel şey olduğunu söylemememi bekleyemezsin. Sen Louvre'a aitsin."

"Oh," diye nefes aldı, gözleri yanıyordu, çünkü buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

Louvre'u mükemmel bir Fransız aksanıyla söyledi ve Jazz bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. Fransızca biliyor muydu? Paris'i ziyaret etmiş miydi? Onun hakkında bilmediği çok şey vardı ve her şeyi bilmek istiyordu.

Jazz her zaman bir şeyleri takıntı haline getirmişti - hobiler, televizyon programları, ünlüler, aşırı derecede özümsemediği niş ilgi alanları, ilgi dalgası dağılmadan ve başka bir şeye geçmeden önce öğrenebildiği kadar çok şey öğreniyordu. Ama hiçbir zaman bir şeyi Liam kadar özümsemek istememişti.

O

onun beyninde bir gezintiye çıkmak ve Liam Michaelson hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordu. Onun kendisini tüketmesini istiyordu.

Liam sanki bunu onun gözlerinde görmüş gibi eğildi ve onu öptü. Onun tadıyla, onun dilindeki tadıyla sarhoş olabilirdi: tatlı, tuzlu ve mükemmel. Liam'ın dili kızinkiyle dans ediyor, sanki kendini kızın üzerine bırakıyordu.

"Lütfen Liam," diye yalvardı ve Liam doğrulmadan önce dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerinde gezdirdi. Yatağın öbür ucuna uzanıp komodinin çekmecesini açtı ama Jazz elini koluna atarak onu durdurdu.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki zümrüt neredeyse siyahtı, çaresizlik yüzündeki her çizgiye kazınmıştı.

"Prezervatif kullanmak istemiyorum. Seni olabildiğince yakın hissetmek istiyorum," diye fısıldadı Jazz. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve düzenli olarak test yaptırıyorum. Ama eğer kullanmak istiyorsan, kullanmalıyız."

"Ben de test yaptırıyorum," dedi Liam çekmeceyi kapatırken. "Ve her zaman sana olabildiğince yakın olmak isteyeceğim."

Jazz parmağını Liam'ın kolunda ve göğsünde gezdirdi, kalbinin üzerinde durdu, sonra parmağını karnına götürdü ve sikini okşarken Liam'ın titremesini izledi. Liam arkasına yaslandı ve sikini yumrukladı.

Ve onun içine bastırduğunda, onlar velet ve dom, sevgili ve bebek, en iyi arkadaş ve üvey oğul değildi. Onlar Jazz ve Liam'dı. *Jasmine ve Liam*, diye düzeltti Jazz zihninde, Liam onun adını inleyerek içinde kıpırdamadan durduğunda.

Bu kadar uzun süre gelememenin gerginliği kaslarındaki gerginlikten anlaşılıyordu ve Jazz daha fazla beklemeyeceğine kararlıydı. Gelemese bile, yeterince uzun süredir bekliyordu. Ona karşı çok iyi davranmıştı ve elbette ilk gelen o olduğu için sinirlenecekti ama onu tekrar tekrar boşaltarak bunu telafi edecekti. Onun parçalanmasına ihtiyacı vardı, bunu yapanın kendisi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Belki de *zevk* olayını düşündüğünden daha iyi anlıyordu.

Jazz hem o hem de tıkaç içindeyken kendini inanılmaz derecede dolu hissetti, ama amını onun sikinin etrafında sıktı ve Liam'ın eli dışarı fırlayarak yatak başlığına çarptı. "Tanrım," diye bağırdı, nefes almakta zorlanıyordu. "Jasmine, sevgilim, ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Güzel yüzünün her yerinde yazıyor."

Kollarıyla başını kavradı ve alnını onunkine bastırdı. "Beni boşaltmak istediğini biliyorum. Ve sen

olabilir. Boşaldığında." Adam kızdan çıktı ve tekrar içine girdi, bir kez, iki kez, alevler kızın bedenini sararken Jazz saymayı unuttu.

"Üç numaralı kural: Bu işte beraberiz, unuttun mu? Bırakmamı mı istiyorsun? Önce sen."

Bu bir meydan okuma değildi ama kulağa öyle geliyordu. Ama Jazz Liam'ın söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordu. İçine her vuruş onu kırbacın vuruşundan daha hassas hale getiriyordu.

Liam arkasına yaslandı, kalçalarını kavradı ve yatağın yayını kullanarak onu becerdi. Adamın sırtına ulaşamayan Jazz'ın tırnakları adamın kalçalarını tırmıkladı ve başını geriye attı, tek duyabildiği kulaklarına hücum eden kandı. Ta ki Liam'ın sesi duyulana kadar ve kendini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı, onun gergin ama yumuşak gülümsemesini görünce karnında bir yay kıvrıldı.

"İşte orada. Yukarı bak, sevgilim."

Jazz kaşlarını çattı ama onu takip etti ve bunu neden önerdiğini anladığında nefesi kesildi. Aynaları unutmuştu. Liam arkasına yaslandığında, sikiinin her santiminin içinde kaybolduğunu görebiliyordu. Resmin tamamına baktı: kalçaları ve karnı her hamlede sallanıyor, göğüsleri zıplıyor, saçları beyaz yastık kılıfındaki alevler gibi etrafına yayılıyor, soluk teni terden kayganlaşıyor ve kıpkırmızı yanıyordu. Ama sanki kendini Liam'ın gözlerinden görüyordu, vücudundaki güzelliği görüyordu

-Birlikte yaptıkları sanat.

Aynada adamın gözleriyle buluştu, yansımaları adamın teninin onunkine her dokunuşunu güçlendiriyordu. Kalçalarındaki tutuşunu serbest bıraktı, bir eli daha fazla kaldıraç sağlamak için kalçasının arkasını kavradı ve onu kendisine daha geniş açtı. Adam kızın derinliklerine vurdukça Jazz haykırdı. Vücudu patlayacakmış gibi hissediyordu, tıkaçın basıncı her şeyi daha hassas hale getirmeye yanıyordu.

Liam başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve Jazz'ın görüşünün kenarları bulanıklaştı, gözlerinin renginde yumuşak bir pus odanın her tarafına yayıldı. Artık dudaklarından basamaklı dominolar gibi dökülen sesleri, vücudunun onun altında nasıl titrediğini ve sarsıldığını, her santimine çarpan ateş ve elektrik kirpiklerini kontrol edemiyordu. Yumrukları ve ayak parmakları kenetlendi, tırnakları derisine battıkça avuçları acıyordu.

Nefes almak bir mücadeleye dönüştü; Liam'ın çığlıkları, küfürleri ve iniltileri arasında ciğerlerine oksijen girmesi için kısa ve keskin patlamalar yapıyordu. Parmakları onun kalçasını kavradığı yerde titriyordu. Jazz kontrolünün zayıfladığını anlayabiliyordu; onunla oynamaya başladığında sabit bir ritmi olmasına rağmen

klitoris, hareketleri sarsıntılı, sert, sonra yumuşak hale geliyordu, itişleri acımasızlaşıyordu.

O kadar yakındı ki ağlayabilirdi. Seksin böyle hissettirebileceğini unutmuydu.

-Seks hiç böyle hissettirmiş miydi? Hayır. Sadece o vardı. Liam'dı. Onun içini ve dışını gören ve yine de ondan hoşlanan adam.

Bu düşünce aklından geçtiği anda Liam onun klitorisini çimdikledi ve adını soludu ve Jazz uçuşumdan atlamakla kalmadı, lanet bir süpernova gibi patladı.

Görüşü karardı, her ses boğazında boğuldu, vücudu aynı anda hem bir saniye hem de bir saat sürmüş gibi hissettiren mükemmel bir durgunluk anında asılı kaldı. Ve sonra dalga üzerine çöktü.

Sanki bir parıltı havuzunda ıslatılmış gibiydi, göz kapaklarının arkasında havai fişekler patlarken etrafına parıldayan yıldızlar düşüyordu. Liam'ın bedeninin onunkini sardığını, dudaklarının çenesine bastırıldığını, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesini belli belirsiz fark ediyordu. Dibe vuruş bir çarpışmadan ziyade yavaş bir düşüştü ve Liam kulağına ayırt edemediği yumuşak sözler mırıldanarak onu bu düşüşten geçirdi. Şok dalgaları dağıldığında kalbi hâlâ hızla çarpıyordu, ciğerleri hâlâ hava için çılgık atıyordu ama Jazz gözlerini açmayı başardı.

Liam ona bakıyordu, gözleri daha önce gördüğü tüm zümrütlerden daha parlaktı, yüzünde şok ve gurur karışımı bir ifade vardı. "Jasmine," dedi nefes nefese ve yüzünü ellerinin arasına alarak. "Başardın, sevgilim."

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve öpücük boyunca kulaktan kulağa sırttı. Ama Liam üzerindeki ağırlığı hafifletmeye çalışarak geri çekilmeye başladığında, Jazz onu kendine yakın tuttu, yüzünü boynuna gömdü ve hıçkırık hıçkırık ağladı.

CHAPTER NINETEEN

Liam

H Onunla çok gurur duyuyordu. Liam Jasmine'i kollarının arasına aldı, gözyaşlarını fırçaladı ve öptü, her şeyi bırakmasına izin verdi. Hissedebiliyordu

Vücudundaki yorgunluktan, onu tutuşu zayıftı, ama bırakmayı reddetti, sanki onun çekip gideceğinden endişeleniyordu. Sanki çekebilirmiş gibi.

Göğsünü onunkine yasladığında, kalbinin hızla çarptığını, sonra da haykırdıkça yavaşça sakinleştiğini hissedebiliyordu. "İyisin hayatım. Ben yanıdayım."

Ağlamaları yumuşayıp burnunu çekmeye başladığında ve biraz daha dengeli görüldüğünde, Liam geri çekilmeye çalıştı ama kız ona yapıştı. "Hayır, henüz gitmene izin vermek istemiyorum," diye mırıldandı uykulu uykulu ve Liam tam da bu şekilde uykuya dalmaktan başka bir şey istemese de -hâlâ onun içinde, her ikisinin de üzerine boşalmış, nefes nefese ve bitkin bir halde- en azından suya ihtiyacı vardı.

Onun alnını, göz kapaklarını ve burnunun ucunu öptü. "Önce seninle ilgilenmeme izin ver. Yatmak için hazırlanacağız ve sonra bütün gece sana sarılacağım."

"Ama sen içimdeyken uykuya dalmak istiyorum," diye homurdandı ve Liam'ın beyninin kelimeleri algılaması bir saniye sürse de, siki hemen algıladı. Hiç bu kadar çabuk sertleşmiş miydi? Tanrım.

Jasmine onu hissetmiş olmalıydı çünkü birden canlandı ama Liam her ne kadar ikinci raunda (ve üç, dört ve ötesine) hazır olsa da dinlenmeleri gerekiyordu.

"Bunu hâlâ yapabileceğimize söz veriyorum," dedi ve çekilmeden önce kızın burnuna son bir öpücük kondurdu. "Ama önce yatmak için hazırlanmamız gerek." Jasmine içini çekti ve suratını astı ama itiraz etmedi. O kadar tatlıydı ki.

Yataktan kalkarken kasları protesto ediyordu. Banyodan sıcak bir bez ve bir bardak su aldı, önce Jasmine'e uzattı, biraz içtiğinden emin olduktan sonra dikkatini yaptıkları dağınıklığa verdi. Liam, Jasmine'in döleriyle parıldayan görüntüsüne bakarken sakinin sakinleşmesini diledi. Derin bir nefes aldı ve tıkaca odaklandı.

Adam hafifçe çekiştirdiğinde kadın inledi. "Derin nefes al," diye talimat verdi ve tıkacı ondan kaydırırken büyük bir yudum hava aldığını duydu. Adam onu el beziyle temizledi ve kadın teşekkür ederek mırıldandı, sudan küçük yudumlar aldı. İşi bittiğinde, bezi ve fişi lavaboda duruladı, bezi çamaşır sepetine attı ve fişi yarın düzgün bir şekilde temizlemek için bir kenara koydu.

Ne kadar tahrik olmuş olsa da uyku onu aşağı çekiyordu. Yatağa girip Jasmine'in yanında uyuyakalmanın cazibesi güçlüydü ama daha iyisini bilmeyecek kadar yaşıydılar. Yatmadan önce biraz su içmez ve vitaminlerini almazsa pişman olacağını biliyordu.

"Önce sen banyoya gidip hazırlan," dedi ve Jasmine'e elini uzattı, o da isteksizce elini tutup doğrulmaya çalıştı. Liam ona banyoya kadar yardım ederken Jasmine şaşkın görünüyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Liam gelmeden geçirdiği birkaç haftanın ardından şaşkına dönmüştü. On yıl mı? Onun ayakta durabilmesine şaşırmişti.

Jasmine her zaman güzeldi, özellikle de kendisinden başka bir şey olmaya çalışmadığı sessiz anlarda; sabah ilk iş, ona yatakta kahve getirmeden önce, cildinde çarşaf izleri varken ve saçları karmakarışıkken; genellikle çikolata içeren sevdiği bir şeyden ilk ısırtığı aldığı anda ve yüzünden bir mutluluk parıltısı geçtiğinde; birlikte kanepede uzandıklarında ve o ana gerçekten rahatladığında.

Ama Jasmine orgazm sonrası coşkuluydu ve Liam da bunu gerçekleştirmeye kendini kaptırmak üzereydi. Belki de zaten öyleydi.

Jasmine banyodayken, yataktaki harap battaniyeyi sıyırdı ve daha sonra uğraşmak üzere dolaba attı. Temizlenebileceğinden tam olarak emin değildi ama bir deneyecekti. Genelde yatağın üzerine su geçirmez bir battaniye koyardı ama *bunu* beklemiyordu.

Jasmine'in su bardağını doldurdu ve kendisi için de bir bardak aldı, ardından tüm ışıkları kapatıp tam zamanında yatak odasına döndü.

Gözlerini ovuşturarak banyodan çıktı. O gece rutinini hızlıca tamamlarken yatağına yerleşti: dişler, vitaminler, bıyık yağı ve nemlendirici, böylece zımpara kağıdı gibi hissedilen bir yüzle uyanmadı.

İşini bitirdiğinde onun uyuyor olmasını bekliyordu ama Jasmine oturduğu yerden kalkmış, gözlerini kısmış telefon ekranına bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, yanına tırmanarak.

"Sabah için bir yoga dersi ayarladım. Kaslarımın ılık atacağını şimdiden söyleyebilirim. Gelmek ister misin?"

Liam yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle hayır. Yoga yapmaya çalıştığım tanık olduktan sonra hâlâ benden etkilendiğini hayal bile edemiyorum." Jasmine dersini ayarlayıp telefonunu bir kenara bırakırken homurdandı. "Neden yoga? Masaj kasların için daha iyi olmaz mı?"

"Yogayı seviyorum," dedi Jasmine omuz silkerek ve esneyerek. "Ve üzerimde senden başka kimsenin elini istemiyorum."

Liam onun sözleri karşısında gözlerini kırıştırmaya bile vakit bulamadan, savunmasız bir şeyler söyledikten sonra saklanmak için çıplak bedeninin üzerindeki örtüleri çekştirerek uzandı. Liam onun yanına uzandı, onu göğsüne doğru çekti ve boynuna bir öpücük kondurdu. Liam onun yorumuna karşılık vermedi ama bu onun içine işledi ve kalbinin yanına güzelce yerleşti.

"Jasmine."

"Hmm?"

"Bundan nefret ettiğinizi biliyorum ama övgü dolu bir şeyler söylemek için izin alabilir miyim?"

Kadın homurdanarak kıcını adama doğru salladı. "Sadece bu seferlik, ama sanırım önce bana bir söz verdin."

"Söz sözdür." Liam onu kendine doğru çekti ve sikini içine soktu. Kız inledi, başı adama doğru düştü, amcığı adamın sikine sarıldı. "Sanırım uslu durup durmayacağını sormak zaman kaybı olur?" diye mırıldandı kulağına ve nefesi kulağını gıdıklarken titredi.

Kadın onun etrafında sıkıştı ve adam nefesini içine çekti. "Benimle başa çıkamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Parmaklarını boynuna dolamadan ve hafif bir baskı uygulamadan önce başparmağını boğazında gezdirdi. Kadın inledi, nefes alışları hızlandı. "Sanırım senin şımarık kıcınla başa çıkabileceğimi fazlasıyla kanıtladım, sevgilim. Şimdi uslu dur ve bir saniyeliğine sana iyi davranmama izin ver, Tanrı aşkına."

"Peki," diye homurdandı ama yüzüne bir gülümseme yayıldı. Liam eğildi ve kızın boğazını serbest bırakırken ağzının tam köşesini öptü.

"Beni içeri aldın. Beni içeri alacak ve benimle birlikte bırakacak kadar bana güvendin. Seninle çok gurur duyuyorum Jasmine, ama aynı zamanda bunu benimle yapabildiğin için çok onurlu ve minnettarım. Teşekkür ederim."

Kadının yüzünü göremiyordu -kendi açısından bilerek, çünkü gözlerinin içine bakmazsa bunu duymasının daha kolay olacağını biliyordu- ama göğsünde sıkışan keskin nefes alışını hissetti.

Bir an sessiz kaldı ve cevap verdiğinde, sesini sakın ve derli toplu çıkmaya zorladığını biliyordu. "Bu, sikini ağzıma almayı hak ettiğim anlamına mı geliyor?"

İsa. "Yarın uslu dur, eve döndüğümüzde ne olacağını göreceğiz."

"Nereden eve?"

"Bu bir sürpriz," dedi onun kulak memesini ısırarak. Aslında henüz hiçbir şey planlamadığı düşünülürse, her ikisi için de sürprizdi. Ama onu dışarı çıkarmak istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Jasmine'le kapalı kapılar ardında kalmayı ne kadar sevse de, onun tek istediğinin bu olduğunu hissetmesini asla istemiyordu.

"Liam?"

"Öyle mi?"

Jasmine uzun bir nefes verdi. "İnsanlar bana güzel şeyler söylediğinde onlara inanmaya alışık değilim. Çoğunlukla, bunu sadece zorunluluktan söylediklerini ve aslında bunu kastetmediklerini düşünürüm. Ama sen... Bunu söylediğinde sana inanıyorum. Teşekkür ederim. Biliyorsun Maggie her zaman benim en iyi arkadaşım olacak, ama sen de ikinci sıradasın."

Liam ona daha sıkı sarıldı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ona ne kadar takıntılı olduğunu haykırmak ve onu korkutmamak için soğukkanlı davranmak arasında gidip geliyordu. "Maggie'nin yerini almayı aklımın ucundan bile geçirmem ama sıradaki ben olduğum için mutluyum. En üstteki yerim sende olsa bile," diye ekledi sahte bir dramatik iç çekişle ve güldü, bacağına tekme attı ve sonra onun kaymasına neden olduğunda nefesi kesildi, horozu ona daha derine bastırdı.

"Duygularım hakkında konuşmamla sonunda orgazm olmam arasında bir ilişki olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Hayır, hiçbir yolu yok. Yüzde yüz öyle ve bu konuyu konuşmaya devam edeceğiz."

"Siktir."

"Bak ne diyeceğim," diye başladı, parmaklarını saçlarında gezdirirken. Yatmadan önce saçlarını taramıştı ve parmakları saçlarında geziniyordu. "Seks yapmadan önce, her seferinde, sen bana bir şey söyle, ben de sana bir şey söyleyeyim."

"Beş numaralı kural: gelmeden önce konuşmak."

Liam güldü ve Jasmine titreşimleri hissedince ona daha sıkı sarıldı. "Kesinlikle öyle bir ifade tarzı."

"Paylaştığınız her şeyin Snoopy'ye takıntılı olmanız kadar sevimli olmasını bekliyorum, bilginiz olsun."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Şimdi uyku zamanı, sevgilim. Yarın gece senin için büyük planlarım var ve güzelce dinlenmiş olmanı istiyorum."

"Sözler, sözler," diye şımardı ve adamın elini dudaklarına götürüp öptü.

Jazz yoga stüdyosundan çıkıp Seattle'ın güneşli havasına adımını atarken boynunu ve omuzlarını yuvarladı. Tanrım, buna ihtiyacı vardı; Liam bir gece önce vücudunu iyice zorlamıştı. Eğer böyle devam edeceklerse (ki öyle olmasını gerçekten umuyordu), Pazar sabahı yogasını düzenli bir şey haline getirmek zorunda kalacaktı. Liam'ı kendisiyle gelmesi için ikna etmesi gerekiyordu. Onu dar pantolonuyla önünde eğilirken ve arka planda sakinleştirici bir müzik çalarken görmesi gerekiyordu.

Telefonuna baktı, saati kontrol etti ve seçeneklerini tarttı. Saat ondan biraz önceydi ve Liam, o yogada olduğundan beri kahvaltı için annelerine gitmişti. Daha şimdiden onu planladığı şey için görene kadar saatleri sayıyordu - tam olarak sekiz saat, on üç dakika ve biraz yapışkan ve bağımlı davrandığının farkındaydı, ama bunu *göstermediği* sürece ne zararı olabilirdi ki? O

onsuz bir sabah ve öğleden sonrayı idare edebilirdi. Ayrıca Maggie'yi bilgilendirmesi gereken çok şey vardı.

En iyi arkadaşı ikinci çalışta telefonu açtı. "Hey, erken kalkmışsın."

"Sekiz buçukta yoga dersim vardı. Bu sabah brunch yapmak ister misin? Evinden çok uzakta değilim."

"Brunch kulağa harika geliyor ama gelemem. Nadia ile buluşmaya gidiyorum. Kahvaltı edeceğiz ve birkaç meslektaşıyla buluşup bir İtalyan oyununun erken matinesine gideceğiz."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Jazz şaşkınlıkla.

"Biliyorum, biliyorum. Kulağa korkunç geliyor. Seni neden davet etmediğimi sanıyorsun? Nadia yeni işine başlamasını kutladığı için gidiyorum. Artık üç iş olduğunu biliyor muydun? Emlakçılık işi, diğer emlakçılar için kurslar sattığı web sitesi ve bu muhteşem çevrimiçi kırtasiye mağazasını yeni açtı. Defterlerine bayılacaksınız. Çok güzeller. Hatta bir kitap anlaşması için görüşmeler yapıyor. Bütün bunları nasıl yapıyor bilmiyorum. Cal'a veda etmem için bana bir saniye ver."

Jazz gözlerini devirdi. Keşke herkes Nadia kadar mükemmel olsaydı. Omzuna astığı çanta ve paspas sırtına çarparak güneşli caddede ilerlemeye başladı. Seattle'daki park yerlerinin çoğu Pazar günleri ücretsiz olsa da, yer bulmak hâlâ bir kâbustu. Yoga stüdyosuna on dakikalık yürüme mesafesinde bir yer bulduğu için şanslıydı ve arabasına dönüş yolu üzerinde bir kafe vardı. Maggie gelemese bile, tek başına kahvaltı etmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Harika bir arkadaşı.

Kafe ile bir dövme salonu arasında durdu, duvara yaslandı, tam Maggie tekrar toparlanırken ön kapısının arkasından kapandığını duydu. "Bunun için üzgünüm. Vedalaşma konusunda nasıl olduğunu bilirsin." Jazz Cal'ın nasıl biri olduğunu bilmeseyse bile, Maggie'nin nefes nefese kalması ikisini bir araya getirmesi için yeterliydi.

"Seksi kışkılcı kocanla öpüşebilmek için beni bekletmeni asla yadırgamayacağım," diye cevap verdi Jazz, artık Nadia'dan ve onun başarı listesinden bahsetmedikleri için şükrederek ve Maggie güldü.

"Oğluyla yatarken Cal'a hala seksi diyebiliyor musun?"

"Cal'a Liam'ın yüzüne karşı seksi derdim. Annelerine de. Aslında, dediğime oldukça eminim."

"Zavallı adam. Seninle gerçekten çok işi var, değil mi?"

Jazz onun şaka yaptığını biliyordu ama Maggie'nin sözleri canını yakmıştı. "Bu özelliğimden hoşlandığını söylüyor," dedi, biraz daha savunmacı bir tavırla. Bu şüphenin yüzeye bu kadar yakın olmasından, Liam'ın bir gün uyanıp neden onunla takılarak bu kadar zaman harcadığını merak etmesinden nefret ediyordu. Liam ona bu kadar iyi davranmadan önce güvensizliğin verdiği rahatsızlıktan saklanmak daha kolaydı.

"Belli ki bundan hoşlanıyor. Bu sensin. Hoşlanmayacak ne var?" Maggie'nin söylediği bu sözler, Maggie ona Nadia'dan bahsettiğinden beri üzerinde dolaşan kara bulutları dağıtmaya yetmedi. "Onunla işler nasıl gidiyor? Orgazma yaklaştı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Jazz, bu sözcük hiç düşünmeden ağzından çıkınca şaşırdı. Maggie'ye kahvaltıda söylemeyi planlamıştı. Bunu telefonda yapmanın ne önemi vardı ki? Ama aklının bir köşesi bunu kendine saklamasını söylüyordu. "Ama iyi gidiyor. Eğleniyoruz."

Maggie mırıldandı, sesindeki endişe açıldı. "Başka bir doktordan ikinci bir görüş alman gerekmediğine emin misin? Belki de bunun korkunç regl dönemleriyle bir ilgisi vardır."

"Çok endişeli değilim ama aklımda tutacağım," diye cevap verdi umursamazca.

Eğer Maggie ailesi hakkında konuşmanın onu rahatlattığını öğrenirse, ona tek bir tavsiyede bulunacağını biliyordu: terapi. Jazz'ın deneyimlerine göre, tanıdığınız biri terapiye gitmeye başladığında ve bunun yardımcı olduğunu gördüğünde, tanıdıkları herkes terapiye başlayıp başarılı olana kadar durmazlardı. Elbette, terapistiyle görüşmeye başladığından beri Maggie'de inanılmaz değişiklikler görmüştü ama bu herkes için geçerli olduğu anlamına gelmiyordu. Liam'la bu konu hakkında konuşmayı bile sevmiyordu.

"Hmm. Sen eğlendiğin ve Liam bok gibi olduğu sürece. Nadia arıyor. Kahvaltı hakkındaysa cevap vermem gerek. Seni bu gece arayabilir miyim?"

"Liam ve ben bu gece dışarı çıkıyoruz ama haftaya görüşebiliriz."

"Mükemmel. Seni seviyorum, hoşça kal!"

Arama kesildi ve Jazz elinin yanına düşmesine izin verdi, telefonunu gereğinden fazla bir güçle kavradı. Sorun yoktu. Maggie her zamankinden daha iyiydi. Yeni arkadaşları vardı - Pazar matinelere gitmek gibi şeyler yapan, inanılmaz kariyerleri ve aileleri olan yetişkin arkadaşları. Mutluydu ve Jazz'ın onun için istediği tek şey de buydu. Jazz orada olmadığı için

Ama bu Maggie'nin artık onunla ilgilenmediği anlamına gelmiyordu. Zaten böyle şeyler istemiyordu. Her şeyi çözmek için bolca zamanı vardı.

Dövme dükkânının kapısındaki neon tabela yanarken bir uğultu dikkatini çekti:

Açık. Gelenler kabul edilir!

Jazz duvarı iterek dükkânın penceresinden içeri baktı. Yaptıkları işler çok güzeldi; ayrıntılı portreler ve renk çalışmaları görölmeye değerdı, ama dikkatini çeken, flaşlı bir sayfanın köşesindeki küçük bir dövmeydi. Aptalca, pervasızca ve tamamen akılsızcaydı ama Jazz böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Doğrusu, küçük bir kaos için gecikmişti.

Dövme dükkânına adımını attığında kapının üstündeki zil şingırdadı. Sakız pembesi saçları olan ve ön dişinde ona uygun bir taş bulunan bir kız masadan ona gülümsedi.

"Merhaba," dedi Jazz gülümseyerek. "İçeri girmek için yeriniz var mı? Pencereden flaş tasarımlarınızdan birini görmek isterim."

CHAPTER TWENTY

Liam

W Teknik olarak karşınızdaki kişiye sizinle çıkmasını teklif etmediyseniz bu hâlâ bir randevu muydu? Muhtemelen hayır, ama Liam yine de öyle kabul ediyordu,

ve lanet olsun, Jasmine ile randevusu vardı. Aşağı yukarı tüm boş zamanlarını birlikte geçirdiklerinde ve tüm gecelerini ya onun yatağında ya da onun yatağında geçirdiklerinde dil ve etiketler tartışmalı bir nokta gibi görünüyordu. İlk anlaşmalarının çok ötesine geçmişlerdi, çıkarları olan arkadaşların çok ötesine. Ona kalırsa, varsayımsal Cadılar Bayramı'nın o kadar da varsayımsal olmaması yolunda ilerliyorlardı.

Kendini biraz aşıyor olabilir.

Jasmine'e çıkma teklif edebilir miydi? Elbette, ama ona karşı yıllardır kimseye karşı olmadığı kadar savunmasız olmasına yirmi dört saat vardı ve yapmak istediği son şey onu bunaltmaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, onun yanına sokuldu ve önündeki masada bir tane olmasına rağmen elindeki menüyü taradı. Adam bir kolunu onun omuzlarına doladı, böylece daha da sokulabildi.

India'yla çıktıkları yıllar boyunca hiçbir zaman bir restoranda aynı kabini paylaşmamışlardı ama Jasmine sanki ikinci doğasıymış gibi hemen onun yanına kaymıştı.

"Ben bufalo ısırıkları ve mini tacolar arasında kaldım. Peki ya siz?"

"Her şey çok lezzetli görünüyor," diye düşündü ve Liam'ın bakışları dudaklarına kaydı. "Neden ikisini de sipariş edip paylaşmıyoruz? Yanına da çıtır patates kabuğu?"

"İyi plan. Hadi yapalım şunu."

Yemekleri paylaşmak: India'nın asla yapmayacağı bir şey. Liam neden sürekli aklından geçtiğinden emin değildi. Eğer bunu bir randevu olarak sayıyorlarsa, ki sayıyorlardı, o zaman bu teknik olarak ayrıldıklarından beri ilk randevusuydu. Maggie'yle neredeyse bir randevusu olmuştu ama o iptal ettikten ve Liam hazır olmadığını anladıktan sonra bir daha kimseye çıkma teklif etmemiş, bunun yerine sıradan ilişkilerle yetinmişti.

Liam India'yı sevmişti ama onunla hiçbir şey Jasmine'le olduğu kadar doğal hissetmemişti.

"Yemekten sonra nereye gideceğimizi söyleyecek misin?" Jasmine siparişlerini verdikten sonra sordu.

"Hayır. Bu bir sürpriz, ama söz veriyorum bayılacaksın."

"Sanırım her neyse ortalığın dağılmasını gerektiriyor, çünkü bana mahvetmekten çekinmeyeceğim kıyafetler giymemi söylemiştin." Jasmine'in ela gözlerinde hevesli bir pırıltı vardı. Bu ve altın rengi benekler arasında, gözleri yıldızlarla doluydu sanki, gökyüzündeki her şeyden daha güzel, ışıltılı takımyıldızlar.

"Çok dağınık," diye onayladı.

"Mükemmel. Sanırım bu daha sonra duş alacağımız anlamına geliyor ve sen de tam olarak bu yüzden bunu seçtin."

Jasmine'in parmaklarının altındaki ıslak, çıplak teninin duşta ikisinin de üzerine dökülüşünü hayal etmek, ilk buluşma etkinliklerini seçme motivasyonu olmamıştı ama kesinlikle zarar vermemişti. "Bu da bir bonus."

Bir garson çilekli mojitolarını getirdi ve Jasmine bardağını kaldırdı. "Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu, o da aynı şeyi yaparak.

"Orgazmlara," diye açıkladı ve yan masadaki grubun skandal bakışlarını üzerine topladı.

"Orgazmlara," diye kabul etti Liam ve kadehlerini tokuşturup yudumladılar. Tatlı taze çileklerin ve ekşi misket limonunun tadı duyularına doldu. Sık sık içki içmezdi ama daha sonra Jasmine'in dilindeki şekeri tatmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu çok güzel," dedi mutlu bir iç çekişle. "Dairelerimizde vakit geçirmeyi seviyorum ama bir geceliğine de olsa dışarı çıkmak iyi hissettiriyor."

"Bunu daha sık yapmalıyız," diye kabul etti ve kız, adamın midesini bulandıran bir sırtışla başını salladı.

Liam dışa dönüklükle içe dönüklük arasında bir yerdeydi ama Jasmine kesinlikle birincisiydi. Restoran kalabalık değildi. Belki bir düzine masa doluydu ve bunun iki katı kadar masa boştu ama içeri girdikleri anda Jasmine'deki değişimi hissetmişti. Sanki etrafındakilerin enerjisini emiyor, kendini güçlendiriyordu.

Nerede oldukları gerçekten umurunda değildi, sadece onun elini tutmak ve gününün nasıl geçtiğini sormak hoşuna gidiyordu. Liam bunu yapmak için ağzını açtı ama önce Jasmine konuştu.

"Annenlerle kahvaltı nasıldı?"

Liam ağzını kapattı. Karşılaştırmaması gerektiğini biliyordu ama... India ne zaman böyle şeylere gerçek bir ilgi göstermişti ki? Doğru soruları sormakta ustaydı ama bu sorular ona her zaman önemsemekten çok bir zorunlulukmuş gibi geliyordu. Jasmine'in ifadesi gerçekten meraklıydı ama o sessiz kaldıkça endişeye dönüştü.

"Sen iyi misin? Bu gece biraz sessizsin."

Kahretsin. "Özür dilerim. Geceyi seninle geçirdiğim için mutluyum ve bunu içime sindirmeye çalışıyorum," dedi ve kızın ifadesi yumuşadı. "Kahvaltı güzeldi. Annemler garajlarını bir sauna odasına dönüştürmeyi düşünüyorlar."

Jasmine onun her sözüne sarıldı ve Liam gecenin geri kalanında Hindistan'ın bir daha aklından geçmemesine yemin etti. Ancak bir saat sonra, paylaştıkları şekerlemeli pastadan aldıkları çatalları masaya bıraktıkları sırada Liam'ın telefonu masanın üzerinde yandı. Ekranda India'nın adı yanıp sönüyordu ve hem Jasmine hem de Liam bir süre sessizce ona baktılar.

"Cevap verecek misin?"

Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti. "Hayır. Onunla konuşmaya gerçekten hiç niyetim yok." Kelimeler acı ya da kızgın değildi, sadece gerçektir. Göğsünde devam eden bir kalp kırıklığı yoktu.

Telefon çaldı ve ekran karardı. "Daha önce aradı mı?"

"A y r ı l d ı ğ ı m ı z d a n beri aramadı," dedi Liam şaşkınlıkla telefona bakarak. "Ve şimdi araması için herhangi bir neden düşünemiyorum. Şu anda araması için

Ortak arkadaşlarımız falan varmış gibi."

Telefonu tekrar yanarken Jasmine, "Belki de yanlışlıkla bir cep aramasıdır ya da değildir," diye sözlerini tamamladı.

Hindistan

(1) Yeni Mesaj

Tanrım, onu düşünmek bile onu çağırmış mıydı? Telefonunu ters çevirdi, ekran tarafı masanın üzerine düştü ve dikkatini tekrar kendisiyle telefon arasında dehşetle bakan Jasmine'e verdi.

"Liam!"

"Ne?"

"Kontrol etmelisin."

Başparmağı ve işaret parmağı arasında çenesini kavradı. "Jasmine, sevgilim, sen yanımda otururken dünyadaki herhangi biriyle ne kadar az ilgilendiğimi yeterince vurgulayamam."

Gözleri büyüdü ve nefesini içine çekti. "Bu söylediğin çok hoş bir şey," diye mırıldandı.

"Ciddiyim."

Jasmine ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Ve daha sonra ağzıma girerek sana düzgün bir şekilde teşekkür etmeme izin vermene ihtiyacım olacak." Yan masadaki bir kadın içkisini yudumlarken Liam, Jasmine'in mükemmel dudaklarından dökülen kaosa alışmaya başlamıştı. Kanı zonkluyordu. "Ama Liam?"

"Hmm?"

"Mesaja bakmak zorundayız. Eğer bakmazsak gecenin geri kalanında aklımdan çıkmayacak, bunun için fazla meraklı biriyim."

Liam güldü, başını salladı ve telefonunun kilidini açıp bakmadan uzattı. "Al bakalım."

"Vay canına, gerçekten umursamıyorsun, değil mi?" "Hiç de değil."

Jasmine mesajlarını kaydırarak açtı ve ekranı tararken gülümsemesi soldu.

"Kötü mü?"

"Oh, hayır. Fena değil."

Yüzünü ona dönmek için telefonu çevirdi.

Selam Liam, umarım iyisindir. Seninle konuşma fırsatını çok isterim. Vaktin olduğunda beni arayabilir misin?

Bu biraz belirsizdi. Ve kesinlikle onu aramayacaktı. Gözleri ekrana kaydı ve Jasmine'in gülümsemesinin neden solduğunu anladı. Ah. India'ya son mesajı, evlerine girip onu Bart'la yatakta bulmadan sadece yirmi dakika önce göndermişti.

Eve erken gidiyorum. Sanırım babanın hafta sonu geçirdiği soğuk algınlığına yakalanmış olmalıyım. Bu akşam Zerroni'den sipariş vermek ister misin? Seni seviyorum <3

Yabancı birinin yazdığı bir şeyi okumak gibiydi. Bir bakıma öyleydi de. Liam şimdi geriye dönüp baksa kendisini tanıyabileceğini sanmıyordu. Liam'ın hayatını alt üst etmek üzere olduğundan haberi yoktu. Önümüzdeki altı ay boyunca ne kadar kırılacağından, kendi kafasından çıkmak için ne kadar uğraşmak zorunda kalacağından haberi yoktu. Kendisini suçlayarak, kendisine ihanet etmeleri için bir şeyler yapmış olması gerektiğine inanarak ne kadar zaman geçireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama o Liam, Jasmine'le tanışmamıştı. Ve şimdiki Liam şu anda, bir restoran kabininde kolunu Jasmine'e dolamış halde, o zamanlar olduğundan çok daha mutluydu.

Liam India'nın iletişim sayfasını açtı ve aşağı kaydırarak *Kişiyi Engelle*'ye bastı.

"Onu aramayacak mısın?" Jasmine sordu.

"Hayır."

(Tabelayı okuyan Jasmine'in ağzından birkahkaha yükseldi.

Kaos'a hoş geldiniz!

"Beni uyum sağlayabileceğim bir yere getirmen ne hoş," dedi ve kalçasını onunkine çarptı. "Kaos tam olarak neyi gerektiriyor?" Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Göreceksin, sevgilim."

Resepsiyondaki adama adını söyleyip anahtarı uzatırken Jasmine'i kapının yanında bıraktı ve ona odanın kısa bir özetini yaptı

rezervasyon yaptırmıştı. Anahtarı parmağında salladı ve Jasmine'i yanına çağırdı. Yasemin bir kolunu onun beline doladı ve kaşlarını kaldırarak anahtara baktı.

"Kaos biraz keyifsiz bir hava veriyor."

Anahtar eski bir motel anahtarına çok benziyordu, kırmızı plastik, üzerinde Kaos logosu ve siyah blok harflerle *Oda 2* yazıyordu.

Masadaki adam boğazını temizledi. "Bilin diye söylüyorum, odalarda kameralar var."

Bu Jasmine'in kafasını daha da karıştırdı. "Herhangi bir bağlam olmadan, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Sapıkça mı yoksa ürkütücü mü?" diye sordu Liam'a. Liam masadaki adama teşekkür edip onu koridora doğru çektiştirirken.

"İkisi de değil. Yine de eğer bundan hoşlanıyorsan, başka bir zaman tekrar ziyaret edebiliriz." Teşhirciliğin onun sapkınlık listesinde nasıl bir yer tuttuğunu hatırlayamıyordu ama onu bir sanat eseri gibi göstermekten mutluluk duyacaktı.

"Bunun için gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Kahretsin, aslında, hayır, sana bundan bahsedemem."

Liam bunun muhtemelen babası ve Maggie'yle ilgili bir şey olduğu anlamına geldiğini fark etmeden önce kaşlarını çatı. "Aman Tanrım. Bunu beynimden siliyorum. Tamam, bu biziz."

Kapının kilidini açtı ve duvarda bir ışık düğmesi aradı. Işığı yaktı ve gözleri renk cümbüşüne döndü. Gökkuşağının her rengine ve ötesinde boya odaya sıçramıştı. Sadece bir nokta açıktı: duvarda asılı duran ve üzerini örtmelerini bekleyen dev tuval. Uzun bir masanın üzerinde boya şişeleri, sim kapları, kumaş ve kâğıt parçalarıyla dolu kâseler, yapıştırıcı ve ponponlar duruyordu. Boya fırçaları yoktu ama buradan tuval kadar boyaya bulanmış olarak çıkmayacakları izlenimini vermek için düz beyaz tulumlar ve eldivenler vardı.

"Vay anasını," diye bağırdı Jasmine, etrafında dönüp odayı içine çekerek. "Bu inanılmaz. Yemin ederim, kafamın içi her zaman böyle görünüyor - seksi, bıyıklı adam ve hepsi," diye ekledi göz kırparak. "Bunları giyelim mi?" Liam'ın *seksi, bıyıklı adam* yorumuna cevap vermesine fırsat vermeden bir dizi tulum uzattı.

Liam başıyla onaylayınca, Jasmine ona bir takım attı ve tulumunu kot şortu ve tişörtünün üzerine geçirdi. Liam iş yerinde her gün tulum giyen insanlarla birlikte oluyordu ama Jasmine'in vücuduna girene kadar tulumun seksi olduğunu hiç düşünmemişti. Kendi tulumunu giyebilmek için istemeye istemeye başını çevirdi ve başını kaldırdığında Jasmine'in bir elinde parlak turkuaz boya şişesi, kolunun altında da bir kap gümüş sim vardı.

Çoğu insan şüpheyile bakar, hatta belki de merak ve kaos duygularını liseden önce bir yerlerde kaybettikleri için resim aletlerinin eksikliğini sorgulardı. Ama Jasmine çoğu insan gibi değildi. Ellerini birbirine vurdu, boya ve simler tulumuna, yüzüne ve saçlarına sıçradığında irkilmedi bile.

"Peki burada bir planımız var mı yoksa öylece gidecek miyiz?"

Liam, turkuaz boyanın yanağından süzölüp yere damlamasını izlerken nefesi boğazında düğümlendi. Çünkü aşk, India için mükemmel bir erkek arkadaş olmak için kendini bir kutuya sıkıştırmaya çalışmıyordu ve birbirleri için doğru kişi olmamaları ikisinin de hatası değildi.

Aşk güzel bir kaostu ve o Jasmine'e derinden ve umutsuzca aşıktı.

CHAPTER TWENTY-ONE

Jazz✿

Liam bütün gece sessizdi, ama mesafeli bir şekilde değil. Aslında, neredeyse rahatsız edici bir şekilde oradaydı. Jazz'ın hoşuna giden anlamda sinir bozucu.

Yemek boyunca bir kolunu onun omuzlarına dolamış, yemekten çok onunla ilgilenmişti. India aradığında ve mesaj attığında bile tereddüt etmemişti ve Jazz aslında onun umursamadığına inanıyordu. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü kendisine yanlış yapan her sevgilinin adını ezbere sayabilirdi (ve istense sayardı) ve o anda aklına gelmeyen, dikkatle prova edilmiş bazı cevapları kullanabilmek için onlardan herhangi biriyle karşılaşmak için can atardı.

Akşam yemeğinden sonra onu ikisinin mükemmel birleşimi olan bir yere götürmüş ve yaptığı her şeyi merakla izlemişti. Her boya sıçramasını ve bulaşmasını, her sim damlasını, duvara kartopu gibi fırlatılan her ponponu. Sanki bir başyapıt yaratıyor gibiydi ve her adımı onu büyülüyordu.

Yaptıkları son resim bir başyapıta yakın değildi ama mühürlenip verniklendikten sonra görmek için sabırsızlanıyordu. Jazz çantasının dibinde eski bir kırmızı ruj bulmuş ve imzasının üstüne bir öpücük işareti koymuş, sonra da Liam'ı aynısını yapmaya zorlamıştı. Büyük bir sanat eseri olmayabilirdi ama onların.

Akşam yemeği, resim ve Liam'ın tüm dikkati arasında, her şey neredeyse bir randevu gibi hissettirmişti. Tabii karşısındakinin sadece bacaklarının arasındakile değil, onu tanımakla da ilgilendiği bir randevu hariç. Mükemmel bir geceydi ve Jazz'ın kalbi karmakarışık, kafası karışık bir haldeydi.

Liam onu dairesine kadar takip ederken bunu bir kenara itti ve vücudunun geri kalanına odaklanmayı seçti: *bu* hisler yüksek ve netti.

"Duş mu?" Liam çantasını ve akşam yemeğinden arta kalanları kanepenin üzerine bırakarak sordu. Fazladan tatlı sipariş etmişlerdi ve eve döndüklerinde iştahlarının açılmasını bekliyorlardı.

"Duş," diye kabul etti ve onu yatak odasına götürdü.

Tulumlar giysilerini korumakta iyi iş çıkarmıştı ama ikisi de hâlâ boya, sim ve Jazz'ın gördüğünü bile hatırlamadığı çeşitli el işi malzemeleriyle kaplıydı. Liam'ın saçından bir tüy kopardı ve yüzüne sim serpilmesine neden oldu.

Yüzünü silkeledi. "Hayatımızın geri kalanında bununla kaplı olacağımızdan oldukça eminim."

"Tüh." İşin parıltılı tarafında biraz fazla hevesli davranmıştı.

Tişörtünü başının üzerinden kaldırdı ve çamaşır yığınının üstüne attı. Nispeten zarar görmemişti ama tulumun altına kaçan boya parçaları leke bıraktıysa da umurunda değildi. Şortu tamamen boyasızdı ve tekmeleyerek çıkardı, arkasını dönüp boy aynasında teninde ne kadar boya olduğunu kontrol etti.

"Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Ne?" Jazz, Liam'ın bakışlarını kalçasına kadar takip etti ve hareketsiz kaldı. Lanet olsun. Bunu nasıl unutmuştu? Ve bunu nasıl açıklaması gerekiyordu? "Yok bir şey. Ben iyiyim."

Liam gözlerini kısarak beyaz bandaja baktı; bandaj, şeffaf dövmeyi zar zor gizliyordu. "Bu yeni bir dövme mi? Dövme yaptırmaya ne zaman vakit buldun? Seni daha bu sabah çıplak gördüm."

Jazz ellerini ovuşturarak geri çekildi. "Yoga sonrası gerçekten düşüncesizce bir karar vermiş olabilirim."

"Ve bundan bahsetmeyi unuttun mu?"

"Belki," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Tamam, mesele şu: bu gerçekten akıl almaz bir şey ve bunun gerçekten akıl almaz olduğunu biliyorum, ama tasarımı

Pencereyi açtım ve dün gecenin ne kadar harika olduğunu ve beni sana nasıl açtığını düşünüyordum, sen de bana açtın ve ben-" Sözünü kesti, cümleleri birbirine karışıyordu. "Tamam, sana göstermem muhtemelen daha kolay olur ama yine de bunun son derece tartışmalı bir karar olduğunu biliyorum."

Liam, kadının beyaz bandajı sıyrıp atmasını dikkatle izledi. Adamın yüzünün değişmesini, gözlerinin açılmasını, çenesinin gevşemesini ve daha yakından bakmak için dizlerinin üzerine çökmesini izledi.

"Vay anasını," diye mırıldandı başparmağıyla dövmenin etrafındaki deriyi okşayarak. "Bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve boya lekeli parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Kendimi savunmam gerekirse, beni on yıl sonra ilk kez boşaltmandan yirmi dört saat sonra davranışlarımdan sorumlu tutulamam ve -ne yapıyorsun?" Liam başparmaklarını iç çamaşırının kemerine geçirince kadın sustu.

"Duvara tutun, sevgilim."

"Duvara mı? Hassiktir."

Liam

Snoopy. *Onun için* kalçasına lanet olası bir Snoopy dövmesi yaptırmıştı. Liam onun kalçalarını kavrayıp yüzünü amına gömerken ve onu yutarken hâlâ taze olan dövmeye dokunmamaya dikkat ediyordu.

Koruyucu plastik filmle kaplıydı -ki muhtemelen boyaya bulaşma ihtimali olduğu düşünülürse bu da iyi bir şeydi- ama zarif tasarımın etrafındaki deri kırmızı ve hassas görünüyordu. Büyük bir dövme değildi - belki iki inç boyunda, Snoopy oturmuş, elinde bir kitap tutuyordu. Çoğu siyah çizgi çalışmasından ibaret olsa da Snoopy'nin kitabında pembe bir kalp vardı. Bir aşk kitabı.

Bu, Jasmine'in onun hakkında hissettikleri için ne anlama geliyordu? Tam olarak emin değildi ama bu sadece iyi bir şey olabilirdi.

Onu duvara doğru itti, bacağına omzunun üzerinden kaldırdı ve onu kendisine daha geniş bir şekilde açtı. Acımasızdı, ona doyamıyordu. Adam dilinin düz kısmıyla klitorisinin etrafında dönerken ve iki parmağıyla onu becerirken, kız inliyor, onun pençesinde titriyordu. Dün gece onun boşaldığını görmek inanılmazdı; ama şimdi onun tadına bakmak istiyordu.

Adam dişleriyle klitorisini sıyırdığında sıçradı, adı bir dizi küfürle birlikte ağzından döküldü.

Jasmine ellerini onun saçlarında düğümledi. "Liam," diye inledi, onu geri çekmesine yetecek kadar sert çekiştirerek. "Peki ya beş numaralı kural?"

"Şimdi kurallara uymak mı istiyorsun?" diye sordu bakışlarını onun vücudunda gezdirerek. Teni kızarmıştı, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Adam fark etmemişti ama bir noktada sütyenini çıkarmıştı ve göğüs uçlarındaki piercingler ışıpta parlıyordu.

"Sikini ağızıma alabilmem için uslu durmam gerektiğini söylemiştin. Bu benim davranışım," dedi dişlerini sıkarak. "Vay canına, seni zor tanıdım."

Ona hırladı, ama bu bir iniltiye dönüştü, ağzı açık kaldı ve parmaklarını içinde kıvrırken başı geriye düştü.

"Tamam, kurallara bağlı kalalım. Bana eski sevgililerinden bahset. Ciddi biri var mı? Seni geri kazanmak için gelirlerse savaşmak zorunda kalacağım biri var mı?" Eski sevgilisi hakkında her şeyi bildiği ve söz konusu eski sevgilinin ortaya çıktığı göz önüne alındığında, bu uygun görünüyordu.

"*Sen* beni sikerken eski sevgililerimden bahsetmemi mi istiyorsun?"

"Bana biraz kredi ver, sevgilim. Çoklu görev yapabilirim. Hâlâ dinliyorum." Göz kırptı ve eğilip dilini klitorisinin üzerinde gezdirmekten önce ona itiraz etme şansı vermedi.

"Oh lanet olsun. Tamam. Um... Kahretsin, gerçekten bahsetmeye değer kimse yok." Kelimeleri hafifçe geveliyordu, sesi nefes nefese ve ürkekti. "Hiç ciddi bir ilişkim olmadı, sadece birkaç aylığına çıktığım ve bir şeylere bağlanmak istemeyen insanlar oldu."

"Neden?" diye sordu, dikkatini tekrar amına vermeden önce soracak kadar geri çekildi. Parmaklarını geri çekti, yerine dilini koydu ve bir parmağını yavaşça kıkına bastırdı.

Jasmine parmağını sıkarak haykırdı. "Neden benim hiç ciddi bir ilişkim olmadı ya da neden kimse bana bağlanmak istemedi?"

"İkisi de," diye başardı geri çekilmeden. Daha önce Jasmine kadar mükemmel bir şey tatmadığından emindi ve gerekenden bir saniye bile fazla vermek istemiyordu.

Yine de anlamış olmalı, çünkü bir süre sonra cevap verdi. "Bilmiyorum... Yani, beklentiler konusunda pek iyi değilimdir, çünkü hiçbir zaman onları karşılayabilecek gibi görünmüyorum, bu yüzden sanırım benden beklentileri düşük olan insanlara çekildim."

Tanrım, ailesini küçümsedi.

"Ve orgazm konusunda kimseye güvenemediğim için ciddi bir şey yaşamak zor oldu - ta ki sana kadar." Sesi çatladı, son kelime bir iniltiyle döküldü. *Ona kadar.* Bu bir ödülü hak ediyordu. Liam ikinci bir parmağını kızın kıkına soktu ve kızın nefesi kesildi.

"Ve tamam, yıllarca herkese ciddi bir şey istemediğimi söyledim, ama kendime yalan söylediğimden oldukça eminim. Kimsenin beni böyle istememesi ihtimaline karşı böyle bir şey istediğimi söylemek korkutucu- oh siktir, bebeğim. *Siktir.*"

Liam parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdiğinde Jasmine'in tüm vücudu gerildi, orgazm onu parçaladı. Haklıydı: Kendini bıraktığında ne kadar güzel görünüyorsa, tadı da o kadar güzeldi. Liam ancak kızın vücudu duvara yaslandığında ve kendini tutabileceğinden tam olarak emin olamadığında bıraktı.

Ayağa kalkarken Liam'ın vücudu ağrıyordu; belki de yogada ona katılma teklifini kabul etmeliydi. Ama o zaman dövmesi olmazdı. Onu kollarına alırken parmaklarını hafifçe dövmenin üzerinde gezdirdi ve boğazında düğümlenen duyguları yutkundu.

"İyi misin?"

"Mhmm," diye yanıtladı
uykulu bir şekilde. "Çıkarınca
daha iyi hissediyor musun?"

Gözleri dalgalanarak açıldı, puslu ve karanlıktı. "Duygularım hakkında konuşmak, dilin içimdeyken şaşırtıcı olmayan bir şekilde daha iyi."

"Oh hayır, sanırım bunu her seferinde yapmam gerekecek. Çok zor," diye gülümseyerek şaka yaptı ve Jasmine gülerek parmağını bir gamzesinden diğerine dudaklarında gezdirdi.

"Bir şey sorma sırası bende."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sen yapmadan önce, tanıştığın herkesin seni böyle istememesini tamamen inanılmaz buluyorum,

Sevgilim. İsteddiğin her şeyi ve çok daha fazlasını hak ediyorsun." *Ve bunu sana verecek kişi ben olmak istiyorum.* Kızın söylenmemiş sözleri duyup duymadığını bilemiyordu ama omuzları bir anlığına gerildi ve sonra tekrar ona doğru gevşedi. "Şimdi senin sıran. Sor bakalım."

"Eğer telefonu daha önce açmış olsaydın ve India sana bir hata yaptığını ve tekrar birlikte olmak istediğini söyleseydi, onu geri kabul eder miydin?" diye sorarken başını eğip yüzüne baktı.

"Hayır." Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Neden?"

Çünkü o sen değilsin. Ama mesele o değildi, tam olarak değil. Liam, Jasmine'i babasının ofisinde görür görmez ona aşık olmasaydı bile, India'yı geri almazdı. Kız hiç terlemeden onu tamamen kırmıştı, peki ne için? İkisi de birlikteyken rol yaptıkları kadar mutlu olmamışlardı.

"Onu özlemiyorum. Hem de hiç. O zamanlar sahip olduğum hayatın bazı kısımlarını özleyorum - çoğunlukla müzeyi - ama düğünden hemen sonra aklımdan geçtiğini bile sanmıyorum. Yaşadığımız şey böyle değildi. Rahat, kolay ve güven verici değildi. Bildiğimiz tek şey buydu."

"Seni incittiği için ondan nefret ediyorum," dedi Jasmine başını onun göğsüne yaslayarak. "Ama senin bundan daha iyisini hak ettiğini bilen versiyonunla tanıştığım için mutluyum."

"Aynı şekilde."

"Şimdi benim davranışlarıma gelelim..."

Jasmine geri çekildi ve onu banyoya doğru sürükledi, duş ısınırken giysilerini yırttı, sonra onu suyun altına çekti. Su vücutlarının üzerine döküldü ve Liam, Jasmine'in teninden aşağı süzülen su damlacıklarına yansıyan ışığı izledi. Her birini tek tek yalamak istedi ama Jasmine ona bu şansı vermedi, dizlerinin üzerine çöktü ve onu duvara doğru itti.

"Bir keresinde bana *oyuncağım* demiştin," diye düşündü Jasmine, yumruğunu adamın sikine dolayarak dudaklarından bir homurtu çıkardı.

"Ve sen bunu sevdi."

Dudaklarını yaladı. "Olabilir. Ama desteklemediğin sürece kelimeler sadece kelimelerdir. Oyuncağın olmamı mı istiyorsun bebeğim? O zaman beni bir oyuncak gibi kullan."

Onun ölümü olacaktı. Liam eğildi ve onun çenesini kavradı. "Ne dilediğine dikkat et. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Liam başparmağını kızın dudaklarına götürdü ve kız başparmağı dişlerinin arasına sıkıştırıp Liam'ın geri çekmesine neden olacak kadar sert ısırıldı.

"Beni korkutmuyorsun."

"Göreceğiz." Kadının çenesini serbest bıraktı ve ağzına hafifçe vurdu. "Aç kapıyı."

Ağzını açtığında Jasmine'in gözleri parlıyordu, adam sikini yavaşça dudaklarının arasına bastırırken göz kapakları titriyordu. Boğazının arkasına doğru iterken dilini onun üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettirerek inledi. Onu yavaşça içine almak bir kontrol egzersiziydi. Ama Liam, Jasmine'i rahatsız olduğunda kendini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun için fazla inatçıydı, bu yüzden onun tepkilerini bir şahin gibi izliyor, boğazının arkasını sikinin başıyla test ediyordu.

Tabii ki karşısındaki Jasmine'di ve sabırlı olmak ona göre değildi. Gözleri hayal kırıklığıyla parladı ve başını hareket ettirerek onu daha da ileri götürmeye çalıştı. Liam onun saçlarını avuçlayarak sikini dilinin üzerine gelene kadar geri çekti.

"Uh-uh. İyi oyuncaklar kıpırdama, Jasmine. Ağzını sikmemi ister misin? Sana çaresiz küçük bir veletmişsin gibi davranmamı?" Sesi alçak, nefes nefese, her kelimesi onu sikmemek için lanet bir meydan okumaydı.

Jasmine'in gözleri büyüdü, yüz ifadesi korku ve sevinç arasında bir yerdeydi. Adam saçlarını bu kadar sıkı tutarken olabildiğince başını salladı.

"O zaman uslu dur," diye uyardı, kavrayışını sıkılaştırdı ve ağzına sertçe soktu. Jasmine onun sikinin etrafında inliyor, kavramasına karşı mücadele ediyor ve bu konuda çok mutlu görünüyordu.

Su üzerlerine vuruyor, Jasmine'in gözlerinden akan yaşlarla karışıyordu. Burnundan nefes aldı, suyu içine çekerken adamın siki boğazına kaçtı ve boğuldu. Ama bocalamadı. Bir şey olursa, uysal durumuna daha da derinlemesine battı.

"Tanrım, benim için ağlamana bayılıyorum. O kadar güzel ki," diye inledi Liam ve Jasmine'in gözleri meydan okurcasına alevlendi. Övgüye çok yaklaşmıştı.

Ellerini onun kalçalarında gezdirdi. Ceza olarak onu tırmalamasını bekliyordu. Onu kenara çekmeyecekti; dölünü ona vermek istediği kadar onun da istediğini biliyordu.

Onun parmağını kıcına sokmasını beklemiyordu. Jasmine parmağını içine sokarken Liam'ın başı duvara çarparak geri döndü. Elleri küçüktü ve masaj yaparken neredeyse hiç acı hissetmiyordu. Diğer eliyle taşaklarını kavradı, onu küfrettirecek kadar sert sıktı ama acı verecek kadar değil. Adam parmağının etrafında kenetlendi, yumruğu titriyor, saçlarını sertçe çekiştiriyordu.

Jasmine mırıldandı ve adam kendini kaybetti, ateş onu sararken adına benzeyen karışık bir çığlıkla boğazından aşağı boşaldı. Onu yok etmişti. Adamın saçlarına tutunması gevşeyip kasları gevşediğinde, taşaklarını serbest bıraktı ve kalçasını kavrayarak yüzüne doğru tuttu, içine çekti. Adamdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu emmeyi, yalamayı, parmağıyla sikmeyi bırakmadı.

Kız ondan uzaklaştığında, adam dizlerinin üzerine çöktü, kızın yüzünü kavradı ve onu şiddetle öperken ağzından damlayan tükürük ve dölleri görmezden geldi. Onu mengene gibi kavradı ve öpüşmelerini keserek alınlarını birbirine bastırdı.

"Siktir, Jasmine," diye fısıldadı, tamamen tükenmişti.

Jasmine soluk soluğa güldü, kulaktan kulağa sırtıyordu. "Gerçekten daha sık davranmalıyım."

CHAPTER TWENTY-TWO

Jazz

"Hey sen."

Biri kulaklığını çıkarırken Jazz sıçradı, tanıdık bir ses kulağına mırıldanıyor, dudaklar yanağını okşuyordu. Etrafında döndü dirseğini Cal'ın masasına çarptı. Cal alt katta bir toplantıdayken o kulaklıklarını takmış dizüstü bilgisayarında çalışıyor ve Liam'ın sesli kitap önerilerinden birini daha dinliyordu. Cal'ın ofisi sakın ve rahattı. Orada olmasının, Jazz'ın iyi ruh halinden ve ağrıyan kaslarından şüphelenmeye başlayan ve kiminle takıldığını öğrenmek için onu rahatsız eden Sierra'dan saklandığı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Hey. Bu ne güzel bir sürpriz. Babanı görmeye mi geldin?" diye sordu Liam'a bakarak. Liam ona yaklaştı ve eğilerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Seni görmeye geldim. Öğle yemeği yemek ister misin?"

Kaşları birbirine çatıldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Şüpheyle. "Olay nedir? Bir sorun mu var?"

"Bu vesileyle seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Ah, elbette. Çünkü beni mesai saatleri dışında hiç görmüyorsun. Arkadaşılığımın o kadar mahrum kaldın ki, nasıl hala

İşe yarıyor. Yerinizde olsam top gibi kıvrılır, bir köşede ağlardım."

"Jasmine." Bıyığı seğirdi. "Hmm?"

"Kıçını o sandalyeden kaldır da seni düzgünce öpebileyim."

Ayağa kalkması biraz zaman aldı ama sandalyeden kalkar kalkmaz Liam onu vücuduna çekti, dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi ve saçma sapan konuştuğu için biraz ısırıldı. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı, Liam'in dili onunkiler boyunca dans ederken elleri hemen Liam'in kıçına yerleşti.

Eli gömleğinin arkasından yukarı doğru süzüldü ve parmakları sıcak olmasına rağmen, bu hareket onu soğuk suyla ıslattı.

Elini Liam'in göğsüne koyarak öpüşmelerini kesti ve Liam'i nazikçe birkaç adım geriye itti. "Bunu burada yapamayız. Baban her an içeri girebilir."

"Otuz yedi yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi? Babam insanları öptüğümü biliyor. Ceza falan almayacağım."

"Ama baban beni öptüğünü bilmiyor," diye akıl yürüttü ve Liam'in dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Ne?"

"Bu konuda bu kadar ketum olmak zorunda mıyız? Seni boşaltma hedefimize ulaştığımızı biliyorum, ama bunu yapmayı bırakmak istemiyorum ve sen de istemiyor gibisin."

"İstemiyorum. Ama gerçekten ailenin birlikte yattığımızı bilmesini istiyor musun?"

Liam kaşlarını çatı. "Bu sadece seks değil. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz."

Belki, ama ikisinden biri bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti. Ve bu, babasının ofisinde yapmak istediği bir konuşma değildi - ya da elinden gelse hiç yapmak istemezdi. Bu konuda konuşmamak daha kolaydı. Konuşmamak daha güvenliydi.

"Peki, tamam. Ailenin birbirimizle görüştüğümüzü bilmesini gerçekten istiyor musun?"

"Uh, evet. Anlıyorum. Neden bu kadar gizli tutuyoruz? İnsanların benimle birlikte olduğunu bilmesini istemiyor musun?" Sesi kısıktı, zümrüt gözlerinde güvensizlik vardı. Kahretsin.

Aralarındaki mesafeyi geçerek kollarını adamın ortasına doladı. "Bebeğim, öyle bir şey değil. Sen mükemmelsin. Ama ailen... Sen onların gururu ve neşesisin. Onların tek çocuğusun. Ve onları çok seviyorum. Beni ailelerine kabul etmelerine bayılıyorum ama büyük bir sorun var.

Maggie'nin en iyi arkadaşı olarak ailenin içinde olmamla oğullarıyla yatmam arasındaki fark."

Liam'ın gözlerindeki endişe yerini şaşkınlığa bıraktı. "Bunu neden sorun etsinler ki?"

"Ebeveynlerin çocuklarının birlikte olmasını hayal ettiği türden biri değilim."

"Ne oluyor lan? Jasmine, sen inanılmazsın. Ailem seni çok seviyor."

"Biliyorum! Ve bunun değişmesini istemiyorum."

Liam kollarını kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Kendine karşı pek nazik değilsin. Bundan hoşlanmıyorum."

Jazz ağzını açtı ve kapattı. Kendini seviyordu. Sorun kendi algısı değildi; herkesin onu nasıl algıladığıydı. Harika olduğunu düşünüyordu. Ve başkalarının ne düşündüğünü umursamıyordu.

Liam'ın ailesi hariç. Ve derinlerde bir yerde kendi anne babasının da olduğunu düşünüyordu ama bu tamamen biyolojik bir dürtüydü ve onun suçu değildi. Ayrıca Maggie'nin ondan daha fazla büyüyeceği konusunda yeni yeni endişelenmeye başlamıştı ama herkes otuz yaşına geldiğinde bu tür şeyler için endişelenir, değil mi?

Bazen birlikte çalıştığı insanların kendisine Maggie'ye duydukları kadar saygı duymadıklarından endişe ediyordu. İşinde iyi olduğunu biliyordu ama o Maggie değildi. Eski üniversite arkadaşları diplomalarıyla harika şeyler yapmaya başladıklarında onlardan uzaklaşmıştı ama Maggie onunla birlikte uzaklaşmıştı ve Maggie... Maggie'nin kendini sevmeyi ve kendine değer vermeyi öğrenmek için terapiye ihtiyacı vardı. Kahretsin.

Panik içinde yükseliyor, kanı damarlarında daha hızlı dolaşıyor, ciğerleri orada olmayan havayı arıyordu.

"Hâlâ benimle misin?" Liam onu endişeyle izleyerek sordu. Kız da en az onun kadar paniklemiş görünüyor olmalıydı çünkü Liam nazık bir elini kızın sırtında gezdirdi ve alnını kızın kine bastırdı. "Hey, yanımdayım. Nefes al, sevgilim." Adamın nefesi kızın yüzüne ılık ılık vuruyordu ve kız da onu taklit etti: Nefes alıp verdi, nefes alıp verdi.

Beyni dönmeye başladı. "Ben iyiyim." Yutkundu, derin bir nefes aldı. "Sadece bazı eşyalarımı yerleştiriyorum."

"Sınıfı paylaşmak ister misiniz?"

"Hayır. Sanırım bir sonraki orgazmımı kazanabileceğim bir şey olsun diye saklayacağım," dedi ve Liam gülümseyerek başını salladı. Eliyle onun yüzünü kavradı ve başparmağını yanağına sürttü.

"Sanırım bunun ne olduğunu," diye aralarında işaret etti, "ve ne istediğimizi konuşmamız gerekiyor. Yakında."

Jazz başını salladı, endişesi yatışmıştı ama midesinde hâlâ bir şeyler kıpırdanıyordu. Eğer bir şeyleri iptal edecekse bunu söylerken gülümsüyor olamazdı -tam tersini söylemesinin üzerinden beş dakika bile geçmemişti- ama kafasının arkasındaki küçük ses en kötüsünü beklemekten kendini alamıyordu.

"Bu arada," diye devam etti Liam, "lütfen artık kendine kötü davranma. İçgüdüsel olarak sana kötü davranan herkesle savaşmak istiyorum ve senin kendine kötü davranman bunu karmaşık hale getiriyor."

"Bana karşı dürüst ol: Daha önce hiç biriyle dövüştün mü?"

Liam biraz savunmacı bir tavırla, "Hayır, ama yapardım," dedi. "Senin için yapardım."

Bunun için daha sıkı bir kucaklamayı hak etmişti. Jazz onu sıktı, sonra parmak uçlarında yükselip onu öptü. "Ben de senin için biriyle dövüşebilirim."

Liam onun dudaklarına gülümseyerek, "Buna inanıyorum," dedi. "Ama sırf eğlence olsun diye biriyle dövüşebileceğine de inanıyorum."

"Ben baştan aşağı Akrep burcunun ortanca çocuğuyum bebeğim: asi, otoriter, öfkeli..."

"Çekici, şehvetli ve sadık olmayı unutma. Tesadüfen, en sevdiğim şeylerin hepsi."

Ona bakakaldı.

"Oh, çok etkilenme. Astroloji hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama ilk tanıştığımızda babama doğum gününü sormuş ve araştırmıştım. Yıllardır bu bilgiyi öğrenmek için doğru zamanı bekliyordum."

Ondan hiç bu kadar etkilenmemişti. Tanrım. Jazz bunun onu ne kadar tahrik ettiğini ona göstermekten başka bir şey istemiyordu ama asansörün sesi duyuldu ve bunu yaptığı için kendinden nefret etse de kollarından fırladı. Liam'ın yüzündeki acı parıltısı sadece bir an sürdü ama göğsüne saplanan bir bıçak gibi onu delip geçti.

Cal ofise girerken geniş bir gülümsemeyle, "Hey siz ikiniz," dedi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Öğle yemeği yiyecektik. Ethel's?" diye önerdi ve Jazz başıyla onayladı. Ethel's ofis binalarına en yakın lokantaydı ve Michaelson ve Hicks'in ekibinin favorisiydi.

"Kulağa mükemmel geliyor. Bize katılmak ister misin Cal?" Bunu sormak yapılacak en kibar şeydi. Bunun Liam'la öğle yemeğinde ciddi bir sohbetten kaçınmakla hiçbir ilgisi yoktu. Tabii ki, Liam kaşlarını kaldırarak Cal'in ne düşündüğünü anladığını söyledi.

onun dayanıksız davetiyesini delip geçti. Bu onun için sorun değildi - bunun bedelini daha sonra ödemekten zevk alacağından emindi.

F Yatak başlığına tutunurken içinde hüsrana ve zevk yan yana inşa edildi. Bilekleri kelepçeliydi ama parmaklarını ahşap direklerin etrafına dolayacak ve Liam'ın

onu acımasızca becerdi, ayak bilekleri omuzlarındaydı.

Adamın sikini içine derin ve sert bir şekilde sokması, baldırlarına yumuşak öpücükler kondurması inanılmaz bir histi. Vücudunun her yerinde korlar cızırdıyordu ama beynini bir türlü harekete geçiremiyordu. Gözlerini kısıtırıp kapattı, sulu bir nefes çekti ve Liam hemen sustu.

"Sevgilim-"

"Siktir," diye araya girdi, yüzünü koluna saklamak için başını çevirdi. Hep bu kadar çok mu ağlardı? Tanrım. "Bu sadece... Bu olmayacak. Özür dilerim."

Liam hızlıca onun bacaklarını indirdi ve kelepçelerini çözdü. Hemen elleriyle yüzünü kapadı ve umutsuzca gözyaşlarını gözbebeklerine geri çekmeye çalıştı. Onun nesi vardı böyle?

"Bana bak," diye yalvardı Liam, sesi yumuşaktı. Avucunu Jazz'ın omzuna koydu, sıcak ve rahatlatıcıydı ama ona alan açmaya çalışıyormuş gibi saldırgan değildi. Birkaç ay önce olsa, Jazz duygularıyla başa çıkabilmek için bu boşluktan zevk alırdı. Ama şimdi, ona yakın olmaya havaya ihtiyacı varmış gibi ihtiyacı vardı.

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve göğsüne gömülerek onu içine çekti. Tatlı, baharatlı, sıcak, güvenli. Liam onu kollarıyla sararak yüzünü başının üstüne bastırdı.

"Özür dilerim," diye tekrarlardı, kelimeler boğuktu çünkü onun göğsünden uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Ne için üzgünüm? Yanlış bir şey yapmadın," diye yanıtladı elini sırtında gezdirerek.

"Bitirebileceğimi düşündüm. Bitirmek *istedim*. Sadece odaklanamadım."

"Sorun değil. Bunun için asla zlmene gerek yok. Bu her zaman olmayacak. Bu tamamen normal. Bir Şey hissetmiyorsan, değiştirip başka bir Şey deneyebilir, ara verebilir ya da durabiliriz, soru sormayız."

Jazz gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını silerek geri çekildi. "Ama bu senin olayın. Ve herkesi sen getirdin, belli ki sorun bende."

"Kimse benimle numara yapmadı dedim, kimseyi boŐaltmadıęımdan değil," dedi yumuşak bir kıkırdamayla, yanağını avuçlayıp burnunun kenarını okşayarak. "Kadınlar sadece seks sırasında yüzde elli ila seksen oranında boŐalır. Ve kelimenin tam anlamıyla her Şeyi yerleştirmeye yeni başladık. Bu konuda kendini tamamen rahat hissetmen biraz zaman alacak."

"Bu istatistiği hazırladığına inanamıyorum," diye homurdandı, buna kesinlikle inanmasına rağmen. "Ve evet, bu mantıklı ama yine de özür dilerim."

Liam kaşlarını çattı. "Bir kez daha özür dilersem bir dahaki sefere seni çok fena benzetirim ve boŐalmana izin vermem."

"Kaba." Dramatik bir i çekişle yastıklara yaslandı.

Liam onun yanına sokuldu, kolunu uzattı, böylece Liam onun yanına sokulabildi. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı. "Hayal kırıklığına uğradım ama hayatta kalacağım."

"İyi edersin." Onu alnından öptü, sonra komodinden telefonunu almak için üzerine uzandı. "En az onun kadar eğlenceli başka bir Şey biliyorum."

"Bugün zaten günlük bulmacayı zdk. Sekiz tane: Monet, hatırladın mı?" Adamın nasıl unutabildiğini bilmiyordu. Her ne kadar saklamaya çalışmış olsa da, sanat ipucunu ilk o bulduğunda çok kızmıştı.

"O değil, unutmadım da," diye cevap verdi öfkeyle. "Barınak web sitesinden bir köpek seçmeme yardım et."

"Ciddi misin?"

Liam telefonunu havaya kaldırdı ve Jazz ekrandaki kk resimlere bakarken ciyakladı. "Aman Tanrım, hepsi çok tatlı. Nasıl sadece birini seçebilirsin ki?"

"İŞte bu yüzden yardıma ihtiyaım var. Arıyordum ama hepsini istiyorum."

Web sitesinde gezindiler ve her köpeğin profiline tıklayarak onlar hakkında daha fazla bilgi edindiler. Liam her cinse ve yaşa açıktı.

Arabası çok büyük olmadığı için daha küçük birini umuyordum.

Jazz, küçük bir Chihuahua karışımını göstererek, "Şu, yerde uyuyakalırsan seni yemeye çalışacakmış gibi görünüyor," dedi.

"Benden hayır. Bu arkadaş canlısı görünüyor. Lacey." Resimde dili ağzından dışarı sarkan siyah beyaz tüylü bir yavru köpeğin profiline tıkladı. "Hmm, çocuklarla arasının iyi olmadığı yazıyor."

"Senin çocuğun yok."

Liam ona baktı. "Henüz. En az dört, ideal olarak altı çocuğumuz olacak. Bunu babamla Maggie'nin düğününde konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Jazz gözlerini devirdi ve yaptıkları konuşmanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışırken gülümsedi. İkisi de tamamen sarhoş olmuştu. "Hayal meyal, ama altı çocuk yapacaksak, muhtemelen harekete geçmeliyiz. Ben gençleşmiyorum," diye şaka yaptı.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye ekledi Liam, sesi onunkinden *çok* daha *az* şakacı çıkıyordu. Jazz vücudunun ve kalbinin buna tam olarak nasıl tepki verdiğini açıklamak istemiyordu. "Ama sanırım Lacey yok." Kızın profilinden çıktı ve aşağı kaydıldı.

İkisi de ilanı aynı anda gördü, Liam nefesini içine çekti ve Jazz telefona sarıldı. "Vay anasını, bu hayatımda gördüğüm en şirin köpek. Şu küçük suratına, sarkık kulağına ve Aman Tanrım, pofuduk poposuna baksana," diye bağırarak minik yavru köpeğin resmini yakınlaştırdı.

Koyu kızıl kürkü, beyaz burnu ve göbeğiyle bir tür corgi karışımına benziyordu ve on iki haftalıktan büyük olamazdı. Liam'ın umduğundan biraz daha küçük olduğunu biliyordu ama çok tatlıydı.

"Çok sevimli," dedi Liam ve sesinden aşık olduğu anlaşılıyordu. Yavru köpeğin yüzünü daha net gösteren bir sonraki resme kaydıldı ve nefesi kesildi. "Bu düşündüğüm şey mi?" Liam sordu.

Jazz burnunun hemen altındaki V şeklindeki küçük koyu kahverengi kürk parçasına yakınlaştı. "Evet, öyle. Bıyığı var. Olması gereken bu."

"Benim gibi bıyığı var, senin gibi kızıl saçlı ve bak, profilinde arsız olduğu ve kucaklanmayı sevdiği yazıyor. O aslında bizim yavru köpek halimiz."

"Lanet olsun, yerime bir köpek yavrusu geçmek üzere."

"Asla." Liam sırtıttı ve kızın burnunun ucuna hafifçe vurdu.

"Görünüşe göre daha bu öğleden sonra listeye alınmış. Profili henüz tamamlanmamış bile. Bu muhtemelen hâlâ müsait olduğu anlamına geliyor."

Liam onun çok önündeydi, *Beni Evlat* Edin! düğmesine tıkladı ve bilgilerini yazdı. Formu gönderdi ve açılan bir pencere kırk sekiz saat içinde geri dönüş yapılacağını söyledi.

"Baba olacaksın," dedi elini sıkarak.

"Öyleyim. Ama bana baba demene izin yok," diye uyardı Liam. "Baban ve Maggie yüzünden mi? Asla yapmam. Sen de biliyorsun ki Bu mu?"

Gözlerini kısmıştı. "Ne hakkında?"

Oh. Oh hayır. Babanızın sizden yedi yaş küçük olan karısının ona *baba* dediğini öğrenmekten daha kötü bir şey olamazdı. Jazz her ne kadar Liam'a bok atmayı sevse de, onu bu konuda yaralayan kişi olmak istemiyordu.

"Hiçbir şey!" dedi çok hızlı bir şekilde, Liam'ın gözlerindeki farkındalığı izlerken. Adam tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım. Bu... Ugh. Elle boyanmış *Dünyanın En İyi Babası* kupası buradan mı geliyor? Bunu onun için yapmadığımı biliyordum." "Bunu onun için çizdim. Şaka olarak tabii ki," diye itiraf etti suçlu bir ifadeyle. Gülümse.

"Onlara bir daha asla bakamayacağım-ne yapıyorsun?" diye sordu, Jazz yorganı kaldırıp altına girerek bacaklarının arasına diz çökerken.

"Bu düşünceyi aklına soktuğum için özür dilerim. Başlığa tutunma sırası sende bebeğim."

CHAPTER TWENTY-THREE

Liam

W Liam babası ve Maggie'nin evine girdiğinde, Peach onu karşılamak için hemen ön kapıya koştu. Değişken bir şeydi; bazen kucaklanmayı ve arkadaşlığı severdi, bazen de ona baktığınız için size tıslardı. Ama o küçük patilerini

Liam'ın ayağında, bugünün kucaklaşma günü olduğunu anladı. "Merhaba tatlı kız," diye mırıldandı ve uzanıp onu kucağına aldı.

Kollarını. Adamın göğsüne sokuldu ve kabarık küçük başını adamın çenesine sürttü. Adam kızın başının üstünü öptü ve kız ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Peach bıyıktan nefret ediyordu. "Benim hatam. Annen nerede?"

"Miyav."

"Yardımsever. Çok yardımsever. Maggie?"

Cevap gelmedi ama burada olduğunu biliyordu: telefonu mutfak masasının üzerinde duruyordu ve su bardağı lavabonun yanında açık duruyordu, sanki doldurmaya başlamıştı ama bir şey dikkatini dağıtmıştı. Peach onun kollarından sıçradı ve tezgahın üzerinden sürünerek su bardağına gitti ve hemen pipeti yalamaya başladı.

Liam yüzünü buruşturdu. "Bunu fark edilmeden kaç kez yaptın? İğrenç." Onu tezgâhtan kaldırdı ve itiraz eden tıslamasına gözlerini devirdi.

Bir kedi insanı değildi ama sonunda bir köpek alacağı için heyecanlıydı. Tanrıya şükür köpekler pipet yalamak için mutfak tezgahının üzerine atlamadı.

Liam babası ve Maggie'yi birlikte çok sevse de, Maggie'nin istediği tek çocuğun dört ayaklı olması onu rahatlatmamış gibi davranamazdı. Kendisinden neredeyse kırk yaş küçük bir insan kardeşe sahip olmak biraz garip olurdu, özellikle de tüm hayatı boyunca tek çocuk olduğu için.

Üst kattaki ofisine çıkmadan önce oturma odasında Maggie'yi kontrol ederken şeftali bacaklarına dolandı. Babasının evden çalışmaya karşı bir kuralı olmasına rağmen, acil durumlar için hala bir ofisi vardı (ve Liam uyuyamadığı zamanlarda çalışmak için oraya gizlice girdiğini biliyordu).

Maggie'nin ofisinin kapısı ardına kadar açıktı ama ortada Maggie yoktu ama yatak odalarının kapısı kapalıydı. Liam, belki üzerini falan değiştiriyordur diye kapıyı çaldı.

"Maggie? İçeride misin?"

Maggie cevap vermeden önce kapıdan boğuk bir küfür duydu. "Evet?"

"Meşgul müsün?"

"Birazcık. Acil bir durum mu?" Bu nasıl bir soruydu böyle?

"Acil durumu tanımlayın," diye geri seslendi. "Uzun sürecek mi?"

Maggie, "Bir dakika içinde çıkacağım," diye bağırmadan önce, "Tanrı aşkına," gibi şüpheli bir şey söyledi.

Bir süre sonra Maggie yatak odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve gömleğini düzeltti. Yanakları kızarmış, saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu kadın onu merdivenlerden aşağı indirirken.

Omzunun üzerinden ona baktı ve ters ters baktı. "Babanı yapmaya *çalışıyordum* ama sen onun içindeyken oğlunun karınla sohbet etmesi biraz rahatsız edici, öyle değil mi?"

Liam ürperdi. Jasmine'in bir gece önce ağzından kaçırdıklarından sonra duymak istediği son şey buydu. "Lütfen babamla seks yapmaktan bahsetme."

"O zaman bir ipucu al ve babanla seks yaparken beni bölme," diye tısladı nefesinin altından, sesi garip bir şekilde Peach'e benziyordu. Derin bir nefes aldı. "Ama seni görmek de güzel. Keşke birkaç saat daha geç gelseydin."

"Birkaç saat mi? Hayret bir şey. Bu hâlâ seks hayatın hakkında ihtiyacım olandan çok daha fazla bilgi demek."

Maggie omuz silkti. "Ben babanla yatıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımla yatıyorsun. Olan oldu. Dışarısı üç milyar derece olmasına rağmen çay ister misin?"

"Ben iyiyim. Ama sıcak içeceklerin sıcak havalarda insanı serinlettiğini biliyorsun."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Her yaz öyle diyorsunuz ama ben buzlu kahve ve suyla idare edeceğim, teşekkürler."

"Bu arada pipetini yeniden yıkaman gerekiyor. Peach tezgâhın üzerine atladı ve onu yaladı," dedi Liam ve Maggie dönüp Peach'e ters ters baktı.

"Şeftali Penelope Michaelson, pipet yalamaya izin olmadığını biliyorsun." Bir sandalyeye yığıldı, kendini yelpazeledi ve dikkatini tekrar Liam'a çevirdi. "Bu sürekli tekrar eden bir sorun. Kaç kez yakalanmadığını bilmek bile istemiyorum. Her neyse, ne oldu?"

"Babam yakında gelecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Banyo yapıyordu - birlikte yapmamız gerekiyordu, çok teşekkür ederim - ve ona boşa gitmesine izin vermemesini söyledim."

"Mükemmel," dedi banyo kısmını görmezden gelerek. "Seninle Jazz hakkında konuşmak istiyordum."

Maggie elini göğsüne götürdü. "Şaka yapıyorsun. Son bir aydır Jazz'dan başka bir şey konuşmadığın düşünülürse bunu asla tahmin edemezdim."

"Onun böyle olması benim suçum değil..." Liam, sanki Jasmine'in ne kadar inanılmaz olduğunu özetleyecek tek bir kelime sihirli bir şekilde aklına gelebilirmiş gibi eliyle havayı işaret ederek sözlerine son verdi.

Maggie gülerek, "Çok anlamlı," dedi ama ona sıcak bir gülümseme de verdi. "Ama ciddi, birilerinin sonunda onun ne kadar muhteşem olduğunu görmesi kadar beni mutlu eden bir şey yok. Artık zamanı gelmişti."

Liam, Jasmine'le birlikte yaptıkları şey için teknik olarak Maggie'nin onayına ihtiyaçları olmadığını biliyordu. Başlangıçta yapılacak en doğru şey ona danışmaktı ama hepsi birer yetişkindi. Yine de, Jasmine için dünyadaki en önemli kişinin onlarla aynı fikirde olduğunu bilmenin iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi.

"O harika biri," diye kabul etti Liam. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Dün ofise geldi ve ailem hakkında çok güvensiz davranıyordu. Eğer benimle evlenirlerse üzüleceklerine inanıyor."

Birlikte olduğumuzu öğrenince sanki benim için yeterince iyi değilmiş gibi davranıyor ve onu nasıl ikna edeceğimi bilemiyorum."

Maggie'nin yüzü endişeyle buruştu. "Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim ama gerçekten şaşırmadım. Jazz kendine çok güveniyormuş gibi davranarak harika bir iş çıkarıyor ama bu gerçek değil ve onunla bu konuda ne zaman konuşmaya çalışsam susuyor."

Yani Jasmine'in sahte özgüveni tamamen fark edilmemiş değildi. Ama Liam ona ulaşamadığı için Maggie'yi suçlayamazdı; Maggie kendi üzerinde çalışmaya başlamadan önce yeterince şeyle uğraşmıştı.

"Onu biraz açmayı başardım," diye itiraf etti ve Maggie etkilenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken çok şey var ama sanırım onun için giderek kolaylaşıyor." Orgazm harika bir teşvik edici unsurdur. "Ama dün öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sormak için ofise uğradım ve biraz korktu."

"Öğle yemeği için mi?"

"Babamın birlikte olduğumuzu öğrenmesi ihtimali hakkında. Ailemin onun benimle birlikte olmasını onaylamayacağını düşünüyor gibi görünüyor ve belki de şimdiye kadar sadece harika ebeveynlerim olduğunu düşünerek yeterince objektif değilim, ama onları tanıyorsun: bununla iyi olurlar, değil mi?"

"Tabii ki. Cal Jazz'ı seviyor, anneleriniz de öyle. Baban kaç kez sizin iyi bir çift olacağınızı düşündüğünü söyledi, biliyor musun? Geçen Noel'de çöpçatanlık yapmasını engellemek zorunda kaldım."

Liam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin?" Maggie, babasını düşünmek için ayrıldığını öğrendiği sevgi dolu gülümsemesiyle başını salladı. "Kahretsin. Sanırım bundan Jazz'a hiç bahsetmedin? Çünkü bu muhtemelen onun kaygılarının çoğunu çözerdi."

"Karışmak istemedim. Jazz uçar olabiliyor. Hiç ciddi bir ilişkisi olmadı ve bu geçmişteki partnerlerinin çabasızlığından kaynaklanmıyor. Ona ne kadar değer verdiklerini göstermek için kendilerini paralayan insanlar gördüm ve gerçekten de hiçbirini fark ettiğini sanmıyorum." Bu, Jasmine'in söylediğinin tam tersiydi ama Liam, Jasmine'in gerçekten de kimsenin onu tamamen istemediğini düşündüğüne inanmakta zorlanmadı.

"Bence onunla bu konu hakkında konuşursan yardımcı olabilirsin. Bazı şeyler üzerinde çalışıyoruz ve iyi gidiyor ama bence inanması için benim ona bir şeyler söylememden daha fazlasına ihtiyacı var. Ve sen onun kişisisin."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi Maggie. "Konuşmaktan bahsetmişken, onu ikinci bir görüş için yeni bir kadın doğum uzmanına gitmeye ikna etme şansın var mı?"

"Adet dönemleri hakkında mı? Evet, ben de bunu düşünüyordum. O kadar acı çekmemeli."

"Değil mi? Bu ve orgazm meselesi. On yıl boyunca hiçbir sonuç alamadan denemek iyi bir şey olamaz, özellikle de şimdi sana söylediğine ve aktif olarak bunun üzerinde çalıştığına göre."

Liam kafası karışmış bir halde başını eğdi. "Size söylemedi mi? Biz bunu anladık."

Maggie'nin çenesi düştü. "Cidden mi? Bu inanılmaz bir şey. Ne zaman oldu bu? Hiçbir şeyden bahsetmedi."

Liam, "Geçen Cumartesi, kendini daha iyi hissettiğinde," diye açıkladı ve Maggie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece... Pazar sabahı yogaya gittikten sonra onunla konuştum. Ona daha yakın olup olmadığınızı sordum ve o da hayır dedi. Neden bu konuda yalan söylesin ki?"

Kahretsin. Suçluluk duygusu Liam'ın midesini bulandırıyor. Jasmine bir nedenden ötürü onun bilmesini istememiş miydi? Dürüst olmak gerekirse, işlerini bitirdiklerinde hemen Maggie'yi aramasını bekliyordu. Ona hiç söylemediğine göre ters giden bir şeyler olmalıydı. Liam bunu daha sonra konuşmak üzere bir kenara koydu. "Belki de sana yüz yüze söylemek istemiştir," diye düşündü ama Maggie daha az endişeli görünmüyordu.

"O zamandan beri onu üç kez falan gördüm. Tuhaf. Yarın öğle yemeği için onu yakalamaya çalışacağım."

"Teşekkürler," dedi Liam rahatlamış bir ifadeyle. "Belki bu hafta sonu annemlerle akşam yemeği falan yiyebiliriz? Onların ve babamın yanında kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Hey, daha önce Jazz'ın ailenizin öğrenmesinden endişe duyduğundan bahsederken *birlikte* demiştin," dedi Maggie, ağır bir ifadeyle. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu... karmaşık," diye itiraf etti parmak uçlarını koyu renkli ahşap masaya vurarak. "Bu kesinlikle ikimiz için de seksten daha fazlası. Sadece bunun hakkında konuşmadık."

"Hastayken yanlışlıkla seni sevdiğini söylemesi ve senin de geri almak yok demen dışında mı?"

En azından Maggie'ye bir şeyler anlatıyordu. "Bunun bir gün torunlarımıza anlatacağımız hoş bir hikâye olacağını inkâr edemezsin." Elbette bu gerçek bir "*seni seviyorum*" değildi ama kesinlikle onu yattığı bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğünü ima ediyordu.

Maggie gözlerini devirerek güldü. "Doğru. Senin planın nedir? Bir havaalanından daha fazla bagajı olan ve biraz gergin olsa da çok çekici bir Michaelson erkeği tarafından kur yapılan bir kadın olarak, ağırdan almanızı önereceğim."

"Sadece *biraz* yoğun mu? Vay canına, bundan daha iyisini yapmalıyız. Ama evet, planımız yavaş ilerlemek. Pazar günü bir randevuya çıktık."

Maggie öne doğru oturdu, elleri masanın üzerindeydi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benim... bilirsin işte, seks hayatını kendine saklaması yeterince adil ama bana bir randevuya çıktığınızı söylemedi mi?"

"Kendini savunmak için, ona bunun bir randevu olduğunu söylemedim," diye ekledi Liam hızla ve Maggie gözlerini ona dikti.

"Bu... alışılmadık bir şey. Ama burada Jazz'dan bahsediyoruz, o yüzden mantıklı sanırım. En azından iyi bir ilk buluşma mıydı?"

Liam yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "En iyisi."

Maggie masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Gerçekten mutlu görünüyorsun Liam. Ben de senin adına mutluyum ama dikkatli ol. Lütfen. Siz benim için dünyadaki en önemli üç kişiden ikisisiniz ve ben sadece... Lütfen dikkatli olun."

"Yapacağım. Yapacağız, söz veriyorum."

Maggie başını salladı, rahatlamış görünüyordu ve ayağa kalktı. "Bu çok fazlaydı. Kahveye ihtiyacım var. O yüzden bana bu randevuyla ilgili her şeyi anlat," dedi ve dolaptan iki bardak aldı. "Ama Tanrı aşkına, kirli kısımları anlatma. Onları Jazz'dan duymaya ancak dayanabilirim."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Liam

"Yatak odasımdayım!" Jasmine ön kapıyı arkasından kapattığında seslendi.

Liam, kapının yanına bıraktığı çantasının üzerinden geçip koridordan yatak odasına doğru ilerlerken esnedi. Ismarlama fiyat etiketleri olmadan ısmarlama parçalar isteyen zor müşterilerle uğraştığı uzun bir gün olmuştu ve öğle yemeğinde onun evinde mi yoksa kendi evinde mi kalmak istediğini soran kısa bir mesaj dışında bütün gün onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Bu noktada geceyi ayrı geçirmeleri söz konusu değildi. Ne zaman kendi evlerinde yalnız uyusalar, ikisi de bok gibi uyuyordu. Onu çok özlemişti.

Jasmine'in önerisiyle yatak odasının kapısının arkasına asılan kara tahtaya bakarak gülümsedi:

Birinci kural: Numara yapmak yok.

Kural iki: Nasıl hissettiğiniz hakkında konuşmak isteğe bağlı değildir. Kural üç: Bu işte birlikteyiz.

Kural dört: Geri almak yok.

Beş numaralı kural: gelmeden önce konuşmak.

Hızla doluyordu, anlaşmaya başladıklarından beri birlikte geçirdikleri günlerin bir anlık görüntüsü.

"Akşam yemeğine çıkmak ister misin ton-" Liam kapıyı iterek açarken olduğu yerde durdu, bütün düşünceler kafasından uçup gitmişti. Jasmine yatağın üzerinde yatıyordu, üzerinde tek bir kumaş parçası bile yoktu.

"Bence içeride kalmalıyız," dedi ona hınzır bir gülümsemeyle. Ve sonra bacaklarını açtı.

Adam ileri atıldı, ona doğru uzandı ama kadın elini kaldırdı. "Hayır. Bu sabah bir şey hatırladım - bir süre önce bana söylediğin ama hiç göremediğim bir şey." Arkasındaki bir şeye başıyla işaret etti ve Liam onun yatağın önüne bir sandalye çektiğini fark etti. "Soyun ve otur."

Daha önce hiç kontrolü bu şekilde ele almamıştı ama Liam, ne kadar baskın olursa olsun, Jasmine söz konusu olduğunda hemen her şeyi yapabileceğini çabucak öğreniyordu.

Kendisine söyleneni yaptı, soyundu ve oturdu. Sonra ne kadar uzakta olduğunu fark edince gözlerini kıstı. "Sana ulaşamıyorum."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jasmine, gözleri parlayarak. Uzandı ve üç oyuncak aldı: boncuklu metal bir dildo, ince leylak rengi bir vibratör ve şişkin başlı şeffaf bir cam dildo. "Hangisi?"

"Bunu kendinde mi kullanıyorsun yoksa bende mi?" Liam dirseklerini kalçalarına dayayıp öne doğru eğilerek sordu.

"Ben. Şimdilik."

Tanrım. Liam nefesini içine çekti. "Cam olan." Jasmine cam çubuğun başını klitorisinin üzerinde yuvarlamadan önce diğerlerini yatağa bıraktı.

"Bana sadece başkasının boşalmasını izleyerek boşalabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı ve Liam ağzıyla değiştirmeyi çok istediği bardağa değil, onun sözlerine odaklanmaya çalıştı. Tanrım, bunu sanki bir ömür önce, India ve Bart'ın düğün gecesinde söylemiş gibi hissediyordu. Düşündüğü zaman komik geliyordu. India'yla yıllarını geçirmişti. Jasmine'le anlaşmalarının üzerinden bir ay bile geçmemişti ve onunla sonsuza dek birlikte olacağını anlaması için bundan çok daha kısa bir süreye ihtiyacı vardı. Sadece onu bu küçük plana dahil etmesi gerekiyordu.

"Bunu söyledim." Dudaklarını yalayarak onu izledi.

"Kanıtlama zamanı, bebeğim. Dokunmak yok. *Ya bana ya da kendine.*"

Bu tam bir işkence olacaktı.

Jasmine oyuncağı teninin üzerinde gezdirerek amcığıyla alay etti. "Kahretsin," dedi, başını zar zor içine bastırarak. "Kayganlaştırıcıyı unuttum. Yardım etmek ister misin?"

Kayganlaştırıcıya ihtiyacı yoktu; oturduğu yerden ne kadar ıslak olduğunu görebiliyordu, cam yapay penis zaten parlıyordu. Ama Liam onun ne istediğini biliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, Jasmine ona yaklaşp başını eğerken onun her hareketini izledi.

"Dokunma," diye uyardı ve Liam onun amına tükürürken günaha karşı koymak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. Jasmine inledi, oyuncağı tükürüğünün etrafında döndürdü ve içine itti. Kadının adı dudaklarından döküldü ama kadın sadece kaşlarını kaldırdı. "Aferin oğlum. Artık yerine oturabilirsin."

Liam sandalyesine çekildi ama ona, şimdi onun kurallarına göre oynayacağını ama bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini belli eden bir bakış fırlatmadan önce değil. Niyetinin de bu olduğu neredeyse kesindi.

Sanki başka bir yere bakabilirmiş gibi, cam değnekle kendini becermeye devam etmeden önce onun kendisini izlediğinden emin oldu. Liam'ın gözleri ayrıntılara takıldı; göğsünün inip kalkması, titrerken karnının ve kalçalarının yumuşakça sallanması, koyu renk kirpiklerinin dalgalanması, dişlerinin alt dudağının etrafında kenetlenmesi. Başını arkaya atmış ve sırtını dikleştirmiş haliyle Courbet'nin bir tablosundan fırlamış gibi görünüyordu.

Jasmine adını haykırdı ve adam onun yakın olduğunu anladı. Nefesleri düzensiz, hareketleri sarsıntılıydı ve adam ona yeterince yakın değildi. Ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi bir adımda geçti, üzerine eğildi, elleri gövdesinin iki yanındaydı. Gözleri sisli bir sabah gibi puslu bir şekilde açıldı.

"Dokunmuyorum," diye mırıldandı, ama bu tam olarak doğru değildi. Jasmine'in üzerine öyle bir eğilmişti ki, siki acı verecek kadar sert bir şekilde Jasmine'in karnında duruyordu. Çünkü Jasmine'in üzerinden başka bir yere boşalırsa lanetlenirdi. *Onun Jasmine'ine.*

Yeni açısından tek görebildiği onun yüzüydü ve istediği de tam olarak buydu. Adını inledi ve tüm vücudu gerildi. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, orgazmı onu parçaladı. Liam onun mükemmel yüzüne o kadar odaklanmıştı ki kendi orgazmı onu şaşırttı. Dirsekleri büküldü ve vücut ağırlığının kızın üzerine çökmesini engellemek için tam zamanında kendini yakaladı.

Liam parmağını bile kıpırdatmadan karnına boşalırken Jasmine nefes nefese kalmış, şaşkınlıkla kendi vücuduna bakıyordu. "Vay anasını."

"Sana söylemiştim," dedi nefes nefese.

Bir parmağını onun dölünde gezdirdi ve dudaklarına götürdü. Emdi, döl dudaklarından aktı ve çenesine döküldü. Eğer onu sert ve daha da çaresiz bir şekilde istiyorsa, işe yarıyordu. Ama bu

Jasmine'di, sonuçta her şey onu sertleştiriyor ve onun için çaresiz bırakıyordu.

Liam onu içeri alacak kadar ayağa kalktı. Cam asa hâlâ içindeydi ve Liam bir elini ucuna dolayarak işkence edercesine yavaşça çekip çıkardı. Liam asayı ağzına götürüp dudaklarının arasına aldığı anda Jasmine inledi ve gözleri büyüdü. Liam gözlerini kapadı ve dilini onun tatlı, misk kokulu tadına doladı. Asa onun içinde olduğu için sıcaktı ve Liam onun yerine dilini, parmaklarını ve sikini koymak için sabırsızlanıyordu.

Jasmine iç çekerek kollarını başının üzerine kaldırdı ve gerindi. Adamın döllerini karnından aşağı damlıyordu. Aşağı baktı ve dudak büktü. "Tam bir israf gibi görünüyor."

Ve buna sahip olamazlardı. Liam oyuncağı döllerinin arasında sürükledi ve kızın dudaklarına götürdü. Dilini başının üzerinde döndürerek ve dudaklarının arasına alarak yaladı. Liam bir patlamayla oyuncağı ağzından çıkardı ve iki parmağını dölün içinde gezdirdi. Parmaklarını klitorisinin, amının ve göt deliğinin üzerinde gezdirerek onu dölle kapladı. Parmaklarını amının içine bastırdı, G noktasına masaj yapmak için dölünü kullanarak parmaklarını pompalarken onun küçük iniltisinin tadını çıkardı. "Artık boşa gitmiyor."

"Liam," diye inledi, yorgani yumruklarken tüm vücudu kıpkırmızı olmuştu.

"Kontrol sendeymiş gibi davranmak hoşuna gitti mi sevgilim?"

Gözleri şak diye açıldı. "Numara mı yapıyorsun?" Sesi alaycıydı; Şımarık Yasemin tüm gücüyle geri dönmüştü. Mükemmel.

"Bir an için dizginleri elinde tutuyor olabilirsin," dedi, parmaklarını onun içinde kıvrarak ve memnun bir gülümsemeyle sırtının kavislenmesini izleyerek, "ama içinde olduğun benim dölüm. Parmaklarımın etrafında kenetleniyorsun." Eğildi ve kızın ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Boşaldığında ağladığın benim adımdı. Burada kontrolün gerçekten sende olduğunu mu sanıyorsun?"

Liam parmaklarını kızın amından çıkarıp ağzına soktu ve kızın itiraz eden hırıltısına güldü. "İyi bir kız ol ve onları yalayarak temizle," diye talimat verdi. Kız da doğal olarak onu ısırdı. Adam parmaklarını geri çekti. Acı kısa sürdü ama doğrudan sikine gitti. Kısa süre içinde onu becermeye hazır olacaktı.

"Oh, buna pişman olacaksın."

Onu ayak bileklerinden tutup yataktan aşağı çekmeden önce bir saniyelğine uyardı. Onu ayağa kaldırdı, dengesini sağladı.

Tökezlediğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Adam sandalyeye geri oturup onu hemen dizinin üzerine yatırdığında ona karşı koyacak zamanı olmadı.

"*Siktir*," diye bağırdı, adamın kucağında debeleniyordu. Sandalye uzun ve minderliydi ve adam onu ayakları yere değmeyecek kadar kucağına çekti. Kadın ayaklarını tekmeleyerek adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Uslu dur." Adam elini kızın kıkına indirdi ve kız inledi, vücudu hareketsiz kaldı. "Nazik olmamı ister misin?" diye sordu, cevabını zaten çok iyi biliyordu.

"Sikeyim hayır."

"Canının yanmasını mı istiyorsun? Merhamet için yalvarana kadar seni pis bir velet gibi cezalandırmamı mı istiyorsun?"

"Yalvarmayacağım," diye söz verdi Jasmine.

Kıkırdadı ve elini kızın kıkında gezdirdi. "Bunu göreceğiz."

Jazz✿

Şaplak!

Jazz haykırdı, bacakları Liam'ın dizinin üzerine düşmeden önce amaçsızca tekmeliyordu.

Bitti. Ve

bitti. Ve

bitti.

Sırayla, her bir yanağa eşit dikkat göstererek, tek bir noktayı bile cezasız bırakamayacakmış gibi avuçlarını tekrar tekrar kızın kıkına değdirdi. Teni yanıyordu, elinin her darbesi bir elektrik şoku gibi ardında ateşten bir iz bırakıyordu.

"Yalvarmaya hazır mısın, sevgilim?"

Jazz inledi, ona bu zevki tattırmak istese bile kelimeleri bulabileceğinden emin değildi. Ve kesinlikle istemiyordu. Henüz istemiyordu.

İlk birkaç tokatta gerilmişti ama adam vücudundaki tüm gerginliği tokatlayarak yok etmişti. Hissettiği gibi gerginleşmek için içinde bile yoktu.

Hava, başka bir vuruş beklentisiyle ona doğru koşuyordu. Vücudu bunu arzuluyordu; aksini iddia etmenin bir anlamı yoktu.

Adamın döllerıyla ve onu içine almak için duyduğu çaresizlikle yapış yapış olmuş, sıırsıklamdı. Jazz ona ne kadar zamandır şaplak attığından emin değildi -bildiği kadarıyla beş dakika ya da beş saat olabilirdi- ama rahatlama hissi olmadan daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Liam'ın buna nasıl sabrı vardı?

Avuç içi kalçalarının üstüne indi, yeni nokta vücudunu esnekliğinden uzaklaştırdı. Kadın haykırdı, eli sandalyenin kenarına çarptı. "Ow."

Liam düz bir elini ona şaplak attığı yerde gezdirdi, nazik ve yatıştırıcıydı. Ve bu çok daha kötüydü. Kızın amına çok yakındı, ona çaresizce ihtiyaç duyduğu noktaya çok yakındı.

"Lütfen." Dudakları kelimeleri şekillendirdi, ama onlardan neredeyse hiç ses çıkmadı.

Yine de onu duyması için yeterliydi. Liam'ın eli hareketsiz kaldı. "O da neydi?"

Titrek bir nefes aldı. "Lütfen," diye tekrarladı, sesi cızırtılı ve zayıftı.

"Lütfen ne, sevgilim? Bana ne istediğini söyle."

Onu dizinin üstüne attığı anda kazanmıştı. Lanet olası kapıdan içeri girdiği anda kazanmıştı. "Becer beni, bebeğim. Lütfen. Yalvarıyorum."

Liam başparmağını onun kıcının kıvrımlarında gezdirdi, çok yakındı ama çok uzaktı. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve adam onu yatağa fırlattı. Başı dönüyordu, onu hissetmek için duyduğu çaresizlik tüm duyularını ele geçirmişti.

"İyi misin?" Liam kulağına, elini saçlarında gezdirerek, parmakları ve sesiyle nazikçe konuştu. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, geçici olarak.

"Evet," dedi zor nefes alarak. "Durma. Lütfen durma." "Başını çevir ve yukarı bak."

"Yap beni."

Liam kızın saçlarını yumruğuna dolayıp başını kabaca zorlamakta bile tereddüt etmedi ama eğilip kızın şakağına yumuşak öpücükler kondurdu. Sert ve yumuşak arasındaki çizgiyi o kadar güzel çizmişti ki.

Jazz gözlerini aynaya doğru kaydırđı ve nefesi kesildi. Kıcı kıpkırmızı olmuştu.

"Bütün hafta benim el izlerimi taşıyacaksın," diye söz verdi Liam, bir bacağını kalçalarının üzerinden geçirip onu yatar vaziyette altına hapsederek. Aynada onu izlerken inledi, boynu gerilmişti. Liam sikini yumrukladı, içine bastırırken çenesi gerildi, sanki bunu en az onun kadar istiyordu. Yavaşça başladı, sonra onu yatağa fırlattığı gibi aniden içine girdi, Jazz uzandı ve can havliyle yorganı kavradı.

Liam acımasızdı, onu sert ve acımasızca becerirken yatağa sabitledi. Jazz nefes alabildiğinde nefes nefese kalıyor, hıçkırıklara karışıyor, battaniyenin meme uçlarına sürtünmesi dayanılmaz oluyordu. İstese bile ondan kaçamazdı, adam onu öyle sıkı tutuyordu ki. Basınç, gerçekliğe tutunabileceğinden daha hızlı bir şekilde arttı, onu yıkadı ve bir anlığına bayılabileceği kadar güçlü bir orgazmla ıslattı. Jazz'ın vücudunun her parçası karıncalandı. Saçlarının uçlarından ayak tabanlarına kadar y a n ı y o r d u . Liam, amcığı kasılırken homurdandı.

onun etrafında.

Daha kızın kafası güzelleşmeden, adam bir elini kabaca kızın altına soktu ve başparmağıyla işaret parmağı arasında klitorisini sıkıştırdı. "Bana bir tane daha ver, Jasmine. Kırıldığını görmek istiyorum."

Alçak ve hırçın sesi onun felaketiydi. Jazz parçalandı, vücudu Liam'la kendi rızasıyla savaşıyordu. Tekmeleyip kıvranıyor, yorganı çekiştiriyor, Liam onu sikerken ve klitorisini ovalarken aldığı zevkten kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu. Sanki derisinden çıkıyormuş gibi hissediyordu, sanki aynayla tavana sabitlenmiş, onlara bakıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla sıırıslılandı, mutluluk dalgaları havai fişekler gibi üzerinde patlıyordu.

Liam onun adını haykırdı, içine boşalırken dizlerinin bağı çözüldü. Vücudu kızinkini güvenli bir battaniye gibi örttü ve döllerini kızın amından taşarken Liam kızın ensesine nefessiz öpücükler kondurdu.

Ondan ayrılmadan ve onu kollarının arasına almadan önce nefesini toparlamak için kendine sadece birkaç saniye verdi, yüzüne öpücükler kondurmakla gözlerine bakmak arasında gidip geldi.

"Sen... Kahretsin, iyi misin?" diye soludu, titreyen elini başının arkasında gezdirdi. Gözleri kocaman açılmıştı. Şaşırmıştı.

Sadece onun için yoğun değildi. Liam titriyordu ve hâlâ tamamen onun iyi olduğundan emin olmaya odaklanmıştı.

Yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Ben iyiyim. İyi misin? İyi misin?"

Vücudu onunkine doğru kıvrıldı, başı omzuna düştü. "Evet, ben..." Sesi titriyor, kolları onu bir mengene gibi sıkıyordu. "Kahretsin, neyim var bilmiyorum."

Jazz ellerini adamın çıplak sırtında gezdirdi. "Bu sadece adrenalinin etkisi. Nefes al, bebeğim. Ben yanındayım." Parmağını adamın saçlarının arasına sokarak kafa derisini hafifçe kaşıdı ve adam memnuniyetle iç çekti.

"Çok güzel," diye fısıldadı Liam, nefesi onun boynunu gıdıklıyordu. "Ön tarafına uzan. Sana masaj yapmama izin ver."

"Ama sen-"

"Seninle ilgilenmeme izin ver. Lütfen."

Liam başını sallarken kararsız görünüyordu, dönüp yüzüstü yattı, nefesleri yavaşladıkça sırtı yükselip alçalıyordu. Jazz'ın vücudu ağrıyordu ama parmaklarını Liam'ın omuzlarına doladığında ve Liam inlediğinde fazladan acı çekmeye değermişti. Ona yaklaştı, acele etmedi, nefes alış verişini yavaş ve eşit olana kadar kaslarını yoğurdu. Bunu yapmak için neden bu kadar beklemişti ki? Liam'ın onunla ilgilenmesine izin vermesi neredeyse seksten bile daha iyiydi. O kadar düşünceli, o kadar şefkatliydi ki, onun kendini güvende hissetmesi ve görülmesi için elinden geleni yapıyordu ve Jazz buna neredeyse hiç karşılık vermemişti. Onun için daha fazlasını yapmak istiyordu, onun hayatında olmasından ne kadar memnun olduğunu göstermek için daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Bir an için adamın uyuduğunu düşündü, ta ki adam ona uzanıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirene kadar. "Benimle uzanır mısın? Seni görmem gerek. İyi olduğunu bilmem gerek."

"Söz veriyorum," diye ona güvence verdi. Kadın uzandı ve Liam boynunu çevirerek yan döndü.

"Buraya gel." Bir kolunu uzattı ve Jazz ona sokuldu, teni onunkine karşı yanıyordu. Dudaklarını onun alına bastırdı. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözleri dalgalanarak kapandı.

O daha cevap vermeye fırsat bulamadan Liam derin bir uykuya dalmıştı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Jazz

"Y Beni böyle pusuya düşürmeye devam edemezsin," diye homurdandı Jazz, Maggie'yi otoparktan arabasına kadar takip ederken.

Jazz ve Cal'ın son görüşmesi biter bitmez ortaya çıkmış, kocasını öpmüş, sonra da Jazz'ı asansöre sürüklemişti.

Arabasına bindiklerinde Maggie, "Benimle gerçekten konuşmanı sağlayabilmemin tek yolu bu gibi görünüyor," dedi.

Jazz en iyi arkadaşına kaşlarını çattı. Evet, son zamanlarda bazı şeyleri saklıyordu ama Maggie'nin ne kadar dikkatli olduğunu düşünürsek, bunu saklamakta iyi iş çıkardığını düşünüyordu. "Seninle her gün konuşuyorum."

"O zaman neden sonunda geldiğini Liam'dan öğrenmek zorunda kaldım?" "Ah." Jazz kucağına baktı. "Bu."

"Evet. Bu."

Maggie ona bir denizaltı uzattı ve kendi sandviçini açıp bir ısırık aldıktan sonra ona beklenti dolu bir bakış attı. "Orgazmı mı başlamalıyız, yoksa bana yalan söyleyip olduğu halde olmadığını söylemenle mi?"

Jazz içini çekti ve denizaltısını açtı, kâğıdın köşesini küçük parçalara ayırdı ve koltuğunda kıvranmaya başladı. Kıçı alev alev yanıyordu ve Maggie'nin arabası Cal'ın Tesla'sı kadar rahat değildi.

"Sana yalan söylemek istememiştim. Sana söyleyecektim, sadece... Neden söylemediğimi bilmiyorum. Biliyorsun, diğer arkadaşınla buluşmaya gitmekle meşguldün."

arkadaşlar, ve bu doğru zaman gibi görünmüyor-"

"Nadia'yla takıldığım için bana kızgın mısın?" Maggie ses tonunda hiçbir yargılama olmadan dikkatle sordu.

Jazz biraz savunmacı bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. Maggie kaşlarını kaldırdı. "Sorun başkalarıyla takılman değil, sorun Nadia. O harika, mükemmel, her şeyi bir arada. Benim tam zıttım ve bu yönünü seviyorum ama bizden çok daha yaşlı ve yetişkin görünüyor." *Biz* derken Jazz *beni* kastediyordu.

"Aslında benden bir yaş küçük," dedi Maggie ve Jazz inledi. Tabii ki öyleydi. "Ve evet, hayatını tamamen yoluna koymuş durumda ama Jazz, biz artık yetişkiniz. Koca koca işlerimiz ve ödememiz gereken faturalarımız var ve benim bir kocam var."

"Biliyorum, ama sen otuz yaşında bile değilsin," diye itiraz etti Jazz. "Ben de zar zor otuz yaşındayım." Teknik olarak otuz birinci yaş gününe otuzuncu yaş gününden daha yakındı, ama bu ne burada ne de oradaydı.

"Otuz yaş büyüdü. Nadia'yı tanısan gerçekten seveceğini düşünüyorum. Çok eğlenceli biri. Ama," diye hızla ekledi, Jazz itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "seni onunla arkadaş olmaya zorlamayacağım. Bazen onunla vakit geçiriyorum diye seninle takılmayı bırakacak da değilim. Zaten çoğunlukla işle ilgili şeyler yapıyoruz."

"Anlıyorum Maggie, sorun değil. Başka arkadaşların olmasına izin var. Sadece bazen kafamda takılıp kalıyorum."

"Biliyorum ama kimsenin senden önce geleceğini düşünmeni istemiyorum. Cal bile biliyor ki sen aradığında her şeyi bırakıyorum. Sen benim bir numaramsın. Her zaman."

Sorun Jazz'ın Maggie'ye inanmaması değil, inanamamasıydı. Maggie ona defalarca o n u sevdiğini ve olduğu gibi kabul ettiğini söylemişti -hatta bunu ona defalarca göstermişti- ama Jazz bunu aklına bir türlü sığdıramıyordu. Maggie'nin hayatında on adım ileriye atladığını ve kendisinin hâlâ bataklıkta boğulduğunu hissediyordu.

Yine de bunu söyleyemedi.

"Aynen," dedi onun yerine. "Sen benim de her zaman bir numaramsın."

"Çok haklıyım." Maggie pantolonundaki ekmek kırıntılarını arabanın zeminine fırçaladı. "Cal'dan bahsetmişken, Liam dün gece beni görmeye geldi."

"Ve muhtemelen seks hayatımız hakkında konuştuk - ki bu çok tuhaf, bilginiz olsun." Liam'la birkaç gündür ayrı geçirdikleri ilk geceydi. Çok yapışkan görünmemeye çalışarak yalan söylemiş ve

Sierra'yla işten sonra onun evinde takılıyorlardı. En azından başlangıçta bu bir yalandı. Sierra'yı takılmaya ikna etmek için şehir merkezindeki en sevdiği ot dükkanından Tayland yemeği ve fındıklı trüf mantarı vaadinden başka bir şey gerekmemişti. Aslında onunla iş dışında vakit geçirmek güzeldi. Maggie'nin bekârlığa veda partisinden beri ilk kez birlikte takılmışlardı ve Jazz onunla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığını unutmuştu.

Sierra kanepede uyuyakalmış, Jazz ise soğuk yatağında dönüp durmuş, bir türlü uyuyamamıştı.

"Seks hayatınız hakkında konuşmuyorduk." Maggie gözlerini devirdi. "Orgazm meselesi bir anda ortaya çıktı."

"Kahretsin, Cal şimdi biliyor mu?"

"Hayır, ama seninle bu konuda konuşmak istedim. Liam bana Cal, Eliza ve Danisha'nın ikinizin birlikte olmasıyla ilgili bir sorun yaşayacağından endişelendiğini söyledi. Ne var bunda?"

Jazz dişlerini sıkarak, "Ne var bunda, Liam'ın koca bir ağzı var," dedi. Liam bu kadar sevimli olmasaydı ve bir gecede onu bu kadar çok özlemeseydi, bu konuda daha fazla sinirlenebilirdi. "Ama Liam'a da açıkladığım gibi, o tek çocuk ve onların tüm dünyası. Ben kaosun kişileştirilmiş haliyim. Bu çoğu insanın çocukları için istediği bir şey değil." Maggie'nin kendisine küçük bir paket krakerle vurduğu kolunu ovuşturdu. "O ne içindi?"

"Kocama bu kadar az kredi verdiğin için. Ne oluyor, Jazz? Cal seni seviyor. Sadece en iyi arkadaşım olduğun için değil, kendin olduğun için. Eliza ve Danisha da öyle. Liam'ın ailesi bizim ailemiz değil ve evet, babasıyla evli olduğumu düşünürsek bunu söylemenin tuhaf olduğunun farkındayım."

Jazz elleriyle yüzünü kapattı ve inledi. "Bu durum o kadar berbat ki."

"Öyle olmak zorunda değil." Maggie onun ellerini çekiştirdi. "Burada ne istiyorsun? Sen ve Liam dışında herkesi denklemden çıkarıyorum. Onunla birlikte olmak istiyor musun? Yani gerçekten onunla?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunun olmaması gerekiyordu. Sadece seks olması gerekiyordu." Başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı, şakakları çarpıyordu. "Ama öyle değil. Sadece seks yani. Belki ilk başta öyleydi, belki de hiç olmadı. Hiç bilmiyorum."

"Bu asla sadece seks değildir."

Jazz mizahtan uzak bir kıkırdamayla gözlerini açtı ve Maggie'ye döndü. "Onun için bir dövme yaptırdım."

Maggie'nin hakkını yemeyelim, gözünü bile kırpmadı. "Tamam. Bunun kesinlikle bazı sonuçları var, ama aynı zamanda bir grup insan için dövmeleriniz var."

"Sen ve kardeşlerimin bir grup insan sayıldığınızdan emin değilim." Kaburgasının üzerindeki buket Rose için güllerden, Xan için karanfillerden ve Maggie için sabah zaferanlarından oluşuyordu. Cal, Eliza, Danisha ve Liam'ın doğum çiçeklerini de ekleme fikriyle oynuyordu.

"Rahatlatıcı olması gerekiyordu. Ona ne aldın?" "Snoopy kalçamda bir aşk kitabı okuyordu. Takıntılıydı. Snoopy çocukken."

"Tabii ki öyleydi. Bu çok sevimli." Jazz içini çekerek onayladı. "Sadece... onunla birlikte olabilirsin? Onunla evlenir, dünyanın en sevimli bebeklerinden bir çift dünyaya getirir, birlikte yaşlanırsınız," diye şaka yaptı Maggie. Ya da en azından Jazz onun şaka yaptığını umuyordu.

Kulağa aynı anda hem mükemmel hem de korkunç geliyordu. Bunu isteyip istemediğine nasıl karar verecekti? Ve sonra kendini buna nasıl adayacaktı? Tek bir hobiye bile bağlı kalamıyordu. Maggie anlamıyordu. Evet, Cal'e karşı hisleriyle yüzleştğinde kaçıp gitmişti ama en kötü zamanlarında bile hep kendini toparlamıştı. Ve onu geri aldığı anda, her şeyi doğru yapmıştı: terapiye gitmiş, ailesinden uzaklaşmış, sert bir iş kurmuştu.

Jazz sadece Maggie'nin arkadaşı olduğu için işe girmişti ve onların yanında olmak ne kadar acı verse de ailesini bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyordu.

"Ben sen değilim Maggie. İşler ters gittiğinde kendimi toparlayamam. Bana iyi davranan ilk kişi o olduğu için ailemle ilişkiyi bitirip biriyle gün batımına doğru yola çıkamam." Kelimeler ağzından kurşun gibi fırladı ve her biri doğrudan en iyi arkadaşına yöneldi.

Maggie geri çekildi, gözlerinde acı parladı ve Jazz'ın içini korku kapladı. Bunu neden söylemişti ki?

"Aman Tanrım, Maggie, öyle demek istemedim. Bunun nereden çıktığını bile bilmiyorum, bunların hiçbirini düşünmüyorum. Hay sikeyim. Çok özür dilerim."

Maggie dudaklarını büzerek bir kez başını salladı. "Sorun değil. Bunu kastetmediğini biliyorum. o."

"Bu iyi değil. Böyle saldırmam için hiçbir mazeret yok. Biliyorum. sadece yardım etmeye çalışıyorsun."

Maggie uzandı ve onun omzunu ovdu. "Yıllar boyunca birbirimize daha kötü şeyler de söyledik. Sorun değil. Ciddiyim. Ne olursa olsun, aranızdaki bu şeyin buna degeceğini düşünmeseydim bunu konuşuyor olmazdım. O iyi bir adam, Jazz."

Sanki sorun buymuş gibi. Liam sadece iyi bir adam değildi; çıtayı o kadar yükseltmişti ki kimsenin onunla yarışamayacağını biliyordu. Liam asla onun yaptığı gibi bir arkadaşına saldırmazdı. Liam asla yalan söylemezdi çünkü duyguları hakkında konuşmayı beceremezdi. Liam bir şey biraz zor olduğu için asla pes etmezdi. Bu da Liam'ın, Liam kendisinden defalarca vazgeçse bile ondan vazgeçmeyeceği anlamına geliyordu.

"Ondan hoşlanıyorum. Muhtemelen hoşlanmaktan da öte. Ve onunla daha fazlasını istiyorum. Söylediğin her şeyi ve daha fazlasını istiyorum ama korkuyorum. Şu anda tüm bunlarla başa çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Seni aceleye getirmiyor. Sadece seni saklamak istemiyor. Zaten sen bundan daha iyisini hak ediyorsun." Şüpheli.

Ama Liam onun için zaten çok şey yapmıştı. Ailesinin ona farklı gözle bakmasına neden olsa bile, bunu onun için yapabilirdi. "Tamam. Ailesinin öğrenmesi umurumda değil ama bunun büyük bir olay olmasını gerçekten istemiyorum."

"Onlara bu hafta sonu akşam yemeğinde söyleyebiliriz. Birbirinizle görüştüğünüzü söyleriz ve onlar da bunu sorun etmezler. Söz veriyorum." Maggie ona güven verici bir gülümseme verdi ama bu gülümseme Maggie'nin midesindeki endişeyi yatıştırmaya yetmedi.

Liam için. Bunu Liam için yapabilirdi.

Liam

Liam arabasından fırladı ve taş patikadan babası ve Maggie'nin evine doğru yürümeye başladı. Jasmine'i yoga dersinden almak için yola çıkmadan önce otuz dakikası vardı ve ona haberi yüz yüze söyleyecekti, bu da ona babasına ve Maggie'ye söylemek için yeterli zamanı verdi.

"Tak, tak," diye seslendi koridorlarına adım atarken.

"Oturma odasında," diye bağırdı babası.

Liam içeri girdiğinde babası ve Maggie'nin kanepede yan yana oturduğunu, Peach'in başını Maggie'nin kucağına, kuyruğunu da babasınıninkine koyarak kıvrıldığını gördü. Pek rahat görünmüyordu ama usulca horluyordu.

"Hey," dedi Liam, heyecandan neredeyse titreyerek karşılarındaki koltuğa çökerken.

Maggie gözlerini şüpheyle kısarken, babası "Mutlu görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Heyecan verici
haberlerim var." "Devam
et."

Liam derin bir nefes aldı. "Büyükanne ve büyükbaba olacaksınız!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, her ikisinin de yüzündeki kan çekilirken hatasını anladı.

"Maggie büyükanne olmak için çok genç, daha 13 yaşında bile değil-"

"JAZZ HAMILE MI?" Maggie ayağa fırladı, Peach pelüş halının üzerinde yuvarlandı ve isteksizce miyavladı. "En iyi arkadaşım hamile ve bunu bana sen mi söylüyorsun? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Liam yavaşça ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Jazz hamile değil." Bu, şüphesiz, söyleyebileceği en kötü cümleydi. Maggie'nin yüzünü gerçek bir öfke kapladı. "Başka birini mi hamile bıraktın? Ne oluyor Liam? Hayatının en güzel randevusuna ne oldu? Bir gün torunlarına anlatacağın eğlenceli bir hikayeye ne oldu? Sana kefil oldum. Ona senin iyi biri olduğunu söyledim-"

"Kimse hamile değil," dedi, sesini Maggie'nin tiradından duyulacak kadar yükselterek. Kanepenin önünde volta atmayı bıraktı ve ona ters ters baktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Jazz'dan başka kimseyle yatmayacağım anlamına geliyor ve bu düşündüğüm gibi bir köpek yavrusu evlat edindiğimi söylemenin sevimli bir yolu değil."

"Bir köpek yavrusu," diye tekrarladı babası, şoka girmiş bir halde ona bakıyordu.

"Evet." Liam telefonunu kaldırarak onlara barınağın web sitesindeki resmi gösterdi. "Bu o. Sevimli, değil mi?"

"Aman Tanrım." Maggie kendi içine kapandı, kanepeye yığıldı ve gözlerini kapattı. "İkiniz de beni yaşılandırıyorsunuz, biliyorsunuz. Ben ikinizden de gencim ve siz beni yaşılandırıyorsunuz."

Liam yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bunu iyice düşünmedim." Yine de Maggie'nin Jasmine'i savunmayı ne kadar ciddiye aldığını bilmek güzeldi.

"Biliyorsun, annen ve ben her zaman birini hamile bırakırsan, ailelerimizden daha iyi tepki vereceğimize yemin ettik ve şunu söylemeliyim ki

Sanırım bunu oldukça iyi idare ettim," diye ekledi babası, yine de kafasına vurulmuş gibi görünüyordu.

Peach tekrar kanepeye zıplayınca Maggie onu yakaladı, göğsüne bastırıp ve derin bir nefes aldı. "Muhtemelen daha iyi idare edebilirdim," diye itiraf etti. Ona bir parmağını salladı. "Ama eğer ona zarar verirsen bu bir uyarı olsun."

"Beni uyarılmış say. Bu seferki benden."

Babası boğazını temizledi ve beklentiyle Maggie ile Liam'a baktı. "Belli ki bir bölümü kaçırmışım. Sen ve Jazz ne yapıyorsunuz, çıkıyor musunuz?"

"Gerçekte ne olduğu hakkında gerçekten konuşmadık, bu yüzden..." Liam takip etti

Kapalı.

Maggie iç çekti. "Rastgele görüşüyorlar. Ama *bizim* gibi Birbirimizi tesadüfen görüyoruz, anlıyor musun?" "Ah, anlıyorum."

"Onunla evleneceğim," dedi Liam düşünmeden, çünkü görünüşe göre ağzı artık beyniyle bağlantılı değildi. "Ama şimdilik ağırdan alıyoruz. Sadece bir kez çıktık."

Maggie, "Ve Jazz bunun bir randevu olduğunu bilmiyor," diye belirtti. Anlambilim. "Kulağa çok karmaşık geliyor," dedi babası omuz silkmeden önce. "Ama

Ben de varım. Sen ve Jazz birlikte harika olursunuz - ben de bunu söylemiyor muydum, aşkım?"

"Evet," diye cevap verdi Maggie, babasına gülümserken yüzündeki stresin bir kısmı eriyip gitmişti.

"Jazz harika, Liam. Senin için mükemmel biri ve ikiniz adına da çok mutluyum."

"Sağ ol baba. Bunu Jazz'a da söyleyebilir misin? Benim için yeterince iyi olmadığını düşüneceğinden emin."

"Gerçekten mi? Onu seviyorum. O bunu biliyor, değil mi?" Sorusunu, elini tutmak için Peach'i serbest bırakan Maggie'ye yöneltti.

"Öyle, endişelenme. Sadece ailesi-"

"Başka bir şey söyleme. Senin adına mutlu olduğumu bilmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedi Liam. Ailesine söylemek için planladıkları gibi sade bir yemek değildi ama her zaman bir umut ışığı vardı: Annelerine söylemek daha kötü olamazdı.

"Artık yavru köpeği görebilir miyiz?" Maggie sordu ve Liam telefonunu uzattı, sağlam bir zemine geri döndüğü için mutluydu. Maggie ciyakladı. "Aman Tanrım, şuna bak. Ne kadar da küçük."

Maggie telefonu ona doğru çevirdiğinde babası, "Ah, Liam, çok tatlı," diye ekledi. "Adı ne?"

"Henüz bir ismi yok. Önce Jazz'la konuşmak istiyorum ama teknik olarak ilk bebeğim olduğu için senin yaptığını yapıp ona göbek adımı verebilirim diye düşünüyordum: Bray." Liam'ın ilk adı babasının göbek adı olan Uilliam'dan geliyordu ve göbek adı da babasının İrlanda'da doğduğu kasabadan geliyordu. Bu ismi her zaman sevmiştir. Bugünlerde İrlanda'da fazla zaman geçirmese de, yılda en fazla bir ya da iki kez, orada kendini her zaman evinde gibi hissetmişti.

"Bray'e benziyor," diye onayladı Maggie. "Tanrım, senin bıyığına bile sahip."

"Ve Jazz'ın saçları," diye işaret etti.

Maggie ona sert bir bakış attı. "Liam."

"Ne?"

"Jazz onu yavru köpeğin annesi olarak gördüğünüzün farkında mı?"

"Bunu açıkça belirtmek ağırdan almak sayılmaz gibi geliyor ama haftaya onu aldığımızda ona bir kez bakıp tamamen takıntı haline getireceğini biliyorsun."

Ve eğer değilse... Muhtemelen *Gururlu Köpek Anne*'yi geri verebilirdi. Sipariş ettiği kahve fincanı.

CHAPTER TWENTY-SIX

Jazz

"J kıcı."

"Cevabım hayır," dedi Cal'ın yüzüne bakmadan önce iç çekerek.

"Bak, seni sevdiğimi biliyorsun, ama seni ne kadar takdir etsem de En iyi arkadaşına hayatı boyunca her gün birden fazla orgazm yaşatırsan, eve gidip karınla seks yapabilmen için programını boşaltmaya devam edemem."

"Hadi, Jazz. Adam aşık olmuş. Ona bir kemik at," diye seslendi Sierra yanından. Jazz asistanına gözlerini devirirken, Cal masasının karşısındaki sandalyeye çöktü.

"İkinizden de geçerli noktalar var, ancak şaşırtıcı bir şekilde ilk kez söyleyeceğim şey bu değildi."

"Oh. Bu durumda, sizin için ne yapabilirim?"

"Maggie ve Liam'ın iş yemeği olduğu için bu akşam LoveStruck'ın sezon finalini izlemeye gelmek ister misin?"

Ah, evet. *İş yemeği*. Nadia'yla. Maggie'nin kendisi hakkında konuşmasıyla uğraşmak zorunda kalması yeterince kötü değilse, şimdi de Liam ona Nadia'nın başarılarının çamaşır listesini anlatıyordu.

İçten içe bunun Nadia'yla ilgili olmadığını biliyordu. Nadia iyiydi. İyiden de öte, harikaydı. Ama Jazz kıskançlık duygusunun

iyi görünmüyordu ama bundan kurtulamıyordu. Bütün gece kanepede oturup dertleşmeyi planlamıştı ama değersiz reality TV kulağa daha hoş geliyordu.

"Şimdiden sezon finali mi?" diye sordu Cal'a. Cal heyecanla başını salladı. Jazz televizyon dizilerini takip etme konusunda her zaman umutsuz olmuştu. Yanlışlıkla bölüm atlaması ya da on bölüm sonra aynı şeyi ikinci kez izlediğini fark etmesi alışılmadık bir durum değildi.

"Evet, yarın izleyebilmek için Maggie'yi bekleyecektim ama TikTok'ta şırmamak istemiyorum." Jazz ona TikTok'tan uzak durmasını önermeye cesaret edemedi. Maggie, iş dışında takılmaya başladıkları ilk zamanlarda onu reality şovlara alıştırmıştı ve Cal o zamandan beri arkasına bakmamıştı. "Ve elli sekiz yaşında bir adamın bir Cuma gecesi evde tek başına reality flört programı izlemesinde biraz üzücü bir şey var."

"Yüzde yüz. Bu çok garip olurdu. Ben de varım. Ooh, kokteyl yapmalıyız."

Cal'ın gözleri parladı. "Maggie'nin senin Galentine'in için aldığı yenilebilir simler hâlâ bizde."

"Mükemmel."

Sierra eğilip fısıldayarak, "Aranızdaki bu küçük arkadaşlık olayı çok tatlı," dedi, "Sence o senin kayınpederin olduğunda bu durum değişecek mi?"

"Sierra!"

"Ne? Bunun artık herkes tarafından bilindiğini sanıyordum."

Ortak bilgi biraz zorlamaydı. Cal biliyordu ve Jazz ile Liam akşam yemeğinde annelerine görüşüklerini söylemeyi planlıyorlardı. Sierra'nın bilmesinin tek nedeni, onu işe bırakırken veda öpücüğü verirken görmüş olmasıydı.

"Değişmeyecek," diye onayladı Cal, *kayınpederinin* yorumu karşısında irkilmedi bile. Teknik olarak çıkmıyorlardı bile. "Bize gelmek ister misin Sierra? Sezonun geri kalanını izlemediysen sana yetiştiririz," diye söz verdi Cal.

"İzledim. LoveStruck Hayashi'lerin evinde büyük bir ilgi görüyor ve final için her şeyi yapıyoruz. Babam en sevdiğimiz fırından bir pasta sipariş etti, evi süslediler ve erkek kardeşim ve ortakları Tacoma'dan şehre geliyorlar."

"Tacoma arabayla otuz dakikalık mesafede. Tam olarak Antarktika sayılmaz."

Sierra omuz silkti. "Portland'da yaşarlarken daha büyük bir olaydı. Neredeyse unutuyordum, babam tişörtler yapıyordu. Sana resimlerini gönderirim."

Tanrım, Jazz ailesinin böyle bir şey yaptığını hayal bile edemezdi. Onların Noelleri bile o kadar şenlikli değildi. Sierra'nın birlikte vakit geçirmekten hoşlanan bir aileye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmesini umuyordu. Lanet olsun, Jazz uyum sağlamaya çalışırken oynadığı bir karakter yerine onu olduğu gibi etrafında isteyen bir aileye razı olurdu. Partiler ve tişörtler istemiyordu, gerçi bunlar da güzel olurdu.

"Umarım burada not alıyorsundur, Jazz," dedi Cal, dikkatini tekrar onlara çekerek. "Gelecek yıl her şeyi yapacağız. Bir parti, tişörtler, her şey. Peach ve Bray için bile tişört alabiliriz, tüm aileyi dahil edebiliriz."

Bütün aile. Jazz yutkundu, boğazı aniden tıkanmıştı. "Kulağa hoş geliyor."

Jazz, Cal'a bir bardak parıldayan pembe votka uzattı ve ayaklarını bacaklarının altına sokarak kanepeye uzandı.

"Teşekkürler," dedi Cal, hazırladığı büyük patlamış mısır kasesini aralarına koydu ve Peach incelemek için ayağa fırladığında hemen tekrar kaldırdı. "Nasılsınız?"

"Ben mi?" Jazz sordu ve Cal kaşlarını kaldırdı. "Peach'in cevap vereceğini sanmıyorum."

"Evet. Evet, ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Biliyorsun, Liam'ın başına gelenlerden sonra. Benim ve annesinin öğrenmesi konusunda biraz endişelendiğinden bahsetti."

Liam gazetenin ön sayfasına bir ilan da vermiş olabilirdi. Pazartesi günü işe gelirse hiç şaşırmayacaktı ve Sierra bir şekilde onun bu konuda endişelendiğini biliyordu.

"Sadece karmaşık," diye cevap verdi iç çekerek. "Ve her şeyi değiştiriyor -Bu bizim tüm dinamiğimizi değiştirir."

"Hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor." Cal güven verici bir gülümseme sundu. "İkiniz adına mutluyum ve Eliza ile Danisha'nın da mutlu olacağını biliyorum. Bu her neye dönüşürse dönüşsün, hepimiz ikinizin de yanındayız."

"Teşekkür ederim." Jazz, Cal'in söylediklerine gerçekten inandığını biliyordu, ama Liam'la aralarında bir şeyler ters giderse, bunun kendi başına geleceğini biliyordu.

ve hepsi onun tarafında olacaktı - olması gerektiği gibi. "Sanırım iyi bir şeyi mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum, söz veriyorum. Maggie ve benim başlangıçta ne kadar dağınık olduğumuzu hatırlıyor musun? Sen olmasaydın her şeyi asla çözemezdik."

"Evet, ama Liam ve ben sen ve Maggie değiliz. *Ben* de Maggie değilim."

"Biliyorum," dedi Cal nazıkçe. "Sen ve ben birbirimize Maggie'den çok daha fazla benziyoruz. Ama bu sayede bunu çözeceğini ve iyi olacağını biliyorum."

Jazz, Cal'in sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Her zaman Maggie'yle pek çok açıdan birbirlerine benzediklerini düşünmüştü -boktan ebeveynler, inatçılık, koruyuculuk. Ama işler ters gittiğinde, Maggie onları düzeltmek için çabalıyordu. Onları zorladı ve yeterince çalışırsa yapamayacağı hiçbir şey olmadığına şüphe duymadan inandı. Jazz pes etti ve her ne kadar iyi bir gösteri sunsa da, *hiçbir şeyi* tam olarak görebileceğinden emin değildi. En azından yeterince yüksek bir standartta değil. Yeterince iyi değildi ve bununla barışmıştı. Yeterli olmamakla bir sorunu yoktu.

Ama Liam için yeterli olmak istiyordu. Kurdukları bu ailedeki yerini hak etmek için yeterli olmak istiyordu.

Ağır bir sessizlikten sonra, "Sanırım Maggie'nin de bir tipi var," dedi. Cal, resmi olarak bir araya gelmelerinden aylar önce Maggie için yeterli olmadığına ikna olmuştu.

"Öyle," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Dinle, bunu arkadaşın olarak söylüyorum, Liam'ın babası olarak değil: Sen onun için yeterince iyisin. Ve eğer izin verirsen o da senin için iyi olabilir."

"Evet." Ona zaten iyi geliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman içinde zaten çok büyümüştü ama yeterince büyüyecek miydi? Bir gün gerçekten durulup, onun kendisi için olduğu gibi, kendisi de onun için bir huzur ve sakinlik duygusu olabilir miydi? Onun ilgilenmesi gereken biri olmak istemiyordu, her zaman korkmasını ve domino taşları gibi her şeyin yıkılmasına neden olacak kadar işleri berbat etmesini bekliyordu.

Ama nasıl başka bir şey olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

hristiyan. Siz ikiniz ne kadar içtiniz?" Cal onu tutup kucağına çekerken Maggie sordu. Liam dikkatle başka tarafa baktı.

"C Maggie, Cal'in elini kışından uzaklaştırdı.

"Yarın pişman olacağımız kadar, ama hissediyorum ki Şu anda inanılmaz." Jazz kıkırdadı, sallantılı ayakları üzerinde doğruldu ve Liam'a uzandı. "Selam, bebeğim."

"Merhaba." Liam'ın bıyıkları seğirdi, gamzeleri ortaya çıktı ve bir kahkaha attı. Kollarını Liam'ın boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Vay canına, tadın gerçekten de içki dükkânı gibi."

"İç bakalım," diye mırıldandı dudaklarına, bir an için babasının birkaç adım ötede oturduğunu unutarak.

"Çok tatlılar. Çok tatlılar, değil mi aşkım?" Cal yüksek sesle fısıldadı.

"Çok sevimliler," diye yanıtladı Maggie. "Ama hadi seni yatağa götürelim, olur mu?"

"Seni yatağına götürmeme ne dersin?" Cal öyle deyince Maggie özür dileyen bir ifadeyle Liam'a döndü.

"Çok özür dilerim. Yatağa girdiğinde hemen kendinden geçecek, merak etmeyin."

Jazz, parmağını Liam'ın gömleğinin düğmelerinde gezdirerek, "Hemen bayılmayacağız," dedi.

"Evet, öyle. Çok su içtikten sonra."

"Boo," diye bağırdı Jazz onu mutfığa doğru çekiştirirken. Su bardağını masanın üzerinde bırakmıştı -votka varken suya ne gerek vardı ki?

-Liam parmaklarını onunkilerin arasından geçirmeden ve onu yavaşça merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce bardağı doldurdu. Bu da iyi olmuştu çünkü başı dönüyordu.

Merdivenlerden inerken "İyi geceler," diye seslendi ve Maggie ile Cal'ın misafir odalarının kapısının önünde duraklamadan önce onu taklit etti.

Liam ve Jazz'ın evlerinde kalmaları alışılmadık bir durum değildi ve dört misafir odasından ikisi onlara tahsis edilmişti. İkisi de kapılar arasında göz gezdirdi.

"Üvey kardeşler çıkmaya başladığında ve Noel için ailelerinin evine gittiklerinde nerede uyuyacaklarını bilemediklerinde böyle bir şey olmalı."

Liam ona baktı, bulamaç haline gelmiş sözcüklerini sıraladıktan sonra, "Öyle değil," diye cevap verdi.

Soldaki odanın -kendi odasının- kapısını iterek açtı ve onu içeri çekerek yatağı yatırdı.

"İç, sevgilim. İçersen sabah daha az acır."

Jazz homurdandı ama su bardağını kabul etti ve pipeti dudaklarıyla daire içine aldı. En azından suyu yudumlarken, Liam'ın soyunup giysilerini yatağın ucundaki sandığın üzerine katlamasını izlerken iyi bir gösteri yapıyordu.

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Tanrım, vücuduna bayılıyorum." Bir elini uzattı ve Liam da ona karşılık *verdi*, eğlenen bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı. Liam onun ellerini gövdesinde gezdirmesine izin verdi. Karnını yalamak istiyordu ama bunu haklı çıkaracak kadar sarhoş değildi. "Çok ateşlisin. Bundan nefret ediyorum," diye sızlandı. "Böyle görünürken ve *bu* kadar hoşken sana nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Bana direnmen gerektiğini kim söyledi?" Liam sordu. "Kollar yukarı."

Jazz bardağını bir kenara bıraktı ve Liam'ın tişörtünü başından çekebilmesi için kollarını kaldırdı. "Uyumak için tişört ister misin?"

"Çıplak uyumak istiyorum."

"İyi ama bu kadar sarhoşken sana dokunmayacağım," diye gülerek uyardı Liam, bardağı tekrar ellerine bastırarak. "İç ve yatmaya hazırlan."

"Boo," diye mırıldandı, suyu yudumlarken taytını ve iç çamaşırını tekmeledi. "Çok iyisin amına koyayım. *Tek bir* kırmızı bayrağın olamaz mı?" Banyoya doğru yürüdü, sonra kapı aralığında döndü ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım, ya kırmızı bayrak eksikliğiniz kırmızı bayraksa ve bir yerlerde bir sürü ceset saklıyorsanız?"

"Bu gizli bir konu," diye göz kırparak cevap verdi.

Jazz cilt bakımını atlayarak gece banyosundaki rutinini aceleyle tamamladı. İşini bitirdiğinde Liam yatağın altını kapatmıştı. Jazz her zamanki yatağına uzandı ve Liam onu alnından öptükten sonra hazırlanmak için banyoya girdi.

"Bu gece babamla eğlendin mi?" diye sordu döndüğünde, yanına tırmanıp kolunu ona uzatarak.

"Bana dokunmayacağını sanıyordum."

"Şımarıklık yapma. Gel buraya."

Jazz daha fazla tartışamayacak kadar çok sarılmak istiyordu. Onun yanına sokuldu ve Liam başucu lambasını kapatarak odayı karanlığa gömdü.

Karanlık onu hafifçe ayılttı, uyku hali kemiklerine yerleşti. "Çok eğlendik," dedi ona esneyerek. "Gerçi baban oldukça

En sevdikleri bir arada kalmayınca sinirlendi. Yemeğiniz nasıldı?"

"İyi idi. Yemekler fena değildi ama restoran bir bilgi yarışması düzenledi ve bu eğlenceliydi. Maggie korkunç derecede rekabetçi."

"Evet, o çok fazla. O da her zaman kazanır."

"Bu gece değil," dedi Liam. "Nadia kelimenin tam anlamıyla her soruyu doğru cevapladı." Jazz gerildi. "Ne?"

"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil. Nadia'yı sevmiyor musun?"

"Nadia'yı gerçekten tanımıyorum." Bu bir yalan değildi ve içinden akan kıskançlığın kusulmasına izin vermekten daha iyi geliyordu.

"Onu tanımaya çalışmalısın. Gerçekten iyi anlaşıcağınızı düşünüyorum. Biraz gergin ama iyi biri."

"Bunu düşüneneğim," diye yalan söyledi. "Yorgunum. Bu gece seni özledim," diye ekledi uykulu bir şekilde, boynunun kıvrımına sokularak.

"Ben de seni özledim, sevdim."

"Birkaç hafta önce yaptığımız gibi yakında tekrar dışarı çıkmalıyız. Akşam yemeği yeriz, belki bowlinge ya da atari salonuna falan gideriz. Gelecek hafta?"

"Bu bir randevu," dedi Liam ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Liam'ın sözleri gerçekten aklına geldiğinde uykunun eşiğindeydi.

"Liam?"

"Öyle mi?"

"Bu bir randevu muydu? Geçen sefer yani."

Liam bir an sessiz kaldı, ama onun nefes alışının hızlandığını duydu, kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Öyleydi," dedi sonunda. "Bu bir randevuydu. Bu senin için sorun olur mu?"

Sadece bir randevuydu. Bir randevu. Ve o hala buradaydı. Hâlâ onun etrafında olmak istiyordu. Her şeyi berbat etmemiştir.

"Sanırım benim için sorun yok."

Liam rahatlamış bir iç çekti. "Güzel. Buna sevindim."

"Belki bundan daha fazlasını yapabiliriz."

"Çıkıyor musun?"

"Evet. İsterim."

"O zaman yapacağız." Dudaklarını hafifçe kendi dudaklarına değdirdi ve Jazz onu içine çekti. "Uyku zamanı. Sabah zaten kendini kötü hissediyor olacaksın ama ben seninle ilgileneceğim."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Jazz

Jazz gözlerini kısarak titreyen otopark ışıkları ile arabasının yolcu koltuğunda gözleri kapalı oturan Liam'ın arasına baktı ve onu buraya getirmekle hata yapıp yapmadığını düşündü. Ya da en azından onu şaşırtmak için. Onun gözlerini bağlamayı düşünmüştü ama zaten planlanandan geç kalmışlardı (onun hatasıydı) ve işin içine bir de göz bağı sokmanın sadece onları daha da geciktirecekti. "Gözlerini açabilirsin."

Liam'ın zümrüt gözleri irkilerek açıldı, bakışları önce onun yüzüne kaydı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Çevresel görüşünde otoparkı fark etmiş olmalıydı, çünkü gözleri hemen açıldı. Jazz dişlerini dudaklarının arasına çekti.

"Müze mi gidiyoruz?" Liam sordu ve Jazz onun planladığı randevudan mutlu mu yoksa dehşete düşmüş mü göründüğünü anlayamadı. Kadın yutkundu.

"Özlediğini söyledin ve ben de düşündüm ki, geri dönme konusunda stres yapman için önceden haber vermezsek daha iyi olur. Ama eğer istemiyorsan-"

"İstiyorum. Bu mükemmel bir şey. Teşekkür ederim," dedi Liam ve Jazz rahatlamış bir nefes verdi.

"Bu durumda..." Liam'ın ayakkabılarının yanındaki ayak boşluğunda duran çantasını karıştırmak için eğildi. Liam'ın gözlerini şaşkınlık kapladı.

buruşmuş eski Washington Eyalet Üniversitesi şapkasını kafasına geçirdi. "Bu senin kılık değiştirmen için," diye açıkladı. "Bilirsin, konuşmak istemediğin eski meslektaşlarından biriyle karşılaşırsan diye. Bıyıkların geleneksel kılık değiştirme yöntemi olduğunu biliyorum ama bunun işe yarayacağını düşünmedim."

Liam kıkırdadı ve yüzü gölgeler içinde gizlenene kadar şapkasının kenarını çekti. "Karar nedir?"

Ona baktı, parmakları uzanıp yüzünü kavramak için can atıyordu. Nasıl oluyordu da her zaman bu kadar güzel görünüyordu? "Lanet olsun," diye cevap verdi iç çekerek.

"Dur *tahmin* edeyim, lanet *olası Michaelsonlar* mı?" Ağzı sırtmanın sınırında titriyordu.

"Onun gibi bir şey," diye homurdandı. "Hadi ama. Kapalı otoparkta yasadışı bir şey yapmadan önce içeri girelim."

Liam onu asansöre kadar takip etti, kapılar kapanırken kollarını arkadan ona doladı ve çenesini başının üzerine koydu. "Bunu yaptığımıza memnunum."

"Müze mi?"

"Randevu," diye cevap verdi, başının üstünü öpmek için yüzünü eğdi. "Ama müze de öyle."

Jazz yutkundu, onun sesindeki memnuniyeti görmezden gelemedi. Liam haftalardır onunla ilgileniyor, kendini güvende, rahat ve bakımlı hissetmesini sağlıyordu ve tüm bunları kolaylıkla yapıyor gibiydi. Onun için bir şey yapması bu kadar uzun sürmemeliydi.

Asansörün kapıları açıldığında, giriş holünde koşuşturan aileler ve ciyaklayan çocuklardan oluşan bir gürültü duvarı onlara saldırdı. Bilet gişesindeki kuyruk neredeyse kapıya dayanmıştı ve Jazz bir kez olsun biletlerini internetten alma basiretini gösterdiği için minnettardı.

"Pazar günleri hep bu kadar yoğun olur mu?" diye sordu Liam, telefonundaki QR kodlarını bilet görevlisine göstererek. Görevli kodları taradı ve el sallayarak geçmelerini sağladı.

"Evet, ama gerçekten de sadece aile sergileri yoğun oluyor. Geri kalanı genellikle sessizdir."

Jazz başını salladı ve hayranlıkla büyük merdivene baktı. Güneş ışığı bir pencere duvarından süzölüyor, çarpıcı kemerli tavanı, pürüzsüz taş heykelleri ve üçüncü kata çıkan basamakları aydınlatıyordu.

"Oldukça etkileyici, değil mi?" Liam onun şaşkın sessizliğini doğru yorumlayarak sordu.

"Bu muhteşem."

"Önce neyi görmek istiyorsun?"

Ona gülümsedi, zaten oradaki en etkileyici sanat eserine baktığından emindi. "En sevdiğin parçayı görmek istiyorum."

Liam derin derin düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. "Muhtemelen onun etrafında bir yerlerde kendini görebileceğin bir ayna vardır-hey!" Jazz çantasıyla ona vurdu ama onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Çok mu övgü dolu?"

"Sanırım hayır," diye itiraf etti abartılı bir iç çekişle.

Liam onun çenesini kavradı ve burnunun ucuna hızlı bir öpücük bıraktı. "Gel bakalım. En sevdiğim tablo dördüncü katta."

Liam onu merdivenlerden yukarı ve birkaç koridora götürdü, geçtikleri yerlerde çeşitli heykelleri ve resimleri göstererek bunlar ve Seattle'a nasıl geldikleri hakkında her şeyi anlattı. Jazz hiçbir zaman bir sanat insanı olmamıştı ama Liam'ın bu konudaki konuşmalarını dinleyerek günlerini geçirebilirdi. Sanatın ardındaki gerçeklerle ama en çok da Liam'ın duygularıyla ilgilenerek her kelimeye yapıştırdı. Liam'ın sevdiği ve sevmediği şeyleri ve bunların arkasındaki nedenleri dosyalıyor, beyninde hızla kalıcı bir demirbaş haline gelen adam resmine yapı taşları ekliyordu.

Sessiz bir galeri odasına girdiklerinde Liam, "En sevdiğim hemen şurada," dedi. Müzenin geri kalanının sessiz olacağını söylerken şaka yapmıyordu; aileler olmasa burası son derece huzurluydu.

Jazz resme varmadan önce dönüp ona baktı ve sorgulayan bir kaş kaldırdı. "Onu senin gördüğün gibi görmek istiyorum, bir sanat insanı gibi deneyimlemek istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?"

Liam'ın gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, sanki kızın ilgisini çektiği için mutluydu. "Gözlerini kapat." Kız öyle yaptı ve Liam onun omuzlarından tutarak etrafında döndürdü ve yavaşça ileriye doğru yürüttü. "Gözlerini açtığında," dedi Liam, onu sabit tutarak, "resmi gördüğünde aklına gelen ilk şeyi söyle."

"Bunu yapabilirim."

Liam onun omuzlarını sıkınca gözlerini açtı ve duvara ne kadar yakın olduklarını fark edince göğsüne doğru geri adım attı. Küçük bir solukla resme baktı. Beklediği şey bu değildi. Rüya gibi pembe ve mavi bulutlar, mavi alevler tarafından tüketilen bir evin kemiklerini çevreliyor, etraflarında yanarken merkezde kül kaplı bir yatakta kucaklaşan bir çift. Pırıl pırıl parlayan pirinç levhanın altında şunlar yazıyordu:

Hiçbir Şey Sonsuza Kadar Sürmez, 1889

Tuval üzerine yağlıboya

Sanatçının adını hatırlayamadı.

"Bu üzücü." Fısıldamak istememişti ama resimde susmasını gerektiren bir şey vardı. "Hayır, güzel. Trajik mi? Yukarıdakilerin hepsi." Bu Liam'ın favorisiydi; doğru yapmak istiyordu.

"Bu okul değil hayatım. Doğru cevap diye bir şey yok," dedi Liam ve onun eline uzanıp parmaklarını birbirine geçirdi. "Ama ben de böyle görüyorum. Güzel ama trajik."

"Bunun arkasında bir hikaye var mı?"

"Bu tuhaf bir şey. Sanatçı pek tanınmıyor - ölmeden önce sadece yarım düzine resim yapmış ve bunların arkasındaki hikayelere dair hiçbir kayıt yok. Ama sanat insanları spekülasyon yapmayı sever, bu yüzden teorilerimiz var. Altı resimde de yataktaki kadın yer alıyor. İlk ikisi gökyüzünde gördüğünüz mavi ve pembe tonlarında boyanmış ve giderek koyulaşmışlar. Ta ki buna kadar. Bu son tabloydu. Öldükten sonra Toulouse'daki stüdyosunda bulundu. Teoriye göre o kadını seviyordu ama kadın başka biriyle sözlenmişti ve bu resim onun sevgilisiyle ayrı olmaktansa birlikte yanmayı tercih ettiğini gösteriyor. Kırık bir kalpten öldüğünü söylüyorlar."

"Vay canına. Bu çok..."

"Romantik mi?" Liam önerdi ve Jazz homurdanarak dönüp ona baktı.

"Ben dramatik diyecektim. Ama evet, oldukça da romantik. I neden bu kadar çok sevdiğinizi anlıyorum. Aydınlık ve karanlığın, huzur ve kaosun mükemmel bir dengesi."

Yüzü heyecanla aydınlandı, sanki o da resmi onun gibi yorumlamıştı. "Aynen öyle. Biliyordum-"

"Liam? Sen misin?"

Liam'ın tüm vücudu gerildi ve Jazz daha onun omzunun üzerinden eski kız arkadaşının buz mavisi gözlerine bakmadan sesin kime ait olduğunu anladı.

Liam yüzünü India'ya dönerek kolunu Jazz'ın beline doladı ve o da yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba. Seni tekrar görmek güzel. Nasılsın?"

India bakışlarını Jazz'ın üzerinde gezdirdi. Jazz'ın annesinin mükemmelleştirdiği türden yargılayıcı bir bakış değil, daha çok bir değerlendirme gibiydi. Gözleri Jazz'ın yüzüne döndüğünde tereddütlüydü. "Ben iyiyim. Siz nasılsınız çocuklar?"

"Harikayız," dedi Jazz, başını kaldırıp Liam'a bakarak. Liam India'ya bakmıyordu bile; mükemmel gamzeli gülümsemesi Jazz'a odaklanmıştı. Jazz, India'ya bakmak için geri döndüğünde, bunun fark edilmediğini biliyordu.

"Bu çok hoş. Liam, birkaç kez aradım. Birkaç mesaj bıraktım. Onları aldın mı?"

Liam sonunda India'ya bakarak, "Evet," diye onayladı.

Kadın umutla bekledi ama Liam ayrıntı vermedi. India yutkundu ve biraz daha dik durdu. "Seninle konuşmayı umuyordum."

"Pekala."

India ikisinin arasına bakarken Jazz gülmemeye çalışarak d u d a ğ ı n ı ısırdı.

"Seninle *yalnız* konuşmayı umuyordum."

Liam Jazz'ı yanına yaklaştırdı. "Jazz ve ben bir paket anlaşıyoruz."

India'nın yüzü düştü, başını eğip cilalı zemine bakarken sarı saçlarının mükemmel bir kıvrımı at kuyruğundan kaydı. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek tekrar yukarı baktı. "Ben bir hata yaptım. Belli ki, ama demek istediğim..." Boğazında asılı duran gümüş kolyeyle oynadı. "Bart'ı seviyorum. Bart'ı hep sevdim. Üçümüzün nasıl olduğunu biliyorsun. Ama düşündüğüm gibi değil. O sen değilsin Liam. O hep sendin."

India yalvarırken Jazz'ın midesi bulandı. *Her zaman sendin.* Liam tavsiye etmeye başladığından beri dinlediği sesli kitaplarda bu sözleri kaç kez duymuştu? Kitaplarda bunu söyleyen insanlar her zaman tekrar bir araya geliyordu. Bununla nasıl rekabet edebilirdi ki?

"Bilmem gerek," diye devam etti India, "eğer bir şansımız varsa-"

"Hayır."

Liam araya girdiğinde Jazz başladı, sesi sertti ama kaba değildi.

"Hiç şansın yok. En iyi arkadaşımla yattığında bu şanstın vazgeçtin." India yüzünü buruşturdu. "Ama yapmamış olsaydın bile, zamanımız kısıtlıydı. Aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti. Jazz'la henüz tanışmamıştım ve bir kez tanıştığımda..." Jazz'ın yüzüne döndü ve sanki India odada yokmuş gibi ona baktı.

Vay anasını. Bu cümleyi bitirmesine gerek yoktu. İma yeterince açıktı: Hindistan Jazz değildi.

Liam, Hindistan'ın karşılarında durduğunu unutmuş olabilirdi ama Jazz unutmamıştı. Liam'ın kalbini kıran kadına bir şeyler söyleme isteğine karşı koydu.

"Ben kazandım!" diye sırttı -küçük biriydi, pislik değildi- ve India ona zayıf bir gülümseme gönderdi.

"Sende iyi bir tane var. Benim yaptığımı yapıp her şeyi berbat etme."

"Ben senin yaptığını asla yapmazdım," dedi Jazz hemen. Belki de biraz götün *tekiydi*. India Liam'a özlem dolu son bir bakış attı ve topuklarının üzerinde dönerek galeri odasından kaçtı.

Jazz nefesini dışarı üfledi. "İyi misin?" diye sordu Liam.

"Ben iyiyim. En azından şimdi aradığında ne istediğini merak etmiyorsun." Elini kışına götürdü ve sıktı. İyi o zaman. Gerçekten de iyi görünüyordu. Nasıl bu kadar şaşırmamıştı? "Sen iyi misin?"

Jazz başını salladı. "Sanırım satın aldın."

Liam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne satın aldın?" Resme bakmak için geri döndüğünde yüzünde memnun bir gülümseme vardı, çünkü onun ne demek istediğini tam olarak biliyordu. *Jazz'la henüz tanışmamıştım ve bir kez tanıştığımda...*

Ve onun tam olarak ne ima ettiğini biliyordu: bu bir rol değildi. Duygularını gayet açık bir şekilde ifade etmişti. Sadece onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Belki de India'nın akşam yemeğinde ve yine müzede arayarak onları bölmesi, evrenin Jazz'ın Liam gibi bir adamla çıkmaması gerektiğine dair bir işaretiydi. Ama o kindar değilse hiçbir şeydi ve açıkçası evren siktir olup gidebilirdi.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Jazz

Jazz tabağındaki kızarmış domatesi çatalıyla itiyor, dahil olması gereken sohbe katılmış gibi görünmeye çalışıyordu. Maggie, Liam'la birlikte müzeden çıkarken Jazz'a mesaj atmış ve onu Nadia'yla birlikte brunch'a davet etmişti. Ve Liam'ın ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra India'yı ele geçiren Jazz, Nadia'yla arkadaşça davranmayı deneyebileceğini düşünmüştü.

Maggie'yle arkadaş olduklarından beri Nadia'yla çok az zaman geçirmişti, çoğunlukla da Maggie'nin düğünü sırasında, Jazz'ın baş nedimelik görevleriyle meşgul olduğu için Nadia'yı fazla tanıyamadığı zamanlarda. Bu onun kafasında Nadia'ya dair bir resim oluşturmaya engel olmamıştı, Nadia'nın bizzat parçalara ayırdığı bir resim.

Neden bu kadar kibar olmak zorundaydı ki?

Maggie ve Jazz'ı kucaklayarak karşıladı ve daha onlar oturmadan Jazz'a üç iltifatta bulundu. Ve bunlardan biri basit bir "Ayakkabılarını beğendim!" değildi. "Vay canına Jazz, bu kolye gözlerindeki altını gerçekten ortaya çıkarmış, muhteşem" ve "Çok bulaşıcı bir gülüşün var. Buna bayılıyorum."

Jazz yanıltmış olmaktan gerçekten nefret ediyordu. Ama Nadia'nın bu kadar iyi davranması kendisini daha az tehdit altında hissetmesine neden olmamıştı. Aksine, en iyi arkadaşını kendisine daha uygun birine kaptıracağına her zamankinden daha fazla inanıyordu.

Cuma gecesinden sonra hafta sonu içki içmemeyi planlamıştı, bu da Liam'ın annelerine birbirleriyle ayık görüşüklerini söylemek anlamına geliyordu. Eliza ve Danisha hiç şaşırılmış görünmüyorlardı ve oldukça sakın davranmışlardı ama Eliza ona her zamankinden daha fazla sarılmış, Danisha da yaptığı elmalı kekten en büyük dilimi ona vermişti. Jazz bunu onların onayı olarak algıladı.

Ellerinde mimoza tepsileriyle geçen garsonlara özlemle baktı. Mimosasız brunch kutsallığa saygısızlıktı ama vücudunda bir damla alkol varken Nadia'ya pislik gibi davranmayacağına da güvenemiyordu. Bunun yerine huysuzca fındıklı buzlu mochasını yudumladı.

Nadia ona sıcak bir gülümseme vererek, "Ee Jazz," diye söze başladı. "Şu anda işte çok meşgul olmalısın. Maggie bana hepinizin üzerinde çalıştığı maaş tutarsızlığı davasından bahsediyordu."

"Evet, çok fazla oldu ama davayla ilgilenen bir sürü iyi insanımız var, o yüzden ilerleme kaydediyoruz."

"Bu harika. Maggie'nin senin işini yaparken çok uzun günler çalıştığını biliyorum ve inan bana bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Oldukça iyi bir iş-yaşam dengem var," diye yanıtladı Jazz. "Cal eve iş götürmemizi sevmiyor ve harika bir asistanım var, yani o kadar da kötü değil."

Nadia kaşlarını kaldırdı ve ıslık çaldı. "Aferin sana kızım. Ben de senin kitabından bir yaprak alabilirim. Yemin ederim en son ne zaman oturup biraz kendime vakit ayırdığımı hatırlamıyorum."

"Kendine biraz kredi ver, Nad. İkiz bebeklerin ve üç işin var. Çok başarılısın," dedi Maggie, Nadia'nın elini okşayarak.

Nadia göz kırparak, "Çocuklar büyüdüğünde ve imparatorluğuma kavuştuğumda buna degecek," dedi. "Çocuk istiyor musun, Jazz?"

Jazz durdu, çatalı ağzının yarısına kadar gelmişti ve aynı domatesi tabağına geri bıraktı. "Bir gün, evet. Muhtemelen bir süre için değil."

"Tamamen hazır olana kadar bekleyerek doğru şeyi yapıyorsunuz. Çocuklarımı seviyorum ama onları genç yaşta doğurduk çünkü her şeyi yapabileceğime inanıyordum: çocuklar, koca, kariyer. Ve tabii ki yapıyorum ama ne pahasına? Eğer zamanda geriye gidebilseydim, bunu senin gibi yapardım."

Jazz, Nadia'nın sözlerinin olumlu olması gerektiğinden emindi ama tek yaptığı, son on yıldır kendisiyle ne halt ettiğini merak etmesine neden olma ktı. Nadia ondan üç yaş küçüktü ve tüm bunlara sahipti.

Masadan geriye doğru itildi, sandalyesinin ayakları yerde sürükleniyordu. "Bir saniye içinde döneceğim. Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Maggie'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama Jazz ona takip etme şansı vermeyerek restoranın karşısına geçti ve kendini bir kabine kapattı. Oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Sadece otuz yaşındaydı. Ama son on yıldır kendine söylediği de bu değil miydi?

Sadece yirmi yaşındaydı; hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini bilmek zorunda değildi.

Daha yirmi iki yaşındaydı; herkes mezun olduktan sonra bir şeyleri çözmeye çalışmaz mıydı?

Sadece yirmi dört yaşındaydı; işten işe koşturup durması o kadar da önemli değildi; bunu çözmek için zamanı vardı.

Daha yirmi altı yaşındaydı; lisedeki sınıf arkadaşlarının yarısının yuva kurup bebek sahibi olması, henüz bu konuda endişelenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sadece yirmi sekiz yaşındaydı; Maggie'nin sonsuza dek mutlu olması, Jazz'ı unutacağı anlamına gelmiyordu.

Sadece otuz yaşındaydı; bir noktada her şeye hazır hissedecekti. Değil mi?

Beklediği şey buydu - her şeyin yerli yerine oturduğu, bir gün uyandığında yuva kurmaya, birlikte olmak istediği kişiyi bulmaya ve anne olmaya hazır olduğunu anladığı o an.

Ama ya yapamazsa? Ya çok geç kaldıysa? Çocuk sahibi olmanın karar vermek ve doğum kontrolünü bırakmak kadar kolay olmayabileceğinden uzun zamandır şüpheleniyordu. Regl dönemlerinin ne kadar kötü olduğuna bakılırsa bir sorun olduğu açıktı. Ama kendine o köprüye geldiğinde geçeceğini söyleyip duruyordu. Tıpkı kendine bir resim çizeceğini, kendine bir elbise yapacağını, lanet olası bir bileziği bitireceğini söylediği gibi. Ve bunların hiçbirini yapmamıştı.

Otuz yaşındaydı ve bunu gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

Jazz titrek bir nefes aldı ve nefesini verdiğinde gözyaşları da onunla birlikte düştü. Sanki kalbini göğsünde tutabilecekmiş gibi kollarını ortasına doladı. Ciğerlerine oksijen girmesi için zorlarken nefesi kesildi. Cildi karıncalanırken, parmaklarının uçları uyuşurken bulanık bir film görüşünü kapladı.

Yere düşürdüğü telefonunun sesi duyuldu ve yerinden sıçrayarak telefona uzandı ve dökülmeye devam eden gözyaşlarını sildi

yanaklarından aşağı.

Seni brunch'tan alabilir miyim yoksa Maggie ile planın var mı?
Sana bir sürprizim var. Seni özledim :)

Mesajı Liam'ın sesinden tekrar tekrar okudu ve çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Kendini durduramadan arama düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Hey, sevgilim."

"Liam."

Telefonda keskin bir nefes alma sesi duyuldu. "Sorun nedir?"

"Ben sadece... Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı," diye hıçkırdı. İşe yaramıyordu. Neden işe yaramıyordu?

"Neredesin? Neler oluyor?"

"Tuvaletteyim. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Sadece yapamıyorum... Paniklemeye başladım ve nefes alamıyordum ve ben-"

"Hey, hey, sorun yok," dedi Liam, sesi alçak ve yavaştı. "Panik atak geçiriyorsun. Sorun yok, üstesinden gelebiliriz. Her şey yoluna girecek. Benimle birlikte derin bir nefes al, Jasmine." Liam derin ve yüksek bir nefes aldı ve Jazz da onu taklit etti. "Ve bir tane daha."

Yavaş yavaş, Liam'ın sakin nefes alışını ve rahatlatıcı mırıltılarını dinleyerek onu takip ederken, titremesi azaldı. "Sanırım... Sanırım geçti," dedi yüzünü silmek için gömleğinin eteğini kaldırarak.

"Sakin ol. Maggie'yi aramamı ister misin-"

"Beni böyle görmesini istemiyorum. Ben iyi olacağım." İhtiyacı olan son şey buydu. Bu konuyu Maggie'yle konuşamazdı. Bu bir seçenek değildi.

İç geçirdi ve saati kontrol etmek için telefonunu çekti. Masadan çok uzun süre uzak kalmıştı. "Liam."

"Öyle mi?"

"Bana bir iyilik yapıp telefonda konuşurken işlediğimi duymamış gibi davranabilir misin? Henüz kapatmak istemiyorum."

"Elbette," dedi nazıkçe. "Bir şey mi oldu? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jazz telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırırken, eteğini yukarı çekip iç çamaşırını aşağı indirecek kadar ayağa kalktı. "Bu uzun bir hikaye. Ve bu konuda konuşup sakin kalabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil. Sonra konuşabiliriz, ya da ne zaman hazır olursan. Gelip seni almamı ister misin? On beş dakika içinde orada olabilirim, hatta trafik uygunsa on dakika bile sürebilir."

"Hayır, ben... Ben oraya geri dönmek zorundayım. İyi olacağım." Tuvaletten çıkıp lavabonun üzerindeki yansımasına bakarken yüzünü sildi, kızardı ve irkildi. Kâğıt havlular pürüzlüydü ama hiç yoktan iyiydi. Bir tanesini soğuk suyla ıslattı ve gözlerinin altını kurulayarak pufunu indirmeye çalıştı.

"Emin misin?"

"Evet. Biraz daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim.

Buna ihtiyacım vardı." "Ne zaman istersen, sevgilim.

Her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Kahretsin, onu hak etmiyordu. Derin bir nefes aldı ve bu endişeyi şimdilik bir kenara itti. Başka bir şeyle başa çıkamazdı. "Brunch'tan sonra Maggie'yle planım yok, eğer hâlâ istiyorsan beni alabilirsin."

"Güzel. Planladığım şeye bayılacaksın." "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Hmm... Şey, gitmeden önce evcil hayvan dükkanına uğramamız gerekecek."

Jazz'ın nefesi kesildi. "Bray'i mi alıyoruz? Barınağın onu yarına kadar alamayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Bir saat önce arayıp onu bugün alabileceğimizi söylediler. Birkaç saat içinde anne baba olacağız," diye şaka yaptı ve içi ne kadar düğümlemiş olsa da Jazz gülümsedi.

"Baba olacaksın," diye düzeltti. "Ben en iyi ihtimalle bonus anneyim."

"Seni benden daha çok sevdiğinde öyle olmayacak. Seni bir saat içinde alacağım. saat?"

"Evet. Teşekkür ederim. Tüm bunlar için."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. Seni erken almamı istersen beni ara, tamam mı?"

"Söz veriyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu, restorana geri dönmekten önce. Gözleri için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tanrım, çok yorgundu.

Maggie tek başına oturmuş, telefonunda bir şeyler okurken dili dışarı çıkmıştı. Jazz yaklaşıncı başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Sen iyi misin? Bir süredir yoktun. Kahretsin, ağlıyor muydun?"

"Hmm? Oh, hayır, endişelenme," diye el salladı Jazz. "Gözümde çıkaramadığım bir kirpik vardı ve Liam Bray hakkında konuşmak için aradı. Bu

Neden bu kadar uzun sürdü? Onu bugün barınaktan alacağız, kahvaltıdan sonra beni almaya gelecek." Maggie ikna olmuş görünmüyordu, bu yüzden Jazz hemen konuyu değiştirdi. "Nadia nerede?"

"Bir müşteriye aramak için dışarı çıktı." "Pazar günü mü?"

"Kötülere rahat yok. Hey, düşünüyordum da önümüzdeki hafta sonu dışarı çıkmalıyız."

Jazz ona ihtiyatla baktı. "Sen, ben ve Nadia mı?" Bugünün tekrarlanmasına ihtiyacı yoktu.

"Hayır, sadece sen ve ben. Bir bara gidebiliriz, tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtladı Jazz, midesi biraz sakinleşerek. Belki de her şeyin eski haline dönmesi için ihtiyaçları olan şey buydu. Liam haklıydı; her şey yoluna girecekti.

"D "Şahsen daha mı küçük görünüyor, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Kesinlikle daha küçük görünüyor," diye onayladı Liam. "Barınak, yavrudaki diğer yavrulardan daha küçük olduğunu söyledi, ancak yukarıda."

Bray kanepenin önündeki halının üzerinde oturmuş, beklenti dolu bir ifadeyle ikisine de bakıyordu. Jazz minik yavrudan biraz endişe duymasını beklemişti ama bildiği tek yuvadan ayrıldığı için en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Liam'a. Liam da onun gibi kararsız görünerek omuz silkti.

"Bilmiyorum. Onunla oynar mısınız? Beslemek mi? Sevmek mi?"

Jazz ellerini kavuşturdu ve öne doğru eğilerek Bray'in koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. "Oyuncak ister misin?" Başını sola doğru eğdi. "Yemek?" Ve sağa. "Sarılmak?"

"Ruff."

Peki o zaman. "Pekâlâ." Jazz uzandı ve bir eliyle onu nazikçe kucağına aldı. Onu omzuna yerleştirdi ve Bray'in her ikisinin de yüzünü koklayabilmesi için Liam'a sokuldu. Bray de öyle yaptı ve kokusundan memnun kalmış olacak ki her ikisinin de yanaklarını yaladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jazz, Liam'a gülümserken onu korkutmamaya çalışarak. "Sanırım bizden hoşlandı."

Liam gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle Bray'i izliyordu ki Jazz'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Sanırım onun için öldüm," dedi yavru köpeğe bir parmağını uzatarak. Bray başını Liam'ın parmağına sürttü ve Jazz adeta eridi.

"Aynen." Bray yüzünü Liam'ınkine sürterken o da Liam'ın başının üstünü kaşıdı. "Babanı seviyor musun?" diye mırıldandı ve hem Liam hem de Bray ona dönüp kaşlarını çattı. Bray'in D harfinin yasak olduğunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Babanı seviyor musun?" diye sordu ve Bray havlayarak onayladı, dönüp onun burnuna kendi burnuyla vurdu.

Liam kıkırdayarak, "Babam," dedi. "Bu da seni anne yapar."

"Ben onun annesi değilim," dedi Jazz ama Bray tam yüzünün önüne gelip göğsüne oturunca kelimeler boğuklaştı.

"Bunu ona söylemeyi dene."

Bray ona gerçek anlamda yavru köpek bakışları attı ve o da içini çekti. "Peki. Ben senin annenim."

Liam kolunu onun omuzlarına doladı ve başını onunkine yasladı, ikisi de Bray'e bakıyordu. "Sanırım evde olduğu için mutlu. Küçük şirin bir aile olduk."

Bray küçük bir cıvıltıyla kabul etti, sonra hemen başını eğdi ve horlamaya başladı. Liam Kindle'ını eline aldı ve sanki az önce söyledikleri önemli bir şey değilmiş gibi dikkatini kitabına verdi. *Aile*. Jazz ikisinin arasına baktı, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Bu muydu yani? İçinde kendini gerçekten rahat hissettiği bir aile mi?

İçine ılık bir şey yayıldı ama bu, bugünlerde her zaman parmaklarının ucunda gibi görünen panikle eşleşmiyordu.

CHAPTER TWENTY-NINE

Liam

Jasmine adamın parmaklarına sıkıca sarıldı, boşalırken attığı çığlığı bastırmak için dişlerini adamın omzuna geçirdi. Isırık yaktı, ve Liam her saniyesine bayıldı.

Nefes alış verişini tekrar yavaşladığında, "Bu bir," dedi. "Sayıyı kaybedersen baştan başlarız."

"Oh lanet olsun."

Onu döndürdü ve sırt üstü yatırdı, vücudunda aşağı doğru ilerledi ve geçtiği her yeri öptü. Şimdiye kadarki rekorları beşti ve bunu yok etmeye kararlıydılar.

Günlerden Pazartesi'ydi ve o sabah Bray'i almayı planladıkları için ikisi de işten izin almışlardı. Maggie'nin ısrarı üzerine Liam bütün hafta izinliydi. Maggie buna "*doğum izni*" demişti.

Babası Jasmine'in de aynı şeyi yapmasını istemişti ama Jasmine üzerinde çalıştıkları bir dava yüzünden yapacak çok işi olduğunu söyleyerek bunu reddetmişti. Liam bunun daha çok meşgul olmakla ilgili olduğundan emindi, böylece kafasında biraz daha az zaman geçirebilirdi, ama en azından birlikte bir gün geçirmişlerdi. Yavru köpek ebeveyni olmaya alışmak için zamana ihtiyaçları olduğundan değil: Bray kanepenin kolunda kendine bir yer edinmişti ve fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzun süre uyumaktan memnun görünüyordu.

Bu da Liam için sorun değildi: Jasmine'i en az altı kez boşaltmayı ve Jasmine iyice rahatladığında dün geçirdiği panik atak konusunu açmayı planlıyordu.

Telefonu açtığında ve onun ağladığını, nefes almakta zorlandığını duyduğunda arabasına atlayıp ona ulaşmak için tüm trafik kurallarını çiğnemeye hazırды. Ama onu aldığında iyi görünüyordu. Belki biraz yıpranmıştı ama onu gördüğü için mutluydu. Onun iyi olduğunu görünce ne kadar rahatladığını anlatmaya kelimeler yetmezdi ama bu, panik atağı neden geçirdiğine dair endişelenmesine engel olmamıştı.

Gerçi bu daha sonra konuşulacak bir konuydu. Şimdilik...

Dişleriyle klitorisini yakaladı ve battaniyeleri yumruklayarak haykırdı. Onu bağladığında kelepçelere karşı mücadele etmesini görmek hoşuna gitse de, bu sefer her bir orgazma karşı savaşmasını istiyordu.

"Seni tekrar tekrar boşaltacağım, sevgilim."

"Sözler, sözler," diye inledi, adam bacaklarını kabaca ayırıp amını tokatlarken.

Onu yavaş yavaş geliştirmeyi, sikini içine bastırmadan önce parmaklarıyla, diliyle, belki bir iki oyuncakla boşalmasını sağlamayı planlıyordu. Ama bekleyemedi.

Aletini hizaladı ve içine soktu, Jasmine'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Güzeldi. Fazla sürmeyecekti. Yasemin'in ne kadar yakın olduğunu amının sikine sarılışından, kalçalarının titreyişinden hissedebiliyordu. Ama buna karşı koyuyordu, çenesi gerilmiş, yumrukları sıkılmıştı.

Oyun başladı.

"Kendini tutabileceğini mi sanıyorsun? Tekrar düşün, Jasmine. Gelmen için kibarca rica etmiyorum," dedi, sesi alçak ve sertti. "Seni zorluyorum." Adam onu daha sert sikti ve kadın haykırdı, adam onu daha sert sikerken başı yastığın üzerinde dönüyordu.

"Elindekini hepsi bu mu?"

Liam yüzünü kavrayabilmek ve onu kendisine bakmaya zorlayabilmek için daha yakına eğildi. Başparmağını kızın dudağının üzerinde gezdirdi. "İtiraf et, sevgilim. Bunun için çaresizsin. Benim pis oyuncağım olmayı ve her tarafımı dağıtmayı seviyorsun. Sana istediğim her şeyi yaptırabilmemi seviyorsun." Sızlandı, gözleri parlıyordu, kararlılığı yavaşça parçalanıyordu. "Şimdi *gel* amına koyayım." Yanağına hafif bir tokat attı ve orgazmının gücü onu şaşırtarak parçalandı. Ondan ayrıldı ve yatağın her tarafına fışkırırken küfretti. Vay anasını. Liam'ın

Gözlerini birbirine kenetledi ve boşalmamak için birkaç derin nefes aldı. Boşalmadan önce önlerinde uzun bir yol vardı.

Jasmine yavaşça aşağı inerken, gözleri irileşmiş ve nefes nefese kalmış bir halde tokat attığı yanağını öptü. Liam ayağa kalktı ve başlamadan önce bir sürü eşyayı yerleştirdiği şifonyere doğru geri geri yürüdü. Jasmine'in vücudu artçı şoklarla sarsıldı. "Say, Jasmine."

"İki," dedi uykulu bir şekilde, sonra Liam bir vibratörü klitorisine bastırıp kısık açınca nefesi kesilerek ayağa fırladı. "Liam! Yapamam, *siktir*."

"İçinde bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Tükeniyor musun?" "Asla," diye söz verdi dişlerini sıkarak. "Buna dayanabilirim."

"Kanıtla," dedi alçak, hınzır bir kahkaha atarak ve vibratörü tam güçle çalıştırdı.

"C Dün olanlar hakkında konuşabilir miyiz?"

Jasmine ona bakmak için başını çevirdi, saçları burnunu gıdıklıyordu. "Seksten önce bir şeyler konuşmamız gerektiğini sanıyordum."

Liam yüzüne masum olduğunu umduğu bir ifade yerleştirdi ve omuz silkti. "Unutmuşum. Ne diyebilirim ki? Sadece çok dikkat dağıtıcısın ve-"

Jasmine banyoda doğrulup oturdu, su ve köpükler vücudundan aşağı akıyordu. "Liam Bray Michaelson, sırf konuşmaya daha meyilli olayım diye mi bana sekiz orgazm yaşattın?"

İkisi de sekizde boşalmıştı; Jasmine tükenmişti ve adam onun içine girmek için o kadar çaresizdi ki daha fazla bekleyemedi. Jasmine'in boşalamadığı onca yılı telafi etmek için çok eğleniyorlardı. Bir dahaki sefere on için ateş ediyordu.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bunu yapmış olsaydım ne kadar sinirlenirdin?"

Jasmine ona şüpheyle baktı. "Dürüst olmak gerekirse, bundan pek etkilenmezdim."

"Bu durumda, evet, bunu yaptım."

Nefes verdi, burun delikleri açıldı. "Sevimli olduğun için şanslısın."

"Yarım saat önce merhamet dilenirken bana sevimli demiyordun," diye mırıldandı kulağına, kadın tekrar uzanıp ellerini sabunlu vücudunda gezdirmesine izin verirken.

"Ne diyebilirim ki? Sadece *çok* dikkat dağıtıcısın," diye alay etti ve Liam kıkırdarak onu kollarının arasında sıktı. Ona kalsa sonsuza dek böyle yatacaklardı ve Liam onu bir saniye bile bırakmak zorunda kalmayacaktı. Tam olarak ait oldukları yer burasıydı: birbirlerine sarılmışlardı.

Bray banyoya girdi, parlak pembe bir ejderha oyuncağını banyo paspasının üzerine bıraktı ve onlara havladı. Liam banyoyu hazırlarken uyanmış ve sahip olduğu her oyuncacı onlara getirerek içeri girip çıkmıştı. Liam, onu eve daha dün getirdiklerini düşünürsek, çok fazla oyuncak olduğunu kabul edebilirdi. Evcil hayvan dükkanında biraz abartmışlardı ve hem Liam hem de Jazz, Liam barınaktan yeşil ışık alır almaz internetten alışveriş yapmaya başlamışlardı.

"Aferin dostum," dedi Bray'e. Bray dilini çıkardı, kuyruğunu salladı ve muhtemelen başka bir oyuncak almak için kıcını sallayarak koşmaya başladı. "Bu bir köpek yavrusu için normal bir davranış mı?"

"Getirmek mi? Sanırım öyle ama hiç köpeğim olmadı. Maggie'nin ailesinin o büyürken köpekleri vardı, o bilebilir," diye önerdi Jasmine ve Liam ıslak elini saçlarında gezdirdi.

"Daha fazla araştırma yapmalıyım. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum."

"Eğer benimle başa çıkabiliyorsan, her şeyle başa çıkabilirsin," dedi Jasmine, elini sıkarak. "Ve beni idare etme konusunda oldukça iyi olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyorum."

"Seninle uğraşmak benim en sevdiğim şey." Ellerini vücudunun her yerinde gezdirdi ve Jasmine mutlu bir iç çekerek onun içinde rahatladı. "Ve senden bahsetmişken..."

"Ugh."

"Konuş benimle, sevgilim. Ne oldu?"

Jasmine sessizdi, parmak uçlarını suyun üstünde gezdiriyordu. Sonunda ofladı ve şöyle dedi: "Nadia az önce hayatından bahsediyordu ve çok şey başarmış. Bu kadar çok şey yapmış olması inanılmaz ama bilmiyorum. Bu beni sarmal hale getirdi. Hiç hayatınızı tamamen boşa harcadığınızı düşündüğünüz oldu mu?"

"Son zamanlarda değil ama genel olarak? Elbette."

"Ciddi misin?" Jasmine'in sesi şüpheli geliyordu.

"Evlenmek istediğimi düşündüğüm kadını, tüm arkadaşlarımı kaybettim ve hayalimdeki işten kovuldum. Annemle babamın harika kariyerleri olan süper etkileyici insanlar olduğunu ve sanat okuluna gittiğimi söylememe gerek bile yok."

Gölmek. "Beni yanlış anlamayın, bugünlerde gerçekten memnunum ama yine de otuz yedi yaşımda olmayı düşündüğüm yerde değilim."

"Ben de olmayı düşündüğüm yerde değilim," diye cevap verdi, sesi hüzünlüydü.

"Nerede olacağını sanıyordun?"

"Hiçbir fikrim yok. Geleceğimi hiçbir zaman hayal edemedim-gerçekte hiçbir şey yapmadıktan sonra bir şeyi hayal etmenin ne anlamı var ki?" Acı acı güldü. "Ama sanırım bir gün bunu çözeceğimi düşündüm. Ama işte buradayım. Sanki herkes için zaman ilerledi ve ben hala on yedi yaşıdayım, rehberlik danışmanının odasında oturuyorum ve on yıl sonra nerede olmak istediğimi sorduklarında hiçbir cevap veremiyorum."

Sesi çatladı, Liam için dayanılmaz bir sestti. Yutkundu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Gerçekten ne istediğinizi bilmiyor musunuz, yoksa elde edemeyeceğinizi düşündüğünüz için istemekten mi korkuyorsunuz?"

Omurgası gerildi, ciğerlerine hava çekerken nefesi titriyordu. "Bilmiyorum. Gerçekten istediğim bir şeyi yapmayı başardığımdan emin değilim. Ailem beni diploma almaya zorladı. Aslında bunu umursamadım. Ve o zaman bile, Maggie bana yardım ettiği için başardım. Baban işimi resmen bana teslim etti. Hak etmedim ve sonra Maggie ve ekibin geri kalanı bunu çözmeme yardım etmek zorunda kaldı. Kendi başıma yapmaya çalıştığım her şeyden vazgeçtim. Evimdeki tüm elişi işlerini gördün. O projelerin hiçbirini bitiremedim, küçücük bir bilekliği bile. Kendimi bile boşaltamadım. Bunun için *sana* ihtiyacım vardı."

Gerçekten de başarıların sadece tek başına yaptığında sayıldığını mı düşünüyordu? Ailesinin akşam yemeği şartlarından biri bu olsaydı Liam şaşırmazdı. Saçmalıktı.

"Snoopy'yi neden bu kadar çok sevdiğimi sana söylemedim, değil mi?" "Hayır, sadece takıntılı olduğunu."

"Annemin arkadaşlarından biri beşinci yaş günümde bana Snoopy çocuk kitapları koleksiyonu almıştı. İçinde on iki kitap vardı ve hepsi de birinci sınıf okuma seviyesindeydi. Onları okuyamıyordum ama ezberlemiştim çünkü ailem bana her gece okuyordu. Ve sonraki dört yıl boyunca kendi başıma okuduğum tek kitap onlardı, çünkü düzgün okuyamıyordum."

Jasmine ondan uzaklaşarak arkasını döndü ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Mhmm. Okuldaki diğer her şeyde iyiydim ama okumada değil. Bir sorun olduğunu biliyordum çünkü tüm arkadaşlarım kitapların içinde uçuyordu ama kimseye söylemedim çünkü utanıyordum. Ayrıca çok becerikliydim ve harika bir hafızam vardı, bu yüzden çoğunlukla sadece bir şeyler ezberledim ve üçüncü sınıfa kadar bunu gizli tutmayı başardım, o zaman gerçekten zar zor okuyabildiğim ortaya çıktı."

Çocukken sanata aşık olmasının nedeni buydu. Sanatın kelimelere ihtiyacı yoktu; Liam duyguları hissedebiliyor ve okumak zorunda kalmadan kafasında bir hikaye oluşturabiliyordu.

"Harika bir öğretmenim vardı ve ailemle konuştu. Bir sürü test yapıldı ve disleksik olduğumu hemen anladılar. Şanslıydım. Ailem bir uzmandan yoğun özel ders almam için para ödedi ve o da bana sınıf arkadaşlarımı yakalamama yardımcı olacak tonlarca teknik ve kaynak verdi. Altıncı sınıfa geldiğimde okuldaki herkesle hemen hemen aynı seviyedeydim. Şimdi okumayı seviyorum, ama on yaşındayken öğrendiğim tekniklerin çoğunu hala kullanıyorum - bu yüzden çoğunlukla Kindle'ımda okuyorum, böylece yazı tipini değiştirebiliyorum."

"Vay anasını. Asla tahmin edemezdim," dedi Jasmine. "Bu çok etkileyici Liam. İnanılmazsın."

"Etkileyici," diye kabul etti. "Aslında kendimle ilgili en çok gurur duyduğum şey bu. Ama yardım aldım. Bunu tek başıma yapamazdım. Ve bu onu daha az bir başarı yapmıyor, değil mi?"

Nedenini anlayamamış gibi kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır. Bu inanılmaz bir başarı-oh. Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Aynı şey değil."

"Neden?"

"Çünkü... Aslında şu anda bunun için bir cevabım yok, ama bir tane bulacağım," diye mırıldandı ve Liam onun kızgın ifadesine gülmekten kendini alamadı.

"Jasmine, hayatım, yaptığımız şeyler bizi önemseyen insanlarla birlikte yaptığımızda daha anlamlı olur. Yüz yaşına geldiğinde, bir huzurevinde tam bir baş belası olduğunda, tek başına başardıklarının umurunda olacağını mı sanıyorsun? Hayır. Sizi çok seven ve size yardım etmek isteyen insanların anılarına sarılacaksınız. Ailenin aksine, hepimiz oturup senin başarısız olmanı beklemiyoruz."

"Buna inandığını biliyorum. Senin de buna inandığına inanıyorum. Sadece kendimi buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum," diye yanıtladı ellerini havaya kaldırarak.

hayal kırıklığı içinde. "Denemezsem başarısız olmamak daha kolay. Beynimde mantıklı olan bu. Otuz yıllık düşünce tarzımı nasıl değiştirebilirim ki?"

"Ruff-ruff."

İkisi de dönüp, sanki sohbete katılmaya çalışıyormuş gibi küçük patilerini küvete uzatmaya çalışan Bray'e baktı.

"Teşekkür ederim. Bu çok yararlı bir öneri, küçük oğlum." Jasmine usulca güldü, sesindeki hayal kırıklığı eriyip gitmişti. Liam'a döndü ve gözleri donuklaştı. "Bunların hiçbirinden pişman değilim ama kendi beynimi bu kadar sorgulamayı da beklemiyordum. Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Çok yoruldum Liam. Çok yoruldum."

"Buraya gel." Adam kollarını uzattı ve kadın kollarına kayd. "Şu an çok yorucu olduğumu biliyorum ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir gün uyanacaksın ve her şey biraz daha kolay olacak. Ve ertesi gün, ve ertesi gün. Ve bunu tek başınıza yapmayacaksınız."

"Üç numaralı kural," diye mırıldandı.

"Kuralları siktir et. Sen, Jasmine Cannon, tüm dünyada en sevdiğim insansın. Bana kalırsa, bir daha asla kendi başına bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, eğer senin için de uygunsa."

Bir anlık sessizlikten sonra "Öyle," dedi ve Liam onun kendisine inanması için bir konuşmadan daha fazlasının gerekeceğini biliyordu. Ona güven vermesinin zaman alacağını ve Jasmine'in uzun zamandır gerçek benliğini sakladığı bir dünyada var olmayı yeniden öğrenmesinin zaman alacağını biliyordu. Ama hazır olduğunda, o da yanında olacaktı. Sonsuza kadar, eğer ona izin verirse.

CHAPTER THIRTY

Jazz

H reklam barları hep bu kadar gürültülü müydü, yoksa yeterince sarhoş değil miydi? Sierra Yunan temalı barı önermiş, en iyi sarımsağın orada olduğunu iddia etmişti.

Şehirde patates kızartması ve vişneli eski moda içkiler. Patates kızartması en iyi ihtimalle vasattı, ancak eski modalar lezzetliydi.

Sierra temadan söz ettiğinde Jazz yarı temiz bir öğrenci evi gibi bir şey bekliyordu ama daha çok karanlık bir akademi Pinterest panosunun her yere saçılmış halini andırıyordu. Havaya sinen içki kokusu göz önüne alındığında, etrafta çok fazla kırılğan pislik vardı.

Yüzen raflar büstler ve kitaplarla, küreler ve daktilolarla, sadece dekorasyon için yakıldığından emin olduğu şamdanlarla kaplıydı. Rahat koltuklar odanın dört bir yanına dağılmıştı ve duvarlar baskılar, şemalar ve eski ders kitaplarından koparılmış gibi görünen sayfalarla kaplıydı. Hatta biri kapının yanında, diğeri de pencerenin önünde koyu renkli ahşap bir kaide üzerinde duran, mermerden yapılmış uzun Yunan heykelleri bile vardı.

Liam'ı gerçekten buraya getirmeliydi. Buna bayılırdı.

Jazz kokteylinin posasını yuttu ve bardağı masaya niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde vurdu, oda biraz eğildi. Maggie kaşlarını kaldırdı.

"Vay be. Görünüşe göre şu anda yaşadığın orgazmlar seni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor."

"Maggie."

"Ne?"

"Cumartesi gecesi bir barda oturuyoruz ve en az beş yaş farkla buradaki en yaşlı insanlar biziz. Ve iş hakkında konuşuyoruz! Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Öyle mi olmalı?" Maggie kafası karışmış bir halde sordu. Jazz iç çekti. Bu kadarı da fazla

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Evet! Eskiden eğlenceliydik. Üç günlük alemlere gider, uçak tuvaletlerinde yabancılarla sevişir ve bütün gece uyumak yerine boktan romantik komedi filmleri izlerdik. Bize ne oldu böyle?"

"Biz büyüdük Jazz," dedi Maggie yumuşak bir sesle, ona endişeyle bakarak. "Tüm o saçmalıkları yaptığımızda üniversitedeydik ve elimde olsa bile geri dönmek istemezdim. Cal olmasaydı bile, bir daha asla o kadar akşamdan kalma olmak istemezdim."

Sanki her şey büyük bir şakaymış gibi, Jazz'ın içine yayılan paniğin hepsi kafasındaymış gibi güldü. Ama değildi. Öyle olamazdı. Eğlenceli olan oydu; neden birdenbire nasıl *eğlenceli* olunacağını bile bilmiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı?

"Ama özlemiyor musun? Masaların üzerinde dans etmeyi ve hiçbir şeyi umursamamayı özlemiyor musun?"

Maggie, "Hayatımda hiçbir şeyi sikime takmadığım olmadı," dedi, bu doğrudu ama konumuzla tamamen alakasızdı. "Ve hayır, özlemiyorum. Bunların hiçbirini özlemiyorum. Şu anda hiç olmadığım kadar mutluyum. Özleyecek ne var ki?"

Jazz ellerini saçlarında gezdirerek masadan uzaklaştı. Maggie anlamamıştı ve o da bunu açıklayamıyordu, peki bu onları hangi cehenneme götürüyordu? "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandı, uzaklaşırken Maggie'nin adını iç geçirerek söylemesine aldırmadan.

Bara yaslanmış, yanındaki yirmili yaşlarının başındaki grubun doğum gününü kutlamasını ve neon sarısı shot'larını yudumlamasını izliyordu.

"Size ne getirebilirim?"

Jazz barmene döndü. "Ne içiyorlarsa." "Bir mi, üç mü, altı mı?"

Tanrım, Maggie'nin bekârlığa veda partisinden beri shot içmemişti ve o zaman bile sadece bir ya da iki tane içmişti. "Üç tane," dedi ve barmen shot'ları doldurup yapışkan bar tezgahının üzerinde kaydırды.

Jazz derin bir nefes aldı ve bir tane geri attı, ekşi ananas diline doldu. Ürperdi, shot bardağını yere çarptı ve ikincisini aldı. Daha iyi değildi ama en azından bu sefer ne bekleyeceğini biliyordu. Üçüncüyü aldı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Maggie'nin endişeli sesine doğru döndüğünde, en yakın arkadaşının telaşla atışa baktığını gördü.

"Shotlar," dedi Jazz burnunu kırıstırarak ve son shot'ı yutarak. "Sen de ister misin?"

"Hayır mı?" Maggie sanki bir kafası daha çıkmış gibi ona bakıyordu. Jazz gözlerini devirdi ve barmene döndü.

"Buzsuz bir Long Island alabilir miyim lütfen?" "Elbette."

Barmen içkileri bir araya getirmeye başladığında Maggie onu bardan geri çekti. "Yeterince içmediğini mi düşünüyorsun?"

"Ben çocuk değilim. *Eski günlerdeki gibi* bir geceye ne oldu?"

Maggie bıkkın bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Cal ve Liam'ın olmadığı bir geceyi kastetmiştim. Üniversitede sahip olduğumuz alkol toleransını test etmeye çalıştığımız bir gece değil, Tanrı aşkına. Bunun için çok yaşıyız."

Bunun için çok yaşıydı. Jazz başını arkaya attı ve inledi. "Rahatla, Maggie. En kötü ne olabilir ki?"

İçkisini bardan aldı ve büyük bir yudum aldı.

Jazz müzikle birlikte dönüyor, ritim onun içinde titreşiyordu.

Yine ne için bu kadar endişelenmişti? Bu bara bayılmıştı! Herkes çok arkadaş canlısıydı, içkiler lezzetliydi, ortam en üst seviyedeydi. Maggie bile eğleniyordu.

Gece çöküp akşam yemeği kalabalığı dağıldığında müziğin sesi yükselmiş ve hâlâ içki içen birkaç kişi dans etmeye başlamıştı. Kızlar gecesinde bir grup yüksek lisans öğrencisi onları aralarına almıştı ve Jazz hiçbirinin adını hatırlayamıyordu. Bir şey kutluyorlardı -doğum günü mü? Mezuniyet mi?

Bilmiyordu ama kadehini tokuşturuyor ve herkes alkışladığında o da alkışlıyordu.

Damarlarında birden fazla çeşit içki akarken dans ettikleri kızların Rose'un yaşına kendi yaşından daha yakın olduğu gerçeğini görmezden gelmek kolaydı. Maggie sonunda içkilerini saymayı ve itiraz etmeyi bırakmıştı; hatta kendisi de bir shot atmış, sonra k u s m a m a k için kendini zor tutmuş ve onun yerine bir tane daha eski moda sipariş etmişti.

Ama ayakta ydı, dans ediyordu, ortaokuldan beri duymadıkları şarkılara eşlik ederek birbirlerinin etrafında dönerlerken Jazz'ın elini tutuyordu.

"Bu şarkıyı uzun zamandır duymamıştım," diye bağırdı Maggie eski favorilerinden biri çalmaya başladığında, zıplayıp saçlarını sallayarak.

"Bu dans için saatlerce uğraşmıştık, hatırladın mı?"

"Yapmak mı? Evet. Dans? Hiç şansım yok." Maggie güldü. "Tanrım, bu neredeyse yirmi yıl önceydi. Hallie'nin yaptığımız dansları nasıl taklit ettiğini hatırlıyor musun?" Maggie on bir yaşından beri çoğu gece evde kalıp küçük kardeşlerine bakıyordu, bu da Jazz'ın da orada olduğu anlamına geliyordu. Maggie'nin  kardeşi vardı ve en küçükleri olan Hallie onları bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, yaptıkları her şeyi kopyalıyor ve büyüdüğünde tıpkı ablası gibi olmak istediğine yemin ediyordu. Ve şimdi, Maggie'nin ailesinin geri kalanı gibi, Hallie de ablasıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"şimdi kaç yaşında olmalı?" Jazz sordu.

"Hallie?" Jazz başını sallayınca Maggie kaşlarını çattı, sanki sarhoşluğun etkisiyle hesap yapmakta zorlanıyormuş gibiydi. "Tanrım, Eylül'de yirmi iki yaşında olacak."

"Lanet olsun. Bu nasıl oldu?"

"O büyüdü," diye cevap verdi Maggie, sesi her şeyden çok acıya benzeyen bir kahkahayla. "Hepimiz büyüdük. Sonra annemle babam pençelerini ona geçirdiler ve şimdi küçük kız kardeşim beni umursamıyor."

"Maggie-"

"Ben iyiyim, merak etme. Sadece biraz kafam karıştı." Maggie elindeki bardaktan bir yudum alarak ona el salladı. Çoğunlukla erimiş buzdan gelen su vardı. İyi olduğunu iddia etse de Jazz onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Maggie'nin ailesiyle arasını dzeltemezdi -kendi ailesiyle bile dzeltemezdi- ama onun dikkatini dağıtabilirdi.

"Hadi," dedi Jazz, Maggie'nin elinden tutup pencere kenarındaki boş bir masaya doğru çekti. Topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve yukarı tırmandı.

Maggie ne yaptığını anlamadan önce bir ayağını masanın üzerine koyarak sandalyeye oturdu.

"Jazz! Ne yapıyorsun sen? Bunun için çok fazla içtin."

"Biraz yaşa, Maggie!"

Maggie onun elini çekti. "Yere yat. Kendine zarar vereceksin."

Ama Jazz masanın üstünde dans ederken hiç dikkat etmiyordu. Şarkı gençlerin en sevdiği şarkılardan birine dönüştü ve o da neşelendi. "Bu şarkıya bayılıyorum!"

Ellerini çırparak zıpladı, ancak ayakları ahşap masanın üzerine değdiğinde, ayağı altından kaydı ve Maggie onun adını haykırırken masadan yere düştü.

Kıçı düşmesini engellemişti ama bacakları dışarı fırladı ve ayağı sert bir şeye çarpınca lanet okudu, odanın bir saniyeliğine de olsa dönmeyi bırakması umuduyla gözlerini kırıştırdı. Düşüş rüzgârı kesmişti ve kanı kulaklarına hücum ediyordu, muhtemelen bu yüzden Maggie'nin çığlığını duymamıştı, ta ki Maggie'nin sesi duyulana kadar, "... YOLDAN ÇEKİL!"

Kelimeleri duyar duymaz başını kaldıran Jazz, kaidenin kenarında sallanan beş metrelik Yunan tanrıça heykelini görecektik kadar zaman bulmuş, ama yoldan çekilmek için yeterli zamanı olmamıştı. Heykel ona doğru eğildi ve Maggie ileri atılarak heykeli diğer yöne doğru itti.

Sanki her şey ağır çekimde olmuş gibiydi: heykel pencereden içeri girdi ve Maggie Jazz'ın üzerine düştü, camlar etrafa saçılırken başını kapattı. Maggie tam zamanında geri çekildi ve heykelin kaldırılma çarpıp bir düzine parçaya bölünerek betonun üzerine saçılmasını izlediler.

Bir an için heykelin başı dışında her şey hareketsiz kaldı. Jazz, kaldırım boyunca yuvarlanan ve iki görevli polis memurundan birkaç santim ötede duran heykeli bakışlarıyla takip etti.

Sikeyim.

Liam

Liam bir milyon yıl geçse de, aşık oldukları iki kadın bir üniversite barında kızlar gecesi yaparken babasıyla takılmayı hayal edemezdi. Elli sekiz yaşındaki babasının bir elinde kedi nanesi faresi, diğerinde mini bir tenis topuyla yerde oturup, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu ve onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir kediyle getir götür oynadığını da hayal edemezdi. Peach yeni aile üyesinden, yani yeğeni Liam'dan pek memnun değildi.

Bray ne zaman çok yaklaşırsa, ona tıslıyordu. Daha önce hiç kediyle tanışmamış olan Bray'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama babası ikisini de oyalamanın ve huzuru korumanın bir yolunu bulmuştu. Ne de olsa profesyonel bir müzakereciydi ama Liam bunun daha çok tişörtünün cebine sakladığı ödülleriyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Liam babasının fotoğrafını çekti; Peach iki patisini babasının sol dizine koymuş, Bray de sağ dizinde onu taklit ediyordu. Babası eğilip ikisini de burunlarından öptü. Liam bir fotoğraf daha çekti ve ikisini de aile grup sohbetine gönderdi. Anneleri hemen cevap verdi:

ANNE E

İyi bir dede olduğunu hep biliyordum! (ipucu ipucu, Liam)

ANNE D

Onu rahat bırak, Liz.

Bebek sahibi olmak için istediğin kadar bekleyebilirsin, tatlım. Ya da doğurma! Bizden baskı yok. Seni her halükarda seviyoruz.

Liam güldü ve telefonunu kilitleti, Jasmine'in bir gün önce çektiği ve hemen kilit ekranı olarak ayarladığı Bray'i yatakta kucakladığı resme gülümsedi. Yasemin kulaktan kulağa sırtıyor, burnunu Bray'inkine dayamış, yorgani üzerine buruşturmuştu. Yüzünde çarşaf izleri vardı ve yatağın onun tarafındaki komodinin üzerinde dudak nemlendiricisi, bardak, Bray'in yeni bitirdiği kitaptaki ateşli sahneleri okumak için çaldığı Kindle'ı, bir avuç bozuk para ve marketten alıp hemen park yerine bıraktığı küçük, orantısız bir kaktüs vardı.

Liam, onları tanımayan biri resme baksa, onun tam evindeymiş gibi görüldüğünü düşüneceğini biliyordu. Onun evinde, onunla ve yavru köpekleriyle (teknik olarak onun yavru köpeğiydi, evet, ama ayrıntılar önemli değildi).

Bara vardıklarında Jasmine ve Maggie'den birkaç fotoğraf dışında haber alamamışlardı: ikisinin bir selfie'si ve ardından karanlık akademi dekorunun neredeyse aynı fotoğrafları ve iki çok farklı mesaj:

MAGGIE

Burayı kim tasarladıysa, sizin kadar zevkli bir dağınıklık ve detay gözüne sahip değil. Burada hiç kimse ortam aydınlatması diye bir şey duymadı mı????

J A S M I N E ♥

Burası bana seni hatırlatıyor. Bayıldım :)

Maggie'nin detaylara verdiği önemi takdir etse de, kalbinin neredeyse durmasına neden olan şey Jasmine'in mesajıydı. Daha sonra onunla yatağa girmek için sabırsızlanıyordu.

Babasının telefonu masanın üzerinde parladı ve yüksek sesle çaldı. Liam telefona baktı. "Bilinmeyen bir numara."

"Hoparlörü açabilir misiniz? Muhtemelen spam aramadır, ama iş için de olabilir."

Liam hoparlörden gelen telefonu açtı. "Alo?"

"Liam?"

Maggie sesini titreterek adını söylediği anda babası, Liam'ın yaşı düşünüldüğünde mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı ayağa kalktı. Neden bilinmeyen bir numaradan arıyordu ve sesi neden bu kadar yorgun geliyordu?

Babası yanına otururken Liam, "Evet," diye cevap verdi. "Hoparlördesin. Babam burada."

"İyi misin, aşkım? Neler oluyor?"

Maggie telefonda titreyerek nefes aldı. "Gelip bizi almanı istiyorum. Tutuklandık."

CHAPTER THIRTY-ONE

Liam

T Polis merkezine giderken sessizdiler. Liam, babasının da kendisi gibi panik içinde olduğunu, ne söyleyeceğini bilemediğini, varsayımlarda bulunmak istemediğini ve kendisini geri almak için yanıp tutuştuğunu düşündü.

Kollarını.

Liam, Jasmine'in tutuklanmasına şaşırmış mıydı? Muhtemelen olması gerektiği kadar şaşırmadı. Maggie'nin tutuklanmasına şaşırdı mı? Kesinlikle şaşırmıştı. Telefonda pek bir şey anlatmamıştı ama küçük bir şey yüzünden olduğundan emindi ve ikisi de iyi olduğu sürece bunu düzeltmek için ne gerektiği umurunda değildi.

Seattle Kuzey Karakolu'na kadar onu takip ederken babasının otoriter havasına hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyondaki gülümseyen kadın, babasına bakarak.

Liam, kadına neden orada olduklarını anlatırken babasını duymazdan geldi. Parlak, steril lobide etrafına bakarken çok gergindi. Kadın babasına tutuklama memurlarının birazdan her şeyi açıklamak üzere yanlarında olacaklarını söyleyince tekrar kulak kabarttı.

Babası bir heykel gibi kıpırdamadan otururken o oturamıyor, metal sandalyelerin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Onu tanımayan biri için

tamamen sakin ve aklı başında görünüyordu ama Liam onun da kendisi kadar stresli olduğunu biliyordu. Sadece bunu saklamakta daha deneyimliydi.

"Bay Michaelson?"

İkisi de başlarını kaldırdıklarında iki memurun lobiden onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Babası memurları selamlamak için ayağa kalktı, memurlardan birinin elinde bir tablet vardı, muhtemelen Jasmine ve Maggie'nin tutuklama dosyası vardı, eğer böyle bir şey varsa. Liam'ın bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Merhaba. Evet. Maggie ve Jazz iyi mi?"

"İyiler efendim. Onlar için dışarı çıktığınız için teşekkür ederiz. Ne kadar sarhoş olduklarını düşününce gitmelerine izin vermek içimize sinmedi," diye açıkladı iki memurdan daha uzun olanı ve Liam şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Sarhoş oldukları için mi tutuklandılar? Ne kadar sarhoştular?"

"Çok sarhoşlar," diye onayladı tabletli memur. "Ama aslında tutuklanmalarının nedeni bu değil. Barda bir olay olmuş. Sanırım içlerinden biri masanın üzerinde dans ederken düşüp çok pahalı bir heykeli devirmiş, camı, heykeli ve masayı kırmış."

Kahretsin. Liam'ın masada kimin dans ettiğini sormasına gerek yoktu. "Jazz iyi mi? Kötü bir düşüş müydü?"

"Sağlık görevlisi tarafından kontrol edilmesini teklif ettik ama reddetti ve kendini iyi hissettiğini söyledi," dedi memur. "Cam kırıldığında dışarıydık ve tartışmaya başladıklarında onlar için oldukça endişelenmeye başladık - aslında çoğunlukla tek taraflıydı. Maggie'nin oldukça sinirli olduğunu söylememde bir sakınca yok."

"Maggie'ye benziyor," diye yanıtladı babası.

"Kızınız mı?" Polis memuru Liam'ın ona acıyarak baktığını düşündüğü bir bakış attı ama babası kaşlarını çatarak cevap verince bu bakış kısa sürede şok ve utanca dönüştü:

"Karım."

"Tanrım, böyle düşünmemeliydim. Çok üzgünüm-"

"Merak etmeyin. Biz buna alıştık." Maggie ve Jasmine'in iyi olduğunu bilen babasının omuzları artık daha az gergindi. "Bar sahibinin suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını biliyor musun?"

"Suç duyurusunda bulunmak istemiyorlar. Hasar ödendiği sürece, altından bir çizgi çekmekten memnunar. Eğer işe yararsa, bunu kendi aranızda halletmeniz için bilgilerinizi iletebiliriz."

"Bu harika, teşekkür ederim."

"Harika. Birazdan sizinle birlikte dışarı çıkacaklar," dedi kadın. "Muhtemelen her şeyin şokuyla ayıldılar ama bu gece hâlâ çok içtiler. Her ne kadar ikisi de kafalarını çarpmamış olsalar da yine de düştüler, bu yüzden önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onları yakından izlemenizi tavsiye ederim - özellikle de Jazz'ı."

Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözünü Yasemin'den ayırmaya hiç niyeti yoktu - eğer başarabilirse daha uzun süre.

Babası onu omzundan alkışlarken Liam başladı. "En azından iyiler."

"Evet. En azından iyiler."

Ancak Jasmine ve Maggie lobiye adım attıklarında her şeyin göreceli olduğu açıkça ortaya çıktı. Maggie'nin çenesi sabitti, mavi gözleri gök gürültüsü gibiydi. Jasmine en iyi arkadaşına dikkatle baktı, yüzünde siyah göz kalemi lekeleri ve ışıltılı altın rengi göz farı vardı.

"Hey, aşkım." Babası Maggie'yi kollarıyla sardı ama Maggie ona zar zor sarıldı. Liam onun içindeki patlamayı görebiliyordu.

"Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler." Maggie yutkundu. "Dışarıda olmam gerek."

Babasının elinden kurtuldu ve omuzları dik bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

Jasmine elini yüzüne götürdü ve Maggie'nin uzaklaşmasını izlerken yüzünü buruşturdu. "Kahretsin," dedi içinden, Maggie'nin peşinden koşarken. "Maggie, bekle. Bunun hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Liam ve babası onları takip etmeden önce endişeli bir ifade takındılar.

İnce yağmur havayı buğulandırıyordu, Ağustos ayında Seattle için mevsimsiz bir serinlikti bu. Jasmine kollarını kendine dolamış, sıcak kalmaya çalışıyormuş gibi tenini ovuşturuyordu.

Maggie yumruklarını sıkmış, babasının Tesla'sına doğru ilerliyordu.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvardı Jasmine, hepsi birbirine yetişirken ve Maggie dönerken, siyah saçları arkasında uçuşuyordu.

"Şu anda seninle konuşmayı bırak, yüzüne bile bakmak istemiyorum. Aklından ne geçiyordu? Bekle, düşünmüyordun çünkü o kadar çok içmiştin ki doğru düzgün göremiyordun."

Jasmine sanki Maggie sözleriyle ona fiziksel bir tokat atmış gibi geri çekildi. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Özür dilerim. Ama o kadar da büyük bir mesele değil.

Suç duyurusunda bulunmayacaklar ve hasarları ben ödeyeceğim ve-"

"LANET BİR AVUKAT İÇİN ÇALIŞIYORSUN, JAZZ." Maggie emdi Gözlerinden öfkeli yaşlar akmaya başladı. "Herhangi bir noktada durup, insanlar asistanının ve karısının mülke zarar verecek kadar sarhoş oldukları için tutuklandıklarını öğrenirse bunun Cal için nasıl görünebileceğini düşündünüz mü?"

"Maggie, aşkım-"

Ama Maggie'nin keyfi yerindeydi ve Liam babasının onun adını söylediğini duyduğunu bile sanmıyordu. "Ya da insanlar tutuklandığımı öğrenirse bunun benim ve işim için nasıl görünebileceğini düşündün mü? Daha yeni kuruldum. Şu anda kötü reklamı kaldıramam. Bana güvenen çalışanlarım var. Bu benim geçim kaynağım, Jazz."

"Üzgün olduğumu söyledim!" Jasmine ellerini havaya kaldırarak ona bağırdı. "Benden başka ne istiyorsun? Zamanı geri çevirip daha az içemem ki."

Maggie dişlerini sıkarak, "Büyümeni istiyorum," dedi ve Liam yüzünü buruşturdu. "Otuz yaşındasın. Öyle davranmanı istiyorum. Artık yirmi bir yaşında değiliz. Şu anda yaptığın şeylerin gerçek hayatta sonuçları var. Artık büyüme vakti geldi."

Kahretsin. Liam Maggie'yi kızgın olduğu için suçlayamazdı. Söylediği şey için onu suçlayamazdı bile ama Jasmine'in mücadele ettiği her şey düşünüldüğünde, bu söylenebilecek en kötü şeydi. Ve Liam biliyordu ki, ne kadar kızgın olursa olsun, Maggie bunu bilseydi asla söylemezdi. Bu da Jasmine'in Maggie'ye mücadele ettiğini söylemediği anlamına geliyordu.

Ve Jasmine'in yüzünde, en iyi arkadaşından bir şeyler saklamakla doğru kararı verdiğine karar verdiği anı gördü. Hay sikeyim.

"Biliyor musun Maggie? O lanet olası yüksekten atını bırak. Sırf sen yuva kurmaya, evlenmeye ve bir iş kurmaya karar verdin diye çok fazla sorumluluk üstlenip üstesinden gelemediğinde saldırganlaşmak gibi eski saçmalıkları yapman, geri kalanımızın da böyle sıkıcı bir hayat istediği anlamına gelmez."

"*Jasmine.*" Liam ağzı açık bir şekilde ona baktı ama kız ona bakmayı reddetti. Bunu demek istememişti. Kahretsin, hepsi de onun öyle demek istemediğini biliyordu. Sesi kızgın bile değildi, sadece yorgun ve üzgündü. Ama Liam, Maggie'nin bunu bildiğini bilse de, en iyi arkadaşının sözleri karşısında hâlâ çok üzgün görünüyordu.

Yere baktı, ayakkabılarına bakıyordu. "Arabayı açar mısın lütfen? Eve gitmek istiyorum."

Babası cebinden anahtar kartını çıkardı ve ışıklar yanıp sönene kadar arabanın kapısına doğru tuttu. Maggie hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve içeride kayboldu. Babası arabanın etrafında döndü ve sürücü tarafına atladı. Camlar karartılmış olmasına rağmen, Liam onun hemen orta konsola uzanıp Maggie'yi aradığını görecektir kadar yakındı.

Jasmine uzun, sulu bir nefes verdi.

"Sevgilim..." Adam ona doğru bir adım attı ama kadın elini kaldırdı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla adama baktı.

"Lütfen bana dokunma. Bana dokunursan parçalanırım ve yapamam. Sadece... Yapamam."

"Tamam. Her şey yoluna girecek. Seni eve götürüp yatağına yatıralım, sabaha her şey daha iyi olacak."

Kadın başını salladı ve adam arka yolcu tarafındaki kapı koluna uzandı. "Liam?" diye fısıldadı ve adamın eli hareketsiz kaldı.

"Öyle mi?"

"Tüm bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Öyle demek istemedim. Hiçbirini." Sesi zar zor duyuluyordu ve gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken çatırdıyordu.

Onu kollarının arasına alıp gözyaşlarını silmemek için kendini zor tuttu.

"Biliyorum, sevgilim. Maggie de biliyor. Sakinleşecektir ve ikiniz de kendinizi daha iyi hissettiğinizde her şeyi konuşabilirsiniz."

Kapıyı açtı ve Jasmine yerleştikten sonra arkasından nazikçe kapattı, sonra arabanın etrafında dönüp diğer tarafa bindi. Peach'i çok fazla kızdırmayacağına güvenemedikleri için yanlarında getirmek zorunda kaldıkları Bray, Jasmine'in kucağında duruyordu. Kuyruğunu sallıyordu, onu görmekten mutlu olduğu belliydi ama sanki yanaklarının neden ıslak olduğunu tam olarak anlayamamış gibi başını eğmiş ona bakıyordu. Jasmine kulaklarının arkasını kaşırken elleri titriyordu.

Babası boğazını temizledi ve dönüp ona baktı. "Bu gece bizde kalıyorsun."

Hem Maggie hem de Jasmine itiraz etti ama babası ikisinin de sözünü kesti. "Bunu duymak istemiyorum. İkiniz de çok içmişsiniz ve konuştuğumuz memurlar düştüğünüzü söyledi. Bizi aradığınızdan beri Liam ve ben çok endişelendik ve hepimizin aynı çatı altında olduğunu bilerek daha rahat uyuyacağız."

Jasmine kucağına bakarak başını salladı ve Maggie ağzı ince bir çizgi halinde pencereden dışarı baktı.

Her şey yoluna girecekti. Sabah konuşup barışacaklar ve her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Kanında bulunan alkol miktarı başını yastığa koyduğu anda onu bayıltmış olmalıydı ama Jazz gözünü bile kırpmadı. Konuşmalarına rağmen Liam uyanık kaldı, elini tuttu, ta ki saat dört civarında eli gevşeyip nefesi düzleşene kadar.

Jazz onun uyumasını izledi, yüzündeki çizgileri, bıyığındaki her bir kılı, burnunun etrafındaki düzensiz çilleri ezberledi. O, kalbi, ruhu, bedeni ve aklıyla mükemmeldi ve o, sonsuza dek onun yanında olan tek kişiye istemediği boktan şeyler söyleyen bir pislikti.

Nasıl oldu da her şey bu kadar karıştı?

Jazz, Liam'ı ya da boynunun kıvrımında uyuyan yavru köpeği uyandırmamaya çalışarak kendini dikkatle Liam'dan ayırdı. Şortunu ve Liam'ın bir gece önce giydiği sweatshirt'ü giydi, sonra gün ışığını teninde hissetme ihtiyacıyla merdivenlerden aşağı sessizce indi.

Güneş Maggie ve Cal'ın penceresinden içeri süzülüyor, mikrodalga fırının üzerindeki saat altıyı biraz geçiyordu. Gözlerini kısarak ışığa baktı, kendine bir bardak su doldurdu ve içmek için yemek masasına oturdu. Beklediği kadar sert hissetmiyordu. Akşamdan kalmalığı hak ettiği tek anda kendini iyi hissetmesi çok ironikti. Şaka gibi.

Uzun süre yalnız kalmadı; parke zemine vuran küçük ayak sesleri duydu, ardından daha yüksek ayak sesleri geldi.

"Günaydın," dedi Cal, yanından geçerken omzunu sıkarak, Peach onu mutfakta yemek kabına doğru götürdü.

"Günaydın."

Peach, Jazz'a göz ucuyla bile bakmadı; sadece yemek kabına odaklanmıştı. Görünüşe göre Cal da yeterince hızlı hareket etmiyordu. Babası mama kutusunu açıp Maggie'nin Peach için özenle seçtiği takviyeleri özenle kaşıklarken Peach ayaklarının dibinde durup sürekli miyavlıyordu.

Jazz, Peach'in kahvaltısı için genellikle Maggie'nin uyandığını biliyordu, çünkü sık sık Maggie'nin saat altı buçukta gönderdiği ve sabahın bu erken saati için fazla cıvıl cıvıl olan bir mesajla uyanırdı. Ama Maggie sabah insanıydı. Cal değildi. Bu da Maggie'nin muhtemelen onunla karşılaşmamak için yatakta kalmayı tercih ettiği anlamına geliyordu. Jazz su bardağını o kadar sert sıkı ki kırılmadığına şaşırdı.

"Tanrım, seni aç bıraktığımızı sanırsın," diye mırıldandı Cal uykulu bir şekilde, Peach'in kâsesini yere koyarken ve Peach önce bıyıklarının arasına dalarken.

Kahve yapmakla meşguldü ve Jazz gözlerini masaya dikmişti. Ona nasıl bakması gerekiyordu? Maggie'nin onunla evlendiği için sıkıcı olduğunu ima etmişti. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Cal Maggie'yi kabuğundan çıkarmıştı ve Jazz sonunda kendisine değer veren birini bulduktan sonra Maggie'deki değişimi görmeyi seviyordu. O zaman neden böyle bir şey söylemişti ki?

Cal bir bardağı masanın üzerinden ona doğru kaydırırken başını kaldırdı. "Yulaf sütlü buzlu lavanta latte."

En sevdiği. Jazz ellerini bardağın etrafına sardı ve gözleri yanarak ona teşekkür etti.

"İyi misin?"

Jazz kendini başını kaldırmaya zorladı ve oğlunun aynası olan yeşil gözlerinde en ufak bir yargı kırıntısı yoktu. Yüzünde sadece endişe parlıyordu. Durduramadan yüzünden bir damla yaş süzüldü ve Liam'ın koluyla sildi. "Hayır. Öyle olduğumu sanmıyorum. Özür dilerim," dedi, sesi çatlıyordu ve gözyaşları silebileceğinden daha hızlı akıyordu. "Dün gece söylediklerimde ciddi değildim. Neden söylediğimi bilmiyorum. Ve tutuklama... Kahretsin, özür dilerim. Her şey için."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sonra birden Cal'in kolları onu sarıp sarmaladı. "Sorun yok, Jazz. Söz veriyorum sorun yok. Bir hata yaptın. Bu seni daha az sevdiğimiz anlamına gelmiyor."

Jazz'ın hiç *babacan* bir babası olmamıştı ama bunun nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Ağladığınızda size sarılan ve her şeyi berbat ettiğinizde bile size güven veren biriyle büyümek nasıl bir his olmalı? Kim

Hata yapma ihtimaline karşı denemekten korkmadan büyüseydi nasıl biri olurdu? Muhtemelen en yakın arkadaşına böyle boktan şeyler söyleyen biri olmazdı.

"Maggie..." diye başladı, cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu. Ne söyleyebilirdi ki?

"Maggie seni seviyor," dedi Cal, yüzüne bakabilmek için arkasına yaslanarak. "Seni tanıyor ve sadece öfkeli olduğunu biliyor. Burada Maggie'den bahsediyoruz, o yüzden belki ona birkaç gün zaman tanıyabilirsin ama seni affedecektir."

Jazz başını salladı ve kendini buna inandırmaya çalıştı. O ve Maggie yıllar boyunca kavga etmişlerdi ama Maggie bunu hiç bu kadar kişiselleştirmemişti. Ve Jazz neredeyse her zaman kavgalarının arkasındaki kişi olmuştu. Bu uzun, çok uzun bir çizginin sadece bir diğeri idi. Herkesin bir kırılma noktası vardı; ya bu Maggie'ninkiyse? Mesele sadece söylediği saçmalıklar değil, Maggie'nin işine karşı gösterdiği tam ve mutlak umursamazlıktı. Ve Cal'ın.

"İş hakkında," dedi ellerini sıkarak. "Çok üzgünüm Cal. İşimi sevdiğimi ve firmayı önemseydiğimi biliyorsun. Sana ya da ekibe sorun yaratacak bir şey yapmayı asla istemem. Düşünemedim. Çok açık." "Ekipte tutuklanacak ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun gerçekten? Yıllar içinde birkaç kişiyi beladan kurtarmak zorunda kaldım, Maggie de bunu biliyor, bilginiz olsun. Söz veriyorum, sarhoşken mala zarar vermek önemsizdir."

Lanet olsun. Görünüşe göre Jazz meslektaşlarını sandığı kadar iyi tanı mıyordu.

Cal, "Eğer istemezsen ofisteki hiç kimsenin bunu öğrenmesine gerek yok," diye söz verdi. "Ve maddi zarardan bahsetmişken, bunu ödeyeceğini söylediğini biliyorum, ama bu çok para ve-"

"Birikimim var," diye araya girdi. "Bunu ödeyebilirim. Ödemem *gerekiyor*. Bu benim hatamdı."

Evli olmalarına rağmen Maggie'nin her şeyin parasını ödemeyi teklif etmesine karşı çıkmasına aşına olan Cal mutlu görünmüyordu ama en azından tartışmıyordu. Jazz, ailesi ve işleri sayesinde paralı insanlarla birlikte olmaya alışkındı ve Cal Michaelson'dan daha cömert bir milyonerle hiç karşılaşmamıştı. Ya da daha sinirli bir milyonerle, çünkü etrafındaki herkes onun kendileri için para harcamasına izin vermeyi reddediyordu.

Ama Jazz kendi hatalarının bedelini ödeyebileceğini kendine kanıtlamak zorundaydı. Sonuçlarını hissetmeliydi.

"Tamam," dedi Cal isteksizce. "Ama yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." "Teşekkür ederim." Yutkundu, sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

"Ciddiyim, Jazz. Sen ailedensin ve şu anda Liam olmayan biriyle konuşmaya ya da söylenmeye ihtiyacın olsa bile. Nerede olduğumu biliyorsun."

Jazz başını salladı, Peach kahvaltısını bitirip daha fazla yemek için miyavlamaya başladığında Cal'ın dikkatini dağıttığı için minnettardı. Onu hak etmiyordu. Hiçbirini hak etmiyordu. Ve tıpkı ailesi gibi, eninde sonunda hepsi onun buna değmediğini anlayacaktı.

CHAPTER THIRTY-TWO

Liam

"W "Eğer -bu sadece bir öneri- çoraplarımı çalmaya devam etmeseydin?" "Ruff." Bray minik kafasını Liam'ın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi eğdi. Kendini savunmak gerekirse, yavru bir köpek olduğu ve İngilizce bilmediği düşünülürse muhtemelen bilmiyordu.

"İyi sohbetti dostum. Oğlumuz tam bir zorba," dedi kanepenin kenarına tünemiş, lavanta rengi saç lastiğiyle oynaşan Jasmine'e. Bray arka ayakları üzerinde durdu ve Liam onu kaldırına kadar el salladı. Orada olmaktan mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayan köpeğe, "Yine de çok tatlısın," diye mırıldandı.

Jasmine hiçbir şey söylemedi ve Liam onu duyup duymadığından bile emin değildi. Sadece saç lastiğine bakıyor, onu ellerinin arasında gezdiriyor, ela gözlerinin altında mor lekeler oluşuyordu.

Babası ve Maggie'nin evinden ayrıldıklarından beri önceki gece hakkında hiç konuşmamıştı. Jasmine oradan kaçmaya hazırды.

Maggie'nin aşağı inmesini ve ikisinin konuşmasını ummasına rağmen.

Sabah on geçtiğinde Maggie'nin gelmeyeceği çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sekizden sonra yatakta nadiren kalırdı ve yokluğu kulakları sağı ederdi. O ve babası her şey normalmiş gibi davranmak için ellerinden geleni yaptılar ama Jasmine bir koltuğa oturmuş, Maggie'yle aralarında herhangi bir konuşma geçene kadar boşluğa bakmış ve eve gitmişti. Onun evine, çünkü her ne kadar ona istediği gibi davranması için alan tanısa da, gözünün önünden ayrılmasına izin vermek istemiyordu.

"İyi misin hayatım?" diye sordu ve kadın sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Sarsıntılı ve doğal olmayan bir baş sallama hareketi yaptı. "Emin misin?"

Jasmine dudağını dişlerinin arasına aldı. "Konuşmamız gerek Liam." Liam'ın midesi bulandı. Kızın gözlerindeki teslimiyetten bunu anlayabiliyordu,

dudaklarında, çiğ ısırılmış. Kollarını kendine sarıp kendini ayakta tutmaya çalışana kadar vücudunun öne doğru kaymaya devam edişinde. Kanepede seçtiği yerde bile, ondan olabildiğince uzakta. Onun bu konuda nereye varmak istediğini anlaması için daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. "Hayır," dedi, basitçe, kararlı bir şekilde, paniğinin yüzüne yansımaya izin vermeden.

Şaşkınlık Jasmine'in yüz hatlarını buruşturdu. "Hayır, konuşamaz mıyız?" "Hayır, ayrılmıyoruz."

Bu bir riskti. Eğer kadın gerçekten aralarındaki ilişkiyi bitirmek istiyorsa bir şey yapamazdı ama istemediğinden emindi. En azından öyle umuyordu.

Jasmine'in burun delikleri alevlendi, gözleri parladı ve Liam rahatlayarak ağlayabilirdi. Bu bir yaşam belirtisiydi. Bu bir şeydi.

"Sen neden bahsediyorsun? Aslında bir ilişkimiz yok - nasıl ayrılabiliriz ki?" Jasmine sordu, sesi daha güçlü, daha kararlıydı.

Ve böylece, ağırdan alma zamanı sona ermişti. "Tabii ki bir ilişkimiz var. Buna başka ne diyebilirsin ki?"

"Birbirimizi tesadüfen görüyoruz!" Jasmine ağzından kaçırdı.

Liam ona bakmadan önce Bray'le ağır bir bakış alışverişinde bulundu. "Peki tam olarak sıradan olan kısım nedir? Tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirme şeklimiz mi? Birkaç günde bir çıktığımız randevular mı? Ya da birlikte bir köpeğe ebeveynlik yapmamız mı?" Bray havladı. "Bu harika bir nokta dostum. Belki de tam anlamıyla tek düşündüğüm şey sensin ve

aylarca, hatta yıllarca. Ya da bir keresinde beni sevdiğini söylemen gibi-"

"Hastaydım ve bu bir kazaydı!" Jasmine ayağa kalktı, kaşları birbirine çatılmıştı. Onu artık kızgın olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu; sadece bunun onu *nasıl* raydan çıkardığından değil, raydan çıkardığı için olduğunu ummak zorundaydı. Ve kızgın olmak kırılmaktan daha iyiydi; ela gözlerindeki boşluğun yerini alevler almıştı.

"Korkarım ki geri almak yok."

"Liam." Jasmine bir elini saçlarının arasında gezdirerek ona baktı. "Bir ilişki içinde olduğumuza öylece karar veremezsin. Bana bir ilişkide olmak *isteyip istemediğimi* sorman gerekirdi."

"Tamam." Bray'i kanepeye bıraktı ve yüzünü ona dönecek şekilde ayağa kalktı. "Bir ilişki içinde olmak istiyor musun?"

"Aman Tanrım. Bu işi burada bitirmeye çalışıyorum."

"Doğru, ve dediğim gibi: hayır. Bu bana göre değil."

"Tanrım, paralel bir evrene adım attım." Etrafında döndü ve yatak odasına kadar tepindi.

Liam yüzünü buruşturdu ve Bray'e baktı. "Çok mu fazla? Boş ver, sen bir köpeksin. Siktir. Ne yapıyorum ben?"

Jasmine'in peşinden gitti ve kapı aralığında durdu. Yasemin yatağın kenarında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı ama adam yaklaşıncı başını kaldırdı ve gözleri yaşlarla bulanıklaştı.

"Sevgilim..."

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Çekip gitmeme izin vermen gerekiyordu. Bu şekilde daha kolay olması gerekiyordu."

Onun yanına oturdu ve parmakları ona uzanmak için kaşınsa da direndi.

"Kimin için daha kolay?"

"Senin için. Çünkü ne kadar berbat biri olduğumu anladığımda benimle olan ilişkini gerçekten bitirmeyecek kadar iyisin ve bunun sana ne yapacağını bildiğim halde senden bunu yapmanı istemektense kendi kalbimi kırmayı tercih ederim."

Oh. "Jasmine, bir şeyi çok açıklığa kavuşturmama izin ver: Senin ne kadar dağınık olduğunu biliyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi, ne yarın, ne de bundan altı ay sonra."

"Ama sonunda-"

"Hayır. Asla. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ve sen de bir hata yaptın diye inşa ettiğimiz bu şeyi yakıp kül edemezsin."

korkmuş. Bu sadece savaş ya da kaç modu ve biz bunun üstesinden geleceğiz."

Jasmine nefesini tuttu, ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitti, sanki aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu yoksa kararlılığı parçalanacaktı. Ama Liam onun kararlılığının kırılmasını istemiyordu; onun savaşmasını istiyordu; bağırıp çağırmasını, etrafa bir şeyler fırlatmasını istiyordu. Her şey onun yıkılmasından, gitmekten başka seçeneği yokmuş gibi hissetmesinden daha iyiydi. Eğer bu, şimdilik onu kışkırtmak anlamına geliyorsa... Neyse ki Liam en iyisinden öğrenmişti: ondan.

O da ayağa kalktı ve bir adım öne çıktı. Jasmine onun bu cesareti gösterdiğine inanamıyormuş gibi ayaklarına baktı.

"Kavga etmemize neden *sen* karar veriyorsun? Önce bana sormadan kız arkadaşın olduğuma karar verdin, şimdi de bir şeyleri bitirmeye iznim olmadığına mı karar veriyorsun?"

Liam kaşlarını kaldırdı. "Kız arkadaş kelimesini kullandığımı hatırlamıyorum..." "Tanrı aşkına."

"Ama hey, eğer ayakkabı uyuyorsa, *kız arkadaş*." Gerçekten zamanı değildi ama Tanrım, bu iyi hissettirdi. "Kavga edeceğimize ben karar veririm çünkü şu anda senin iyiliğini düşünen tek kişi benim. Biraz zaman ayırmak, her şeyi etraflıca düşünmek ve sonra benden ayrılmak mı istiyorsun?" Gözlerini kısmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hâlâ hayır derdim ama dinlemeye daha meyilli olurdum."

Jasmine bir adım daha yaklaştı. "Çok sinir bozucusun," dedi ve her kelimeyi göğsüne vurarak noktaladı.

Liam onun çenesini kavradı, başını kendisine bakacak şekilde yukarı kaldırdı ve göz kırptı. "Belki, ama geri almak yok, unuttun mu?"

Jasmine homurdandı, parmağıyla onu yatağa geri itti ve üzerine atıldı. Liam yatağa düşerken homurdandı, şilte vücudunun altında zıplıyordu. Jasmine'in dudakları şiddetli ve amansız bir şekilde Liam'ın dudaklarına yapışmadan önce gözlerini kırpacak zamanı bile olmamıştı. Kalçaları onu yatağa sabitledi, bacaklarını sıktı ve kalçalarını döndürerek sikine sürtünürken onu ateşledi. Üzerinde pantolon yoktu, sadece eski sweatshirtlerinden biri, iç çamaşırı ve uyumsuz tüylü çorapları vardı.

Ellerini *eşofmanının* -kendi eşofmanının- arkasında gezdirdi ve serin parmakları yanan tenine değdiğinde ağzının içine küfretti. Dizlerinin üzerine oturmadan önce tişörtünü yırttı, başından çekip yatağa fırlattı. Eşofmanını yeterince aşağı itti

Sikini serbest bırakmak için yumruğunu onun etrafına sardı ve Liam'ın dudaklarından dökülen iniltiyi içti. Jasmine soyunmaya zahmet etmedi, sadece iç çamaşırını kenara çekti ve içine girene kadar adamın sikine gömüldü. Nefes nefese kalmış, amcıyla adamın sikini sıkarken, Liam kontrolü ele alma dürtüsüyle savaşıyor ve onun kalçalarını kavradı.

Onu sikmeyi ne kadar çok istese de, eğer ihtiyacı olan buysa, bu gösteriyi onun yönetmesine izin verebilirdi. Jasmine tişörtünü avuçlayarak yavaşça sikinin üzerinde gezdirdi. Parmakları kumaşı kavradığı yerde bembeyazdı, vücudu gergindi, sanki dövüşmeye devam mı edecek yoksa onu becerecek mi tam olarak karar veremiyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye mırıldanarak burnunu kızın çenesinin kenarına sürttü.

"Evet. Hayır. Siktir, belki. Bilmiyorum. Kızgıyım, sadece sana mı bana mı yoksa her şeye mi bilmiyorum." Alnını adamın göğsüne bastırdı, sesinden hayal kırıklığı damlıyordu.

"Her şeyi benim üzerimde mi halletmek istiyorsun? Kullan beni. Bunu kaldırabilirim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sanki izin bekliyormuş gibi, Jasmine'in içinde bir şeyler değişti. Hırlayarak Liam'ın omuzlarını ardında çürükler bırakacak kadar sert kavradı ve onu becerirken alt dudağını dişlerinin arasına aldı, ona sert ve acımasızca bindi. Kadın adamın sikine tekrar tekrar vurdu ve Liam'ın ciğerleri nefesini tutarken gerildi, bir saniye bile boşalmamaya çalıştı.

Liam göğüslerini avuçladı, meme uçlarındaki altın çubuklarla oynadı

"Daha sert," diye nefesini tuttu ve Liam buna mecbur kaldı, başını eğerek meme ucunu ağzına aldı. Dişleriyle onu çekip diğerini sıkıştırdı ve Jasmine başını geriye atarak tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi.

Adını haykırdı, sesi ikinci hecede çatlıyordu ve Liam başını kaldırıp baktı, gözlerini vücudunun çizgileri boyunca gezdirdi. Cildinde kızarmış kırmızı lekeler vardı, saçları düğümlenmişti ve onu görmek Liam'ın keyfini kaçırdı. İçindeki baskı kaynama noktasına ulaştı ve ellerini yumruk yapıp yatağa vurarak küfretti.

Jasmine'in hareketleri yavaşlamadı ama sırtmanın sınırlarında gezinen puslu bir gülümsemeyle ona baktı. Adamın omzunu bıraktı ve iki

Parmaklarını bıyıklarının üzerinde gezdirdikten sonra ağzına soktu. Dudaklarını kapattı, parmaklarının etrafında inledi.

"Gelmene izin vermemi ister misin? *Erkek arkadaşım*," diye yarı alaycı bir tonda ekledi ama Liam, bu kelime dudaklarından döküldüğünde gözlerinin nasıl parladığını gözden kaçırmadı.

Tanrım.

Başını salladı, kadının parmakları ağzındayken konuşamıyordu. Ama gözlerinin ona merhamet etmesi için yalvardığından emindi.

"Gelmemi sağla ve benimle gel," diye inledi ve Liam onun da kendisi kadar kendini tuttuğunu fark etti. Çok yaklaşmıştı, amcığı onun etrafında kenetleniyordu. Tek yapması gereken parmağını klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirmektir ve kadın kendini bıraktı, zevkin derinliklerine yuvarlandı ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Liam boşalırken can havliyle ona sarıldı, parmaklarını ısırduğundan oldukça emindi ama yaptıklarının tam olarak farkında değildi. Jasmine onun adını haykırdı, kendi orgazmı azalırken kalçaları yavaşlıyordu.

Parmaklarını adamın ağzından çekti ve elini bacaklarının arasına daldırarak parmaklarını birleştikleri, adamın dölünün içinden aktığı noktanın üzerinde gezdirdi. Dudaklarını yalayarak parmaklarını ağzına götürdü ve inledi.

"Benim için gelirken iyi görünüyorsun," diye takıldı ve Liam kıkırdarak alnını onun göğsüne yasladı, kalbinin hızlandığını hissetti.

"Her zaman senin için, Jasmine. Her seferinde."

Liam onun yutkunduğunu hissetti ve Liam arkasına yaslandı, adam içinden çıktığında ikisi de soluk soluğa kaldı. Liam komodinden bir kutu mendil aldı ve kucagını sildi. Mükemmel değildi ama Jasmine'i yanına çağırarak yatağa girmesi için yeterliydi. Jasmine de onu takip ederek yorganı çenesine kadar çekti.

"Sana hâlâ kızgıyım," dedi ama sözlerinde hiçbir ısırik yoktu. Ona sokuldu ve alnından öptüğünde memnuniyetle iç çekti.

"Gerçek bir ilişki içinde olmamıza *hayır* diyecek kadar kızgın mısınız?" Liam sordu, ses tonu hissettiğinden daha kendinden emindi.

"O kadar da kızgın değilim."

"Bunu kabul edebilirim. *Kız*

arkadaş." "Kapa çeneni."

Liam güldü ve lambayı söndürerek yatak odasını karanlığa gömdü. Jasmine arkasını döndü ve Liam kollarını Jasmine'e dolayarak onu kucakladı.

"Liam?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece kadın küfredinceye kadar bekledi.

"Tanrı aşkına. *Erkek arkadaşın* mı?" Tanrım, tekrar sertleşmeye hiç hakkı yoktu. "Evet, sevgilim?"

"Tekrar içimdeyken uykuya dalmak istiyorum," dedi uykulu bir sesle, kendini ona doğru eğerek. Liam'ın kalbi hızla çarpıyordu. Hâlâ yarı sertti ama kadının sözleri onu işkence derecesinde tahrik etmişti. Ona ne yapmıştı böyle? "Ama tekrarlamak gerekirse," diye devam etti Jasmine, "hâlâ kızgıyım."

"Ben de öyle duydum," diye cevap verdi, sikini kızın amına sürttü ve kızın içine doğru bastırarak mutlu küçük iniltisinin tadını çıkardı. "İyi geceler, sevgilim."

CHAPTER THIRTY-THREE

Fazzy

Cal ofisinin dışındaki kanepede oturmuş, elinde bir fincan kahveyle yıpranmış ve eğilmiş bir ciltsiz kitap okuyordu. Kanepeye çöktü ağır bir iç çekişle yanına gitti ve şaşkın bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Sana da merhaba."

"Maggie ile konuşmadığımız zamanlarda kız kıza konuşacak birine ihtiyacım olursa sana gelebileceğimi söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Cal sayfasını karaladı ve kitabını bırakıp gözlerini kısarak ona baktı. "Bu şekilde ifade etmediğimden kesinlikle eminim."

Belki de değildi ama ona konuşmak ya da söylenmek istediğinde kendisine gelmesini söylemişti ve gerçekten de söylenmeye ihtiyacı vardı. "Sierra'yı beni dinlemeye zorlamayı düşündüm ama bu patron-asistan sınırlarının ihlali gibi göründü, biliyor musun?"

Cal alaycı bir gülümsemeyle, "Bunlar hakkında yorum yapacak en iyi kişi ben değilim herhalde," dedi. "Ama kız muhabbeti konusunda ben de varım. Ne var ne yok?"

"Liam'la ilgili," diye uyardı.

"*Kız kıza konuşmanın* bunu gerektireceğini düşündüm. Tüh."

Eğer akıllı bu kadar karışık olmasaydı Cal'in hevesli ifadesine kahkahalarla gülerdi. Adam tam bir dedikoducuydu ama ona söylediği *her* şeyi kendine saklayacağına güveniyordu. Doğrudan sormadığı sürece Maggie'ye bile söylemeyeceğini biliyordu ve neden söylesin ki?

Jazz derin bir nefes aldı ve ifadesini gözden geçirdi. Ne de olsa Cal'ın oğlundan bahsediyordu. "Tamam. Liam ondan ayrılmama izin vermiyor."

Cal ağzını en az üç kez açıp kapattı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Resmi olarak birlikte olduğunuzu bile fark etmemiştim," dedi sonunda ve Jazz inledi.

"Ben de öyle! Ama Liam bir ilişkimiz olduğunu söylüyor ve benim bu konuda söz hakkım yok gibi görünüyor."

"Huh. Bu oldukça cesurca. Bunu yapmaya izniniz olduğunu bilmiyordum." Cal kaşlarını kaldırdı ve bir elini çenesinde gezdirdi, oğlundan etkilendiği belliydi.

"Cal!"

"Özür dilerim." Ona tıpkı Liam'inkine benzeyen, mahcup, donuk bir gülümseme verdi. Lanet olası Michaelsonlar. "Tamam, yani birlikte olmak istemiyor musun? Resmi olarak yani."

Jazz kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Ben öyle bir şey demedim." "Ama ondan ayrılmaya çalışıyorsun."

"Aynen öyle, sadece bana izin vermiyor."

Cal başını sallarken yüzünde hafif bir geyik ifadesi vardı. "Mmm. Yani açıklığa kavuşturmak için soruyorum, birlikte olmak istemiyorsun ama ondan ayrılmak da istiyorsun?"

"Doğru."

Kaşlarının arasındaki noktayı çimdikledi ve bir an için gözlerini kapattı. "Tamam. Bunu yapabilirim. Yani istiyorsun- Hayır. O kadar da değil. Doğru, onu boş ver. Neden ondan ayrılmak istiyorsun?"

"Ne?"

"Ondan ayrılmak istiyorsunuz, bu yüzden bunun için bir nedeniniz olduğunu varsayıyorum.

Ne oldu?"

Jazz arkasına yaslandı. "Şey, o... bilirsin işte."

"Sanırım bilmediğimi varsaymak güvenli olur."

Ayakkabılarına bakarak içini çekti. "Maggie bilirdi," diye homurdandı.

"Tabii ki yapar. O Maggie. Belki onunla bu konuyu konuşabilirsin? Kız kıza konuşmaktan mutlu olmadığımından değil. Ama ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim de yok."

Kalbi midesine gömüldü. "Maggie'yle konuşmak istiyorum. Onu özlüyorum. Ben sadece... Bilmiyorum." Liam'ın Maggie'yi aradığı anda o da Maggie'yi aramak istemişti.

Görünüşe göre içinde bulundukları ilişkiyi onun üzerine yıkmıştı. Gerçi Maggie'yi tanıyan biri olarak, Liam'ın Jazz'a açıklamak zorunda kalmasından çok önce anlamıştı. Beyninin kafası karışmıştı; kalbi çok heyecanlıydı. Tüm bunlardan ne çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Dün gece üç saat boyunca ağladı," dedi Cal nazikçe. "Seni deli gibi özlüyor. İkiniz de çok inatçısınız ve eğer diğerinin size ulaşmasını beklemeye devam ederseniz, Tanrı aşkına, bu haftalar sürebilir." Haksız da sayılmazdı.

"Bunu düşüneceğim."

"Liam ve sana gelince, neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama ikinizi de sevdiğimi ve mutlu olmanızı istediğimi biliyorum. Maggie ve ben aşık olmayı reddederek aylarımızı boşa harcadık. O zamanı asla geri alamayacağız. Bizim yaptığımız hatayı yapmayın."

Jazz korku uğruna zaman kaybetme konusunda fazlasıyla rahattı, bunu biliyordu. Ama bunu bilmek işini kolaylaştırmıyordu.

"Teşekkür ederim. Söylediğin her şeyi zihinsel olarak göz ardı etmemek için elimden geleni yapacağım," diye ekledi isteksizce ve Cal güldü.

"Tek isteyebileceğim bu. Buraya gel." Ayağa kalktı ve kollarını uzatarak Jazz'ı sıcak bir şekilde kucakladı. "Her şeyi çözeceksin, Jazz. Ve senin yanında bir sürü insan var. Hepimiz ailen gibi değiliz." Cal onun sırtını sıvazladı.

"Tanrı'ya şükür."

Asansörün sesi duyuldu ve Sierra dışarı çıkarken "Tak tak" diye bağırdı. "Ooh, bu kucaklaşmaya ben de katılıyorum." İkisine de hızla yaklaştı, kollarını Jazz'ın etrafına doladı ve sıktı. "Bu sadece *pazartesi* sarılması mı yoksa özel bir durum mu var?"

"*Hayatımı mahvederek harika bir iş çıkarıyorum ve Cal muhtemelen bir gün kayınpederim olacak türünden bir kucaklaşma,*" diye teklif etti Jazz, patronundan ve asistanından kendini ayırarak. Tamamen profesyonel bir ortamda asla hayatta kalamazdı. "Kayınpeder mi?" diye sordu ve Cal yüzünü buruşturup başını salladı. "Hayır, haklısın. Bu garip olurdu. Neyse, ne var ne yok Sierra?"

"Kız kardeşin seni görmeye geldi. Kendisi alt katta."

Ve sarılmanın verdiği küçük teselli kırıntısı da uçup gitti. "Harika. Önden *buyurun,*" dedi ve Sierra'yı asansöre kadar takip ederken Cal'a *teşekkür etti.* "Rose buraya ne için geldiğini söyledi mi?"

Sierra başını salladı. "Hayır. Biliyor musun, o oldukça seksi." Kaşlarını oynattı ve asansör kapıları açılıp onları birinci katın gürültüsü içine fırlatırken Jazz ona uyarı dolu bir bakış fırlattı.

"O benim küçük kardeşim. Aklından bile geçirme."

"T Evi güzelmiş."

Jazz kız kardeşinin Ethel'in lokantasına hiç ilgi duymadan bakışını izledi, ela gözleri donuktu.

"Oldukça iyi. Buraya sık sık geliriz," diye yanıtladı Jazz çay bardağını avuçlayarak. Her zaman baştan aşağı kahve insanı olmuştu ama bugünlerde çayla ilgili bir şey garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Lanet olası Liam.

Lobide kendisini bekleyen kız kardeşine bir kez bakmış ve kalbi sıkışmıştı. Rose onunla her ne hakkında konuşacaksa, bu iyi bir şey değildi. Yüzü çizilmişti, tırnakları çabuk ısırılmıştı.

"Neler oluyor Rosie?"

Rose kollarını kendine doladı ve dudağını çiğnedi. "Çok sık konuşmadığınızı biliyorum, bu yüzden bunu yapmaya kesinlikle hakkım yok ama bir iyilik istemem gerekiyor."

Jazz kız kardeşini hiç bu kadar kederli duymamıştı. Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Sen benim kız kardeşimsin. Konuşmasak bile, ben senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkür ederim. Birkaç haftalığına kanepenizde kalabileceğimi umuyordum. Tek başıma bir ev kiralamaya gücüm yetmiyor, bu yüzden beni uykumda öldürmeyecek bir oda arkadaşı bulmak için zamana ihtiyacım var."

"Hepsi bu mu? Elbette benim evimde kalabilirsin. Kahretsin, sen benim odamı alabilirsin, ben de Liam'inkinde uyurum." Bugünlerde Liam'la geceleri ayrı geçirmiyorlardı.

"Teşekkür ederim. Cidden. Sana çok şey borçluyum." Rose rahat bir nefes aldı.

Jazz gözlerini kıstı, Rose'un isteği kafasına dank etmişti. Hâlâ ailesiyle birlikte evde yaşıyordu ve okula arabayla bir saatten az bir sürede gidiyordu. "Neden böyle aniden taşınyorsun? Yeni dönem için okula daha yakın olmak falan mı istiyorsun?"

Rose cevap vermeden önce düz beyazını yudumladı, sesi titriyordu. "Dışarı atıldım."

"Tıp fakültesinden mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama okulu *bıraktım*. Annem ve babam bunu öğrendiler ve beni okuldan attılar. Yeniden kaydolana kadar evlerine adım atmama izin verilmiyor, ki istesem de bunu yapamam."

Vay anasını. Beklediği onca şey arasında Rose'un okulu bırakması aklının ucundan bile geçmemişti. "Nasıl öğrendiler?"

"Kami'nin korkunç kayınvalidesini tanıyor musun?"

"Maalesef." Xander'ın en iyi arkadaşı Kami, bir kayınvalideden çok bir kayınpeder gibiydi. Xan'dan nefret ediyordu ve Xan da Kami'nin pek hayranı gibi görünmüyordu.

"Beni bir randevuda gördü ve okulu bırakmakla ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldu. Anneme ve babama okuldan bahsetmekle kalmadı, aynı zamanda lezbiyen olduğumu da söyledi, bu harika bir şey."

Jazz kız kardeşinin lezbiyen olduğunu öğrendiğinde tıp fakültesini bıraktığını öğrendiğinden çok daha az şaşırılmıştı. "Tanrım. Bana bunun için sana kızmadıklarını söyle," dedi. Lisedeyken panseksüel olduğunu açıkladığında ailesi gözlerini devirmişti ama bununla bir sorunları varmış gibi görünmüyordu. Xan'ın biseksüel olmasını da sorun etmemişlerdi; hatta Xan ilk erkek arkadaşından ayrıldığında anne ve babası yıkılmıştı çünkü Xan bir fırıncıydı ve akşam yemeğine geldiğinde hep tatlı getirirdi.

"Bunu umursamadılar," diye doğruladı Rose. "Yani, oldukça boktan ebeveynler ama en azından homofobik değiller sanırım."

"Bir şey var. Tanrım, Rosie, çok üzgünüm. Neden okulu bıraktın?"

"Hiçbir zaman doktor olmak istemedim." Rose omuz silkti ve bunu söylerken bile daha hafif görünüyordu. "Tıp fakültesine sadece onlar istediği için gittim. Geçen yaz o laboratuarda işe girdiğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii. Bulaşıcı hastalık araştırması gibi bir şey, değil mi?"

Rose bir kakhaha attı. "Onun gibi bir şey. Ben çok sevdim. Gerçekten ama gerçekten çok sevdim. Onlar da beni sevdi. Yaz sonunda bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler ama okul yüzünden kabul edemedim. Fikrimi değiştirip değiştirmediyimi öğrenmek için birkaç ay içinde arayacaklarını söylediler ve Mart ayında aradılar. Finaller için çalışmanın ortasındaydım ve tamamen perişan haldeydim. Bu yüzden tüm derslerimden çekildim ve işi kabul ettim. Mayıs ayında başladım."

"Kahretsin, aferin sana. Mutlu musun?"

Rose'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Çok mutluyum. Bu işi seviyorum. Maaş şu anda çok iyi değil ama iki yılı doldurduğumda çok artacak ve sosyal haklar da iyi. Ve birkaç yıl içinde yüksek lisans yapmam için bana ödeme yapmaya hazırlar. Ama çoğunlukla, işimi gerçekten seviyorum."

"Onlara söylediğinde annemle babamın bunu umursamadığını varsayıyorum."

"Hayır." Gülümsemesi kayboldu. "Yüksek lisans yapsam bile adımın önünde *Dr.* yazmadığı sürece ilgilenmiyorlar."

"Pislikler."

Rose güldü ama sesi her şeyden çok acı çekmiş gibi geliyordu. "Evet, onlar her zaman pisliktiler. Beni zorladılar, zorladılar ve şimdi de kendi hayatım üzerinde biraz kontrol sahibi olmak istememe şaşıyorlar. Seni her zaman çok kıskandım, biliyorsun."

"*Beni* kıskanıyor musun?" Jazz ona ağzı açık bakarak sordu? "Beni neden kıskanasın ki?" Rose daha güzel, daha zayıf, daha zeki, daha başarılı bir kız kardeşti. Daha kolay, daha iyi, daha az hayal kırıklığı yaratan kardeşti.

Ama Rose da en az Jazz kadar şaşkın görünüyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Xan ve ben seni çok kıskanıyoruz, Jazz. Kendi başına bir insansın, eğlencelisin ve bu ailenin dışında bir hayatın var. Annemle babamın beklentilerini hiç umursamadın. Keşke ben de senin gibi olabilsem."

Tanrım, numara yapmakta iyi iş çıkarmıştı, değil mi?

"Bu gerçek değil," dedi parmağını fincanın sapında gezdirerek. "Çok umurumda. Hem *de çok*. Elbette, artık onlarla uğraşmıyorum, ama aslında ne kadar umursadığımı beni gerçekten mahvetti."

"Ah." Rose'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama yüz ifadesini çabucak sert bir şekle soktu. "Belki o kısım gerçek değil ama geri kalanı gerçek. Sen kendi kişiliğine sahipsin ve bunu senden kimse alamaz. Onlar bile." Başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Onlara boyun eğmenin daha iyi olduğunu düşündüm. Sadece yeterince iyi olmaya çalışmanın. Bir gün sonunda yeterince iyi olacağımı düşündüm."

Gözlerini kaçırdı ve Rose'un yüzünü sildiğini fark eden Jazz'ın midesi bulandı. "Denememekte haklıydın. Ne istediklerini bilmiyorum ama bu biz değiliz. Hiçbir zaman biz olmadık."

Jazz ailesini seviyordu. Uzun bir süre boyunca onlara kızmış, onları küçümsemişti ama asla onlardan nefret etmemişti. Ta ki kız kardeşinin gözyaşlarını sildiğini ve yeterli olmadığını düşündüğünü görene kadar.

"Bana bir söz ver Rosie. Denemekten vazgeçmeyeceğine söz ver. Onlar için değil, kendin için. Çünkü bir kez bırakırsan, tekrar başlamak çok zor olur."

Rose'un gözleri büyüdü ama başını salladı. "Evet. Söz veriyorum. Onlar için değil, kendim için nasıl yaşayacağımı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Senin için burada olacağım," diye söz verdi Jazz. "Neye ihtiyacın olursa."

Rose ona minnettar bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Ve söz veriyorum çok uzun süre saçında olmayacağım. Oda arkadaşı arayan birini tanıdığını sanmıyorum?"

Jazz birkaç gün önce, günün ilk kahvesi pençelerini içine batırmadan önce yarı yarıya dikkat ettiği bulanık bir konuşmayı hatırladı. "Sanırım biliyorum, aslında. Asistanım Sierra'yı tanıyor musun? Oda arkadaşı Florida'ya taşıyor. Ona numaranı verebilir miyim?"

"Bu harika olurdu. Teşekkürler, Jazz. Her şey için."

Jazz günlerdir, hatta aylardır içinde tuttuğu gerginliğin bir kısmının kaybolduğunu hissetti. "Bana geldiğin için teşekkür ederim. Ve istediğin kadar benim evimde kalabilirsin." Çantasını karıştırdı ve anahtarlarını çıkardı, ev anahtarlarını arabasının anahtarlarından ayırdı. Rose, Liam'ın ilk orgazmindan sonra Jazz'a sürpriz olarak verdiği kürek şeklindeki *velet* anahtarlığına yargılayıcı bir tavırla baktı ama bir şey söylemedi. "Annemle babamın evinden eşyalarını aldın mı?"

"Her şeyi topladım ama hepsini arabama sığdıramadım. Nerede kalacağımı öğrendikten sonra Xan'dan almasını isteyecektim."

Kararlılık Jazz'ın omurgasını dikleştirdi. "Ben hallederim. Bana bırak."

CHAPTER THIRTY-FOUR

S Yolda iki telefon görüşmesi yaptı: Biri Cal'a iş gününün son birkaç saatinde ofise gelemeyeceğini bildirmek içindi, diğeri de Rose bir ev bulana kadar bir süre onunla kalacağını bildirmek için Liam'a bir mektup gönderdi. Bu kadar çok eşyası olmasaydı dairesi ikisi için yeterince büyük olabilirdi ama tüm sorunlarını bir anda çözemezdi. Bu daha sonra olacaktı.

Neyse ki Liam'ın telefonu telesekretere düşmüştü, böylece Liam'ın kendini beğenmiş bir şekilde *kız arkadaşını* aradığını duymak zorunda kalmadı. Tanrım, onu o kadar çok seviyordu ki.

Evin önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Ayakkabılarının altındaki çakıllar çatırdıyor, Ağustos güneşi sanki terlemek için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi ensesine vuruyordu. Kapının önünde durdu, yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı.

Öteden ayak sesleri duyuldu ve kapı çekilip açıldığında Jazz kendini çelikleştirdi. Şaşkın gözlerle ona baktı.

"Liam burada değil. Bugün şantiyede çalışıyor," dedi Maggie, ona endişeyle bakarak. Sadece onun ifadesi bile Jazz'ın dizlerinin üzerine çöküp ondan af dilemesine neden oldu.

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi hissettiğinden daha kararlıydı. "Seni görmeye geldim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette sorun yok," dedi Maggie, sesi sıcaktı. "Sorun olmayacağını mı düşündün?"

Jazz bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyordum."

Maggie kapıyı daha da açtı ve geri çekildi. "Gel buraya. Yıllar boyunca birbirimize daha kötü şeyler söyledik, Jazz. Sen benim insanımsın. Her şey yolunda."

Jazz irkildi. *Her şey yolunda.* İşte böyle.

Konuşan eski Maggie'ydi - insanları memnun eden, herkesi ilk sıraya koyan, değer verdiği insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkan Maggie. Artık olmak zorunda olmadığı Maggie.

Jazz eşiği geçti ve kapıyı kapattı, Maggie ona doğru uzanıp sıkıca sarıldığında titrek bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Ama her şey iyi değil. Her şey yolunda değildi. Yaptığım ve söylediğim şeyler için kendimi sorumlu tutmaya başlamalıyım."

Maggie geri çekildi, yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. "Tamam o zaman. Evet, konuşalım."

Jazz onu konağın içinden, ekibin genellikle ofis olarak kullandığı büyük oturma odasına kadar takip etti. Sessizdi ve Jazz ofiste çalışan tek kişinin Maggie olduğunu düşündü. Masanın üzerine not kâğıtları yaymıştı, fiziksel bir hesap çizelgesinin kendi versiyonuydu bu.

İkisi de kanepeye oturdu, Maggie sabırla bekledi ve Jazz'a konuşmayı açması için alan tanıdı.

"Seni seviyorum," dedi bir süre sonra. "Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum Maggie. Geçen gün nasıl davrandım - son zamanlarda genel olarak nasıl davrandım... Çok boktan davrandım. Çok özür dilerim. Söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim. Sıkıcı olduğunu düşünmüyorum ve kendini fazla yorduğunu da düşünmüyorum. Bazen yapıyorsun ama eskiden yaptığın gibi değil. Özür dilerim."

Maggie onun eline uzanarak, "Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten buna gerek yok ama minnettarım."

"Özür dilemek zorundayım. Son zamanlarda sana davrandığım şekilde davranılmayı hak etmiyorsun."

Maggie kaşlarını çatı, alnı çatıldı. "Birkaç aydır kendinde olmadığını fark ettim. Neler oluyor?"

"Dürüstçe mi?" Maggie başıyla onayladı ve Jazz devam etmeden önce uzun bir nefes verdi. "Evlendin ve sanırım bu beni biraz panikletti. I

Senin için daha mutlu olamazdım, bilesin diye söylüyorum, ama bu bana kendimi... Bilmiyorum, sanki beni geride bırakıyormuşsun gibi hissettirdi. Sen büyüyordun ve ben buna hazır olduğumu düşünmüyordum ve sonra sen inanılmaz, harika kadınlar olan ve çok şey başaran başka arkadaşlar ediniyorsun ve ben sadece... ben oluyorum."

"Jazz, seni asla geride bırakamam," diye söz verdi Maggie. "Bu yıl kendimi konfor alanımdan biraz dışarı çıkarmaya ve insanlarla tanışmaya çalışıyorum, çünkü terapistim bunu yapmam gerektiğini söyledi, ama dürüst olmak gerekirse? Seni yanımda istedim. Ama seni o kadar çok davet ettikten sonra, sanırım artık o kadar çok takılmak istemediğini düşündüm."

"Bana acıdığın için benimle takılmak istediğine kendimi inandırmıştım," diye itiraf etti Jazz. "Sırf sen beni davet etmek zorunda hissettiğin için sen ve Cal için üçüncü kişi olmak ya da yeni arkadaşlarının peşine takılmak istemedim. Ama seninle konuşmalıydım."

"Muhtemelen," diye kabul etti Maggie. "Ama sormam gerekirdi. Bil diye söylüyorum, Nadia ve arkadaşları benim de gözümü korkutuyor. İnanılmazlar ama onların yanında hiçbir şey başaramamış gibi hissediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen harikasın. Tüm hayallerini gerçekleştirdin."

"Çoğu, evet. Ve sen bunu görebiliyorsun, tıpkı benim senin ne kadar harika olduğunu görüp senin görememen gibi," diye belirtti Maggie. "Biz kendimizle gurur duyacak şekilde yetiştirilmedik. Bu bize doğal gelmiyor. Ama ne geliyor biliyor musun?"

"Birbirinizle gurur duymak mı?" Jazz sordu ve Maggie burnunu kırıştırdı.

"Kahretsin, kendini sabote etmek diyecektim ama bu çok daha hoş. Dinle, kaç yaşında olduğumuz ya da ne kadar evli olduğum önemli değil, sen her zaman benim bir numaram olacaksın."

Jazz öyle derin bir nefes aldı ki ciğerleri yandı. "Biliyorum," dedi bir süre sonra. "Ama sanırım... Kahretsin. Sanırım artık olmasam da olur." Sesi çatladı, gözleri yaşardı.

Maggie'nin yüzü düştü. "Jazz-"

"Hayır Maggie, sorun yok. Gerçekten, bu kötü bir şey değil." Jazz yüzünü sildi. "Cal'ı çok seviyorum ve onu senin için seviyorum. Senin için ondan daha iyi birini hayal edemezdim. Ve onu sevmenin beni daha az sevdiğin anlamına gelmediğini biliyorum, bu yüzden artık bir numaran o ise sorun yok. Öyle olmalı. Bana birkaç yıl önce sorsaydın, güvenle derdim ki

Bu dünyada senin için yeterince iyi kimse olmadığını düşünmüştüm. Ama Cal... O gerçekten öyle."

"Öyle." Maggie burnunu çekti, gözleri gümüş rengine bürünmüştü. "Gerçekten, gerçekten öyle. Sen olmasan ona sahip olamazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Maggie ve Cal'in bulundukları yere gelmelerine yardım ettiği için kendine biraz pay çıkarabilirdi ve bu şimdiye kadar yaptığı en sevdiği şey olabilirdi. "Böyle bir sevgiyi hak ediyorsun Maggie."

"Senin de var, biliyorsun."

Jazz kıkırdayarak yüzünü ovuşturdu. "Evet, şey, Liam zaten bu seçimi benim elimden alıyor gibi görünüyor, yani."

Maggie'nin yüzünden şok ve öfke geçti. "Her şeyi bitirdi mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Vay canına, hayır, hayır, aslında tam tersi," diye açıkladı Jazz ve Maggie'nin yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "İlişkimizi bitirmeye çalıştım ama o bana hayır dedi ve aslında bir ilişki içinde olduğumuzu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Kahretsin," dedi Maggie, Liam'dan Cal kadar etkilenmiş görünüyordu. Oldukça etkileyiciydi. Jazz bunu istemeye istemeye kabul edebilirdi (ama ona değil - bunun neresi eğlenceliydi?) "Belli ki bana anlatman gereken çok şey var. Bana her şeyi anlat."

Jazz da öyle yaptı. Maggie'ye önceki gecenin özetini anlattı, tıpkı Cal'e yaptığı gibi duygularını tökezleyerek anlattı. Ama kocasının aksine, Maggie hemen anladı. Çünkü Maggie de oradaydı.

"Bir şeyleri bitirmek istemiyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Buradaki sorun bu değil."

"Sorun benim. Sorun benim. O mükemmel ve ben... Bu." Kendini işaret etti ve Maggie'nin yüzü düştü. "Ben kaotik ve dağınık, bencil ve zor biriyim ve ne zaman bir şey denesem başarısız oluyorum, bu yüzden korktuğum için denemiyorum. Çok korkuyorum."

"Sen insansın, Jazz. Binlerce, milyonlarca şeyden oluşuyorsun ve sana söz veriyorum, diğer insanların değersiz gördüğü şeylerden daha fazlası var sende. Ailenin sana layık görmediğinden çok daha fazlası var." Maggie'nin sözleri karnına bir yumruk gibi inmişti.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı Jazz, tırnakları avuçlarına batıyordu. "Onu seviyorum Maggie. Onu *gerçekten, gerçekten* seviyorum. Yani, nasıl sevmem? O mükemmel biri. Onun için nasıl yeterli *olabilirim* ki?"

"Kimse mükemmel değildir. Michaelsonlar bile," diye belirtti Maggie. "Nasıl büyüdüğümüzden dolayı bize öyle görünüyorlar. Mükemmele oldukça yakınlar, ama Liam'ın sana dünyanın en büyük aşkını duyduğu gerçeği hakkında bir şey yapmasının iki yılını aldığını unutmayalım. Ve sen orgazm anlaşması yapmadan önce sana bu aşktan bahsetmedi, sonra da sana sormadan çıkmaya ve bir ilişki içinde olmaya karar verdi. Bıyıktan bahsetmiyorum bile."

"Bıyıklarına bayılıyorum," diye itiraf etti Jazz isteksizce. "Aslında her şeyini seviyorum, her şeyini."

Belki Liam'a o an içinde bir şeyler sakladığı için kızmıştı ama bunu neden yaptığını da anlıyordu. Çünkü Liam onu anlıyordu ve çok üstüne giderse kızın kaçacağını biliyordu. Sanki işaretler orada değilmiş gibi. Jazz gün bitene kadar çıkmadıklarını iddia edebilirdi ama başka ne olabilirdi ki? Ne yaptıklarını ondan saklamamıştı, sadece açıkça belirtmemişti. Belki bu yanlıştı ama Jazz bunu umursamakta zorlanıyordu. Maggie gülerken o da aynı şeyi söyledi.

"Tabii ki seviyorsun. Çünkü birini sevdiğinde onun kusurlarını da seversin, değil mi?"

"Sanırım."

"Demek ki Liam da *senin* tüm kusurlarını seviyor," dedi Maggie nazıkçe, sanki bu fikir bile onun ödünü koparacakmış gibi. Ki korkutmuştu da. "Aşık olduğu için çıldıran ilk kişi sen değilsin. Cal'ın beni Liam'la çıkmayı kabul etmeye zorladığını unutuyor musun? Ya da tam anlamıyla işimi bıraktığımı ve aylarca ortalıkta görünmediğimi?"

"Ama ben sen ya da Cal değilim," diye itiraz etti Jazz. Neden kimse bunu anlamıyor gibiydi? "Hayat önünüze ne çıkarırsa çıkarsın, ikiniz de her zaman ayaklarınızın üzerinde durursunuz. Eğer bir şey istiyorsan, onu gerçekleştiriyorsun. Benim dokunduğum her şey başarısız oluyor."

"Bu doğru değil, Jazz. Cal ve ben sensiz birlikte olamazdık. Liam'ı sekiz yıldır tanıyorum ve onu hiç şimdiki kadar mutlu görmemişim. Bunu sen yaptın."

"Belki bunu yaptım ama sonra Cumartesi gecesi gibi bir şey yapıp her şeyi mahvettim." Liam'ın elini tutan, düğünde onu sakinleştiren versiyonu ile denemekten korktuğu için ikisinin de kalbini kırmaya çalışan versiyonunu uzlaştırmak imkansızdı. Onun, Liam'ı

Cal ile ayrıldıklarında Maggie'yi göklere çıkaran ve onunla evlendiği için Maggie'ye sıkıcı diyen versiyonu.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin. Ama kendini affetmelisin. Kendine biraz lütuf göster ve dene."

Jazz burnunu çekti, beyni duygu karmaşası içinde dönüp duruyordu. "Ya her şeyi berbat edersem? Ya denersem ve her şeyi berbat edersem?"

"Şanslısın ki Michaelson'lı bir adama aşık olmuşsun. Ve Marysville'den bir gemi dolusu travmayla kaçan duygusal olarak bodur kadınlara karşı garip bir sabırları var."

Onun sözleri Jazz'ın sulu bir kıkırdamasına neden oldu. "Kahretsin, ailemiz gerçekten de hepimizi mahvetti, değil mi? Aslında, onlardan bahsetmişken, sana söyleyecek daha çok şeyim var. Günün geri kalanında işten kaytarma şansın var mı ve ben de seni yolda yakalayabilir miyim?"

"Duruma göre değişir, Liam'dan kaçıyor muyuz?"

Jazz başını salladı. "Hayır." Asla. Belki seksi bir şekilde ama... Bunu düşünmenin sırası değildi. "Haklısın. Denemem gerek. Deneyeceğim." Kendine ve Liam'a güvenecekti, eğer parçalanmaya başlarsa işleri yoluna koyacaklardı. Birlikte.

"Mükemmel. Peki nereye gidiyoruz?"

"Marysville'e gidiyoruz," dedi Jazz kararlılıkla. "Ailemin kardeşlerimi daha fazla mahvetmesini engellemek için."

CHAPTER THIRTY-FIVE

Jazz

Jazz'ın ailesi hâlâ onun büyüdüğü evde yaşıyordu: Kuzey Marysville banliyösünün eteklerinde, altı odalı, mükemmel bir ev.

Ailesinin standartlarına göre mütevazıydı ve Jazz uzun bir süre onların neden kendilerini herkesten üstün gördükleri bir yerde yaşamayı seçtiklerini anlamaya çalışmıştı. Ta ki bir gün, kendilerini herkesten üstün hissetmekten hoşlandıklarını fark edene kadar.

Çoğu evde iki ya da üç yatak odası bulunan bu bölgedeki en büyük evdi. Maggie o evlerden birinde, anne babası ve üç kardeşiyle birlikte iki yatak odasına sıkışmış bir şekilde büyümüşü. Geç saatlere kadar uyanık kaldığı ve ranzasına tırmanarak küçük kardeşlerini uyandırmak istemediği için çoğu zaman kanepede yatardı. Bu arada, Jazz'ın ailesinin çocuklardan daha fazla yatak odası vardı.

Marysville'e Hoş Geldiniz! tabelasının yanından geçerken Maggie'yi dikkatle izlemişti, ama Maggie eve beklenmedik dönüşlerinden rahatsız olduysa bile bunu belli etmemişti. Yine de Jazz, Maggie'nin ailesinin kafesinin önünden geçmemek için bilerek kendi ailesinin evine giden uzun yolu seçmişti.

Jazz yol boyunca Maggie'ye Rose ile yaptığı konuşmayı anlatmıştı ve Cannon ailesinin evinin önüne geldiklerinde Maggie, Jazz'ın ailesiyle yüzleşmeye fazlasıyla hazırды.

"Medeni olacağız, unuttun mu?" Jazz, Maggie'yi patikada onu takip ederken uyardı.

"Sivil. Doğru."

Liam'ın ilişkilerini bitirdiğini düşündüğünde Maggie'nin onu savunmak için ne kadar çabuk atladığını unutmamıştı. "Maggie. Ciddiyim. Medeni bir şekilde."

Maggie içini çekti ama Jazz ön kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırırken başıyla onayladı.

Annesi cevap verdi, gözleri botoksun izin verdiği kadar genişti. Lilia Cannon tartışmasız bir şekilde muhteşemdi. Tıpkı Jazz'ın yaşındayken olduğu gibi görünüyordu ve bunun olması için çok çalışmıştı.

"Jazz, Maggie. Bu ne sürpriz."

"Selam anne. Aramadan uğradığım için üzgünüm ama konuşabileceğimizi umuyordum."

"Olamaz. Ne yaptın, Jazz?" Kadın onları içeri aldı ve Jazz annesinin anlık şüphesinin canını yakmasına izin vermemeye çalıştı. "Alexander! Jazz ve Maggie geldi," diye seslendi annesi merdivenlerden yukarı, sonra onlara döndü. "Seni o çocuk mu hamile bıraktı? Yoksa onun bebeği değil mi? Çünkü ona söylemezsen asla bilmesi gerekmez. Ama iyi bir adama benziyor - senin için doğru olanı yapacak ve bebeği yine de büyütecek türden bir adam." Bu fikirden fazlasıyla mutlu görünüyordu.

Jazz kafasının içinde üçe kadar saydı. "Hamile değilim anne."

Suratını astı. "Oh. Bu hayal kırıklığı yarattı." Topuklarının üzerinde dönerek mutfağa doğru yürüdü ve onları peşinden koşturdu. "Gelecekte senin için bebek var mı Maggie?"

Maggie gözlerini devirdi, çünkü Jazz'ın annesi onu göremiyordu. "Yeni bir üvey anne olarak zaten çok fazla işim var. Liam için büyük bir alışma süreci olacak." Jazz gülmemeye çalışarak neredeyse kendi dilinde boğuluyordu.

"Eminim," diye yanıtladı Jazz'ın annesi, Maggie'nin alaycılığını tamamen kaçırmıştı. Mutfak adasının etrafına oturdular ve Jazz'ın annesi sormadan buzdolabındaki cam sürahidен buzlu kahve doldurdu. "Soğuk demleme," diye açıkladı. "Baban bir dönemden geçiyor. Gerçekten fena değil."

"Teşekkürler, Lilia," dedi Maggie soğuk birayı yudumlarken. Jazz'ın babası mutfağa girdiğinde annesi Maggie'ye gülümsedi. Tüm hatalarına rağmen, Jazz'ın anne ve babası Maggie'ye her zaman aileden biri gibi davranmışlardı. Herkese aileden biri gibi davrandıkları kadar.

"Merhaba kızlar. Sizi buraya getiren nedir?"

"Selam, baba."

"Bizimle konuşmak için buradalar, Alexander."

Jazz'ın babası alnını ovuşturarak iç çekti. "Ne yaptın sen, Jazz?" Tanrım.

"Çok şey yaptım, ama bunun için burada değilim." Maggie homurdandı.

"Rose hakkında konuşmak için buradayım."

Annesi Maggie'nin yanındaki bar taburesine oturarak, "Ah, ne baş ağrısıydı ama," dedi.

"Ve bunu Lynda Sims'ten öğrenmek, onca insan arasından," diye araya girdi babası. "Berbat biri. Kami'nin Lynda Sims'le evlenirken ne düşündüğünü bilmiyorum.

o aile. Aramızda kalsın, sanırım Lynda daha çok Rose'un lezbiyen olmasıyla ilgiliydi, ki her Haziran Facebook'ta müttefik olduğunu iddia ettiğini düşünürsek bu biraz ironik. Gerçekten de-"

"Buraya Lynda Sims hakkında konuşmaya gelmedik anne," diye araya girdi Jazz.

Annesi bir kez dedikodu yapmaya başladı mı, asla durmazdı. "Rose."

"Rose, evet. Onunla konuşup aklını başına getirebilir misin? Hayatını bir kenara atıyor Jazz ve sonunun senin gibi olmasını istemiyoruz."

Maggie kahve bardağını sertçe adanın üzerine bıraktı. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Maggie-"

"Hayır, bununla ne demek istediğini gerçekten merak ediyorum Alexander." Maggie, Jazz'ın anne ve babasını yirmi yıldır tanıyordu ama ilk kez onlar hakkındaki duygularını yüzlerine karşı açıkça ifade etmişti. Huzuru korumayı bir sanat gibi gören o insanları memnun eden adam gitmişti. Jazz'ın kalbi gururla kabardı.

Kahretsin, belki de terapi işe yarıyordu. Ama hayatının en uzun Pazartesi'sini geçirmediği zaman bu konuya geri dönebilirdi.

Jazz'ın babası dudaklarını büzdü, gözleri şaşkınlıkla parladı. "Demek istediğim Rose'un doktor olması gerekiyor. Bu Jazz'ın işinin iyi olmadığı anlamına gelmez."

Maggie ağzını açtı ama Jazz ona boş ver der gibi bir bakış atınca *kapattı*. "Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan Rose'un mutlu olması ve tıp fakültesinde mutlu değildi."

"Tıp fakültesinde kimse mutlu olamaz," dedi annesi gülerek. "Ama oraya gittiğinde unvanı ve maaş çekiyle mutlu olacaktı."

"Belki. On yıl sonra," diye düşündü Jazz. "Ama sevdiği bir işi var ve *şu anda* mutlu. Bu senin için neden yeterli olmasın?"

"Şey, tam olarak beklediğimiz gibi değil-"

"Sorun da bu zaten!" Jazz babasının sözünü keserek adadan uzaklaştı. "Bak, bu konuda seninle kavga etmek istemiyorum. Maggie'yi buraya Rose'dan özür dilemez ve onunla aranı düzeltmek için elinden geleni yapmazsan neler olacağını görmem için getirdim."

Anne babası ona ve Maggie'ye kaşlarını çatarak baktı. "Siz neden bahsediyorsunuz?
Maggie harika gidiyor."

Maggie boğazını temizledi. "Ailemle iki yıldır neredeyse hiç konuşmadım ve Şubat ayından beri de hiç görüşmüyoruz."

Jazz'ın anne ve babası Maggie'ye şaşkınlıkla baktılar. Önce babası toparlandı. "Aferin sana Maggie. Umarım söylememin sakıncası yoktur ama ailen sana çok kötü davrandı."

"Benim için fark etmez. Bu doğru," dedi Maggie omuz silkerek. "Ama aynı zamanda, tencere dibin kara." Jazz'ın anne ve babasını işaret etti. Gerçekten de, ondan bekleyebileceği kadar medeni bir davranıştı bu.

"Sanırım Maggie'nin demek istediği, bunu geri almazsan Rose ile aynı duruma düşeceğin."

Anne ve babası endişeli bir bakış attı. "Gerçekten Rose'un bizimle temas kurmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Adının önünde aptal bir unvan olmaması onu kaybetmene değer mi?"

"Tabii ki hayır," dedi annesi hemen. "Ama biz sadece onun için en iyisini istiyoruz."

Maggie kaşlarını kaldırdı. "Ve onu kovmak onun için en iyisi mi?"

"Gerçekten gideceğini düşünmemiştik. Sadece mantıklı düşünmesini sağlamak için yeterli olacağını düşündük." Annesinin yanakları pembeleşti, ela gözlerinde utanca benzer bir şey parladı. Jazz gözlerini kırıştırdı ve o şey kayboldu.

"Sana burada ne yapman gerektiğini söyleyemem ama dikkatli olmazsan onu kaybedeceksin. Ve Xan'ın küçük kız kardeşine böyle davranmanı sorun etmeyeceğini mi sanıyorsun? Ne kadar yakın olduklarını biliyorsun." Jazz içini çekti, ellerini yumruk yaptı ve serbest bıraktı.

"Bu aileye uygun olmadığımı uzun zaman önce anladım ve senin istediğin gibi bir kız olmadığım gerçeğiyle barışmaya çalışıyorum ama Rose daha yirmi beş yaşında. Onu gerçekten mahvetmeden önce bunu düzeltmek için bir şansın var. Tüm söylemek istediğim buydu. Rose'un eşyalarını alıp gidelim, Maggie."

Arkasını döndü ve Maggie'nin ayak seslerini duydu, merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Rose'un odası çoğunlukla boştu ve Jazz ile Maggie

Kalan antalaları ve kutuları kolaylıkla aldı. Dışarı çıkıp bagajı Rose'un eşyalarıyla doldurduklarında rahat bir nefes aldı; oradan çıkmaya o kadar hazırды ki.

Jazz yapmak için geldiğı şeyi yapmıştı. Artık iş ailesine kalmıştı. Her iki durumda da Rose bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ailelerinin onları birbirlerine düşürmesine izin vererek yeterince zaman kaybetmişlerdi ve Jazz, Xan'ın da olanları öğrendiğinde aynı şeyi hissedeceğini biliyordu. Yeter artık-

"Jazz, bekle bir saniye."

Jazz, sürücü koltuğuna tırmanmak üzere olan Maggie'yle dikkatli bir bakış alışverişinde bulundu. "Evet?"

Anne ve babası, sanki kafalarına vurmuş gibi aynı şaşkın ifadeyi takınmışlardı. Sanırım öyle de olmuştu, uzun zamandır beklenen acı bir gerçekle.

"İstediğimiz kız değilsin de ne demek?" diye sordu babası ona yaklaşarak. "Tabii ki seni istiyoruz. Sen bizim kızımızsın ve seni seviyoruz."

Jazz istemsizce bir adım geri attı. Ailesinin ona en son ne zaman onu sevdiklerini söylediklerini hatırlayamıyordu. Kahretsin, hiç söylemişler miydi? Bunu ne kardeşlerine ne de birbirlerine söylediklerini hiç duymamıştı. Öyle bir aile değillerdi. Bırakın inanmayı, beyni bunu nasıl algılayacağını bile bilmiyordu.

"Şimdiye kadar yaptığımız her konuşma aksini söylüyordu," dedi ve sesi kızgın olmaktan çok yorgun çıkıyordu. Otuz yıldır ailesinin beklentileriyle uğraşıyordu. Otuz. Lanet olası. Yıllar. Yorgunluğu kemiklerine kadar işlemişti.

"Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey seni mutlu etmedi. Xan ve Rose'la boy ölçüşemeyeceğimi hep biliyordum. Aslında, erkek arkadaşımın iyi bir adam olduğunu söylemenin bana şimdiye kadar yaptığın en yakın övgü olduğuna eminim ve bu benimle ilgili bile değildi. Tüm hayatımı, yaptığım hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığı gereğı üzerine kurdum, bu yüzden zahmet etmesem de olur, çünkü sen bana aksini hiç göstermedin."

"Jazz." Annesinin ela gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Sen bizim bebeğimizsin. Hepiniz bizim bebeğimizsiniz ve sizi de en az kardeşleriniz kadar seviyoruz. Üçünüz için de en iyisini istediğimize söz veriyorum."

"Açıkçası," diye ekledi babası boğazını temizleyerek, "bu konuda yanlış bir yol izledik ve sana seni ne kadar sevdiğimizi gösteremedik. Bunun için çok üzgünüz." Ayakkabılarına kaşlarını çattı. "Sanırım bu Xan ve Rose için de geçerli. Ama biz seni seviyoruz, Jazz. Ve sana hiç söylememiş olsak bile senin kim olduğunla gurur duyuyoruz."

Beyaz gürültü Jazz'ın beynine hücum ederek otuz yıl boyunca inşa ettiği temeli sarsıyordu. Anne ve babasının bir konuşmada ışığı görmeleri biraz fazla uygun gelmişti ve Jazz, sadece onun duymak istediğini düşündükleri şeyleri söylemediklerini kanıtlayana kadar onları affetmek için acele etmiyordu. "Ben... Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Özür dilerim, sadece... zamana ihtiyacım var."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi annesi, sesi yumuşak ve gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bunu sindirmenin senin için çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu yüzden kendine istediğin kadar zaman ayır. Konuşmak istediğinde biz burada olacağız. Ya da belki bir dahaki sefere arabayla sana gelebiliriz."

Jazz titrekle bir nefes çekti. "Bunu düşüneceğim. Sana inanmaya ne zaman hazır olacağımı ya da olup olmayacağımı bilmiyorum ama düşüneceğim. Ve ben de seni seviyorum, bilgin olsun."

Kapıyı açtı ve arabasının yolcu koltuğuna yığılıp kaldı, gözlerini kararlı bir şekilde ön camdan dışarı dikti, anne babasına değil. Bir süre sonra Maggie de arabaya bindi.

"Hey," dedi, Jazz'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir kucaklamayla sürücü koltuğundan kollarını ona dolayarak. "Orada harikaydın."

Jazz yüzünü sildi. "Teşekkür ederim. Çok özür dilerim." Ailesinin özür dileyeceğini bilseydi Maggie'den asla onunla gelmesini istemezdi. Maggie'nin uzun zamandır istediği tek şey buydu.

"Ne için üzgünsün?"

"Ailenle yaşadığın onca şeyden sonra bunu görmek zorunda kalman. I-"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin adına sevindim. Gerçekten. Ailemin özür dilemesini ister miydin? Kesinlikle, ama senin ailenin dilemesini dilediğimden daha fazla değil. Bu iyi bir şey."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onlara inandığımdan emin değilim." Dürüst olduklarını umup tekrar hayal kırıklığına uğrama riskini göze alabilir miydi?

"Samimi görünüyorlardı ama zaman istemekle doğru kararı verdiniz. Ve eğer onları affedecekseniz, kesinlikle biraz daha sürünmelerini sağlamalısınız."

"Muhtemelen," diye kabul etti Jazz, yavaşça uzun, çekilmiş bir nefese dönüşen bir kahkahayla. "Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ailem özür diliyor,

Beni affediyorsun, Liam beni seviyor. Gerçek hayat bu şekilde işlemiyor." Sanki Liam'ın kitaplarından birinin mutlu sonuna adım atmış gibiydi.

"Belki de her şey gerçek olmak için iyidir. Ama belki de değildir. Sonunu görmeden bunu asla bilemezsiniz."

"Sanırım öyle. Şimdi ne olacak?" diye sordu ve Maggie en iyi arkadaşına gülümseyerek arabayı çalıştırdı.

"Şimdi git Liam'ın acısına son ver ve ikinizin de kalbini kırmaya çalışmaktan vazgeç."

CHAPTER THIRTY-SIX

Jazz

E Liam'ın evine vardığında yorgunluk omuzlarına ağır bir yük bindirmişti. Rose'a onunla kalmayı teklif etmişti ama kız kardeşi de en az kendisi kadar **b i t k i n** görünüyordu ve Jazz onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden eşyalarını bırakmış, akşam yemeğine yetecek kadar aldığından emin olmuş ve onu rahat bırakmıştı. Ona ailelerinin söylediklerinden bahsetmemişti. Bunu yapmak onlara kalmıştı. Rose'un kendisiyle arası iyi.

Jazz ön kapının kilidini açtı ve minik bir havlama sesi ve sallanan bir kuyrukla karşılandı. "Hey, bebeğim." Bray'i kucağına almak ve göğsüne bastırmak için çantasını yere bıraktı. Çok hızlı büyüyordu. "Baban nerede?"

Onun burada olduğunu biliyordu; sarımsak, fesleğen ve domates kokusunu alabiliyordu. "Liam?"

Oturma odasına adım attı, saçları duştan ıslanmıştı. Tanrım, o bu *kadar* yorgunken nasıl bu *kadar* iyi görünebilirdi? Tişörtü vücuduna sımsıkı oturmuştu ve Jazz onun yerine kendisine sarılmış olmasını diledi. Daha önce görmediği bir tablonun baskısıydı ama Matisse olduğunu biliyordu. Sanat stillerini ne zaman tanımaya başladığına dair hiçbir fikri yoktu.

-Belki de geceleri uyanık kaldıkları saatlerde, onun en sevdiği parçalardan bahsetmesini dinlerken ve ona gittikçe daha çok aşık olurken bir yerlerde.

"Evdesin," dedi, odayı geçip ona doğru ilerlerken yüzünü bir gülümseme kapladı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Sanırım değil."

Liam kıkırdadı, Bray'i kollarından tutup yere bıraktı, böylece onu öpmek için kendine çekebildi. "Güzel," diye mırıldandı dudaklarına karşı ve Jazz onun nefesini içine çekerken kalbi sakinleşti.

"Bunun hayatımın en uzun günü olduğuna eminim ve seni deli gibi özledim," diye itiraf etti ve Liam onu daha sıkı sıktı.

"Ben de seni özledim. Ama artık evdesin." İşte yine o kelime. *Ev*. "Hadi gel. Bana gününü mantı yerken anlatabilirsin, sonra da sana bir sürprizim var."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Sadece ne olduğunu bilmediğin zaman sürpriz olan türden," dedi ve çantasını yerden alıp onu mutfığa çekmeden önce kıçına vurdu.

Masada yemek yediler ve Jazz Liam'a Rose ve ailesiyle yaptığı konuşmaları anlattı. Liam büyük bir dikkatle dinledi, yüz ifadesi Rose'un adına öfkeden, ailesiyle ilişkilerinin nasıl sona erdiğine dair şoka dönüştü.

"Benimle gurur duyduklarını söylediler," dedi Jazz sessizce, tabakları temizlenmiş ve bardakları boşalmıştı. Liam masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu, dudaklarına götürdü ve avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Onlar söyleyene kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Zamanı gelmişti. Senin adına sevindim, sevgilim. Bunu şimdi söylememe izin var mı yani?" Liam gözleri parlayarak sordu. "Arada sırada kız arkadaşımı övmeme izin verilmesini gerçekten çok isterim."

"Peki," diye yumuşadı. "Ama yine de yatakta övgü yok."

"Bunu halledebilirim. Ve hey, bu sefer sana kız arkadaşım dememden şikâyetçi değil misin? Gerçekten bir gün oldu."

"Bizim için verdiğin karar beni hâlâ heyecanlandırmasa da, kız arkadaşın olmaktan mutluyum. Partnerin," dedi, India ve Bart'ın düğününde Liam'ın ona partnerim demesinin ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlayarak. Liam'ın tüm yüzü aydınlandı.

"Ortaklar. Bunu sevdim. Biz bir takımız. Ve artık sensiz karar vermeyeceğime söz veriyorum. Tabii kendini sabote etmek adına benden tekrar ayrılmaya çalışmazsan. Ya da hiç, aslında. Altı numaralı kural: Asla ve asla ayrılmıyoruz. Asla."

"Anlaştık. Bunu tahtaya yaz," dedi Jazz gözlerini devirerek ve tokalaşması için uzattığı eli tutarak. "Ama bu her iki taraf için de geçerli bebeğim. Eğer benim kaosumdan sıkılırsan, çok kötü. Kuralı sen koydun."

"Senin kaosundan asla bıkmam. Bu benim favorim. *Sen* benim favorimsin," diye söz verdi Liam ve Jazz masayı geçip ona saldırmanın en hızlı yolunu düşündü. Masanın üzerinde sürünmek biraz aşırıya kaçıyordu ama muhtemelen hoşuna gidecekti-

Liam masadan kalkarak, "Bana öyle bakma," diye uyardı. "Hâlâ sürprizin var. Ben hazırlanırken sen de rahat bir şeyler giy."

Homurdandı ama söyleneni yaptı. Ne de olsa bu Liam'dı, o yüzden ne yaparsa yapsın hoşuna gideceğinden emindi. Bir çift bisiklet şortu ve Liam'ın tişörtlerinden birini giydi; Cézanne tişörtü, Liam'ın devasa koleksiyonu içinde kesinlikle en sevdiğiydi. En azından ona Noel hediyesi bulmakta hiç zorlanmayacaktı. İş kıyafetlerini odanın köşesinde topladı.

"Artık çıkabilir miyim?" diye seslendi kapıdan, Liam çıkabileceğini onaylayınca oturma odasına geri döndü.

Masanın hemen yanında durdu, önündeki sergi karşısında çenesi düştü. "Nedir bu?"

Liam biraz mahcup bir ifadeyle, "Neden bu kadar çok el işi malzemen olduğunu anlıyorum," diye cevap verdi. "El işi dükkanındaki o küçük yaşlı hanımlar çok ikna edici. Konuyla ilgili olarak, birkaç hafta içinde serigrafi dersimiz var."

"İnsanı gerçekten etkiliyorlar." Anlayışla başını salladı. Liam'ın masasında yüzlerce dolar değerinde malzeme vardı; her renkten boncuklar, altın ve gümüş takılar, en az altı tepsi alfabe boncuğu, bir yığın lastik, ip ve tutturucu. "Ama tam olarak neden el sanatları mağazasına gittin ve küçük bir servet harcadın?"

Liam ona bir sandalye çekti ve o da oturdu. Liam masayı yuvarlayarak onun karşısına oturdu ve ona bir kadeh kırmızı şarap uzattı. "Biliyorum, muhtemelen bunların hepsi senin evinde-" Hiçbir fikri yoktu. Zulasının kontrolünü çoktan kaybetmişti. "-ama Rose yerleşirken onu rahatsız etmek istemedim ve düşündüm ki... Bilezikler." Boncukları işaret etti. "Bir bileziği hiç bitirmediyi söylemiştin, hadi bunu değiştirelim. Ben senin için bir tane yaparım, sen de benim için bir tane yaparsın ve listenden çıkarırız."

Onu zaten sevmiyor olsaydı, bu işi bitirirdi. Mesele bilezikler değildi, gerçekten değil. Onu dinlemişti, onu duymuştu ve ondan vazgeçmemişti.

Jazz masanın üzerinden bir makara şeffaf lastiğe uzandı. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

İki saate yakın sürdü. İki saat boyunca küfrettiler, parke üzerinde yuvarlanan boncukları kovaladılar ve lastik koptuğunda yüzlerini buruşturdular. yüzlerini. Birden fazla. Times.

Sırf havlamayı ve dikkatlerini dağıtmayı bıraksın diye Bray'i bir sürü oyuncakla ve YouTube'da izlemeyi çok sevdiği dans eden meyve şovuyla misafir odasına kapatmak zorunda kaldılar. Jazz bileziğini üçüncü kez düşürdükten ve boncuklar ipten düştükten sonra ciddi ciddi pes etmeyi düşündü, ama yılmadı.

Bileziği elinde tuttu ve ona baktı, göğsünde gurur çiçekleri açtı. Bu kadar küçük bir şeyin anlamı nasıl bu kadar büyük olabilirdi? Ona Liam'ı düşündüren renkleri seçmişti; sıcak, rahat ve güvenli. Koyu turuncular, onun gözlerine uygun zümrüt yeşili, sıcak koyu kahverengiler ve altın. Yapması ne kadar uzun sürdüğü düşünülduğünde oldukça basit tutmuştu, çünkü metnin öne çıkmasını istiyordu. Yapımı tam bir kâbus olsa da mükemmeldi.

"Gözlerini kapat ve elini uzat. Aynı anda bakabiliriz," dedi Liam ve tam da bunu yaptı. Liam da en az onun kadar boncuklar yüzünden hüsrana uğramıştı - Jazz'ın bunu tekrar yapmayı düşünmesine yetecek kadar. Sinirlenmiş Liam onun favorisiydi.

Gözlerini kapatıp avucunu uzattı ve ikisi de bir süre sessizce oturduktan sonra, "İkimiz de göremiyorsak bilezikleri nasıl değiştireceğiz?" dedi.

"Kahretsin. Kendime geliyorum."

Adam masanın etrafından dolaşıp yanına oturduğunda, yaptığı bileziği sakladı. Bu kadar yakinken, bileziklerini gözleri kapalı olarak vermek kolaydı. Ve Jazz ona daha yakın olduğu için mutluydu. Bir tane düşürdü

bileziği avucuna koydu ve o da aynısını yaptı, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

"Üç kadar sayacağım," dedi ve geri saymaya başladı.

Jazz derin bir nefes aldı. Doğru şeyi yapıyordu. O zaten biliyordu. Bilezik sadece bir formaliteydi, gerçekten. Sürpriz değildi.

"Üç."

Jazz gözlerini açtı ve bileziği eline aldı, hemen gözleri yaşardı. Kendisine sormadan onun da aynı şeyi yaptığını, ona kendisini hatırlatan renkleri seçtiğini biliyordu. Parlaktı - turkuaz ve parlak turuncu, bahar yeşili ve gün ışığı sarısı. Ve onun bileziği gibi, o da harflere odaklanmıştı:

Seni seviyorum.

Parmağıyla, bilezik için kullandığı harflerle mükemmel bir uyum gösteren beyaz harflerin izini sürdü ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Liam yüzünü kavradı ve başparmağıyla gözyaşını yakaladı. Kız başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Onunla tanıştığından beri Liam ilk kez tamamen huzurlu görünüyordu. Ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez *kendini* huzurlu *hissediordu*.

"Seni seviyorum Liam," dedi çünkü bileziğe birkaç boncuk dizmek yeterli değildi. Bunu yüksek sesle de söylemesi gerekiyordu. "Bunu ilk söylediğimde de ciddiye dim, şimdi de ciddiye dim. Seni seviyorum."

Yüzünün diğer tarafını kavradı, elindeki bilezik yanağına bastırıyordu. "Seni çok seviyorum, sevgilim. Hem de çok. Ve bu tüm kitapların söylediğinden çok daha iyi, sen çok daha *iyisin*."

Adam eğilip onun ağzını kendi ağzıyla yakaladığında Jazz mutlulukla içini çekti ve sözlerinin gerçekliğini dilinde tattı. Yavaş bir öpücük bu, vaatler ve huzur dolu, derin, tatlı, durgun bir öpücük. Ayrıldıklarında Liam alnını onunkine bastırdı, zümrüt gözleri o kadar *mutluydu* ki patlayacağını düşündü.

Liam'ın elindeki bileziği kaptı ve kendi yaptığı bir şeyi onun üzerinde görmekten ne kadar hoşlandığına şaşırarak bileğine geçirdi. Liam da aynısını ona yaptığı bileziğe yaptı, başparmağını boncukların üzerinde gezdirdi ve titrek bir nefes aldı.

"Biliyor musun, bu, tişört ve Snoopy dövmesi arasında, sanırım beni her yerinde görmek için bir şeyim olabilir."

"Seni biraz daha üzerimde görmeyi umursamıyorum, eğer biliyorsan-Liam!" Liam sandalyesi devrilecek kadar hızlı ayağa kalkınca Jazz ciyaklayarak güldü. Onu ayağa kaldırdı ve yatak odasına doğru çekti.

yıldırım hızıyla. Onu şifonyere doğru itti ve tişörtünün -kendi tişörtünün- kenarından tuttu.

"O bileklikten başka bir şey giymemeni istiyorum, sevgilim," diye inledi ve Jazz ona yardım etti, o tişörtü çıkarırken bisiklet şortundan sıyrıldı. İç çamaşırı giymekle uğraşmamıştı - üstünü değiştirdiğinde gecenin nereye varacağı konusunda oldukça iyi bir fikri vardı. Ona ne kadar yardımcı olmuş olsa da Liam iyiliğinin karşılığını vermekle ilgilenmedi, ellerini onun her yerinde gezdirdi ve onu soymasını neredeyse imkânsız hale getirdi. Kız onun adını sayıklayınca Liam ona acıdı, kıyafetlerini çıkarıp yatağa doğru yürüdü, dişleri ve dili kızın boynunu okşadı.

"Liam?"

"Öyle mi?"

"Artık iğrenç bir şekilde aşık olduğumuza göre, bana karşı nazik davranmaya başlamayacaksın, değil mi?"

Liam onun yanağını sıkarak boynundan geri çekildi. "Öncelikle, sana yıllardır iğrenç bir şekilde aşığım. Sen sadece yetişmekte geç kaldın."

Onu kaburgalarından dürtükledi. O aptal, mükemmel, donuk sırtış onun ölümü olacaktı. "Kapa çeneni."

"İkincisi, şımarıklığı bırakacak mısın?"

"Sikeyim hayır."

Gözleri büyüdü, en sevdiği hınzır parıltı yüzünü ele geçirdi. "O zaman sanırım seni cezalandırmaya devam etmem gerekecek. Ne kadar *utanç* verici." Son kelimenin üzerine, sırtı önüne bastırılana kadar onu döndürdü, sonra yatağın üzerine eğdi ve yüzünü battaniyelere doğru itti.

Adam sikinin başını onun üzerinde gezdirirken nefesi kesildi ve kalçalarını ona doğru itti. Eğer onu içine almazsa, kendini kaybedecekti.

"*Lütfen.*" O yakalayamadan ağzından kaçtı ve Liam kıpırdayamasın diye kalçalarını kavrayarak hareketsiz kaldı. *Hay sikeyim.*

"Şimdiden yalvarıyor musun? Benim için oldukça çaresiz olmalısın." Sesi çok ukalaydı ama Jazz gerçekten de dövüşüyormuş gibi yapamayacak kadar çaresizdi.

"Konuşmayı kes ve sik beni," diye inledi ve Liam geri adım attı. Protesto etmek için arkasını dönmeye çalıştı, ama adam elini beklenmedik bir şekilde kışına indirdi ve dizleri bükülerek onu yatağın daha da içine itti. Bacakları açılmıştı, kolları başının üzerinde işe yaramaz bir şekilde yatıyordu, amı neredeyse

Çaresizlik damlıyordu... Liam'ın onu tamamen merhametine bırakması için kısıtlamalara ihtiyacı yoktu. Ve bunu biliyordu.

Aminı avuçladı, üzerine baskı uyguladı ama doğrudan klitorisine dokunmadı. Bu tam bir işkenceydi. "Cevap vermeyi bitirdin mi?"

"Evet," diye inledi.

"O zaman kibarca sor, sevgilim." Onun gülmek için mücadele ettiğini duyabiliyordu. Çileden çıkarıcıydı. Ve onu seviyordu.

Jazz derin bir nefes aldı. "Lütfen beni becerir misin, tüm *dünyada* her şeyden çok sevdiğim erkek arkadaşımı becerir misin?" Adam ona çarptı ve Jazz gözünün önünden geçen yıldızları kırıştırarak uzaklaştırdı.

"Madem bu kadar nazikçe sordun..."

Onu becerme tarzında hoş olan hiçbir şey yoktu ve Jazz bunun her pis saniyesine bayılıyordu. Acımasız ve affetmezdi, yatağın her yerinde hıçkıra hıçkıra ağlayıp daha fazlası için yalvarıncaya kadar itişler arasında ona şaplak atıyordu.

Liam ona doğru eğildi ve iki parmağını uzattı. "Onları benim için ıslat," dedi tek söylediği onları ağzına itmeden önce. Jazz onların etrafında inledi, emdi ve dilini döndürdü. Liam parmaklarını çıkardığında, parmaklar damlıyordu. Kıçının kenarını çevrelemeden ve içine bastırmadan önce ona gerginleşmesi için bir saniye bile vermedi.

"Siktir, siktir, siktir..."

Liam parmaklarını kıvrarak sikiyle aynı anda hareket ettirdi ve Jazz boşalırken ismini haykırarak dağıldı, amı ve götü onun etrafında sıkıca kenetlendi. Göz kapaklarının ardında kaleydoskop renkleri parladı, zevk şok dalgaları vücudunun üzerinde yuvarlandı. Liam inleyerek parmaklarını onun içinden çekti, sonra vücudu onunkinin üzerine katlandı. Başının üstünden uzanıp elini kavradı ve fısıltıyla "Seni seviyorum Jasmine" diyerek içine girdi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, boğuk ve bitkin ama çok mutluydu.

Duşta temizlendiler, uykulu dört ayaklı bebeklerini misafir yatak odasından aldılar ve birbirlerine sarılarak yatağa tırmandılar.

Konuşacak, endişelenecek, korkacak o kadar çok şey vardı ki, ama ilk kez kendine güveniyordu. Ona güveniyordu.

Büyük konuşmalar gelecekti. Üzerinde çalışmak istediği yönlerini keşfetmeye devam edecek, doktora gidecek ve her zaman hayalini kurduğu aileye sahip olabilmek için regl dönemleriyle ilgili bir şeyler çözecekti.

İkisinin de istediği aile. Biraz büyüyecek ve bunu sorun etmeyecekti, çünkü bunu tek başına yapmıyordu.

Ve Liam onunla gurur duyacaktı. Maggie ve Cal, Eliza ve Danisha onunla gurur duyacaktı. Belki ailesi onunla gurur duyacaktı, belki de duymayacaktı, ama bunun bir önemi yoktu, gerçekten. Çünkü en önemlisi, Jazz kendisiyle gurur duyacaktı.

"Seni seviyorum," dedi Liam uykulu bir gülümsemeyle, yeşil gözleri cam gibiydi. Jazz alnını onunkine bastırdı ve böylesine inanılmaz bir adam tarafından sevildiği için nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti.

Ama aşık olduğunda bile Jazz neyse oydu ve dudaklarının sırtarak kalkmasına engel olamadı. "Yedi numaralı kural: Seni daha çok seviyorum."

"Bunu yapamazsın!" Liam itiraz etti.

"Kural kuraldır, bebeğim."

Liam'ın gözleri, kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan bir uyarıyla parıldadı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, sevgilim."

Ve eğer istediği olursa, hayatlarının geri k a l a n ı n d a bunun bedelini ödemekten zevk alacaktı.

"Getir bakalım."

EPILOGUE

"I Mükemmel."

"Tam da hayal ettiğim gibi," diye onayladı Liam onun elini sıkarak.

Dönüp Liam'ın yan profiline bakarak gülümsedi; şaşırtıcı olmayan bir şekilde, geriye taranmış saçlar, fırfırlı beyaz gömlek ve geniş siyah pelerin onu *gerçekten etkilemişti*. Ama Liam'ın Operadaki Hayalet kostümünü asıl canlandıran siyah deri eldivenleri ve yüzünün yarısını kaplayan beyaz plastik maskesiydi ve eve döndüklerinde de bunları giymesini isteyecekti. Kendisi müzikalin büyük bir hayranı değildi ama Liam öyleydi ve onu maske içinde görme şansına karşı koyamadı. Bıyığın görüntüyü daha da güzelleştirdiğini o bile kabul edebilirdi.

Jazz saçlarını sıkı bukleler halinde kıvrımış, sırtına kadar inen uzun uzantılar eklemişti. Ön kısmını yüzünden uzakta tutturmuş, yanaklarını ve dudaklarını kızıla boyamıştı. Liam'ın Phantom'unun Christine'i. Elbisesi beyaz danteldi, omuzlarından düşüyordu ve Liam'ın gözlerini uzak tutmakta zorlandığı göğüs dekoltesini gösteriyordu. Neredeyse gelinlik gibiydi. Tabii ki amaç da buydu.

Jazz partiye baktı; örümcek ağları, yarasalar, LED mumlar ve parıltıyan ışıklar tavandan sarkıyordu. Siyah dantel masa örtüleri her masayı kaplıyordu ve yerlere kanlı el ve ayak izleri yapışmıştı. Karmaşık palyaço kostümleri giymiş garsonlar etrafta dolanıyor, sakızlı shotlar servis ediyordu.

gözbebekleri ve beyaz çikolataya batırılmış, hayalet gibi görünecek şekilde süslenmiş ilekler. Tam da Liam'la Cadılar Bayramı'nı hayal etme cesaretini gösterdiğinde hayal ettiğı gibiydi.

"Şu ikinize bakın," dedi Maggie sırtarak onlara yaklaşırken. Kostümlerini Cal seçmişti -Şrek ve Fiona- ve Maggie yeşile boyanmış çok güzel görünüyordu. "Harika görünüyorsunuz. Bu yüzden mi kendi partinize kırk dakika geç kaldınız?"

"Oh, hayır. Geç kaldık çünkü-"

"Maggie'nin ne yaptığımızı bilmesine gerek yok, hayatım," diye araya girdi Liam ve Maggie gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Bu yeterli bir cevap. Madem buradasın," diyerek Jazz'a kaşlarını kaldırdı. "Kardeşin onlardan çok korktuğı halde Cadılar Bayramı partinde yemek servisi için cidden palyaço mu tuttun?"

"Belki."

"Onu takip ediyorlar. Bekle, onlara bunu yapmalarını sen mi söyledin?"

Jazz neredeyse suçlu hissediyordu. Neredeyse. Omuz silkti. "Sadece diyorum ki, on iki yaşındayken Blair Cadısı Projesi'ni izledikten sonra dolabımda saklanıp üzerimize atlamadan önce iki kez düşünmeliydi."

Liam, "Palyaoları geri çağıracağız," dedi ama bıyığı gülmemeye çalışır gibi seğırdi.

"Teşekkür ederim," dedi Maggie. "Palyaolara neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum..." Gözleri Jazz'ın elbisesinde durakladı ve yerine oturduğunda genişledi. Düğünlerinde palyaoların olacağına söz vermişlerdi. "Aman Tanrım. Ben mi- bu mu- sen mi-"

Jazz onun elinden tuttu ve kalabalığın arasından geri çekti. "Geri döneceğiz," diye seslendi Liam'a. Nişanı atlamış olsalar bile nişanlısı olduğunu düşünüyordu. Maggie'nin ıldırması için zaman ayırmaları gerektiğini biliyorlardı. Olayları bu şekilde çözüyordu. Jazz saklanabilecekleri sessiz bir yer bile planlamıştı. Cal'ın her yıl şirketin yeni yıl partisi için kullandığı mekânı seçmişlerdi ve etkinlik odasının dışındaki lobi bile muhteşemdi. Mermer zeminli, yüksek kemerli tavanlı ve kapıların üzerinde sahte örümcek ağıları vardı.

Maggie'yi, geçen yılbaşında iki stajyerin birlikte gizlice kaçtığını gören Sierra'dan duyduğu depo odasına sürükledi. Zifiri karanlıktı ama duvarda bir ışık çekicisi aradı ve çekerek ikisini de sert floresan ışığıyla aydınlattı.

"Tamam. Konuşalım," dedi Jazz, arkasına yaslanmadan önce eliyle duvarın tozunu aldı.

Maggie derin bir nefes aldı. "Evleniyorsun." "Evet."

"Bu senin düğünün."

"Öyle."

"Düğününde bir dev gibi giyindim."

"Eminim yeşil Cal'ın gözlerini ortaya çıkarıyordur," diye önerdi Jazz ve Maggie onun alnını avuçladı. "Muhtemelen çıldırman ve milyonlarca soru sorman gerektiğini biliyorum. Devam et."

"Bunu dünyadaki tüm sevgimle söylüyorum, ama sadece iki aydır birliktesiniz, Jazz. Bu senin standartlarına göre bile akıl dışı."

"Liam bundan daha uzun süredir gemide," diye belirtti Jazz. "Ve bildiğin zaman, bilirsin."

"Elbette. Ama bu acele niye?"

"Neden bekleyelim ki? Sonsuza dek birlikte olacağımızı zaten biliyoruz." Maggie'yi ikna etmeye çalışmıyordu. Jazz ve Liam herkesin acele ettiklerini düşüneceğini biliyorlardı ama birbirlerini seviyorlardı ve tek önemsedikleri de buydu.

Hayatlarının bir sonraki aşamasına başlamadan önce beklenen iki ya da üç yılı beklemek istemiyorlardı; evlilik, bebekler ve Bray'in etrafta koşturamayacak kadar tembel olduğu için güneşlenebileceği arka bahçesi olan bir ev istiyorlardı. Jazz, tutarsız döngüsünün temeline inmek için yeni bir kadın doğum uzmanı bulmuştu, böylece bir bebek denemeye başlayabilirlerdi, Nadia'yı işe almışlardı

-Artık kıskanç bir pislik olmayı bıraktığına göre, aslında çok sevdiği bu adam onlara bir ev bulmalarında yardımcı olacak ve partiden karı koca olarak çıkacaklardı.

En iyi arkadaşının yüz ifadesindeki kararlılığı fark ettiği anı gördü; Maggie'nin paniklemiş gözleri yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü, omuzları gevşedi.

"Emin misin? Buna gerçekten hazır mısın?"

Jazz başını salladı. Hiçbir şeyle uğraşmaması gerektiğine, çünkü başarısız olacağına dair içini saran panik hiçbir yerde görünmüyordu. Bu Liam'dı; ona kalırsa başarıları garantiydi. "Evet. Eminim."

Jazz ve Maggie birbirlerine baktılar, Maggie'nin gözleri parlıyordu. "Vay anasını," dedi Maggie sulu bir kahkaha atarak, yeşil gözlerinden bir damla yaş süzüldü

yanak. Ve domino taşları gibi Jazz da onu takip etti. "Evleniyorsun."

"Sen benim kayınvalidem olacaksın."

Maggie inledi. "Harika, ama bunu bir şey haline getirmeyelim."

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledi. Bunu kesinlikle bir şey haline getirecekti. Ona kalırsa Maggie hayatlarının sonuna kadar Anneler Günü hediyesi alacaktı.

"Sizin adınıza çok mutluyum. İkiniz için de. Hep böyle olması gerekiyordu," dedi Maggie ve onu sıkıca kucakladı. "Seni çok seviyorum Jazz. Bunu hak ediyorsun."

Jazz bir milyon yıl geçse bile Liam'ı gerçekten hak edebileceğini düşünmüyordu. Ama bu ona sınıksız sarılmayacağı ve birlikte geçirdikleri her saniyenin değerini bilmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kapı hafifçe vuruldu ve Maggie kapıyı açtığında karşısında Liam'ı buldu. Kollarını Liam'ın boynuna dolayarak ona sarıldı. "Senin adına çok mutluyum. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

Liam kıkırdarak, "Daha azını beklemezdim," diye karşılık verdi ve Maggie'ye sarıldı. Birbirlerinden ayrıldılar ve Maggie raftan bir kâğıt havlu alıp yanaklarını kuruladı, havlu yeşil çıkınca yüzünü buruşturdu.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ne yapabilirim?"

Ona söylememelerinin bir numaralı nedeni de buydu. Maggie'nin gecenin tadını gerçekten çıkarmasını istiyorlardı, yapılması gerekenler konusunda endişelenerek kendini tüketmesini değil.

"Her şey halledildi. Hazır mısın, sevgilim?" Liam elini Jazz'a uzattı ve Jazz parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Ben hazırım."

Üçü partiye geri dönerken ayna topunun ışığı yerde dans ediyordu. Sevdikleri herkes oradaydı: Liam'ın annesi, Sierra, Michaelson ve Hicks ekibinin çoğu, Nadia, Rose, Xan ve en iyi arkadaşı Kami. Kami'nin erkek kardeşi Leon ve iş ortağı partinin yemeklerini hazırlıyordu ve düğünden önceden haberdar ettikleri tek kişilerdi.

Cadılar Bayramı'nın, Liam'ın büyükannesinin doğum gününü kutlamak için İrlanda'dan Seattle'a gelen Michaelson ailesinin yeniden bir araya gelmeyi planladığı haftaya denk gelmesi şansları olmuştu. Gürültülü ve kaotikler ve Jazz onları seviyordu.

Bir de Jazz'ın ailesi vardı. Söz verdikleri gibi, Maggie, Liam ve kardeşleriyle konuşup özürlerini düşünürken onu rahat bırakmışlar ve sabırlı davranmışlardı. Xan ve Rose da ailesinin işleri berbat ettiklerini kabul etmesine en az onun kadar şaşırmışlardı. Rose onların özüne daha şüpheyle yaklaşmıştı ama üçü akşam yemeği için aileleriyle buluşmuş ve aralarındaki buzları eritmeye başlamışlardı. Liam'ın birlikte büyüdüğü türden bir aile olmak için önlerinde uzun bir yol vardı, tabii olabilirlerse, ama deniyorlardı. Jazz artık bir Cannon olmaktan nefret etmiyordu ama bu resmen bir Michaelson olacağı için heyecanlı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Katılımcıların her biri, *sahip olma* talimatını ciddiye alarak *giyinmişti*. Hayaletler ve vampirler, prensesler ve cadılar, bir sürü yaratık ve en az üç Han Solo vardı. Kaotik ve güzeldi ve tam da umdukları gibiydi.

Cal ve Liam'ın annelerinin önünde durdular, Cal'ın bakışları Maggie'nin yüzüne kaydı. Gözleri büyüdü.

"Ağlıyor muydun aşkım? Her şey yolunda mı?"

Maggie onun koluna yapışarak, "Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Mutlu gözyaşları."

"Ne hakkında?"

Liam ailesine sırtıttı. "Korkma."

Cal ve Danisha'nın hakkını vermek gerekirse, Liam onlara neden orada olduklarını söylediğinde kendilerini tuttular. Öte yandan Eliza... Mavi gözleri hemen yaşlarla doldu, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. Görünüşe göre, Liam'ın ailesinin tepkileri konusunda endişelenmelerine gerek yoktu.

"Çok mutluyum. Bebeklerim," diye hıçkırarak ağladı ve hem Liam'ı hem de Jazz'ı kollarının arasına aldı.

"Gelinin yanında ağlama, tatlım," dedi Danisha nazıkçe, ama hepsi geri çekildiğinde, Jazz onun koyu kestane rengi gözlerinin de gümüşle kaplı olduğunu fark etti. Liam'ın omzunu kavradı. "Senin adına sevindim, ufaklık. Senin için daha iyi bir eş düşünemiyorum. İkinizi de çok seviyoruz."

Jazz yutkundu, boğazı duygularla dolmuştu. Cal'ın gözleriyle karşılaşana kadar gözyaşlarını tuttu. Cal, yüzünde sevgi ve gururdan başka bir şey olmadan Liam'la onun arasına bakıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ikisini de sımsıkı kucakladı.

"Senin ve Maggie'nin şahitlerimiz olmanızı istiyoruz," dedi Liam ve Cal başını sallayarak bir kolunu Maggie'nin beline dolayarak onun yerini aldı

Yanında.

"Onur duyarız."

Liam Jazz'ın küçük sahneye çıkmasına yardım etti. Ona gülümsedi ve elini sıktı, DJ'den bir mikrofon aldı ve başıyla onayladı. DJ müziği kesti ve Liam derin bir nefes aldı.

"Herkes merhaba. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler. Hepiniz inanılmaz görünüyorsunuz." O konuşurken salondaki tüm gözler sahneye çevrilmiş, konuklar pür dikkat onu dinliyordu.

"Birkaç yıl önce," diye devam etti Liam, bakışlarını Jazz'a çevirerek, "babamla Maggie'nin düğününde Jasmine bana zorla evlendireceğini, böylece kendisinin de bir Michaelson olabileceğini söyledi." Jasmine, Jazz değil. Başkalarıyla konuşurken ona hep Jazz derdi ama bu odadaki diğer herkes için değildi. Bu onlar içindi. "İlk tanıştığımız andan beri ona kafayı taktığımı bilmiyordu. Sonraki birkaç ayı varsayımsal düğünümüz hakkında şakalaşarak geçirdik ve bu arada her şey biraz gerçek gibi gelmeye başladı. Gördüğünüz gibi, bahsettiğimiz kişi Jasmine olduğu için, varsayımsal düğünümüz her zaman tam bir kaos olacaktı. Biz ona "Kutsal Düğün" diyorduk. Bunu aklımızda tutarak," Liam tekrar odaya döndü. "Hepinizi düğünümüze davet ettiğimiz için çok heyecanlıyız."

Odada bir patlama oldu ama Jazz bunu neredeyse hiç duymadı. Tek odaklanabildiği Liam'dı, onun gözlerindeki sevgi ve neşeydi. Mikrofonu başka bir palyaço olan nikâh memuruna uzattı ve kollarını birbirlerine dolayarak yeminlerini ettiler.

Her şeyi zar zor içine alabiliyordu. Bu bir kaostu. Ama iyi türden. Sevgi, neşe ve gurur dolu olan türden. Kalbinin hızla çarpmasına, avuçlarının terlemesine ve gülümsemekten çenesinin ağrmasına neden olan türden.

Liam'la yaşamın pek çok şeyden oluştuğunu öğrenmişti, ama çoğunlukla otuz yıldır içinde taşıdığı ateşli kaos ile Liam'ın kişileştirdiği istikrarlı, sıcak huzurun bir karışımıydı. Bu bir al-verdi, ortada buluşmak ve her ikisinin de ofiste tanışmadan çok önce aradıkları tatlı noktayı bulmaktı. Kaos ve huzur, bir zamanlar olduğunu düşündüğü doğal düşmanlar değildi. Ve Liam'la kurdukları hayat her ikisini de vaat ediyordu.

Palyaço onları karı koca ilan ederken ve Liam onun dudaklarını yarı öpücük yarı gülümseme olan bir öpücükle yakalarken, Jazz Liam'ın en sevdiği tabloyu düşündü: *Hiçbir Şey Sonsuza Dek Sürmez*.

Ama yapacaklardı. Ve Jazz hayatlarının geri kalanını bu resmin yanlış olduğunu kanıtlayarak geçirmek için sabırsızlanıyordu.

SON

Sahte Güven'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Jazz ve Liam'ın kaotik aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın ve False Confidence'ı kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde paylaşın!

Yanlış Güven, Seattle'da Baharatlı Serisi'nin ikinci kitabıdır. Henüz okumadıysanız, Maggie ve Cal'ın hikayesi için birinci kitap olan Yasal Olarak Bağlayıcı'ya göz atabilirsiniz. Rose ve Sierra'nın kitabı olan üçüncü kitap çok yakında!

Author's Note

False Confidence bir kurgu eseridir ve bir eğitim aracı olarak kullanılması amaçlanmamıştır.

Hepimiz baharatlı romantizm okumayı sevsek de, False Confidence'da anlatılan cinsel eylemler bir rehber olarak kullanılmak üzere tasarlanmamıştır. Lütfen yeni bir şey denemeden önce her zaman bolca araştırma yapın ve rıza konusunda net tartışmalar yapın.

Bu kitapta iki karakterin sarhoşken mülke zarar vermekten tutuklandığı bir olay var. Polis tarafından iyi muamele görüyorlar ve küçük sonuçlarla serbest bırakılıyorlar. Heteroseksüel, sağlıklı, beyaz kadınlar olmasalardı böyle bir deneyim yaşamamış olabileceklerini kabul etmek önemlidir.

Polisin ayrımcı ve önyargılı uygulamaları dünya genelinde çok yaygındır ve pek çok toplum için büyük bir tehdit oluşturmaktadır. Sizleri toplumunuzdaki bu uygulamaları araştırmaya ve sesinizi ve oylarınızı kullanarak önyargılı polislikten etkilenen herkesi savunmaya davet ediyorum.

The Spicy Stuff

Eğer, herhangi bir nedenle, *sadece* baharatlı anları tekrar ziyaret etmek isterseniz... burada yargılama bulamayacaksınız! Ama baharatlı sahneleri burada bulacaksınız:

- [Önsöz](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Bölüm Otuz İki](#)
- [Otuz Altıncı](#)

[Bölüm Keyfini](#) çıkarın!

Acknowledgments

Yasal Olarak Bağlayıcı'yı yazmaya başladığımda tek başına bir kitap olacağını düşünmüştüm. Ta ki Maggie'nin Jazz'a Liam'ın Instagram profilini gösterdiği ve Jazz'ın kafamda tamamen kontrolü ele geçirdiği ana kadar. O, şimdiye kadar yazdığım en zor karakterdi ve kitabın her bir sayfası, onun ve Liam'ın hikayesini anlatmama izin vermesi için bir savaş gibiydi. Ama onlara mutlu sonlarını vermek için her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yaptım.

False Confidence'ı yazarken gerçekten çekilmez bir haldeydim ve beyin jimnastiği yapmak ve birinden fikir almak istediğimde her zaman yanımda olan harika arkadaşım Claire olmasaydı sonuna kadar gelemezdim. Her şey için teşekkür ederim.

Çıktığım bu yeni yazarlık yolculuğunun her gününde bana yardım eden ve destekleyen kocam Kyle'a ve tatlı bebeğimiz Pumpkin'e en iyi çocuk oldukları için teşekkür ederim.

Yazar kankalarım Alaina Rose ve Emily Shacklette'e sonsuz sevginiz, desteğiniz ve Taylor takıntıma eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sahte Güven'in bu kitap haline gelmesine yardımcı olan harika beta okuyucularıma teşekkür ederim -Cara Dion ve Emily Shacklette, Claire ve Bancy. Hepinizin bıyıktan nefret ettiğinizi biliyorum ve onu görmezden gelmek için elinizden geleni yapmanızı takdir ediyorum.

Aşk Notları PR'dan Ellie'ye False Confidence'ı dünyaya duyurmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Muhteşem Sokak Ekibime teşekkür ederim. Abigail, Aimee, Alaina, Allie, Ashley, Caitlin, Charley, Claire, Danie, Demi, Hayley, Jenna, Jess, Jessica, Kai, Karina, Kate P, Kate R, Kayleigh, Lil, Molly, Rebecca, Robyn, Sam, Sarah, Shannen, Sophie D ve Sophie R. Kitaplarıma gösterdiğiniz tüm destek ve ilgi için çok teşekkür ederim.

Yazdıklarımın çoğuna ilham kaynağı olan Noah Kahan'a, inanılmaz albümü Busyhead'deki False Confidence şarkısından gelen bu kitabın başlığı için teşekkür ederim. Müzikleriyle küçük bir fikir kıvılcımını koca bir kitaba dönüştürmeme yardımcı olan tüm sanatçılara inanılmaz derecede minnettarım.

Arkadaşlık bilekliklerini yapmamızı söyleyen Taylor Swift'e teşekkür ederiz

-Aslında çok stresli olmasına rağmen bunu yaptık ve sanırım Jazz'ın bunu neden ertelediğini hepimiz anlayabiliyoruz.

Hikayelerimi paylaşmam için bana alan sağlayan okuyuculara teşekkür ederim. Her okunma, her yorum, her mesaj ve her eleştiri için ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Ve kaotik, dengesiz bir kalbe sahip olan, dünyada birazcık huzur arayan herkese, umarım onu bulursunuz - ama kaos da oldukça harika.

Sevgil

er,

Sophie

Sophie Snow, kocası ve (ısırsa da çok sevdiği) kedisi Pumpkin ile birlikte İskoçya'da yaşıyor.

Dağınık, queer karakterler ve sayılamayacak k a d a r çok Taylor Swift referansı içeren baharatlı aşk kitapları yazıyor. Kendini bildi bileli aşk hikâyelerine aşık ve on iki yaşından beri onları şarkı ve roman olarak yazıyor.

Geçmiş yaşamında bir orman perisi olan Sophie, doğada vakit geçirmeyi, çok fazla kahve içmeyi ve yetişemeyeceği kadar çok hobi denemeyi seviyor.

Sophie'den daha fazla bilgiye www.sophiesnowbooks.com adresindeki web sitesini ziyaret ederek veya bu QR kodunu tarayarak ulaşabilirsiniz:

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

